

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

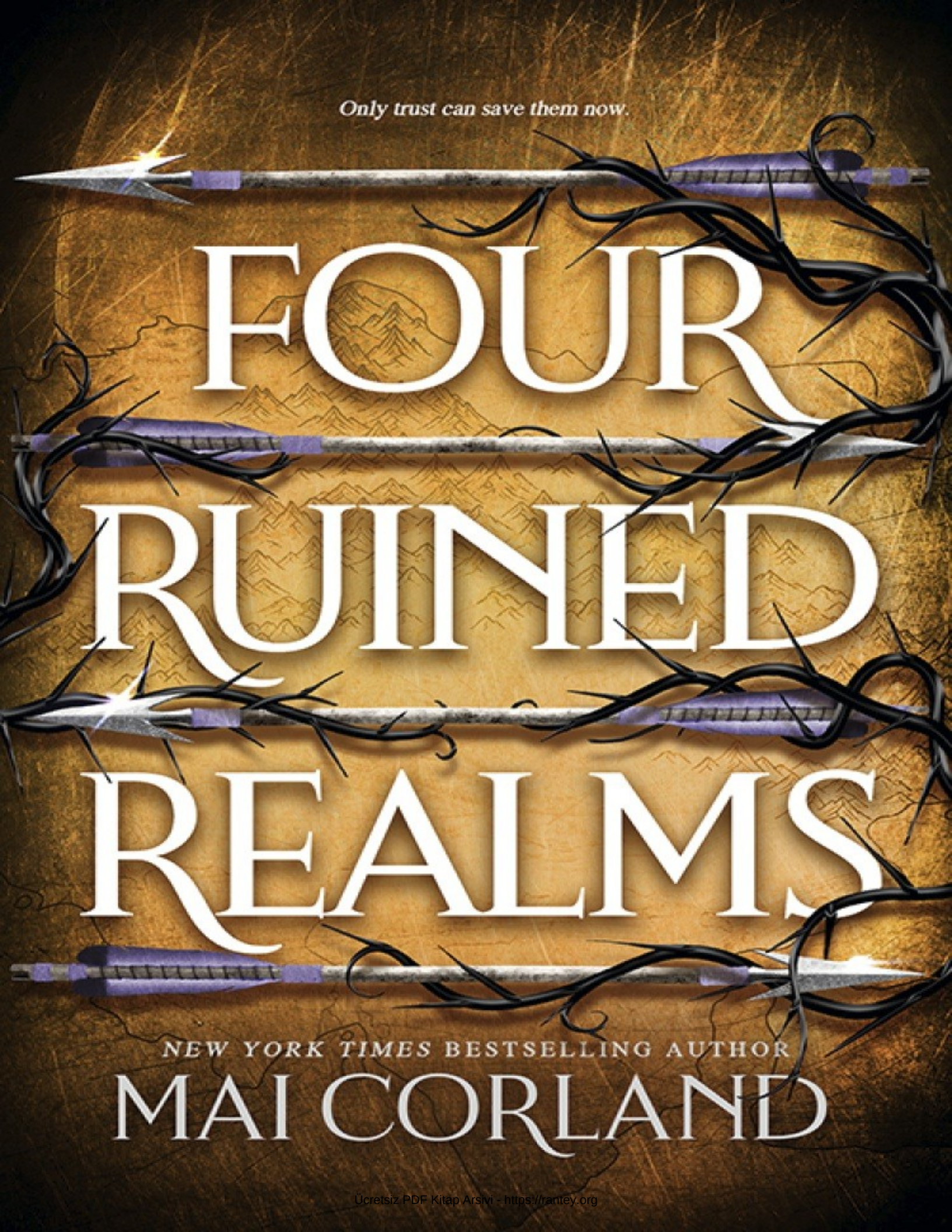
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Only trust can save them now.

FOUR RUINED REALMS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MAI CORLAND

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

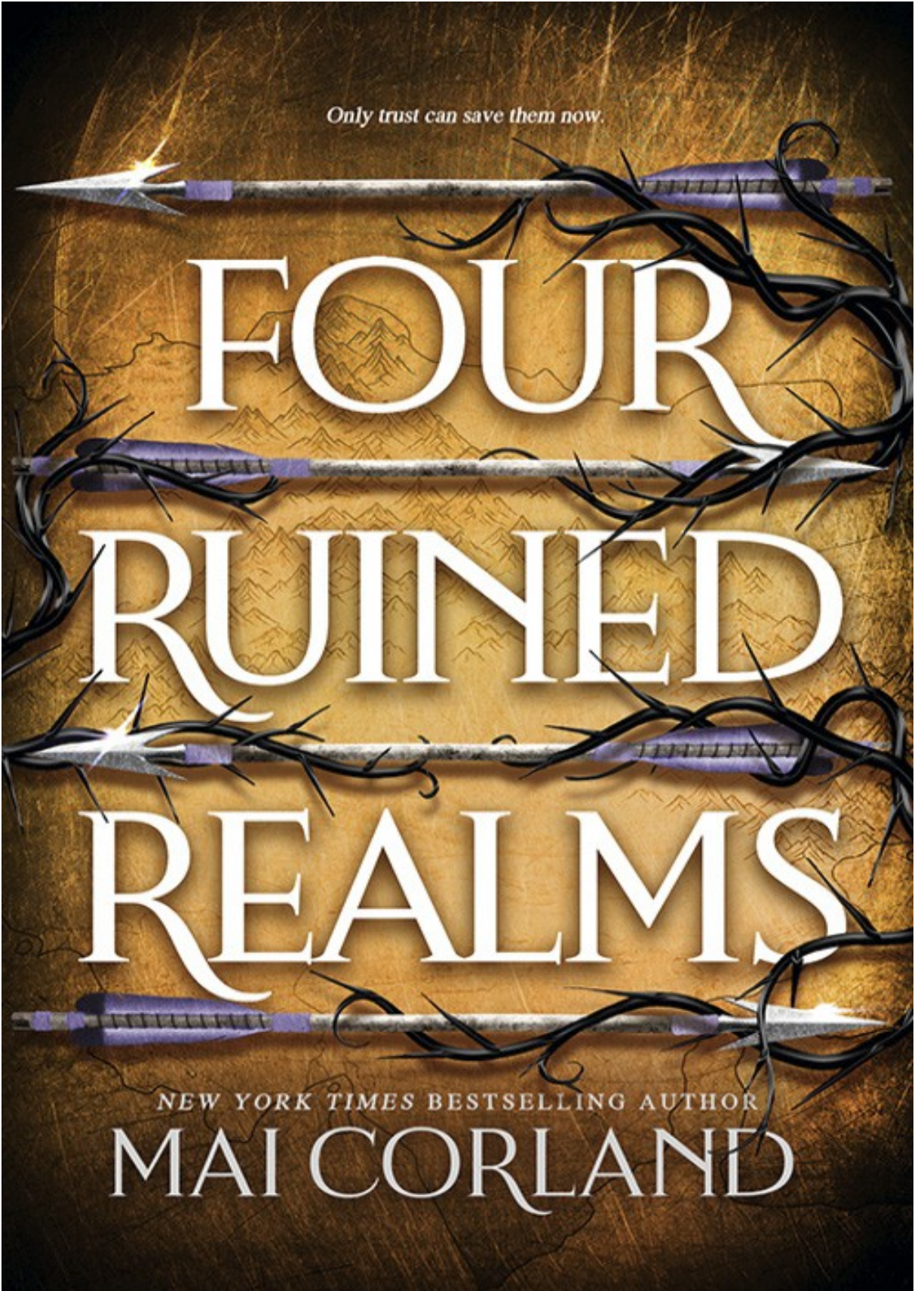
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Only trust can save them now.

FOUR RUINED REALMS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MAI CORLAND

FOUR RUINED REALMS

DEĞİL SEN K

BEST SELLING AUTHOR

MAI CO@LAND

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Meredith Ireland tarafından. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave., STE 181
Shrewsbury, PA 17361 rights@entangledpublishing.com

Red Tower, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır.

Liz Pelletier tarafından düzenlenmiştir
Kapak resmi ve tasarımı Elizabeth Turner Stokes'a ait
Cover boonchai sakunchonruedee/Shutterstock,
MagdaSurgiewicz/PixelSquid ve Karamaz/PixelSquid tarafından
hazırlanan stok sanat İç harita sanatı Elizabeth Turner Stokes
Juho Choi'den Deluxe Limited kapak illüstrasyonu Britt
Marczak'tan iç tasarım

Deluxe HC ISBN 978-1-64937-750-0 HC
ISBN 978-1-64937-751-7
Ebook ISBN 978-1-64937-675-6

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir Birinci

Baskı Ocak 2025

Kalbim, güneşim ve elik
adamım için

Dört Yıkık Diyar, keskin bıçaklar, zehirli dudaklar ve diyarlarda yükselen yeni bir güçle dolu karanlık bir macera fantezisi­dir. Bu nedenle, hikayede şiddet, kan, ölüm (aile, hapsedilmiş insanlar ve hayvanların ölümü dahil), hapis, zehirlenme, boğulma, iç boşaltma, işkence, sınıfçılık, cinsiyetçilik, grafik dil ve cinsel aktivite tasvirleri dahil olmak üzere tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar bulunmaktadır. Sözleşmeli kölelik, saldırı, çocuk cinsel istismarı, sömürgeleştirme ve soykırım tartışılmaktadır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen dikkat edin ve Altın Yüzük için her şeyi riske atmaya hazır olun...

Ana Karakterler

AERI (AH-ree)... Bir Hırsız, Yusan Prensesi, Kral Joon'un Kızı MIKAIL
(Mick-ALE)... Yusan'ın Eski Kraliyet Casus Şefi
ROYO (ROY-oh)... Yusan'dan Bir Güçlü Adam
EUYN (YOON)... Yusan'ın sürgün edilen Veliaht Prensi, Kral Joon'un Kardeşi
SORA (SOAR-a)... Yusan'dan bir Zehirli Bakire, eskiden Kont Seok'un kölesiydi
TIYUNG (TIE-young)... Kont Seok'un Atıl Cezaevine gönderilen tek oğlu

Dikkat Çeken Diğer Karakterler

KING JOON (Kral JUNE)... Yusan Kralı
QUILIMAR (QUILL-i-mar)... Khitan Kraliçesi, Kral Joon ve Euyun'un kız kardeşi GENERAL
VIKAL (VY-cal)... Khitan Silahlı Kuvvetleri Generali
KONT SEOK (Kont SEE-ock)... Daysum'un Sözleşmesini elinde tutan Güney Kazanç Kontu
DAYSUM (DAY-sum)... Sora'nın Kız Kardeşi ve Kont Seok'un Koğuşu
COUNT BAY CHIN (Kont Bay Chin)... Umbria'nın Kuzey Kontu ~~COUNT DAL~~
~~(Kont DAHL)... Tamneki'nin Doğu Kontu (merhum)~~
GENERAL SALOSA (General Sah-LOW-sa)... Yusan Saray Muhafızları Generali ZAHARA
(Za-HAH-ra)... Yusanlı bir Casus
FALLADOR (FAL-lah-dor)... Gaya'nın Sürgündeki Prensi
AILOR (ALE-or)... Mikail'in babası
GAMBRIA (GAM-bree-uh)... Fallador'un Kuzeni
UOL (OO-ul)... Wei'nin Rahip Kralı

Daha önce, Kırık Kılıçlar Üçlemesi'nde

Ülkedeki en tehlikeli beş yalancı tek bir görev için bir araya geldi: Yusan'ın Tanrı Kralı Joon'u öldürmek. Bir mücevher hırsızı olan Aeri, güçlü adam Royo'ya yaklaşıarak Ölümsüz Taç'ı çalmak için çıktığı yolculukta onu koruması karşılığında bir servet teklif etti. Gain Kontu'na ait zehirli bir bakire olan Sora'ya, kralı öldürmesi karşılığında kendisinin ve kız kardeşinin özgürlüğü garanti edildi, ancak uzun zamandır düşmanı olan Kont'un tek oğlu Tiyung ile seyahat etmek zorunda kaldı. Bir zamanlar Yusan'ın veliaht prensi olan Euyn sürgüne gönderilmişti. Eski sevgilisi ve kraliyet casusluk ustası Mikail onu buldu ve tahtı kardeşinden gasp etmesi için ona bir şans verdi. Dar kaçışlar ve gizli amaçlar sayesinde grup birbirine güvenmeyi öğrendi, ancak tüm bu süre boyunca komplonun arkasında Kral Joon'un olduğu ortaya çıktığında ittifakları paramparça oldu. Asıl amacı, kızı Aeri'nin katilleri bir araya getirerek, kız kardeşi Kitan Kraliçesi tarafından takılan Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü'nü kendisine getirmelerini sağlamaktı.

Ama beş bıçağımızın başka planları var...

Yazarın Notu

Kore'nin kendine has zengin bir mitolojisi ve canlı bir kültürü var. Ve Koreli bir Amerikalı evlatlık olarak, Dört Harap Diyar'ın dünyasını şekillendirmek için kendi kişisel hikayemden ve deneyimlerimden yararlandım. Bununla birlikte, bu hikayenin ne tarihi kurgu ne de gerçek dünyaya dayanan fantezi olduğunu belirtmekte fayda var; Kore efsanesi, efsanesi ve kültürü üzerine yaptığım araştırmalardan esinlenen benzersiz bir ortamda geçiyor. Baştan sona yaratıcı lisans alınmıştır, ancak umudum okuyucuların hikayeden hayatları zenginleşmiş olarak ayrılmalarıdır, tıpkı benim bu kitabı yazarken olduğu gibi.

-Mai

Birinci

Bölüm

DOĞU DENİZİ

AERİ

Bu gemide olmaktan çok sıkıldım - sallanmaktan, kapalı alandan, herkesin beni öldürmek istemesinden. Çok yorucuydu.

Yine de Doğu Denizi'ndeki haftam Euyun'unki kadar kötü geçmedi. Onun odası benimkinin sağında ve gece gündüz öğürmesinin yankılarını duyuyorum. Sanırım sadece deniz tuttu ama emin değilim. Kontrol ederdim ama beni yaylı tüfeğiyle vurmasından endişeleniyorum.

"Gibi" derken, ciddi anlamda endişeliyim.

Sanırım herkes kralın kızı olduğunuzu ve en başından beri onlara ihanet etmeyi planladığınızı öğrenince böyle oluyor.

Odamın dışında ayak sesleri duyuluyor ve kitabımı kavrayarak donup kalıyorum. Biri geliyor. Kapıma sıkıştırılmış mobilyalara bakıyorum. Kamarada bir kilit vardı ama katillerle dolu bir gemide küçük bir sürgünün pek bir işe yarayacağından şüpheliydim. Bu yüzden, gemiye biner binmez, boşta kalan her mobilyayla kendime barikat kurdum. Sadece gizlice yemek yemek ve lazımlığımı boşaltmak için çıktım.

Gürültü azalıyor ve yavaş bir nefes alıyorum. Tam kitabıma dönmek üzereydim ki kapım çalındı.

Kalbim küt küt atıyor. Royo mu?

Onu tekrar görmeyi hem umdum hem de korktum. Ona kralın Sora, Euyun ve Mikail'i getirme planının bir parçası olduğunu bilmediğimi söylemek istiyorum. Kont Bay Chin, Royo'nun beni koruyacak güvenilir biri olduğundan bahsetmişti. Ben bilmiyordum.

Bay Chin'in onu dahil etmek istemesinin başka nedenleri olduğundan şüpheleniyorum. Ama bunların hiçbirini Royo'ya söylemedim çünkü sonuçta bana inanacağını sanmıyorum.

Onun kamarası benimkinin solunda. Son yedi gün boyunca kulağımı düzinelerce kez ince duvara dayadım. Kıpırdadığını ya da horladığını duydum, bu yüzden iyi olduğunu biliyorum, ama benimle tek kelime konuşmadı. Belki de sonunda fikrini değiştirdi, beni affetti. Ya da belki beni öldürmek için buradadır - yıllar önce kız arkadaşını öldürdüğü gibi.

İç çekiyorum ve dudağımı ısırıyorum, tek yalancının ben olmadığımı hatırlıyorum. Belki de ondan da uzak durmalıyım, çünkü taht odasında en kötü karakter yargıcı olduğumu öğrendim.

İkinci bir kapı sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Tereddüt ediyorum ama merakım beni yeniyor.

"Kim o?" diye sordum. Bir haftadır konuşmadığım için sesim tuhaf ve hırıltılı çıkıyor.

"Ben Sora."

Ayağa kalkıp mobilyaları iterek yolumdan çekerken içime bir rahatlama ve biraz da hayal kırıklığı doluyor. Sonunda kapıyı birkaç santim açabildim.

Sora her zamanki gibi çarpıcı görünüyor. Menekşe rengi gözleri parlıyor, berrak cildi nemli ve üzerinde lüks yeşil bir elbise var. İçimden bir oh çektim. Siyah saçları bile mükemmel ve Yusan'dan ayrıldığımızdan beri kimse doğru düzgün banyo yapmadı, peki nasıl?

"Evet?" Ben soruyorum.

"Quu Limanı'na yaklaşıyoruz," diyor. Sesi hâlâ rüzgâr çanları gibi geliyor. "Benimle güvertenin üstüne gelir misin? Khitan'a ulaşmadan önce hepimizin konuşmaya ihtiyacı var."

Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğünü çalmak için bu ölümcül göreve gönderildiğimizde Sora gerçekten güzel bir toparlayıcı konuşma yaptı. Geri kalanımız taht odasında ortaya dökülen tüm ihanetlerle sarsılırken, Sora bizi bir planla bir araya topladı. Kral Joon'u tekrar Qali Sarayı'ndan ayrılmaya zorlamak için, kötü kalpli Khitan Kraliçesi'ni (teyzem) Yusan'la bir savaş başlatmaya ikna etmek istiyor. Bu şekilde

tacı çalmak ve kralı gerçekten öldürmek için ikinci bir fırsatımız olacaktı.

Babam.

Bu konuda karışık duygular içindeyim ama onu düşünmenin zamanı değil, Sora bekliyor. Kendimi toparlayıp başımı sallıyorum. Sonra elbisemin üzerine kırmızı, kürk astarlı pelerinimi geçirip kapıdan çıkıyorum.

Merdivenleri çıkarken Sora bana küçük bir gülümseme veriyor. Babama ihanet etmiş olmamı, sonunda onları seçmiş olmamı umursuyor gibi görünen tek kişi o.

Güvertenin üstüne çıktığımızda soğuk rüzgâr etrafımızı kırbaçlarken ürperiyorum. Gözlerimi kısarak gün ışığına bakıyorum. Her nasılsa gökyüzü hem gri hem de acı verecek kadar parlak. Doğu Denizi beyaz şapkalar halinde yükseliyor ve güverte kaygan ama uzun süre kamaramda kapalı kaldıktan sonra temiz hava iyi geliyor. Dalgalar son birkaç gündür sert ve muson mevsimi her an başlayabilir. Yağmur durduğu için şanslıyız, aksi takdirde bu yolculuk daha kötü olabilirdi.

Ağır bulutlara bakarken başımı sallıyorum. Daha kötü olabileceğine inanmak zor.

Bakışlarım şık, ahşap filo gemisinin pruvasındaki Mikail ve Euyn'a kayıyor. Mikail uzun, atletik vücudunu küpeşteye rahatça yaslamış, deniz mavisini gözleriyle ufku tarıyor. Euyn onun sağında ama normalden daha uzakta duruyor. Prens sakalı dağınık ve zayıf vücudu biraz cılızlaşmış ama yine de tanıdığım en ölümcül adamlardan ikisi.

Sertçe yutkunuyorum ve yaklaştırmaya devam ediyorum.

Royo'yu kenara çekilmiş, kürk ceketi içinde düşünceli bir halde görüyorum. Tanrım, onu özlemişim. Kafası, tanıştığımızdan beri uzayan kalın siyah saçlarla kaplı. Gözlerime baktığı anda aptal kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onun sadece ince bir duvar kadar uzağımda olması işkence gibiydi. Ona koşmak istiyorum ama birçok nedenden dolayı koşmamalıyım, en önemlisi de beni denize atabilir. Ve ben yüzme bilmiyorum.

Beni görmemiş gibi davranıyor ama ben yaklaştıkça geniş omuzlarını geriye atıyor. Elleri yumruk oldu.

Çenesindeki kaslar geriliyor. Tepkisi göğsümü acıtmıyormuş gibi davranarak başka tarafa bakıyorum. O sırada Euyn ve Mikail'in birbirleriyle tek kelime bile konuşmadıklarını fark ediyorum.

Sanırım mantıklı. Yaşadıklarımızdan sonra temkinli ve öfkeli olmamız doğal ama şimdi birlikte çalışmak zorundayız. Dürüst olmak gerekirse, bırakın bir savaş başlatmayı, bir sohbeti bile idare edebileceğimizden emin değilim.

Sora hepimize tek tek bakıyor ve dudaklarını büzüyor, yüzü tamamen kararlı. "Bir araya gelmemek için kaybedecek çok şeyimiz var. Kimsenin kimseye tekrar güvenmek istemediğini anlıyorum ama kız kardeşimden vazgeçmeyi reddediyorum. Tiyoung'un eğer hâlâ yaşıyorsa bile Atıl Hapishane'de çürümesine izin vermeyi reddediyorum..."

Sustu ve sonra başını salladı. Acı dolu bir nefes alıyor, narin elleri elbisesinin üzerinde geziniyor. Babam Tiyoung'u saray gölünün altındaki zindana, Avare Hapishanesi'ne attırdı. Ty'ın hâlâ hayatta olup olmadığını söylemek imkânsız ve bunu hepimiz biliyoruz.

Sora çenesini kaldırır. Eli titriyor ve arkasına saklıyor. "Kont Seok'un ayaklarıma kapanıp canı için yalvarışını izlemeden ölmeyi reddediyorum. Hepinizden pek hoşnut değilim ama bunu yapmak zorundayız. Kral Joon yüzüğü çalacağımızı düşünüyor ama Kraliçe Quilimar'ı onu Qali Sarayı'ndan çıkarmamıza yardım etmesi için ikna etmeliyiz. Onu öldürmeli ve Euyn'u tahta geçirerek işi bitirmeliyiz, yoksa hepimiz öleceğiz ve bizden daha iyi insanlar acı çekecek." Gözlerini her birimize dikmiş, asıl noktayı vurguluyor. "Sevdiklerimiz dengede duruyor. Eğer güvenemeyeceksek, bırakın intikam bizi bağlasın."

Onun samimi ifadesini, kararlılığını inceliyorum. Sora olmak, her zaman daha iyi bir insan olmak yorucu olmalı. Herkesin seviyesine inmek çok daha kolay. Ama belki de iyi olan doğal olarak lor ve peynir altı suyu gibi yükseliyordur.

"Hâlâ Joon için çalışmadığını nereden bileceğiz?" Euyn belli belirsiz bana doğru işaret ediyor.

Midem bulanırken dudağımı . Artık hepsinin beni öldürmeyi düşündüğünden eminim. Daha önce bu sadece bir teoriydi.

"Çünkü sonunda ona ihanet etti," diyor Sora omuz silkerek. "Ve onu bir intihar görevine gönderdi."

Kendimi ve bir dereceye kadar babamı savunma dürtüsü içimde yükseliyor ama yaşamamın ya da ölmemin onun umurunda olmadığını inkâr edemem. Evet, beni kabul edeceğine ve annemi ölümünden sonra birinci kraliçesi yapacağına söz verdi ama sözler yalancı dudaklar için ucuzdur. Beni hiç umursamadı, on dokuz yıl boyunca bir kez bile. Ben de onun güvenliği ve refahı konusunda çok endişeli değildim.

Bir yıl önce, hak ettiğim gibi bir baba olacağına, eskiden olduğu gibi acımasız bir genç adam olmayacağına yemin etmişti. Geriye dönüp baktığımda ona inanmak aptallıktı ama annemi kaybettiğim için o kadar kırılmıştım ki, artık yalnız olmamak için o kadar çaresizdim ki, kulağıma bal döktüğünde kana kana içtim. Annem her zaman ihtiyacımız olan tek şeyin Joon'un sevgisi olduğunu söylerdi ve ben de haklı olduğunu düşünürdüm. Açlıktan ölüirken zehirin tadı şeker gibi gelebilir. Ama ona bu katilleri getirme görevi için başkente giderken, beni ondan daha çok önemsediklerini fark ettim. Her zamankinden daha fazla.

Ama hepsi benim Joon'un kızı olduğumu öğrenmeden önceydi. Onun tek çocuğu.

"Bu kraliçeyle görüşmemiz gerekiyor, şu anda yaptığımız şey bu mu?" Royo soruyor. Sesi gürlüyor ve ben sese doğru geriliyorum.

Mikail bir elini dalgalı kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Wei on beş yıl önce Kitan Kralı'na suikast girişiminde bulunduğuandan beri hiç kimsenin tahtın yüz adım yakınına yaklaşmasına izin verilmiyor. Buna Mesafe Kuralı diyorlar. Haince niyetlerimizi Kitan sarayının önünde haykıramayız. Her zaman Yusanlı diplomatlar ve casuslar hazır bulunur."

Güverte, pruvamıza çarpan dalgalar ve martı sesleri dışında sessizliğe gömülüyor. Omuzlarıma kadar uzanan saçlarımı spiral şeklinde büküyorum. Kuşlar kuzeydeki Khitan diyarına yaklaştığımızın sinyalini veriyor.

zaten düğümlenmiş bir plan.

Sora çenesine vurur. "Yüz metreden daha yakına gelmenin bir yolu olmalı. Euyun onun kardeşi. Ve Aeri de..."

"Bir prenses," diye
homurdanır Royo. Bunu
kibarca söylemiyor.

"İkimizin de ölmüş olması gerekiyordu," diyor Euyun. "Ve kız kardeşimin kendi soyuna karşı sevgisi yok. Ailemdeki hiç kimse sevmiyor." Dalgalı denizden biraz daha yeşile dönerken bile kahverengi gözleri bana dikiliyor.

Vurulmasına izin verdim çünkü haksız değildi. Babam Euyun'un idamını emretti, amcam beni öldürmeye çalıştı ve ben de babama suikast düzenlemek için komplo kurdum. Halamın babamı birden fazla kez öldürmeye çalıştığını duydum. Bu biraz Baejkin ailesinin karmaşası. Bir soyun gücü arttıkça sorunlar da artar.

"Kraliçe Quilimar'ın bir tür yakın çevresi olmalı," diye ısrar ediyor Sora. "Kimse tek başına hükmedemez."

"Saray muhafızlarından bir yüzbaşı ya da nedimeler. Belki generaller?" Ben soruyorum.

Mikail bana küçümseyerek bakıyor ve ben de hazır olmak için ağırlığımı değiştiriyorum. Bu harika değil. Euyun'dan kaçabilirim, özellikle de yayı olmadığı için, ama Mikail daha önce hiç görmediğim bir hızla katlediyor. Pelerininin bölmelerine gizlenmiş fırlatma bıçaklarım var ama bu pek de rahatlatıcı değil. Birini bıraktıktan bir saniye sonra ölmüş olurum.

Son çare olarak tılsımım var. Hiç düşünmeden elimi elbisemin boynuna koyuyorum. Ejderha Lordu'nun Zamanın Kumları her zaman olduğu yerde, elbiselerimin altındaki kolyede saklı duruyor. Gemiye binmeden önce onu kaçmak için kullanmayı düşündüm. Bunu yapabilirdim, zamanı tekrar dondurup ortadan kaybolabilirdim. Ama gidecek hiçbir yerim yoktu ve bundan da öte, bensiz başarısız olacaklarını biliyordum. Yardım edemem ama hepsini seviyorum. Şu anda beni umursamadıkları belli olsa bile.

"Vikal," diyor Euyun alnını silerek. "Khitanese silahlı kuvvetlerinin generali. Quilimar'ın kulağı onda olmalı. I

yakın olduklarını hatırlıyorum."

Mikail tereddüt eder. "ama bu bir generalle konuşmak basit olsaydı, Joon bizi buraya getirme zahmetine katlanmazdı. Bu görev için bizi seçmesinin bir sebebi var. Hangi eşsiz özelliklerden bahsetti? Ne yakaladık? Çok önemli bir şeyi kaçıırıyoruz ama ne olduğunu bulamıyorum."

Herkes bana dönüyor. Royo bakmıyormuş gibi yapıyor ama cevap vermemi bekliyor. Sorun şu ki: Hiçbir fikrim yok.

"Gerçekten bilmiyorum," diyorum. Bana çeşitli miktarlarda inançla bakıyorlar. "Keşke bilseydim. Bana tek söylediği taht için tehlikeli olduğun ve seni en az kayıpla canlı ele geçirmek istediğiydi."

Bu geminin pruvası sessiz, gerilim çatırdıyor. İrkildim. "En az zayıf" babamın terimiydi, benim değil, ama havada asılı duruyor ve saniyeler geçtikçe kulağa daha da kötü geliyor.

"Peki, bir düşünelim," diyor Euyn. "Sora zehirler. Ben ateş ederim." Duraklıyor ve Mikail'e bakıyor. "Ve sen bir casussun. Ve bir yalancısın. Ve bir manipülatör. Ve bir hainsin."

Mikail'in dudakları sahte bir gülümsemeyle kıvrılır. Sadece sevgilisine bakar ve kaşlarını hafifçe kaldırır.

Bu çok garip.

Geri kalanımız ikisinden başka bir yere bakmıyor. Sanırım onlar da konuşmadılar. Euyn'un odasında başka kimseyi duymadım ama barıştıklarını düşünmüştüm. Ama öyle bir şey olmamış gibi görünüyor. Göğsüm sıkışıyor. Başarısız suikast girişimi grubumuzdaki tüm bağları kopardı, en derin olanları bile.

Büyük bir dalga gemiye çarpıyor ve gemiyi sallıyor. Hepimiz kendimizi sabitleyecek bir şeyler arıyoruz. Direktten sarkan kalın halata tutunuyorum. Royo'ya tutunmayı tercih ederdim ama o her anlamda çok uzakta.

Deniz sakinleştğinde Sora'nın dudakları aralanır. İşleri yoluna koymaya hazır görünüyor ama önce Mikail konuşuyor.

"İstersen ketum olmayı tartışabiliriz ama masum olmadığını hatırlatırım," diye tükürdü. "Sen de tam olarak

Chul'u spor olsun diye avlamaktan bahsediyor."

Euyn başka tarafa bakar ama Sora'nın kafası onunkine gider. "Chul? Az önce Chul mu dedin?" diye sorar.

Hızlı nefes alıyor ve gözleri Euyn'a kilitlenmiş durumda. Son dalgadan sonra okyanus sakinleşti ama onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Şu anda neler oluyor?

Önce Royo'ya sonra Mikail'e bakıyorum ama onlar da atılmış görünüyorlar. Mikail'in deniz mavisini gözleri Euyn ve Sora arasında gidip geliyor; Royo'nun kaşları çatılıyor.

"Yaptım..." Mikail tereddütlü bir şekilde başlıyor.

"Chul ne?" diye sorar. Sessizlik onu selamlıyor. "Chul ne, Euyn?"

"Sora..." diyor usulca. Ama ona bakmıyor. Dudaklarını büzüyor - her ne ise, ona söylemek istemiyor ve bu iyi bir şey olamaz.

"Köydeki gibi Inigo muydu? Chul Inigo muydu?" diye sorar.

Royo ona bir adım daha yaklaşıyor. Hâlâ neler olduğundan emin değilim ama giderek daha da dengesizleşiyor. Kim bu Chul Inigo kim?

Euyn başını sallar. "Sora, ben..."

"Babamı vahşi bir domuz gibi mi avlıyordun?" diye bağılıyor. "Senin hastalıklı eğlencen için!"

Lanet olsun.

Euyn yelkenler gibi bembeyaz kesilir ve bu da yeterli bir teyittir.

Etrafımdaki her şey . Daha iyi bilmesem, zaman tılsımımı kavradığımı düşünebilirdim. Mikail'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Royo'nun çenesi düşüyor. Ama ifadesi şimşek gibi değişen Sora'ydı. Şok, aşağılanma ve adını koyamadığım başka bir şey yüzünde uçuşuyor, sonra güzelliği öfkeyle buruşuyor.

Sora ileri atılır, ancak Mikail onu tam Euyn'un boynuna ulaşmak üzereyken yakalar. Royo yardıma koşar ve kaslı kollarını onun beline sarar. Tırnakları havayı kazıyarak uzandığında onu geri çekiyorlar. Sadece kendisi bile olsa ellerini Euyn'un üzerine koymaya can atıyor.

Parmak uçları.

Öldürdüğünü gördüm ama öldürmek istediğini hiç görmedim. Korkunç bir manzara.

Ona ulaşamayan Sora, daha önce duyduğum her şeyden daha çaresiz bir feryat koparıyor. Bu saf hayvan sesi karşısında tepeden tırnağa ürperiyorum. Öfke ve yürek burkan keder bir arada.

"Sürgünde ölmeliydin!" diye bağılıyor.

Royo ve Mikail onu uzaklaştırır. Mikail omzunun üzerinden Euyn'a bakar, yüzünde tam bir tiksinti ifadesi vardır.

Chul'un Sora'nın babası olduğunu bilmiyordu.

Sora acı içinde feryat ederken yarı yürüyorlar, yarı geminin arkasına doğru taşıyorlar. Mürettebat etrafta koşuşturuyor ve hiçbir şey görmemiş gibi davranıyor ama herkes Sora'yı fark ediyor.

Geminin ön tarafında sadece Euyn ve ben varız ve o sırtı bana dönük bir şekilde duruyor. Elleri küpeşteyi kavrarken omuzları kaskatı kesiliyor. Konuşmak üzere olduğunu düşünerek kendimi destekliyorum. Ama öne doğru eğildi ve sertçe kustu.

Limana varmak üzereyiz. Gökyüzü Kralı'nın Sarayı, Oligark Dağı'nın tepesindeki sisin arasından parılıyor ve liman görünmeye başlıyor.

Aman Tanrım, mahvolduk.

İkinci Bölüm

MİKAİL

DOĞU DENİZİ

Dürüst olacağım: bu harika değil.

Euyn biliyordu. Omuzlarım çöküyor ve şaşkınlığımla birlikte hayal kırıklığımı da içime çekiyorum. Elbette biliyordu. Sora'yı Rahway'de tanıştığımız gece tanımıştı - yemekte tam adını sorduğunda yüzündeki ifade buydu. Bir araya getirmişti ama yine de hiçbir şey söylemedi.

Böyle zamanlarda onun gibi bir adamı gerçekten sevip sevemeyeceğimi merak ediyorum. Bu aşk mı, yoksa bir laoli bağımlısı gibi iniş çıkışlarına bağımlı mıyım? İyi bir kral olabilecek mi, yoksa kardeşiyle aynı ya da ondan daha mı kötü olacak?

Şüphelerimi bir kenara itiyorum. Şu anda Yusan'ın geleceğinden daha önemli meselelerim var.

Sora hepimizi bir arada tutan tutkaldı ve o paramparça oldu. Hayatımda ilk kez ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu incitmek istiyor ve bunda haksız da değil ama buna izin veremem. Sonuçta o kadar da ikiyüzlü değilim. Euyn'un insanları avladığını kabul ettim ve Joon'un Quilimar'dan gelen suikast planı da dahil olmak üzere birçok konuda ona yalan söylediğim halde benden sır sakladığı için ona kızmak zor. Gerçekten de ondan, onun benden saklayabileceğinden çok daha fazla sır sakladım, buna Yusanian olmadığım gerçeği de dahil.

Dürüstlük konusunda kendini beğenmiş olmak benim için biraz fazla.

İşte böyle, bir kez daha Euyun'un yanında yer almaya karar verdim. Yine de bu konuda pek hevesli olmadığımı söylemeliyim.

"Onu bağısladı, Sora," diyorum.

Siyah saçlarını omzunun üzerinden atıp bana ölümcül bir bakış atacak kadar uzun süre ağlamayı bıraktı. Sanırım bunu hak ediyorum. Eğlenmek için insan avlamaya olumlu bir anlam yüklemek zor.

Tekrar deniyorum.

"Euyun'un sürgün edilmesinin nedeni Chul'un yaşamasıydı," diyorum. "Çünkü Euyun onun gitmesine izin verdi."

"O tahtı hak etmiyor. Ölmeyi hak ediyor," diyor.

Bakışlarımı tutuyor, güzel gözlerinde meydan okuma var. Bu Sora'nın o yanı, tanıdığım tüm savaşçılardan daha vahşi olanı. Hiç tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan onu hemen şimdi katledebilir.

"Sora, hepimiz ölmeyi hak ediyoruz," diyorum.

Yüzü değişiyor, ifadesi şaşıyor. Aramızda bir anlayış geçiyor. Motivasyonlarımız ne olursa olsun, ikimiz de seri katiliz. Ruhları çalışıyoruz ve Lord Yama'nın gelip umuyoruz. Çoğu ölçüye göre, ölümü hak ediyoruz.

Sora nefes alarak biraz yumuşar. Euyun'u öldürmeyecek, en azından şu anda öldürmeyecek ve ben de bunu kabul edeceğim.

"Hepimiz geri alınamayacak seçimler yaptık," diye ekliyorum. "Ama ölmesi gereken Joon."

"Eğer ona yüzüğü getirirsek..." Royo başlıyor.

"İkili oynayacak ve bizi öldürecek," diyorum. "Ya da bizi Wei'den Su Asası'nı çalmaya zorlar ki bu da kesin ölümle eşdeğerdir. Joon'un bizi ikinci kez alt etmesine izin vermek hiç de orijinal olmaz."

"Hwan'ı hiç bağışlamayacak mıydı?" Royo'nun geniş kaşları kırışıyor, ifadesi karışıyor.

Hwan, kızını öldürdüğü için hapiste olan adam. Royo'nun kurtarmak için savaştığı kişi. Royo'nun Hwan'ı serbest bırakmamasına şaşırdım.

Joon bize büyük ödüller - unvan, mülk, merhamet - vaat etmiş olsa da tutmaya pek niyeti olmadığını anladı. Bir tanrı kral bizim gibilere sözleri önemsemez.

Ancak Royo onurlu bir adamdır ve onun gibi insanlar Joon gibi birini anlayamazlar. Royo ve Sora'ya mutlak doğru ve yanlış rehberlik eder. Güç sahibi olanların esnek ahlak anlayışına sahip değiller. Bu yüzden Joon onları ortadan kaldıracak. Joon kontrol edemediği herkesi ortadan kaldırır.

"Hayır," diyorum. "İşine gelmediği sürece olmaz. Kral, nihai amacına hizmet etmediği sürece halktan biri için asla endişelenmemiştir. Hwan'ı Avare Hapishanesi'ne getirtebilir ama sadece gerekirse ona işkence etmek için."

Royo yüzünü bölen eski yara izini ovuşturur. "O zaman Kral Joon ölmeli."

Sora iç çeker ve başını sallar, öfkesi azalır. Sırtı kıvrılıyor, duruşu bozuluyor. Yakıcı bir öfke olmadan, geriye sadece kederin közü kalır. Birçok açıdan öfke daha iyidir çünkü en azından tutunacak bir şey vardır. Üzüntü ise çorak bir alandır.

"Kanaman var," diyor.

Boynuma bakıyor. Tenime dokunuyorum ve parmaklarım kanla ıslanıyor. Euyn'a ulaşmaya çalışırken beni tırmaladı.

"Yaşayacağım."

"Euyn'un babamın gitmesine izin verdiğinden emin misin?" diye soruyor.

Gözlerinde küçük bir umutla birlikte yaşlar yüzüyor. Bu sefer ona yalan söylemek zorunda kalmamam çok güzel.

"Kesinlikle eminim. Saraya Euyn'un Batı Ormanı'nda mahkûm avladığını söyleyen babandı."

"Ki sen bunu biliyordun," diyor.

Yüzümü arıyor ve Royo da bana bakıyor. Yalan söylemek istiyorum ama bu sadece yüzümü kurtarmak için olurdu. Bu yeni görevi atlatılabilmek için doğruyu söylemeye başlamam gerekecek - en azından söyleyebildiğim kadarını.

"Yaptım," diyorum.

Bakışlarımı tutuyor. "Onun babam olduğunu biliyor muydun?" "Hayır. Yemin ederim. Birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

İç çeker ve ellerine, kan çizen tırnaklarına bakar. Sevdiğimiz insanları kurtarmak için çok kan dökmemiz gerekecek. Ben bununla uzun zaman önce barıştım, o da öyle.

"Euyn'un gerçekten iyi bir kral olacağını düşünüyor musun?" Royo soruyor. Bir nefes çekiyorum. Öyle mi düşünüyorum?

"Bence hepimiz gurur duymadığımız şeyler yapmışızdır," diyorum. "Bence bir insan kendisine karşı yapılan saldırılardan daha fazlasıdır. En azından ben öyle olduğumuza inanmak istiyorum. Bence Euyn değişti ve gelişmeye devam ediyor. Ve hiçbir şey olmasa bile Joon'dan daha iyi olacak."

"Ya da belki sadece umut ediyorsunuzdur," diyor Royo.

İkisi de bakıyor, bir yanıt bekliyorlar, ben de omuz silkiyorum. "Her şey aynı."

Gemide çanlar çalıyor. Khitan'ın başkentine ulaştık.

"Quu Limanı!" diye sesleniyor kaptan, güvertede yürürken.

"Quu Limanı!"

Royo'nun sözlerini unutmam için tam zamanında.

Sora'ya bakıyorum, kendini bir kez daha toparlarken omurgası yeniden dikleşiyor. Onun için sahte belgeler düzenledim çünkü gerçek belgelerinde kölelik işareti var. Her ne kadar köleler Khitan'a girdiklerinde özgür olsalar da, ülke en azından gizlice girmişler gibi davranmak zorunda. Aeri ve Euyn için de evraklar hazırladım, çünkü ikisi de teknik olarak ölü. Ve tabii ki hiçbir yabancı diyara gerçek adımla girmem. Gerçek adımla hiç kullanmadım.

Ölü yalancıları Khitan'a getirmek hayırlı bir başlangıç değil ama Joon'u alt edeceğim. Savaşı kaybettik ama ben kazanacağım.

Öncelikle, kraliçeye nasıl ulaşabileceğimizi görmek için teknik olarak ölü olan bir başka ruhla, Gaya'nın sürgündeki Prensi Fallador'la buluşmam gerekiyor. Ve sonunda vatanımızı nasıl özgürleştirebileceğimizi.

Üçüncü Bölüm

ROYO

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Birbirimizi öldürmeden Khitan'a vardık, bu da bir şeydir.

Başkent, Tamneki'nin denizin üzerine oturması gibi limanın üzerine oturuyor, ancak Quu, Yusan'a hiç benzemiyor. Şehrin üzerinde yükselen, kenarlarına villalar oyulmuş devasa bir dağ ve tepesinde altın bir saray var. Kale bu yağmurda bile bir deniz feneri gibi parlıyor.

Başlığımı saçlarımın üzerine geçiriyorum. Gemide tıraş etmeyi düşünmüştüm ama bilmiyorum, alıştım artık. Quu'nun vıcık vıcık sokaklarında ilerliyoruz. Arnavut kaldırımları her yöne doğru ve boyalı evler yan yana dizilmiş. Elma kırmızısı, yaprak dökmeyen yeşil, koyu mavi ya da hardal sarısına boyanmış evlerin yanından geçiyoruz. Bu bir karışım ve insanlar da öyle. Bazıları Yusanyalı, çoğu Kitanlı. Birkaç Weian var ve bazıları da Dış Topraklardan olmalı. Hepsi tanıdık ve yabancıların ıslak bir karışımı. Özellikle de bellerinde silahları ve bacaklarında pantolonlarıyla erkek gibi giyinen kadınlar.

Başka bir yere gideceğimizi biliyordum ama Khitan'ın bu kadar farklı olacağını düşünmemiştim.

Öyle.

Kafa karıştırıcı bir dizi dönüşten sonra Gray Shore Inn'e varıyoruz. Aslında o kadar uzağa gitmemiştik. Mikail bizi içeri alırken limanın tuz kokusunu alabiliyorum ve lobiden gemi yelkenlerini görebiliyorum. Euyun'a rağmen yeterince güzel bir yer.

Nefesinin altında sızlanıp duruyor. Saray değil ama kuru ve sıcak. Fırtınada ihtiyacın olan tek şey bu.

Mikail bana anahtarımı verdi. Kızlar biz içeri girer girmez makyaj odasına gittiler ve hâlâ oradalar. Yapmamam gerektiği halde Aeri'yi beklemeyi düşünüyorum. Ona söyleyecek bir şeyim yok. Ya da çok fazla. Bazen hepsi aynıdır.

Odama çıkıyorum ve çantamı desenli bir sandalyenin üzerine atıyorum. Silahlar içeride çınlıyor ama altın külçeler ve milyonluk elmas gitmiş -bizi bu yolculuğa göndermeden önce saray tarafından alınmış. Hwan'ın özgürlüğünü satın almak için biriktirdiğim tüm para. Yıllarca kan dökerek çalıştım. Tüm o çığlıklar, ölümler ve parasızlıktan ölümle burun buruna gelmeler. Yaptığım onca pisliği asla içime atmadım çünkü yapmam gereken buydu. Ama şimdi hepsi bir hiç uğruna olduğu için her şey geri geliyor.

Merhamet için yakarışlar, çığlıklar ve ölüm sancıları kafamın içinde yankılanıyor. Geçmişteki yanlışların hayaletleri üzerimde duruyor. Bana hiçbir şey yapmayan ama benim kanımı akıtan adamlar. Omuzlarım çöküyor, ağırlık çok fazla. Sızlanmalar, yalvarmalar, gözyaşları. Susturmak için avuçlarımı kulaklarıma koyuyorum. İşe yaramıyor çünkü ses içimde.

Hayır. Başımı sallıyorum ve dik duruyorum. Yaptığım her şey sebepsiz olamaz. Hepsi beni buraya getirdi. Masum bir adamı serbest bırakacağım. Ve kralı öldürerek, ölmeyi hak etmeyen bir sürü mahkûmu kurtaracağız. Belki terazimi dengelemeyecek ama zarar da vermeyecek.

Anıları bir kenara bırakıp bir kibrit çakıyorum ve ateş yakıyorum. Yapmamız gereken bir iş var.

Ocaktaki kuru odunlar canlanır, alevler kütüklerin üzerinde dans eder. Islak ve yorgun olduğunuzda ateş en iyi tesellidir. Daha iyi olan tek şey ise sevdiğiniz birinin kollarıdır.

Aeri.

Hayır. Aeri değil. Prenses Naerium.

Bunca zamandır bir prenesti. Ve hiçbir şey söylemedi.

Göğsüm sıkışıyor. Başından beri benimle oynadığı için ne param ne de kız arkadaşım var. Tüm bunları bilmeme rağmen yine de kendime engel olamadım. Gemideki duvarı dinledim, odasında güvende olduğundan emin oldum. Diğerlerinin onu öldürmesini engellemek için devriye gezdim. Çünkü onunla yaşadığım şey gerçek gibiydi. Çünkü ben yalnızım. Çünkü ben mankafaların kraliyim.

Başımı arkaya eğerek inliyorum. Teneke tavana bakıyorum. Durmam lazım. Soğumam lazım. Prenses Naerium'a ne olacağı umurumda değil. Aeri benim için öldü, bunu kabul etmeliyim.

Ama yapamam.

Aeri'nin arenada tacı çaldığı gerçeğine geri dönüp duruyorum. Bizim için üzerine düşeni yaptı. Bizi seçti ve krala ihanet etti.

Hayır, babasına ihanet etti. Onlardan ayrı insanlarmış gibi bahsetmişti ve ben de buna kandım. Aynı şekilde ben de ona aşık oldum - umutsuzca, aptalca. Gerçek değildi.

Yakalandıktan sonra özgürlüğüm için yalvarması dışında. Sadece benim için.

Düşüncelerim yüzüncü kez dönüp dururken bir elimi yüzümde . Yara izim acıyor, yüzüm ağrıyor. Gemide geçirdiğim bir hafta iyileşmemi ve baş ağrımın geçmesini sağladı. Umbria'dan ayrıldığımdan beri fiziksel olarak en iyi hissettiğim an bu ve Aeri yüzünden en kötüsü.

Ve Bay Chin.

Onunla ilgili kafam ne kadar karışık olsa da, kuzeyli kontla ilgili istediğim tek şey onun kanamasını izlemek. Aeri'ye beni aramasını söyleyen oydu. Hwan'a tuzak kuran oydu. Nedenini bilmiyorum. Hepsini anlayacak kadar zeki değilim. Ama yeterince güçlüyüm. Khitan'dan çıkacağım ve Bay Chin'in son nefesini verişini gözümün önünde izleyeceğim. Işık gözlerini terk etmeden önce gördüğü son şey ben olacağım.

Kapım çalınıyor ve cevap vermek için yolu yarılamıştım ki gelen kişinin Aeri olduğunu düşündüğüm için oraya koştuğumu fark ediyorum. Muhtemelen değildir. Beni yolda aramamıştı.

Gemi. Bir kere bile. Özür dilemek için değil. Kendini açıklamak için değil. Hiçbir şey yapmadı.

Çünkü umurunda değil. Pek umurunda değil.

Bunun acısının iliklerime işlemesine izin verdim. Canımın yanmasına izin vermeliyim; aklımı başıma getirecek tek şey acıdır.

Kapı kolunu çeviriyorum, ama o değil. Hayal kırıklığı göğsümde ağır bir şekilde oturuyor, ama onu silkeliyorum. Gelen Sora'ydı ve kız kardeşi ile Tiyung'u özlediği için gözleri hüznle doluydu. Ya da Euyn babasını avladığı için. Ya da burada olmamızın başka bir boktan sebebi.

"Khitan'da olduğumuza göre planın üzerinden geçmemiz gerekiyor," diyor. Güzel sesi yorgun geliyor. Yine de aramızda en iyisi o. Yalan söylemeyen tek kişi. Sanırım ben de yalan söylemedim. Kendim hariç, ama o sayılmaz.

"Tamam." Başka bir bıçak alıp kemerime sokuyorum.

Sora savaş başlatmak istiyor. Hâlâ Joon'a yüzüğü vermemiz gerektiğini düşünüyorum ama Mikail'in söylediği doğruysa Sora'nın planı Hwan'ı kurtarmak için tek şansım.

Yine de bu büyük bir ihtimal. Casus şefi yalan söylüyor olabilir. Neden herkes ona inanıyor anlamıyorum.

Benimkinin yanındaki kapıyı çalıyor. Aeri'nin odası. Mobilyalar gıcırdayıp inliyor ve kapı bir aralık açılıyor. Kapıyı aralayıp dışarı çıkmadan önce Aeri'nin yüzünün bir kısmı görünüyor. Beni görünce duraklıyor. İri kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor; biraz korkulu, biraz umutlu.

Başka tarafa bakıyorum.

Gözlerindeki endişeyi görmek zorunda olmadığım zaman ondan nefret etmek daha kolaydı. Suçlu görünüyor, üzgünüm ama öyle olsaydı söylerdi. Hayır. Ailesinin geri kalanıyla aynı miktarda pişmanlık duyuyor, hiç.

Sonra, Euyn'un gidiyoruz. Bir süre sonra o da cevap veriyor. Sora'yı görünce geri çekiliyor, omuzları öne çıkıyor. Yusan'dan ayrıldığımız zamankinden daha zayıf, elmacık kemikleri daha keskin. Sanırım deniz tuttu. Devriye gezerken kustuğunu duyduğuma eminim.

"Mikail nerede?" diye sordum. Odada Euyn ile birlikte kimse yok.

"Odasında," diyor Euyn. "Bir üstte."

Sol tarafı işaret ediyor, sonra kapısını kapatıyor. Sürgü bir çırpıda dönüyor. Üçümüz birbirimize bakıyoruz ve sonra uzaklaşıyoruz. Koridorda çirkin kırmızı-beyaz duvar kâğıtları var. Prenses Naerium'a bakmamak için duvarlara, yerlere, her şeye bakıyorum. Yine de onu yanımda hissedebiliyorum. Yine de ona uzanmak istiyorum.

Ellerimi ceplerime soktum.

Sora Mikail'in kapısını çalıyor ama cevap yok. Bana baktı. Mikail uyuyakalmıştır diye tahtaya vuruyorum.

Hiçbir şey.

"Gitmiş olmalı," diyorum.

"Ya ona bir şey olduysa?" Aeri soruyor. Uyluklarının ortasındaki elbisesinin eteğiyle oynuyor. Gözlerimi bacaklarından kaçırıyorum, ki bu olması gerekenden daha zor.

"Euyn'a soralım," diyor Sora.

Bir kez daha, Euyn'un kapıyı açması iki ömür sürüyor. Taht odasında kardeşiyle yüzleştikten sonra değiştiğini, daha az paranoyaklaştığını düşünmüştüm. Sanırım değişmemiş.

"Mikail dışarı çıkacağını söyledi mi?" Sora sorar.

Euyn başını sallar ve kaşları birbirine yaklaşır. "Hayır, orada olmalı."

"değil," diyorum.

Euyn gözleri etrafta gezinirken sakalını sıvazlıyor. "Bu çok tuhaf. Ya içeri gir ya da git."

Kapı kolunu tutuyor. Ne olacağını düşündüğünü ya da neden kapalı bir kapının bunu durduracağını düşündüğünü bilmiyorum. Bir tekme ve tahta kıymıklara ayrılır. Ama söylemiyorum.

"Belki de kilidini açmalıyım?" Aeri söylüyor. Hepimiz ona dönüyoruz.

Doğru. O bir hırsız. Bir yankesici. Bir dolandırıcı. Artı, bir prenses.

Euyn'un ağzı eğiktir. "Eğer yaparsan dikkatli ol. Odayı tuzağa düşürmüş olabilir."

Harika.

"Bekleyelim mi?" Sora sorar.

Aeri başını sallar. "Kontrol etmemiz gerek. Eğer iyi değilse, onu bulmak zorundayız. O olmadan kraliçeye ulaşmamızın hiçbir yolu yok."

Herkes onun haklı olduğunu anladı. Euyun Kitanca konuşabiliyor ama Mikail buranın nasıl işlediğine dair gerçek bilgiye sahip olan kişi. Bizi tahta götürebilecek tek kişi o.

"Saç tokalarını ödünç alabilir miyim, Sora?" Aeri sorar.

Sora'nın kaşları çatılır ama iki gümüş saç tokasını çıkarıp uzatır.

Mikail'in odasına geri dönüyoruz ve Aeri kapıyı inceliyor. Yere yatıyor ve yanağını yıpranmış halıya koyuyor. Kapının altında sadece bir aralık var. Görebileceği kadar geniş olduğunu sanmıyorum ama pelerininin içinden bir hançer çıkarıyor ve bıçağı altına kaydırıyor. Tuzak kurmaya çalıştığını fark edene kadar ne yaptığını merak ediyorum.

"Bence temiz," diyor.

Dizlerinin üzerine oturur ve iğneleri takıp kurcalamadan önce anahtar deliğine bakar. Saniyeler içinde kapı açıldı. Kraliyet ailesinin kilitleri açabilmesi garip ama bir süre kendi başına idare etmek zorunda kaldığını söylemişti. Yine de bu da bir başka yalan olabilir.

Aeri kolu çevirdi. Kapı açıldığında, kaçırdığı bir tuzak olma ihtimaline karşı onu yana doğru çekiyorum. Bana doğru düşüyor ve sırtı göğsüme gelecek şekilde yere iniyor. Rahway'e, ara sokakta saklanmaya dair anılar zihnimi dolduruyor. O çiçek kokusu burnuma doluyor.

Dönüyor ve o güzel gözleriyle bana bakıyor. Dudakları ayrılıyor.

"Teşekkür ederim," diyor nefes nefese. Kalbim kabarıyor ve onu istiyorum. Hâlâ.

Ama önemli değil. Rahway'de, kralın muhafızları onu tanımasın diye kaçtık. Böylece ben de onun

Bir prenses.

Ellerimi ondan çekip uzaklaşmak için kendimi zorluyorum. Ona dokunmayı gerçekten bırakmalıyım.

Oda şimdi açık ve içeriye bakıyoruz. Herhangi bir tuzak göremiyorum ama Mikail gibi birine karşı çok dikkatli olamazsın.

Gıcırdayan adımlarla içeri giriyoruz, oda büyük değil. Yatak, sandalye, şifonyer, komodin, tuvalet.

Yatak hazırdır ve Mikail'in çantası üstüne oturur. Burada kimsenin olmadığını fark etmek sadece bir saniye sürer.

Gitmiş.

Dördüncü Bölüm MİKAIL

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Fallador hatırladığımdan daha çekici, ki bu da bir şey söylüyor. Benden yaklaşık on beş santim daha kısa ama bir o kadar da sağlam. Duruşu ve tavırları asil ve rahat ama bir o kadar da zeki. Benim yaşımda, belki bir ya da iki ay farklı. Ve ikimiz de hayatta olmamalıyız.

İddialara göre, ikimiz de yaklaşık yirmi yıl önce Kan Festivali'nde öldük. Benim gibi Joon da onu yetim bıraktı ama Fallador bir yabancının kalbine muhtaç olmak zorunda değildi. Kraliyet bağlantıları onu sakladı ve o zamandan beri sarayı eğlendirdiği Khitan'a götürdü. Her krallık eski kraliyet mensuplarına bayılır, özellikle de onun gibi büyüleyici birine.

En önemlisi, casus olduğumdan beri benim için bir bilgi kaynağı oldu.

Fallador'un villası Oligark Dağı'nın yarısında. Zirveye, Gökyüzü Kralı'nın altın sarayına ne kadar yakın olursanız, statünüz o kadar yüksek olur.

İlginç, sözde eşitler ülkesinde.

Onun salonunda oturduk. Aramızdaki tepsiye çay ve muhallebili çörekler koydu. Yağmur cam balkon kapılarına vuruyor ama içerisi gayet aydınlık. Fallador kanepede oturuyor; ben de onun karşısındaki pelüş koltuklardan birindeyim. Yeşil gözleri etrafımızdaki yıldızlar gibi parlıyor. Bu ülke Tamneki'nin su yapılarını sevdiği gibi altına kafayı takmış durumda. İnsanlar güce öykünmek için her şeyi yaparlar.

"Bu kadar çabuk dnmeni beklemiyordum," diyor gülümseyerek.

İrtibat halindeydik ama onu yüz yüze en son bir yıl önce gördüm. Demek istediği benim hayatta olmamı hiç beklemediği. Bazen ben de aşıırıyorum.

Ana dilimizde "En Gaya" diyorum. Anavatana demek.

Gülümsüyor. "En Gaya."

Porselen fincanlarımızı kaldırıp yudumluyoruz. Adadan gelen iyi ve sert bir ay. Kokusu bana evimi hatırlatıyor. Fallador'la ilgili her şey yle. Yalnız kaldığımızda eski Gayan dilinde konuşuyoruz, bu da ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç hatırlamadığım bir rahatlık.

"Sizinle havadan sudan konuşmayı sevmediğimden değil, ama bu zevki neye borçluyum?" diye soruyor. "Ani rejim değişikliğini zaten bildiğinizi varsayıyorum."

Başımı salladım. "Kral Joon tarafından yeni kraliçe naibini karşılamak üzere gönderilen elçinin bir parçası olarak geldim."

İlk numaramı onun üzerinde denedim. En mantıklısı, Kitan'ın yeni hükümdarını karşılamak için diplomatik bir planın parçası olarak Euyn'la birlikte burada olmak. Khitan kralı bir ay önce öldü ve Quilimar'ı küçük oğullarının naibi olarak bıraktı.

Fallador sırtıyor. "Geçen ay Yusanian ileri gelenlerini kabul etmiş olması dışında."

Olmadı.

"Seyirci ayarlamamanın bir yolu yok mu?" ne doğru eğilerek soruyorum.

Bana ayna tutuyor, bir sırrı fısıldamaya hazır. Teni de benimki gibi sıcak bir kahverengi, gömleğinin beyazıyla keskin bir tezat oluşturuyor. Bana yaklaştığında, işleyen bir zlem duygusu var. Ama Fallador ve ben hiçbir zaman sevgili olmadık. Bu ev arzusu.

"Bir hafta önce Quilimar'ın hayatına kastedildi," diyor. "Artık kimseyle görüşmüyor."

Arkama yaslanıp i geçirdim. Zamanlama hiç de tesadüf değil. Ama neden? Joon neden bizi yüzüğü almamız için gönderdi?

aynı zamanda Quilimar'a ulaşmayı daha da zorlaştırmak mı? Hükümdarlar her zaman birbirlerini ortadan kaldırmaya çalışırlar, bu yüzden suikast girişimleri yeni bir şey değil, ama nihai hedefi nedir? Ve bu plan nereye kadar uzanıyor? İşin içinde başka bir oyuncu olması mümkün mü? Yoksa bu hüsnükuruntu mu?

"arkasında generalin olma ihtimali var mı?" Ben soruyorum.

General Vikal geldikleri kadar acımasızdır. Bazı açılardan, ister burada ister Yusan'da olsun, kadınlar saygı görmek için öyle olmak zorunda. Özellikle de Yusan'da. Merhamet, kadınsı bir el tarafından dağıtıldığında zayıflık olarak görülür.

Fallador başını sallar. "Şüpheli. Söylentilere göre general Quilimar'ın yatağını paylaşıyormuş. Ve belki de eski kraldan kurtulmasına yardım etmiş. Ancak bu girişim Vikal'in ikinci adamı tarafından gerçekleştirilmiş."

"Belki de Vikal tahtı kendisi için istiyordur," diyorum.

"Bu mümkün," diye itiraf ediyor gamzeli çenesini sıvazlayarak. "Ama suikast girişiminden sonra general, ayak parmaklarından başlayarak teğmenini alenen doğradı. Sonunda da kafasını denize attı. Bir suç ortağından bahsetmek zor."

Yıldızlar, Dasseos Kıtası vahşi cinayetleri sever. Piteua ölmek için korkunç bir yoldur ve lingchi'nin Kitanca karşılığıdır. "Ayaktan ölüm" anlamına gelir ve tam da Fallador'un tarif ettiği gibidir. Vücudunuzun büyük bir kısmının kesilip biçildiğini hissederek yaşarsınız. En kötü suçlar için saklanır; kral katili olmaya teşebbüs bunlardan biridir elbette.

"Senin için bir giriş yolu bulmak üzere kaynaklarımı araştıracağım," diyor. "Teşekkür ederim, dostum."

Fincanımı masanın üzerine koyarak ne kadar cesaretsiz olduğumu gizliyorum. Quilimar'ın kulağına giden kolay ve hızlı bir yol bulmayı umuyordum. Ama artık hiçbir şey hızlı ya da basit olmayacak. Uygun zamanlanmış bir suikast girişiminden sonra değil.

Ben ayağa kalkıyorum, Fallador da kalkıyor. Benimle el sıkışıyor. Avuçları sıcak, elleri güçlü. Göz göze geliyoruz ve bir kıvılcım, belirgin bir enerji var. Ama ben

uzakta. Her zaman yaparım, çünkü bazı kapılar bir kez açıldı mı bir daha kapanmaz.

"Unutmadan, bu sabah bu sana geldi." El çantasına uzanıyor ve mühürlü bir zarf çıkarıyor. Hala bozulmamış kille kaplı ve Qali Sarayı'nın mührüyle damgalanmış.

Zarfı inceliyorum.

Yumuşak bir gülümsemeye, "Sizin için gönderilmiş kartal postasını aldığımda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz," diyor.

Bir kaşımı kaldırdım. Geleceğimi zaten biliyordu ve şimdiye kadar bu konuyu açmamıştı. Tabii ki. Fallador asla elini erken göstermez.

"Joon'un beni yazacak kadar özleyeceğini düşünmemiştim," diyorum.

Gülümsüyorum ve kolumdaki gizli hançeri kullanarak mektubu açıyorum. Basit mesajı okurken nefesimi kontrol etmeye, hiçbir şeyi ele vermemeye dikkat ediyorum. Şifreli ama şu anlama geliyor:

GİTTİ

Kartal postası ile bana hızlıca ulaşması için gönderilen tek bir kelime. İmza yok. Ama Zahara'nın el yazısını ve şifresini biliyorum. O benim ikinci adamımdı ve şimdi de kraliyet casusluk şefi olmalı. Ancak bana Joon'un artık sarayda olmadığını ve nerede olduğundan emin olmadığını söylüyor.

Ama nerede olacağımı ve kiminle iletişim kuracağımı biliyordu.

Ayrıca, şaşırtıcı bir şekilde, bana hâlâ sadık.

Tabii hepsi bir oyun değilse.

Mesajın hiçbir önemi yokmuş gibi notu avucumun içinde buruşturuyorum. Joon neyin peşinde? Gerçekten sarayın dışında mı, yoksa benim inanmamı istediği şey bu mu? Hayatını Qali'nin dışında riske atmak için zorlayıcı bir şeye ihtiyacı olmalı. Bu ne olabilir?

"Sarayda başka bir arkadaş mı?" Fallador kalın bir kaşını kaldırarak sorar. Elbette Euyn'u biliyor. Bu bir sır sayılmaz.

" gibi bir şey."

Mektubu ve zarfı şömineye atıp yanmalarını izliyorum. Ben şömineyi tutarken kâğıtlar yok oluyor. Joon neden gitsin ki? Ve Zahara neden öyle ya da böyle desin ki? Bana onun aracılığıyla geldi. Ona sadık. En azından görünürde. Kraliyet casusluk şefi de dahil herkesin başka bağlılıkları olabilir.

Zahara Bin Yıllık Kutlama'dan önce bana "ölümde güvenlik" demişti. O zaman bunun hainleri canlı getirmek yerine öldürmek anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ama planı beri biliyorsa, belki de kral tarafından kullanılmadan önce zehirli hapımı almamı söylüyordu.

Neden ? Kim bana daha fazlasını söyleyebilir? "Adoros," diyor Fallador.

Bakışlarımı ateşten onun yüzüne kaydırdım. Konuşuyordu ve adımı söyleyene kadar fark etmemiştim. Gerçek adımlı. Çocukluğumdan beri Adoros diye çağırılmadım. Ama birbirimizi küçük çocuklar olarak tanıyorduk. Bir ömür önce, tılsımlı tarlalarda birlikte koşardık.

Gözleriyle tanıştım.

"İmparatorluk bizi asla anlamayacak, onu ne kadar seversen sev." Elini omzuma koyuyor ve gülümsemeden önce bana anlamlı bir bakış atıyor.

Euyn ya da sarayla olan bağlantım hakkında söyledikleri bu kadar. Fallador'un hayatta olduğunu ve sürgünde yaşadığını ilk öğrendiğimde, hayatta kaldığım için, düşmanla yaşadığım için beni yargılayacağından endişelendim, ama asla yapmadı. Bunun yerine şöyle dedi: Bir iku tarafından yutulursan, bu senin solungaçlarının filizlenmesine neden olmaz. Ama belki de hisleri değişmiştir. Fark etmez demek isterdim ama fark ediyor.

Geleneksel yanak öpücüğümüzle vedalaştıktan sonra villasından çıkıp şiddetli yağmura doğru yürüyorum. Muson mevsimi bugün başladı ve bize Yusan'a dönmek için yirmi sekiz gün, toplam iki güneş veriyor. Umarım Khitan'ın ordusunun başındadır.

Her iki durumda da, yıldızlar üzerine yemin ederim ki, Joon bir kıla dokunursa

babamın kafasında, önemseydiği her şeyi kesip atacağım. Kızı da dahil.

Sora ona güvenebilir ama ben güvenmiyorum. Hâlâ bir şeyler saklıyor. Ne olduğundan emin değilim ama öğreneceğim.

Yakamı kaldırıp limana giden dar ve dolambaçlı yan yola giriyorum. Oligarch'ın dağı çevreleyen bir ana geçidi ve yamaçtan aşağı yılan gibi kıvrılan daha küçük, bağlantılı yan sokakları var. Ben ikincisinden gitmeye karar verdim.

Çoğu insan yağmur başladığında şemsiye taşır ama ben asla taşımam. Her yönü görebilmem gerekiyor. Yine de astarlı bir yağmurluk iyi bir satın alma olacaktır. Yakında bir tane alacağım. Khitan kağıt para kullanıyor ve Fallador ben ayrılmadan önce bana bin mark verdi. İhtiyacımız olan her şeyi karşılamak için fazlasıyla yeterli olacaktır, ama her zaman para bulmanın başka yolları da vardır.

Takip edildiğimi doğrulamadan önce bir sokak aşağı indim. Fallador'un villasından çıkarken bir gölge yakaladım ve bir ses duydum. İçimi çektim. Beni izleyen her kimse çok dikkatsiz. Çaba eksikliği rahatsız edici.

Bir blok sonra etrafım sarıldı, üç casus, hepsi de Khitanese.

Biri onlara haber vermiş. Aramızda bir hain daha var. İç çekiyorum. Kokusunu almam gereken bir yalan daha.

"Spymaster," diyor biri. "Sizi içeri almak için buradayız." "Korkarım benim zaten planlarım var," diyorum.

Gök gürültüsü tepemde şaklıyor ve ben hançerimi tutuyorum. Sırtımı sarı bir villanın duvarına dönüyorum, her iki yanımda ve önümde birer casus bırakıyorum.

Kadın öne çıktı. İki adamdan daha kıdemli olmalı ama üçü de benden genç görünüyor. Özensiz olmalarına şaşmamalı, düşük seviyedeler. Hatta casus gibi görünüyorlar, koyu renk, sıkıcı kıyafetler giyiyorlar. Gerçi birinin güzel bir yağmurluğu var.

"Silahını bırak," diyor kadın.

Gülümsüyorum. "Şimdi, bunu neden yapayım ki?"

Koşmaya başlayabilmem için yeterince uzakta. I

Bir adım at. İki. Üçüncüde havaya fırlayıp hançerimi doğrultuyorum. Boğazını kesmiyorum, bıçağımı boynuna saplıyorum.

Ben de aynı hızla hançeri çıkardım. Gürleyerek yere düştü. İkinci casus arkam dönükken saldırmak için harekete geçti. Kötü bir oyun değildi ama yeterince hızlı değildi. Kolumu geriye savurdum ve karnına sapladım. Sonra bıçağı göğüs kemiğine isabet edene kadar yukarı doğru çektim. Acı içinde iki büküm oldu ve gök gürültüsünü bile bastıracak kadar yüksek bir çığlık attı.

Yıldızlar, onurlu bir şekilde ölü.

Hançeri çekip çıkarıyorum ve boğazını kesiyorum, böylece çığlık atmaya kesiyor. Bu ara sokakta bize katılmak için meraklı yoldan geçenlere ya da masum, yardımsever insanlara ihtiyacım yok. Neyse ki çoğu fırtınadan korunmak için sığınak aradı.

Son casus hâlâ bıçağını çıkarmaya çalışıyor. Başımı sallıyorum. Onun yerine balıkçı olmalıydı.

Benim boyumda ve belki benden biraz daha kaslı olmasına rağmen kırıdayamayacak kadar korkmuş bir halde ona doğru yürüdüğümde hareketsiz duruyor. Kolumdan ve hançerimden kan damlıyor. Ona birkaç adım yaklaştığımda bıçağı düşürüyorum ve ıslak taşa çarpmasına izin veriyorum. Bir an için kafası karışmış bir şekilde yere bakıyor. Uzanıp kafasını ellerimin arasına almam için yeterince uzun bir süre. Sert bir bükümle boynunu kırdım.

Üçü de ölü ya da ölmek üzere yatıyor. Son casusun yağmurluğunu çıkarıyorum, sonra her birinin kıyafetlerini tek tek karıştırıyorum. Kendime beş yüz mark, iki hançer ve üç zehir hapi daha alıyorum. Artık bunlara ihtiyaçları yok gibi.

Casusların hiçbiri kimlik taşımıyor, yani en azından bu kadarını biliyorlar. Onları kimin gönderdiğine dair bir belirti yok ama bu karşılama partisinin General Vikal'in kendisinden geldiğine oldukça eminim. Ben de bir cevap gönderebilirim.

Yeni siyah yağmurluğumu katlayarak tam bir dakika bekliyorum ve sonra onu sokağın aşağısındaki bir varilin üzerine koyuyorum. Hâlâ şiddetli yağmur yağıyor, ama bir karmaşa yaratmak üzere olduğum için bırakıyorum - bir tür kan tahlili.

Yerden hançerimi aldım ve diz çöktüm. Kadını ve son casusu boyunlarından göbeklerine kadar yarıyorum. Uygun bir şekilde, diğerini zaten kesip açmıştım. Ama işte bu yüzden bir dakika daha bekledim, öldüklerinden emin olmak için. Casuslar beceriksizdi ama bana haksızlık etmemişlerdi. Bunu hissedecek kadar hayatta kalmayı hak etmiyorlardı. Bu Lingchi değil.

Tüm cesetler açıkken, elimi ilk adamın içine soktum. Organlar buharlaşıyor. Hepsi kan ve sıcak, yumuşacık bir karmaşa çünkü bağırsaklarını bıçakladığım kişi bu, ama midem bulanmıyor. Etrafta biraz balık tutmak gerekiyor. Ben bir katilim, şifacı değil, ama dalağını buldum. Kesip çıkardım ve kenara attım.

Balığın içini boşaltmak gibi bir şey.

Sonra diğer iki bedene de aynısını yapıyorum.

Kitan halkı geleneksel olarak cesaretin dalaktan geldiğine inanır. Ne kadar mantıklı olursa olsun, ayak başparmağından geldiğine de inanabilirler. Cesaret zihnin bedenden, mantığın mantıktan daha güçlü olmasından gelir. Ama mesajım açık: İblis Khitan'da yaşıyor ve iyi durumda ve eğer benim için gelerseniz, bundan daha fazla cesaretiniz olsa iyi olur.

İşim bitince varile doğru yürüyorum. Ellerimi yakındaki bir su birikintisinde yıkadıktan sonra yağmurluğumu omuzlarıma atarak kıyafetlerimi ıslatan kanı gizliyorum. Sonuçta, başka bir sır nedir ki?

Beşinci Bölüm

EUYN

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Pencerenin yanında volta atıyorum, omurgam kaskatı, dönüşlerim kralın muhafız birliğinde görev yaptığım zamanlardaki kadar keskin. Mikail nerede olabilir? Neden tek kelime etmeden gitti? Sessizce bir zilin daha çalmasını beklerken süitte gergin bir hava esiyor.

Fallow'dakiyle aynı seviyede bir gezgin hanında kalıyoruz - yani bir eşek ahırının bir kıl üstünde. Mikail'in berbat espri anlayışı yüzünden burada yine Donal adıyla bulunuyorum. Ve şimdi o kayıp. Daha önce takip edildiğimizi hissetmiştim ama o tabii ki bunu reddetti.

"Gitmekle ilgili bir şey söylemedi mi?" Royo ateşin yanına eğilerek sorar.

Başımı sallıyorum ve kaşları aşağı iniyor.

Kapıya bakıyorum ve tuzakları tekrar kurmayı düşünüyorum ama Royo buradayken onlara o kadar da ihtiyacım yok. Bana sadık kaldı. Bay Chin'in söyledikleri ne olursa olsun, kız arkadaşını öldürdüğünü sanmıyorum ya da öldürdüyse bile eminim kendine göre nedenleri vardır. Her iki durumda da, en çok ona güveniyorum.

Naerium pencerenin yanında adım atıyor, gergin bir şekilde iki büklüm oluyor ve ellerini sallıyor. O benim yeğenim... bir çeşit. Joon ile aralarında pek benzerlik yok, bu da bağlantıyı nasıl kaçırdığımı açıklıyor. İkisi de zayıf yapılı ama o sırık gibi ve annesine çekmiş olmalı. Ama cinayet , yalan söyleme ve ihanet etme şekliyle... Aeri özünde Baejkin.

Sora da odada, masanın yanında bekliyor. Bana bakmayı reddediyor ve sanırım artık Chul'u bildiği için onu affedebilirim.

Aslında bu sırrı ondan saklamak istememiştim ama bir görevimiz vardı ve bu her şeyden önce gelmeliydi. Parmaklarına vururken ve elleri zehrin etkisiyle titrerken, babasının onu aramaktan hiç vazgeçmediğini, Seok'un imzasını taklit ettiğini ve gayrimeşru satışı zorladığını söylemeyi düşünüyorum.

Sora ona baktığımı hissetmiş olmalı, çünkü bakışlarımı karşılıyor. Ağzımı açıyorum ama gözleri nefretle sertleşiyor. Sözlerimi yutuyorum. Bu konu şimdi açılmayacak kadar çığ bir konu.

Ona sonra söylerim.

Dönüp perdeyi kaldırarak tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Mikail nerede? Mikail'in içinden çıkamayacağı çok az durum vardır, bu yüzden başının belada olduğundan şüpheliyim, ama ortadan kaybolması rahatsız edici ve milyonlarca soruyu akla getiriyor. Bu sabah geç saatte limana vardık. Öğleden önce gizlice kaçmasını gerektirecek kadar acil olan ne olabilir? Neden geri kalanımızı bu at ahırında bıraktı?

Peki neden tacı yok etmeye çalıştı?

Keşke cevaplarım olsaydı ama Mikail söz konusu olduğunda asla cevap alamıyorum. Bana sahte tacı neden ikiye böldüğünü ve Joon Ailor'a iyi bakacağını söylediğinde neden o kadar solgun görüldüğünü anlatana kadar onunla konuşmamaya karar vermiştim. Sevdiği birine karşı bir tehdit olduğunu biliyorum ama Ailor da kim? Yedi gün boyunca Mikail'in bana gelmesini bekledim, ama tek elde ettiğim bir haftalık sessizlik ve deniz tutması oldu.

Belki de beklemek aptalcaydı. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki özür dilemek ve açıklama yapmak anlamsız - ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum. Ayrıca, yeni bir görevimiz var.

Sora, Quilimar'a Yusan'a karşı savaş açmak umuduyla Joon'un planından bahsetmek istiyor, ancak kardeşime yüzüğü getirirsek beni veliaht prens, Aeri'yi de prenses olarak yeniden göreve getirecek. Mikail'i Tamneki-an Kontu olarak yetiştirecek.

kral eşi olmaktan sonra ikinci sırada yer alır. Düşünmeye değır. Joon'un kusurları var ama sözünü tutar. Ve yüzüğü ona verirsek, Baejkin olmadığım için Ölümsüz Kraliyet tarafından küle dönüştürölen bir sahtekar olarak ifşa edilme riskini almak zorunda kalmayacağım. Farkında olsalar da olmasalar da herkes için en iyi sonuç bu.

Ama şimdilik Sora'nın planına uyuyormuş gibi yapmalıyım. Hem yadigârı çalmak hem de savaş başlatmak kız kardeşimle yüz yüze gelmemi gerektirdiği için amaçlarımız örtüşüyor.

Tüm bunları Mikail'le konuşurdum ama bunun için onun da gelmesi gerekirdi.

Kapım çalınana kadar yalnız düşüncelerimle boğuşuyorum. İki kez-Mikail. Onu düşündüğümde göğsümde patlayan sevinçten nefret ediyorum. Standartlarım daha yüksek olmalı ama kraliyet casusluk şefi için durum hiç böyle olmadı.

"Bu o," diyorum.

Mikail olduğundan emin olmama rağmen, Royo kapıyı açarken hala yanında bir bıçak taşıyor. Mikail'e güvenmiyor ve belki de kuşkulananmakta haklı.

Mikail o rahat özgüveni ve havasıyla içeri girdiğinde ben bile ona tam olarak güvenebilir miyim diye merak ediyorum. O yüzü her gördüğümde aşık oluyorum. Ama sonra kıyafetlerinin tamamen kana bulanmış olduğunu fark ediyorum.

Yüce Tanrılar. Şimdi ne oldu?

Altıncı Bölüm SORA

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Cehennem Krallığı, Mikail kana bulandı.

İlk başta mavi gömleğini koyulaştırmanın su olduğunu düşündüm ama sonra pantolonunu fark ettim. Bu sabah krem rengiydiler. Şimdi kıpkırmızı.

"Güzel, hepiniz buradasınız," diyor dördümüze sırayla bakarak. "Ben yıkanmaya ve üstümü değiştirmeye gidiyorum. Ben tekrar kapıyı çalana kadar kapıyı gözleyin."

İç çekiyorum. Çok havalı ve rahat. Aslında rol bile yapmıyor. Bir şey söylemek için yüzünü tarıyorum, ama kana bulanmış olmak onu gerçekten rahatsız etmiyor.

Mikail gitmek için dönüyor ve ben bir adım daha yaklaşıyorum. "Bekle, yaralandın mı?"

Başını sallar. "Sadece hislerim. Khitan'ın casus generaliyle daha iyi ilişkiler içinde olduğumu sanıyordum."

Gömleğinin bir tarafı yırtılmış ama yaralı olduğunu sanmıyorum. Bir bacağını tutmuyor ya da herhangi bir yarası yok. Bir daha düşündüm de, kanın ona ait olduğunu sanmıyorum. Sürpriz değil elbette, hepimiz onu dövüşürken gördük ama bu kadar kan çok edici.

Mikail giderken midem bulanıyor ve sandalyenin arkasına tutunuyorum. Bu görevin tehlikeli olacağını biliyordum ama bu diyara adım attığımız anda saldırıya uğrayacağımızı düşünmemiştim.

"Yemek sipariş etmeliyiz," diyor Aeri. Üçümüz gözlerimizi

Onu. Bakışlarını yere indiriyor. "Euyn, günlerdir bir şey yemedin ve Mikail'i beklememiz gerekecek. Ayrıca, öğle yemeği vakti."

Sanırım öyle.

Aeri'nin kralın kızı olması belli bir anlam ifade ediyor. İddia ettiğinden daha genç - Daysum'un yaşı kadar - bu da onunla ilgili bazı tuhaflıkları açıklıyor. Aynı zamanda Capricia'da kaybolmasını, Oosant'ta nasıl kaçabildiğini ve Aseyo'da suikastçının öldürülmesini de açıklıyor. Saray suikastçısı onu koruyor olmalıydı ve benim penceremi onunkiyle karıştırdı. Sonra da sırrı saklamak için onu öldürdü.

Tabii ki, hala akla yatmayan şeyler var. Prenses olduğu halde nasıl bu kadar deneyimli bir hırsız olduğunu anlamıyorum. Ve neden sonunda babasına ihanet etti?

Mikail, Euyn ve Royo onun varlığında sertleşmeye devam ediyor, elleri farkında olsalar da olmasalar da silahlara doğru hareket ediyor. Bize tuzak kurduğu için ona güvenmiyorlar ama buna çok da kızamıyorum. Daysum'a faydası olsaydı herkese ihanet ederdim. Ama erkekler kadınları bağlama konusunda o kadar affedici değiller. Ty anlayabilirdi ama o burada değil. Omuzlarım çöktü ve nefesim kesildi. Boş Hapishane'de. Umarım öyledir. En azından bu hâlâ hayatta olduğu anlamına gelir.

Nefes alıyorum ve onu düşüncelerimden uzaklaştırıyorum. Ona ne olduğunu düşünmek ya da öldüğünden endişelenmek bana hiç iyi gelmiyor. Ama kendime engel olamıyorum. Gemideyken her gün onu düşündüm ve Khitan'a vardığımızdan beri iki kat daha fazla düşündüm.

Omuz silkmek için kendimi zorluyorum. "Öğle yemeği iyi olur," diyorum. Aeri'nin dudakları küçük, minnettar bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Getirmesi için bir çocuk çağıracağım." Royo sonunda kollarını açtı ve kapıya doğru ağır ağır yürümeye başladı. O da acıkmış olmalı. Ya da Aeri'den uzaklaşmak istiyor.

"Al, ona iyi bahşiş ver." Gümüş bir mun uzatıyor. Burada kağıt para kullanıyorlar ama altın ve gümüş her zaman işe yarar.

Aeri'nin parmakları, parayı ondan alan Royo'nun avucuna değiyor. Ellerine bir saniye kadar uzun süre bakıyor, sonra geri çekiliyor ve tek kelime etmeden oradan ayrılıyor. Aeri gözle görülür bir şekilde soluyor ve göğsüm sıkışıyor. Ona gerçekten değer veriyor olmalı.

Yaklaşık yarım saat sonra kapı çaldı. Hepimiz bakışlarımızı değiştirdik. Royo bir süre önce döndü ve Mikail'in sinyali birbirine yakın iki vuruş, yani tanıdığımız biri değil. Bir kez daha çaldı. Ve sonra tekrar, daha yüksek sesle. Euyun tuzakları dikkatlice indiriyor, sağ elinde dolu bir arbaletle kapıya doğru sürünüyor. Kolumda sakladığım hançeri avucuma doğru kaydırıyorum.

"Kim o?" Euyun Khitanese dilinde sorar.

"Öğle yemeğiniz, efendim," diye cevap veriyor bir çocuk sesi.

Royo'nun geniş omuzları kulaklarından uzaklaşıyor; Aeri elini pelerinininden çekiyor. Hançerimi elbisemdeki gizli bölmeye geri koyuyorum.

Çocuk içeri girer, yemeği masaya koyar ve gider. Euyun hemen kendine yardım etmeye başlar.

"Bekle," dedim. "Zehir olup olmadığını kontrol edeyim."

Elini o kadar hızlı indiriyor ki parmak eklemleri masaya çarpıyor.

Aeri ve Royo duraksıyor, bana göz kırpmıyorlar.

Normalde zehirlenmeden şüphelenmezdim ama biri Mikail'e saldırdı bile, bu yüzden su yudumları arasında her yemekten küçük ısırıklar alıyorum. Euyun şu anda ölse yıkılmazdım ama diğerleri de yemekten yiyecekler. Yabancı bir ülkede çok dikkatli olamayız.

Erişteler, buharda pişirilmiş domuz , tavuk butları ve çorba köftelerinin hepsi iyi görünüyor, ancak bazı toksinler daha yavaş etki ediyor, bu yüzden düzinelerce ve düzinelerce zehiri hatırlayarak tatları bekliyorum. Dilimi yuvarlıyorum ama hiçbir şey yok; sadece soya, yer fıstığı ve bal izleri var.

"Öğle yemeği temiz," diyorum.

"Ama... ne olursa olsun sen iyi olmaz mıydın?" Royo sorar. Elinde boş tabağıyla beklerken alnı çizgilidir.

"Ben ölmezdim," diyorum. "Ama yine de daha güçlü toksinlerin etkilerinden kimse kaçamaz. Ayrıca, neredeyse tüm zehirler

onları ele veren tatları ya da kokuları vardır."

Bu nedenle zehirli, parfümlü ruj en etkili olanıdır.

Hepsi tabaklarını dolduruyor. Sanırım zehirler konusundaki yeteneğim Kral Joon'un aradığı eşsiz yetenek. Sadece Khitan'da buna nasıl ihtiyaç duyulduğunu anlamıyorum; tahtın yüz metre yakınına kimsenin yaklaşmasına izin vermeyen bir Mesafe Kuralı varken olmaz. Bırakın onu öpmeyi, Kraliçe Quilimar'la özel bir konuşma yapacak kadar bile yaklaşamayacağım. Öyleyse neden Aeri beni buraya getirdi? Neden güneyli kontu dahil etti?

Mikail kapıyı iki kez çaldığında yemeğe yeni başlamıştık. Euyun tuzakları kaldırırken yüzü aydınlanıyor ve Mikail içeri giriyor. Yeni yıkanmış, gri bir pantolon ve kürk yakalı bir gömlek giymiş. Yeni kıyafetleriyle buranın yerlisi gibi görünüyor. Her zaman ortama uyum sağlamasına hayranım. Benim böyle bir lüksüm yok.

"Güzel, işte öğle yemeği." Bir tabak alır ve bir sandalyeye oturur. "Gelecekte kilidimi açarken dikkatli olacağım. Tuzak kuracak vaktim olmadı ama kuracağım."

Aeri ve Royo'ya bakıyorum. İçeri zorla girdiğimizi nereden biliyordu? Hiçbir şeye dokunmadığımdan emin oldum ve Royo biz çıkarken kapıyı kilitledi.

"Ne oldu sana böyle?" Mikail bir domuz çöreği seçerken Euyun sorar.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil" diyor.

Royo'nun gözleri onu takip eder. "Casuslar neden senin peşindeydi?"

Mikail omuz silkiyor ve bir kâseye çorba kaşıklıyor. "Ben dünyanın en çok aranan adamlarından biriyim. Sanırım bunun nedeni birçok suç işlemiş olmam. Ama dürüst olmak gerekirse, beni sorgulamak için götürmek istediler, öldürmek değil. Benim başka planlarım vardı."

Suyumdan bir yudum alıyorum, hem burada olmasından memnunum hem de katliam konusunda bu kadar rahat olmasından rahatsızım. İkimiz de katiliz ama benim aldığım canlar ruhuma yük oluyor. Mikail'de bu suçluluk duygusu yok gibi görünüyor. Ve suçluluk duygusu denge ve sınırlar yaratır.

Aeri onu inceliyor, gözleri keskin. "Ama casuslar senin Quu'da olduğunu nereden biliyorlardı?"

Mikail gülümser. "Bu daha iyi bir soru. Biri onlara haber verdi. Ya da Quilimar'ın hükümdarlığı altında çok daha iyi hale geldiler. Takip yeteneklerine dayanarak, ilkinden şüpheleniyorum."

Odadaki kimseyi suçluyor gibi görünmüyor, ancak güven olmadan konuşma tam olarak akıyor.

Euyn sanki bir bulmacayı birleştirmeye çalışıyormuş gibi ona bakıp duruyor. "Kimi görmeye gittin?"

Mikail lokmasını biraz birayla yıkar. Yavaşça çiğniyor, oyalanıyor. Midem bulanıyor, yine bir şeyler saklıyor.

"Bir kaynak. Quilimar'a nasıl yaklaşabileceğimize dair bir ipucu bulabileceklerini umuyordum."

"Ve?" Royo sorar.

"Henüz bir şey yok ama üzerinde çalışıyorum. Yeni komplikasyon ise bir hafta önce kraliçenin hayatına kastedilmiş olması. Artık kimsenin onu görmesine izin verilmiyor."

Çatallar düşer ve hepimiz yemeyi bırakırız.

Sandalyemde ağırlığımı değiştiriyorum. Bu görev nasıl daha da kötüye gidiyor? Mesafe Kuralı neyse de sarayın yabancılara kapalı olması planımızı imkânsız hale getiriyor. Kaşığı yere bırakıyorum ve yeniden toparlanmaya çalışırken iç çekiyorum.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" Aeri soruyor. "Sadece dört haftamız var."

Yemek midemde ekşiyor. Dört hafta. Kral Joon yüzüğü alıp dönmemiz için muson mevsiminin sonuna kadar süre verdi, yoksa sevdiklerimize işkence edip öldürecekti. Saraya nasıl gireceğimizi bulmak, Kraliçe Quilimar'la bir görüşme ayarlamak, onu savaş başlatmaya ikna etmek, birlikleri harekete geçirmek ve ölümsüz kralı yenmek için bir ay yeterli bir süre gibi görünmüyor.

Ama Daysum dengede duruyor. Tiyung da öyle. Olasılık zayıf, ama küçük bir şans yine de bir şanstır. Bunu kabul edeceğim. Almak zorundayım.

Yapılması gereken her şey üzerinde çalışırken kalbim göğsümde çarpıyor. Yavaşlamaya ve her seferinde bir adım düşünmeye çalışıyorum.

Quu'ya varır varmaz, Kont Seok'a planın başarısız olduğunu ve Tiyyung'un yakalandığını bildiren kartal postası gönderdim, ancak haberci kuşların inip inmeyeceğinden veya özellikle sınırı geçerken vurulup vurulmayacağından emin olamıyorum. Tüm kartallar Tamneki'ye uçar ve ardından Gain gibi daha uzak şehirlere yeni kuşlar gönderilir. Tüm bu süreç at sırtında haftalar sürer, ancak kartal postası ile iki günden az sürer. Bu yüzden iki kartallı bir posta on gümüş mun'a mal olur.

Yedek olarak Kontes'e de bir mesaj gönderdim ama yerini tahmin etmek zorunda kaldım. Muhtemelen tüm param boşa gitti ama kardeşimi kurtarmak ve Ty'a yardım etmek için her şeyi deneyeceğim.

Mikail, "İlk işimiz General Vikal'i ziyaret etmek olacak," diyor.

Euyn bir kaşını kaldırıyor. "Vikal senin en büyük hayranın değil." Mikail ağzını siler. "Seninkini de. İşte bu yüzden Sora ve Aeri."

Bunun kulağa hoş geldiğinden emin değilim. "Ziyaret etmek" ne demek? Generali zehirlememi mi bekliyorlar? Aeri'nin onu öldürmesini mi?

"Sanmıyorum-" diye başlar Royo. Bütün gözler ona döner. Ağzını kapatır ve rengi kırmızıya döner.

Ne derse desin, Aeri'yi hâlâ önemsiyor. Sert dış görünüşünün altında yumuşak, nazik bir kalp var.

Royo kimse fark etmemiş gibi ağzına yemek tıkıştırıyor. Herkes fark etti. Biz filo gemisindeyken onu devriye gezerken gördüğüm gibi. Geçitlerde dolaşmasının tek nedeni Aeri'yi korumaktı. Bunu herkes biliyordu.

Yumuşak bir peçeteyi dudaklarıma değdiriyorum. "General Vikal'i neden görelim ki?" diye soruyorum.

"Bilgi almak için," diyor Mikail. "Belki de bizi Quilimar'a yaklaştıracak bir bağlantı kurmak için."

Nefes veriyorum. Zehirlemek ya da bir şey çalmak değil. Generali etkilememi istiyor, sanırım bu da sahip olduğum eşsiz bir beceri. Kadınları kazanmak erkekleri kazanmaktan daha zordur ama herkes baştan çıkarılabilir.

"Pekala," diyor Aeri, "ya yakalanırsak?" "Yakalanmadığınız sürece sizi yakalamak için bir neden yok.

Prenses Naerium olduğunuzu ortaya çıkardı. Ve bu sırrı iyi sakladınız." Mikail duraklar ve gözlerinde parlayan öfkeyle ona bakar. "Sora artık özgür olan sözleşmeli bir hizmetkâr. Sen özgürdün ve özgürsün."

Aeri bunu kabullenmiş görünüyor, dönüyor ve eriştesini höpürdeterek yiyor.

Mikail Royo'ya döner. "Kan tahlilinizin sizi sınırın ötesine getirdiğini sanmıyorum, doğru mu?"

Royo çığnemeye devam ediyor ama başını sallıyor. Kalın siyah saçları, ilk tanıştığımızda tıraşlı olan görünümüne göre bir gelişme; onu biraz yumuşatıyor.

"O zaman onları güvende tutmak istiyorsan sen de onlarla gidebilirsin."

Royo'nun kehribar rengi gözleri yana kayıyor. Umarım bizimle gelir. Onun korumasına sahip olmak güzel olurdu.

"Ne yapacaksın Mikail?" Royo sorar.

"Yusan Büyükelçisi ile buluşma. Tahta yaklaşmanın bir yolu olmalı. Benim düşünmediğim bir şey. Zeolin'in bileceğini umuyorum."

"Peki ya Euyn?" Aeri sorar.

Euyn içeri girdiği andan itibaren tüm dikkatini ona vermesine rağmen Mikail ona zar zor bakıyor. "Euyn'un başına ödül kondu. Mümkün olduğunca gizli kalmalı."

Aeri'nin kaşları bir araya gelir. "Quilimar'ın kraldan nefret ettiğini sanıyordum. Euyn'a yardım etmek istemez miydi?"

"Saltanatı yeni ve zayıf," diyor Mikail. "Kitan kraliyet kanından ya da Kitanlı değil ve görünüşte sadece bir naip. Yusan'la daha iyi anlaşmak için Euyn'un kellesini Joon'a verip vermeyeceğini söylemek zor, özellikle de hayatına kastedildikten sonra." Bakışlarını Euyn'unkilere kaydırıyor ve ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Ve o da Euyn'un hayranı sayılmaz."

Keşke Ty burada olsaydı. Politika benim boyumu aşar ama o doğru soruları soracaktır. O anlıyor

güç ve soyluluk.

Gözlerimi kapatıyorum, taht odasında her şeyi bekleyeceğini nasıl söylediğini, güneşsiz bir zindana götürüleceğini bile bile nasıl cesurca durduğunu yeniden yaşıyorum. Gözlerim yaşıyor ama onları geri itiyorum. Şu anda duygularıma teslim olma lüksüm yok.

"Bilgi Tapınaklarını kontrol etmeliyiz," diyor Euyn. "Mesafe Kuralı on beş yıl önce uygulamaya konduysa, Yoksa'ları bunun bir kaydına sahip olacak ve istisnaları da belgelemiş olacaklar. Quilimar şu anda kimseyi görmese bile, istisnalar geçerli olmalı."

"Yoksa mı?" Royo sorar.

"Bilgi rahipleri," diye cevaplıyor Euyn. "Tüm kralların tarihi kayıtları Yoksa adı verilen bağımsız rahipler tarafından Bilgi Tapınağı'nda tutulur. Her krallıkta bir tapınak vardır ve her zaman gizli yerlerde bulunurlar. Bu şekilde doğru kalırlar... çoğunlukla."

Bu fikri kafamda evirip çeviriyorum. Mesafe Kuralına bir istisna tam da ihtiyacımız olan şey. İçimde küçük bir umut kıvılcımı yanıyor.

Mikail iç çekiyor.

"Ne?" Euyn soruyor, bakışları onu arıyor. "Aynı fikirde değilsin?"

"Hayır, biliyorum. Ama Khitan'daki Bilgi Tapınağı yılın bu zamanında donmuş bir gölün altında kalıyor."

Sağlam kulağım Mikail'e bakacak şekilde başımı eğiyorum. Onu doğru duyduğumdan emin değilim.

Royo'nun kaşları havaya kalktı. "Altında mı?"

"Etrafı cam bir kubbe ile çevrili ama evet." Mikail sanki bu olağandışı bir şey değilmiş gibi konuşuyor. Hepimiz ona göz kırpmaya devam edince kıkırdıyor ve ekliyor: "Tanrılar tarafından inşa edildi."

Bir başka imkansız bilmece. Bir su altı tapınağına nasıl gireceğiz?

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. uzun, kalın tellerini döndürüyorum. Bir daha var.

komplikasyon. Her zaman bir tane daha vardır. Çok fazla. Ne zaman bir şeyi kavradığımı düşünsem, kavrayamıyorum.

Euyn peçeteyle ağzını siliyor ve sonra peçeteyi yere atıyor. "Hepimize ihanet eden kişi hakkında konuşacak mıyız, yoksa bu işin peşini bırakacak mıyız?"

Açıkçası Mikail'i mi yoksa Aeri'yi mi kastettiğinden emin değilim, ikincisi çatalını kimchi'nin yarısına kadar getirmişken durakladı.

Mikail birasını bitirdikten sonra şöyle der: "Sırların ortaya çıktığına göre çok cesursun."

Euyn solgunlaşır ama çenesini kaldırır. "Neden tacı yok etmeye çalıştın?"

Casusluk şefinin cevap vermesini beklerken hepimiz sessiz kaldık. Arenada replika tacı ikiye böldüğünü gördüğümünden beri ben de aynı şeyi merak ediyorum.

Mikail elini sallayarak, "Kral olmak için buna ihtiyacın yoktu," diyor.

Bu gerçekten bir cevap değil.

"Ama neden kırmaya çalışıyorsun?" Euyn bastırıyor. "Joon tuzağı yok ettiğini söyledi."

Mikail sevgilisinin gözlerinin içine bakar. "Çünkü hiç kimse ölümsüz olmamalı. Sen bile. Özellikle de sen. Tacın gücü, kardeşinin Qali'nin duvarları ardına saklanmasına izin veriyor, yönetiminin Yusan halkını, Gaya halkını, Khitan'ı ya da Wei'yi nasıl etkilediğini umursamadan. Bir zamanlar sen de Omin gibi kendini yenilmez hissediyordun. İkiniz ne yaptınız? O genç kızlara saldırırken, siz kendi eğlenceniz için avlandınız ve öldürdünüz. Baejkinlerin sınırsız güce sahip olmasından iyi bir şey çıkmaz."

Bu odadaki gerilim o kadar yoğun ki, boğucu. Bir sandalye yere sürtünene kadar ses çıkmıyor.

Aeri, "Vikal'le yarın görüşürüz," diyor ve sonra aceleyle odadan çıkıyor.

Onu neyin üzdüğünden emin değilim ama ağlamak üzere olduğunu bilmek yeterli. Ağlamamak için büyük bir mücadele verirken çenenizin titremesinin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Sandalyemi geriye itip onu takip ediyorum, sadece onu kontrol etmek için değil,

Çünkü benim de odadan çıkmam gerekiyor. Babam gibi insanları avladığından bahseden Euyn'un boynunu sıkmak için yanıp tutuşuyorum.

Kapıya ulaştığımda, bir an için kafam netleşti. Euyn, Kral Joon'dan daha iyi olamayacak ve ben tiranları değiş tokuş etmeyi reddediyorum. Kara yılan tahtına başka birinin oturması gerekecek ve benim bir fikrim var.

Yedinci Bölüm

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Bu zindanda ne kadar kaldığımdan emin değilim. Sadece birkaç gün ya da tam bir güneş olabilir. Uzayan sakalımı ovuyorum. Sakallarımın anladığım kadarıyla en az bir hafta olmuş.

Burada hiç güneş ışığı yok, gölün altındaki bir hapishaneden de bu beklenir zaten. Ama ziller de yok. Normal bir rutin yok. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamanın bir yolu yok.

Çıldırııcı ama ölümden daha iyi. Şimdiye kadar.

Muhafızlar beni saraydan çıkarıp su kenarına götürdüklerinde, belki de hiç hapse girmeyeceğimi düşündüm. Beklerken iku'lara -Avare Gölü'nün derin sularında yaşayan korkunç yaratıklara- yem olmaktan korktum. Tanrılara Sora'yı kurtarmaları ve ruhuma merhamet etmeleri için dua ettim.

Umarım ilk duayı kabul etmişlerdir çünkü ikincisini duymamış gibi görünüyorlar.

Gardiyanlar beni kıyıda tutarken, aynalı gölün yüzeyinden taş duvarlar yükseldi. Su çekildi ve gölün zeminindeki bir kapıya kadar inen siyah bir merdiven ortaya çıktı - Boş Hapishane'nin girişi. Tüm Yusan'daki en güvenli yer.

On Cehennem'e açılan bir kapı gibi görünüyordu.

Başım dik bir şekilde kendimi merdivenlerden aşağı inmeye zorladım ve sürüklenme zilletine katlanmadım. İnerken yukarı baktım, gün batımının mor ve turuncu renklerinin tadını çıkarmaya, gün ışığını hatırlamaya çalıştım ama pek işe yaramadı

Güzel. Güneş ışığı ve umut artık uzak anılar. Sora'ya her şeyin üstesinden geleceğime dair söz vermiştim ama cesur sözler söylemenin onları yaşamaktan çok daha kolay olduğunu öğrendim.

Cesur olmak zorunda olduğumdan değil. Tam olarak değil. Hapishane kapıları kapandığında işkence göreceğimi sanıyordum. Bunun yerine, dairesel, pürüzsüz bir taş hücrede çürümeye bırakıldım. Bu farklı türden bir işkence - düşüncelerimden başka hiçbir şeyle tamamen yalnız olmak. Buraya yerleştirildiğimden beri başka bir insanla konuşmadım. Bazen diğer insanların feryatlarını duyuyorum. Seslendim ama kimsenin bana cevap veremeyeceği kadar uzakta olmalıyım.

Ya da kimsenin umurunda değil.

Hücrem geniş ama karanlık ve rutubetli. Yerden yaklaşık otuz metre yükseklikte bir vasistas penceresi var ama içeriye neredeyse hiç ışık vermiyor. Sahip olduğum tek ışık, koridordaki yağ meşalelerinden geliyor ve altı inçlik bir yemek yuvasından görülebiliyor.

Yemekler rastgele zamanlarda servis ediliyor, ancak yiyecekler istila edildiğinde belirsizliğin pek bir önemi kalmıyor. Bana servis edilen ilk tepsiyi yedim ve sonrasında günlerce hasta yattım. Bu hücrenin tepesindeki çıkıntıyı kaplayan on kafatası benim kusmamı ve neredeyse altıma kaçırmamı izledi. Artık bayat ekmek ve suyla idare ediyorum. Midem sürekli açlık içinde kıvranıyor ve gurulduyor ama diğer yiyeceklerle bir daha dokunmayacağım.

Etrafımdaki duvarlar aniden sarsılıyor. İniltiler sarsıntılara neden olduğu için zaman zaman böyle oluyor. İnlemeler insan sesi değil; gölde birbirlerine seslenen ikuların sesi. Bazen kederli. Bazen de heyecanlı. Daha tiz ve keskin seslerin avlanırken çıktığından şüpheleniyorum. Her zaman bunun bir insan değil de bir hayvan olmasını umuyorum ama kesin olarak bilmemin bir yolu yok.

Yine de kendime hikayeler anlatıyorum. İku hakkında, zihnimi meşgul edecek herhangi bir şey hakkında. Yirmi iki yaşındayım ve hatırlanacak pek çok anıyla dolu bir hayat yaşadım ama akıl sağlığımı daha ne kadar koruyabileceğimi merak ediyorum. Hiç kitap yok. Yazacak mürekkep ve kağıt yok ve bunu yapmak için yeterli ışık da yok.

Yalnız olmak yeni bir şey değil çünkü babam arkadaşların bir yük olduğunu düşünüyordu ama benim her zaman derslerim vardı. Burada o bile yok.

Bana kalan tek şey burada ne kadar kalacağımı merak etmek. Şimdiye kadar babam planının başarısız olduğunu anlamış olmalı. Beni kaç gün rehin tutacaklar? Artık bana koz olarak ihtiyaç duymamaları ve beni infaz etmeleri ne kadar sürer?

Bu düşünce aklımdan geçerken, hücremden dışarıya sesler yankılanıyor; mırıltılar ve ayak sesleri. Kapımdaki metal kranklar dönüyor ve ben ayağa fırlıyorum. Oda dönüyor; ani hareket başımı döndürüyor. Başımı sallıyorum ve uyanık kalmaya çalışıyorum.

Menteşeler gıcırıyor ve kapı açılırken kalbim çılgınca çarparak geri çekiliyorum. Ellerimi havaya kaldırdım, zihnim hem korku hem de umutla doluydu. Belki de babam beni fidye için kurtardı ve buradan gidebileceğim. Ya da belki ölme vakti gelmiştir.

Her iki şekilde de, zamanım doldu gibi görünüyor.

Alevli bir meşale karanlığa giriyor. Işık gözlerimi yakıyor. Geriye doğru taş zemine düşüyorum ve ellerimi yüzüme kapatarak kaçmaya çalışıyorum. Kapı tekrar çarparak kapanmadan önce bir iç çekiş ve mırıldanma duyuyorum.

Ama yalnız değilim. Burada benimle birlikte biri var. Nefes alışlarını duyabiliyorum.

Acı azalınca parmaklarımı yavaşça hareket ettiriyorum, böylece parlak ışığa alışmaya çalışıyorum. Görüşümün tamamen geri gelmesi beklediğimden daha uzun sürüyor, ama sonra tekrar görebiliyorum... biraz.

Ateş meşalesi yerine şimdi yerde, benden olabildiğince uzakta küçük bir yağ feneri var. Bu hücreye girmeden önce ışığa loş diyebilirdim ama şimdi güpegündüz gibi görünüyor.

Gözlerim tam olarak alıştığında, lambanın yanındaki kişiye bakıyorum. Başımı sallıyorum. Akıl sağlığım buraya kadarmış. Orada, hücremde duran Hana, babamın zehirli bakire olarak eğittiği kızlardan biri.

Ve Hana yıllar önce öldü.

Sekizinci Bölüm

AERI

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Euyn'un süitinden çıkıp odama koşuyorum. Geçen hafta boyunca babamın, kardeşi Prens Omin'in genç kızlara saldırıp öldürdüğünü bildiği halde bunu durdurmak için nasıl hiçbir şey yapmadığını düşündüm. Kimse yapmadı.

Ve ben de neredeyse kurbanlarından biriydim.

Mikail bundan başka bir skandal olarak bahsetti. Baejkin'in yaptığı yanlışlardan bir diğeri. Yıllardır kabuslarıma giren şey. Taşıdığım görünmez yaralar. Omin gibi birinin varlığında güçsüz kalma talihsizliğine uğrayan sayısız kızın hayatının çalınması. Sadece başka bir karakter kusuru.

Midem dönüyor ve yanıyor, yemek geri gelmekle tehdit ediyor. Masumiyet, güçlü adamlar tarafından koparılıp parçalanacak ucuz bir çiçektir.

Odamın kilidini açamadan, Sora koridorda arkamdan geliyor. Çünkü tabii ki beni takip edip kontrol edecekti. Tabii ki umurunda. O Sora.

"İyi misin?" diye soruyor.

Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Onları geri kırpmaya çalışıyorum ama yüzümün kızardığını biliyorum. Burnum ve ağzım sıcak ve kızarmış hissediyor, boğazım sıkılıyor.

"Ben... Ben özür dilerim. Her şey için özür dilerim -yalan söylediğim için, seni buraya getirmeye çalıştığım için- ama ben babam ya da ailem gibi değilim."

Sora bir süre sessiz kalır. Onun bir yolu var

dinleyen, sadece duyan insanlar değil.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," diyor açıkça.

Kapıyı açmaya çalışmayı bıraktım. Zaten ellerim anahtarı sokamayacak kadar titriyordu. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Bana bakıyor, sempati güzel yüzüne kazınmış.

"Gerçekten bu kadar iyi bir insan mısın?" İç çekiyorum, kambur duruyorum. Tek bir kahkaha atıyor. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Dürüst bir cevap. Anahtarı benden almak için hamle yaptı, ben de izin verdim. Kapıyı açtı. İçeri girdim ve ona el salladım.

Konuşmuyoruz. Onun yerine ateşe gidip onu yeniden canlandırmakla meşgul oluyorum. O sessizce duruyor - çünkü kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyor ve bunu bana verecek kadar nazik.

"Sürekli herkesle ilgilenmek seni de yormuyor mu?" diye sordum. "Her zaman yüksek yoldan gitmek?"

Gözlerini kapatıyor ve yavaşça gülümsüyor. "Aeri, Kral Joon'un bir tanrı olmadığını anladığım andan itibaren planım Ölümsüz Taç'ı çalıp kız kardeşime vermektir. Tiyung Daysum'un öleceğini söyleyerek beni bundan vazgeçirdi. Ama sadece bir yere kadar yüksek yol var ve ben o yolda yürümeyeceğim."

Ona döndüm, ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Kutsal emaneti istemiş ya da kraliyet mensubu olmak gibi bir arzusu varmış gibi görünmüyordu. "Tacı neden kız kardeşine veresin ki?"

"Çünkü ölüyor olabilir."

Bunu duygusuzca söylüyor ama Sora ve daha önce hiç tanışmadığım bir kız için göğsümde acı hissediyorum.

"Oh, Sora. Özür dilerim."

Başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor, göğsü yükseliyor. "Her neyse, kendime ait sırlarım varken sır sakladığın için sana çok kızmak zor. Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda sana ihtiyacım var."

Göz kırpiyorum. "Ne için?"

Bana yaklaşıyor ve şöminenin diğer ucunda duruyor. "Yusan'ın tahtını almak için."

Gülüyorum, sonra yüzüne bakıyorum. Gülmüyor, hatta gülümsemiyor bile. Çok ciddiye. "Bekle, şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Sen kralın kızısn," diyor. "Bu sana Euyn'un üzerinde doğuştan bir taht hakkı veriyor."

Başımı sallıyorum. Erkek olsaydım bu doğru olurdu ama değilim. "Yusan'ın hiç kraliçesi olmadı."

"Okuldayken geçmişte kraliçeler olduğuna dair bir söylenti olduğunu hatırlıyorum," diyor. "Bilgi Tapınağı'nda kanıtlar varmış. Euyn Yoksa'dan bahsedene kadar bu konu üzerinde fazla düşünmemiştim."

Alt dudağımı çiğniyorum ve elbisemin eteklerini kurcalıyorum. Kraliçeler olmuş olsa bile, o kadar uzun zaman önceydi ki söylentiler dışında kimse hatırlamıyor. Ve Joon'un kızı olmama rağmen, yönetmek için yetiştirilmedim. Ben sarayda bile büyümedim. "Ama Euyn..."

Ateşe bakıyor, eli yumruk şeklinde kıvrılırken yüz ifadesi ciddileşiyor. "Bu Euyn olamaz. işte. Baban tahtta kalamaz, ama Euyn sadece aynısından daha fazlası olacaktır."

"Ondan daha iyi olacağımı sana düşündüren nedir? Ben Baejkin'im." Başımı sallıyorum, sonra acı dolu bir sırtışıla gülümsüyorum.

"Sen ailen değilsin. Ty..." Nefes verirken titriyor. Bunu daha önce de fark etmişim, sağ eli bazen biraz titriyor. Bırakmadan önce yumruk yapıyor. "Tiyung bana insanların büyüdüğü topraktan farklı olabileceklerini fark ettirdi."

"Ya da bazen ikisi de aynıdır." Babamı, Euyn'u ve Omin'in vicdansızca işledikleri cinayetleri düşünüyorum. Teyzemin de aynı derecede kötü ya da daha kötü olduğu söyleniyor ama bu katillerin anlattığı bir hikâye.

"O zaman Prens Omin'in..." Sora başlıyor. Ben gerildim ama o başka bir şey söylemedi.

"On iki yaşımdayken beni öldürdüğünü düşündüler." Gülümseyecek bir şey olmamasına rağmen gülümsüyorum.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diyor. "Köyümde eski bir deyim vardır, bazen dilin

Gözlerin gördüğünü söylemeye hazır. Buna inanıyorum. Ama ben dinliyorum. Ve zalim adamlar hakkında bir iki şey biliyorum."

Uzaklara bakıyor. Öyle olduğunu biliyorum.

"Büyüleyiciydi," diyorum. "Euyn ya da babamdan çok daha fazla. Annemi çok kolay etkiledi. Sonra tek söylemesi gereken, kralın onun gibi bir kadını kovmakla hata ettiğiydi. Hepsi bu kadardı."

Sora başını sallar.

"Omin ona bir, belki iki hafta kur yaptı ve villasına taşınacağı için çok heyecanlıydı," diyorum ellerimi sıkarak. "Kendisine vaat edilen hayata o kadar hazırdı ki hiç düşünmedi bile. Annemi hayatımda gördüğüm en mutlu andı. Villasında yaşadığımız iki hafta boyunca, etrafta emrettiği hizmetçiler, mutfaklardan gelen harika yemekler, pahalı hediyeler ve cömert sürprizler vardı. İsteddiği her şeyi Omin ona veriyordu. Buna kız kardeşini ziyarete gitmek için kullandığı araba da dahildi."

Sora kaşlarını çatıyor. "Güçlü adamlar maskeleri düşene kadar genellikle çekici görünebilirler."

"Gittiği gece bana saldırdı," diye fısıldıyorum. Sora keskin bir nefes alıyor.

"Ve sonra ben... um... onu öldürdüm."

Nefes veriyor. "Eminim başka seçeneğin yoktu."

Öyle mi yaptım? Sanırım istediğini almasına izin verip onun yerine beni katledebilirdim. Temiz bir ruhla On Cehennem'e gider ve üç yılını Elysia'da geçirirdim. Ama onu öldürmek istememiştim. Sadece bana dokunmayı bırakmasını istedim. Kabuslarımda beni uyurken izliyor. Bazen dikiş makası yatağımın başucunda olmuyor. Bazen de oluyor ama boynunu özlüyorum. Aynı korkunç gecenin yüzlerce farklı versiyonunu yeniden yaşadım. Beni uyandırıp pantolonunu indirdiği aynı başlangıç.

Ürperiyorum ve ateşe bakıyorum, villasının gece gökyüzüne yükselen alevlerini hatırlıyorum. Tek istediğim insanların öldüğümü düşünmesi ve nasıl öldüğünden emin olamamalarıydı. Yatağın altındaki kandili kırdığımda da tek düşündüğüm buydu,

Ama yangında üç hizmetçinin öldüğünü öğrendim. Her zaman onları düşünüyorum; yanlış bir şey yapmadıkları halde nasıl öldüklerini.

O gece dört kişiyi öldürdüm ve hepsi için Lord Yama tarafından yargılanacağım.

"O öldükten sonra tek başımaydım," diyorum. "Bana inanılmayacağını biliyordum. Eve gidemeyeceğimi biliyordum."

"Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın," diyor yumuşak bir sesle.

Başka tarafa bakıyorum, göğsümdeki ağırlık neredeyse dayanılmaz. Anlıyor ve bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından emin değilim. Tüm bunları Sora'ya neden anlattığımdan bile emin değilim. Daha önce hiç kimseye anlatmamıştım.

Yine de bileğinde bulduğum tılsımdan bahsetmiyorum. Prens Omin'in Ejderha Lordu'nun Zaman Kumları'na sahip olmaması gerekiyordu ama bir şekilde sahip oldu. Artık bende de var.

Kutsal emaneti vücudundan aldığımda ne olduğunu bilmiyordum. Sadece bir mücevher gördüm ve onu çaldım. Zamanı durdurduğunu kendi başıma anlamam gerekti. Ödediğim bedel, onun kanını üzerimden temizlemek için geçen dakikalarda dört yıl yaşlanmak oldu. Tılsımın laneti annemi bir daha göremememin sebebiydi. Sadece on iki yaşındayken aniden on altı yaşında görünmemi açıklayamazdım. Bir gün büyüdüğümde onu tekrar göreceğimi ve yaş farkının önemli olmayacağını düşünmüştüm ama o geçen yıl öldü. Çok geç kalmıştım. Tek ailem gitmişti.

Sora bir adım daha yaklaşarak, "Sen kendi soyundan değilsin," diyor. Burnumu çekiyorum. "Biliyorum."

Ama ben bir katilim. Ailemin aksine, ben sonuçlarına katlandım. Cinayetlerin bedelini yalnızlıkla, annemi bir daha asla görememekle, sürekli birilerinin Omin'i öldürdüğümü öğrenmesinden endişe etmekle, rüyamda tılsımı tutarken yaşlılıktan ölüp ölmeyeceğimi merak ederek uyanık kalmakla, yaşayıp yaşamadığımı kimsenin umursamamasıyla ödedim.

Her şey beni vurdu, her şey. Öldüm ve kimse yasımı tutmadı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve onları durduramıyorum. "Bu senin hatan değildi." Sora bir adım daha atıyor.

"Sora." Kendimi savunmak için ellerimi kaldırdım. Bana zarar için değil, bana yaklaştığı için. Ve Royo'dan başka kimse bana yakın olmamıştı. Ve şimdi benden nefret ediyor. Bana bakmaktan bile nefret ediyor çünkü ben sadece beni seven birkaç kişiyi incitebilir ya da terk edebilirim. Bu hayatı yalnız yaşamaya mahkumum.

"Sen hayatta kalmaya çalışan bir çocuktun" diyor. "Ve sen ailen değilsin."

Kollarını açıyor ve ben de omzuna yaslanıp ağlıyorum. Saçlarımı okşarken ve elbisesini mahvetmeme izin verirken gerçekten çirkin, nefes nefese bir ağlama.

Ona sarıldıkça anlıyorum. Bu önemsendiğim hissini kaybetmemek için her şeyi yaparım. Ve Sora kız kardeşi için bundan yüz kat daha güçlü hissediyor. Daysum için her şeyi yapar, bu sevdiği her şeyi ve herkesi feda etmek anlamına gelse bile.

Bu da onu dünyanın en tehlikeli katili yapıyor.

Dokuzuncu

Bölüm ROYO

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Aeri odadan koşarak çıktı. Emin değilim ama Mikail'in söyledikleri yüzünden olduğunu düşünüyorum. Çocuklara dokunup öldüren ölü prens hakkında. Kral Joon'un onu öldürdüğünü düşündüğü adam bu değil miydi? Bu şu anlama mı geliyor?

"Buna ihtiyacın yok," diyor Mikail.

İşaret ettiği yere bakıyorum. Yumruğum bir bifttek bıçağının etrafında kıvrılmıştı. Bıçağı masanın üzerine bırakıyorum ve bir çınlamayla yere düşüyor. Az önce kendime Aeri'yi umursamayacağımı söyledim. Konu o olunca sözümü bir dakikadan fazla tutmam gerekiyor.

"Kızlar generali görmek için içeri nasıl girecekler?" Yeni bir konuya ihtiyacım olduğu için soruyorum.

Mikail, "General Vikal her gün şafak vakti Trialga Meydanı'nda dilekçe sahiplerini görürdü," diyor. "Hâlâ görüştüğünden emin değilim. Büyükelçi ile görüştükten sonra daha fazlasını öğreneceğim."

Masayı iter ve ayağa kalkar.

"Gidiyor musun?" Euyın soruyor. Kafası karışmış ve incinmiş görünüyor.

"Evet, Zeolin'i buraya davet etmenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum," diyor. "Nedenmiş o?" diye soruyorum.

"Öncelikle, bugün casusları ihbar eden kişi o." Mikail geriniyor, ukala, sanki önemli değilmiş gibi.

"Az önce seni öldürmeye çalışan adamı görmeye mi gideceksin?" Alnımdaki oluklar derinleşiyor.

Mikail omuz silkiyor, yüzünü bana dönüyor. "Her küçük şeye izin veremem

beni rahatsız ediyor."

Neden sorduğumu bilmiyorum.

"Tuzaklardan bahsetmişken, merak ediyorum," diyor. "Bay Chin'in sana karşı nesi var?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Kim olduğumu bildiğini sanmıyordum."

"Kimdi o kız?" Euyun soruyor. "Joon'un taht odasında bahsettiği kız."

Lora.

Hatırası ciğerlerimdeki havayı söndürüyor. O orospu çocuğu Bay Chin, Lora'yı benim öldürdüğümü, suçu babası Hwan'a attığını söyledi. Bana oğlu gibi davranan adam. Neredeyse on yıldır özgür bırakmaya çalıştığım adam. Sevdığım tek kız. Onun dışında... Boş ver.

Mikail, "Royo, eğer bunu durduramazsan sana tahta çatal bıçak takımı vereceğim," diyor.

Aşağı bakıyorum ve bıçağı tekrar salladığımı görüyorum. Bırakıyorum ve iterek yoldan çekiyorum. Euyun'a doğru kayıyor ve onu yakalayıp tabağının yanına koyuyor.

"Ona zarar vermedim," diyorum.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim," diyor Mikail. "Neler olduğunu ve kuzey kontluğunun neden bu işe karıştığını anlamaya çalışıyorum."

"O..." Adını söylemeye gidiyorum ama söyleyemiyorum. Keder kelimeyi boğazıma tıkıyor. Zaten sordukları da bu değil. Onun kim olduğu umurlarında değil. Benim için ne olduğundan çok Bay Chin için ne olduğunu önemsiyorlar. "O bir tüccarın kızıydı. Yanlış bir işe girdim ve bir çete üyesini öldürdüm, sonra iki çete üyesi beni öldürmeye çalıştı ama onun yerine onu öldürdüler. Ama tutuklanan ve hapse onun babasıydı."

Euyun ve Mikail karşılıklı bakışıyor. Bu bakışların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama iyi olduğundan şüpheliyim.

Mikail başını sallıyor. "Bu mantıklı o zaman."

"Ne mantıklı?"

"Bay Chin Umbria'daki çetelerin başıdır," diyor Euyun. Kalbim boğazımda düğümleniyor. Çeteler. Onlar ki

şehri yönetenler. Onu bıçaklayarak öldürenler. Aradaki bağlantıyı daha önce hiç anlamamıştım.

Mikail kaşlarını çatar. "Bir çete üyesini öldürdüğünde ölü bir adamdın."

Onlara parçalara ayırdığım iki taneden bahsetmeye gerek yok.

"Neden Hwan'a tuzak kurdun?" diye sordum. "Neden beni indirmiyorsun?"

Mikail omuz silkiyor. "Aeri'nin seni getirmesini sağlayarak kesinlikle bunu yapmaya çalıştı. Ama pek çok şey olabilirdi. Bay Chin'in uzun bir hafızası vardır ve zamanını bekler. Bu Hwan denen kişinin ya ondan değerli bir şey aldığından ya da çıkarları için bir tehdit oluşturduğundan şüpheleniyorum. Kontlar sıradan insanların rekabetine tahammül edemezler."

Hwan'ın iki başarılı kumarhanesi vardı. Tutuklandıktan sonra çetelere verildi. Ama bu olamaz. Başımı sallıyorum. Sadece para olamaz.

Sonra şehre uygulanan yaptırımları hatırlıyorum; kont kralı öldürmeye çalıştığı için tüm gelirin dörtte biri tahta gidiyordu. On bir yıllık haraç Umbria'yı neredeyse mahvediyordu. Sonra Bay Chin, sırf kral yaptırımları kaldırsın diye Yusan'daki en tehlikeli katilleri getirmek için kendi boynunu tehlikeye attı. Hepsi ceplerini daha fazla altınla doldurmak içindi. Yani evet, hepsi para olabilirdi.

"Onu lingchi ile kendim doğrayacağım," diyorum.

"Bundan hiç şüphem yok," diyor Mikail. "Umarım bu şans elde edersin, gerçekten, çünkü bu kazandığımız anlamına gelecek. Şimdi, ikiniz de izin verirsiniz, Büyükelçi'ye uğramam gerekiyor."

"Onu öldürmeyin," diyor Euyn.

Mikail duraklar ve şaşırmış görünür. "Neden olmasın?" Euyn cevap vermeden kapıdan çıkıp gider.

Onuncu

Bölüm

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

MİKAİL

Büyükelçi Zeolin, şu anda ofisinin penceresinden sarkıttığım, uzun boylu, zayıf, kır saçlı, ağırbaşlı bir adam.

"Oldukça soğuk bir karşılamaydı Zeolin," diyorum pervaza yaslanırken. Islanıyorum ama soğuk yağmur oldukça ferahlatıcı.

Çığlık atıyor. Çığlık atmaya çalışıyor ama ağzı tıkalı. Parmakları kaygan taşta sürekli kayıyor. Bileğindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum, ama sadece hafifçe. Düşmekten korkmasını istemiyorum. Ofisinin resim penceresi dağın yamacında yüksekte. Aşağıdaki kayalık zemine kolaylıkla yüz metrelik bir düşüş var.

Khitan manzarasını seviyor.

"Villanızın manzaralı bir manzarası var," diyorum. "Buradan neredeyse tüm Quu'yu görebilirsiniz ama bugün limana geldiğimi fark ettiğinize inanmakta güçlük çekiyorum. İşbirliği yapmaya hazır mısınız?"

Konuşmaya çalışıyor ama ağzı tıkalı olduğu için konuşamıyor. "Korkarım evet ya da hayır şeklinde bir kafa sallamaya ihtiyacım olacak," diyorum.

Şiddetle evet anlamında başını sallıyor.

"Bana bildiğin her şeyi anlatacak mısın?"

Bir başka hevesli baş sallama. Tabii ki hiçbir şey bilmediğini iddia ettiği ve beni ofisinden kovma cüretini gösterdiği için kendini pencereden dışarı attı.

Bileğinin kaymasına izin verdim. "Emin misin?"

O kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki, tıkaçla bile duyabiliyorum. Sıkıya çalışırken yağmur parmaklarımın kaymasına neden oluyor.

bileğine taktım. Elimden kurtuluyor.

Sikeyim.

İleri atılarak uzanıp omuzlarını tutuyorum, sonra kolunu geri alıyorum.

Stars, neredeyse piçi düşürüyordum.

Ama sürprizin ortaya çıkmasına izin vermedim. Bu oyunun başka bir parçasıymış gibi davrandım.

"Şöyle olacak," diyorum, sesim eşit. "Seni içeri çekeceğim ve verdiğin her cevapta tamamen dürüst olduğunu düşünmezsem, seni yavaşça masana şişleyeceğim. Keşke düşmene izin verseydim diyeceksin. Anlaştık mı?"

Daha fazla

kafa sallama.

Korkak.

Sırlarımı mezara bile götürebilirim ama ben farklı bir adamım.

İç çekerek onu içeri taşıdım. Onu deri koltuğuna fırlatıp ağzındaki tıkaçı çıkarıyorum. Aşağı, kapalı değil. Bu adamlar kendilerini güvende hissettikleri an, kontrolün tekrar kendilerinde olduğuna inanırlar.

Hançerimi ince ahşap masasına saplıyorum, sonra kollarımı kavuşturarak masanın kenarına yaslanıyorum.

", dinliyorum."

Titriyor ve ağlıyor, altına da yapmış olabilir. Yağmurda bunu söylemek zor. Gerçekten de ellili yaşlarının sonundaki bir adam için bu oldukça acınası bir görüntü. O bir asilzade, bir diplomat, bir aile reisi. Biraz saygınlığı olmalı. Ama soylular yumuşak hayatlar yaşarlar. Statü önemli olmadığında ciddi bir dezavantaj yaşarlar.

Sakinleşmesini beklerken etrafıma bakıyorum. Ofisindeki her şey pahalı ve etkilemek için tasarlanmış. Heykeller, ödüller... Duvarındaki bir cesaret madalyası mı?

Hançeri masadan çekip çıkarıyorum ve cam vitrine doğru yürüyorum. Yıldızlar, bu bir Yusanian cesaret madalyası. Bundan daha bir şey olamazdı. Bıçağımın kabzasıyla camı kırdım, madalyayı aldım ve pencereden dışarı fırlattım.

Terbiyesizliğim karşısında nefesi kesildi.

"Zeolin," diyorum, "sıkılmaya başlıyorum. Eğer konuşmaya başlamazsan, kendimi eğlendirmenin bir yolunu bulacağım."

Hançeri elimde döndürüyorum.

Gözleri büyüyor ve nefes alıp verişiyse sesi büyük bir köpek gibi çıkıyor. Bir iblis olarak düşünülmenin avantajları var. Şu anda onu gerçekten öldürmek niyetinde olmadığım gerçeğine rağmen söylediğim her kelimeye inanıyor. Buraya geldiğimi çok fazla insan gördü. Zaten hafta sonuna kadar yerine kendini beğenmiş başka bir soylu geçecekti, o yüzden bu karmaşaya değmezdi.

Şu anda.

Kimse dokunulmaz değildir. Sadece sonuçlarıyla başa çıkmaya istekli olmalısınız. Ve benim yapacak başka işlerim var.

"General Salosa seni ortadan kaldırmamı söyledi," diye bağıyor. "Krala ihanet etmişsin, onu öldürmeye çalışmışsın. Kral Joon'u öldürmeye çalıştığın kısmına inanmadım. Onun tacıyla ölümsüz olduğunu herkes gibi sen de biliyorsun. Ama bağlılığını değiştirdiğine inandım."

"Salosa da sana Quilimar'ı ortadan kaldırmanı söyledi," diyorum.

Bu bir tahmin, ancak Zeolin'in casusları ihbar etmesi ve suikastçinin inanılmaz zamanlaması arasında, bir hafta önce Quilimar'ın hayatına yönelik girişimin arkasında Yusan'ın olduğundan şüpheleniyorum.

Büyükelçinin yüzünde sadece bir saniyelik bir bakış belirir. Şakağından aşağı bir ter damlası süzölmeye başlar.

O yaptı. General Salosa Qali'deki saray muhafızlarının başı, bu da demek oluyor ki naiplik girişiminin arkasında Joon vardı. Stars, Yusan suçlanırken asla tahta yaklaşamayacağız. Asıl soru, neden çifte çaba? Neden hem bizi bir araya getirip göndermek için onca zahmete katlanıp hem de onu öldürmeye çalışıyorsunuz?

Çenesinden ter damlar. Belki Zeolin'in motivasyonu bu konuya biraz ışık tutacaktır.

"Senin çıkarın neydi?" Ben soruyorum.

Sertçe yutkunuyor, boğazındaki yumru sallanıyor. "Bana eğer kraliçe ölürse ve ben de ona yardım edersem

Altın Yüzük, Tamneki Kontu'nun naibi olacağım."

Gülümsüyorum. "Kral bugünlerde aynı iş fırsatı için pek çok kişiyi işe alıyor gibi görünüyor."

Bir kez yılan olduysa, her zaman yılandır. Bana asla Tamneki'yi vermeyecekti, çok basit çünkü ikimizi de sayamazdı ve kaçınılmaz olarak bu sümüklü diplomati seçecekti. Bir köpek, bir jaguardan daha kolay bir evcil hayvandır. Joon'un planı önce benim ölmem olmalıydı. O zaman neden beni öldürmedi? Taht odasında onun merhametine kalmıştım. Bir bıçak darbesiyle işi biterdi. Başka, daha önemli bir amaç için bana canlı ihtiyacı vardı.

"Bana başka ne söylemen gerekiyor?" diye sordum. Büyükelçi başını sallıyor.

Dönüp koltuğa saplıyorum, deriyi yarıyorum. Bilerek sağ elini bir saç teli genişliğinde ıskaladım.

Zeolin çığlık atar ve sonra inler.

Ona doğru eğildim. "Kibarca sordum çünkü ben sabırlı bir adamım, ama yardımseverliğimin sınırlarını test ediyorsun. Bu sabah bana karşı komplo kurduktan sonra hâlâ hayatta olduğunuzu belirtmem izin verin. Adil olmaktan fazlasını yaptım. Bunu uzatırsan daha az kibar olabilirim."

Sızlanmalar devam ediyor.

"Zeolin. Zeolin..." Cık cık. Doğrudum ve saldırmak için kılıcımı geri çektim.

Kendini korumak için ellerini kaldırır. "Bir söylenti var..."

"Muhteşem. Dedikodulara bayılırım. et." Masasına tünedim, onunla yüzleşmek.

Şaşkın görünüyor, gözlerini kırıştırıyor. Gözlerinin etrafındaki şişkin deri kırışıyor.

Sorgulama modlarını hızla değiştirmek benim en sevdiğim taktiklerden biridir. Denekleriniz sizin gerçek ruh halinizi ve niyetinizi asla anlayamaz, bu da onların kendilerini rahat hissetmelerini engeller.

"Joon'un Qali'yi terk ettiği söyleniyor," diyor.

Zahara doğru söylüyordu. Ya da aynı şeyi yayıyorlar

Yalan ama ne amaçla? "Peki nereye gitti?"

Gözlerini kırptırıyor. "Bilmiyorum. Yemin ederim ve yemin ederim!" Doğruyu söylüyor.

"Pekâlâ o zaman. Quilimar'la nasıl görüşebilirim?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Bu mümkün değil."

İç çekiyorum ve hançerime anlamlı anlamlı bakıyorum. Bugün onunla üç kişiyi katlettim ve yine de tertemiz - en korkunç eylemlerin çelikten nasıl hemen akıp gittiğine hayret ediyorum.

"Bu imkansız!" diye ısrar ediyor. "Suikast başarısız olduğundan beri kimse kraliçeyle görüşemedi. Yine de yüzüğü kullanmış olmalı, çünkü suikastçının gömleği piteua sırasında som altındı. Şu anda görüştüğü tek kişi Vikal."

Dürüst davranıyor ve cevap beni daha çok kızdırıyor. Vikal'in tek giriş yolu olması harika değil. General zeki olduğu kadar becerikli de, Quilimar'a aşık olduğundan bahsetmiyorum bile. Bizim gibi insanların tahtın yüz metre yakınına yaklaşmasına izin vermez.

"Vikal hâlâ dilekçe sahipleriyle görüşüyor mu?" Ben soruyorum.

"Girişimden bu yana hayır. Ama yarın Gökyüzü Kralı'nın Ziyafeti var. O da orada olacak. Quilimar'ın da orada olması gerekiyor ama katılacağından şüpheliyim."

Bu doğru. Khitan muson yağmurlarının gelişini Gök Kral'ın bir hediyesi olarak kutlar. Yusan'da biz Güneş Kralı deriz. Aynı bok. Tanrılar Gaya'yı uzun zaman önce terk etti.

"Başka ne var?"

diye sordum.

"Başka bir şey yok."

Sessizce Zeolin'e bakıyorum. Yine aptalı oynamaya başladı ve bu kadar uğraşmasına gerek yok.

Gözleri etrafı tarıyor. "İşte... Bir şey yok."

Bıçağımı tekrar döndürüyorum. "Biliyorsun, daha az sabırlı bir adam şimdiye kadar kafanı koparmış olurdu. Sence vücudun hâlâ tavuk gibi koşturmaya devam eder miydi? Sanırım öyle. Her halükarda, bunu öğrenmek eğlenceli olurdu..."

"Kont Seok'un Khitan'da olduğuna dair bir söylenti var!" Bunu

o söyledi.

O kadar hevesle tükürüyor ki. Bir topak tükürük güzel gömleğine düşer.

Neredeyse kaşlarımı kaldıracaktım. Neredeyse. Kaynaklarla konuşurken asla şaşkınlığımı belli etmem ama bu ilginç. Güneyli kont buradaysa, muhtemelen Tiyung'un Boşta Hapishanesi'nde olduğunu bilmiyordur. Ya da biliyor ve bu yüzden burada. Her iki durumda da Sora'nın öğrenmesine izin veremem. Dikkatini kaybeder. Seok'la sonra ilgileniriz.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Doğu kontu kutlamadan önce öldüğünde diyardan kaçtığını sanıyordum. Birkaç gün önce geldi."

Bu mümkün. Duvardaki yazıyı görmüş olabilir. Seok'un Joon'un planına dahil olduğunu düşünürdüm ama tek varisini tehlikeye atmazdı.

Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Oosant'ı hiç duydun mu?" Ben sordum.

Kaşları kırışıyor. "Bildiğimi biliyorsun, eski sınır bölgelerinde bir şehir."

"Tam olarak."

"Ne olmuş ona?" diye soruyor.

Bir an için onu inceledim. Bilmiyor. Boktan bir depoda bir milyon ton yasadışı uyuşturucu var ve kimsenin bundan haberi yok. İçimden bir ses uyuşturucunun tüm bunlarla bir şekilde bağlantılı olduğunu söylüyor ama henüz doğru kaynağı bulamadım. Vites değiştiriyorum ve son sorumu soruyorum.

"Bilgi Tapınağı hakkında ne biliyorsun?" Mucize beklemiyorum ama tapınağa erişim hakkında bir şeyler duymuş olabilir.

Yan tarafa bakar ve sonra başını sallar. "Kimse onu kimin öldürdüğünü bilmiyor."

Bu bir haber. Birisi bir Yoksa'yı mı öldürmüş? "Nedenmiş o?" Kayıtsızca sordum.

Omuz silkiyor. "Yoksa'nın kim olduğunu bulmak yeterince zor - rahipliğin ne kadar gizli olduğunu biliyorsunuz. Trialga Meydanı'nda gizli bir rahibi kimin öldürdüğünü bulmak neredeyse imkânsızdır. Üç diyar da bu işte parmağı olmadığını iddia ediyor.

Dış Diyar'ın umurunda olmaz. Yine de Bilgi Tanrısı'nın bir rahibine zarar vermek tüm fermanlarını ihlal eder. Birileri yazılanları beğenmemiş olmalı. Quilimar bu işe karışan herkesin cezalandırılmasını emretti ve yüz bin mark ödöl teklif etti."

Yüz bin. Halktan birini öldüren birinin yakalanması için bir servet son derece şüpheli. Ama rahipler sıradan insanlar değil. Yusan'da bile Yoksa'lar yalnız bırakılır. Antlaşmalar ve fermanlar onların güvenliğini garanti ediyor. Herhangi bir hükümdar bir rahibin öldürölmesini onaylarsa krallıklar savaşı çıkması gerekiyor. Bunun arkasında Joon'un olduğunu sanmıyorum. Bu kadar büyük bir ödölle, muhtemelen Quilimar'ın kendisidir. Sadece daha fazla bilgiye ihtiyacım var ve büyükelçinin verecek bir şeyi kalmadı.

"Seni görmek her zaman güzel, Zeolin." Omzuna bir tokat atıyorum ve sanki onu bıçaklamışım gibi haykırıyor.

Eminim o cesaret madalyasını özleyecektir.

Hançerimi kaldırdım. "Yarınki ziyafete yanında iki misafir getireceksin. Onları güvende tutmanızı öneririm."

O kadar sert başını sallıyor ki kendi boynunu kırmadığına şaşıyorum.

Ofisinden bilgiden çok sorularla çıkıyorum ama elimde az önce çaldığım bir ipucu var.

On Birinci Bölüm

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Hana önümde duruyor, kıvrımları ince bir elbise ve pelerinle kaplı. Bir fenerle aydınlatılıyor ama tek kelime etmiyor.

"Aklımı kaybediyorum," diye mırıldandım.

"Bu Idle'da olma eğilimindedir," diyor.

Bu Hana'nın hışırtilı sesi, ama bu Hana olamaz. İki yıl önce babam için bir soyluyu öldürmeye çalışırken öldü. Ama bu kadın aynı kalın kahverengi kirpiklere ve kalın kahverengi saçlara sahip. Ten rengi aynı kahverengi tonunda ve uzun boylu, neredeyse benim kadar. Tabii ki Hana değil ama Hana'nın ikizi olabilir. Babamın zehirli bakireler olarak yetiştirdiği tüm kızlarda aradığı olağanüstü güzelliğin aynısına sahip.

Tüm bunları söylerken, şu anda bir fener ve ölü bir kız hayal ediyorum. Belki de düşündüğüm kadar iyi yapmıyorumdur.

Ellerimi sakalımın üzerinde
gezdiriyorum. "Hana," diyorum.

Bana bakıyor ve sonra etrafına bakınıyor. "Prens Euyn'u burada tuttular, biliyorsun. Kraliyet konaklama yeriniz var. Zincir yok, işkence yok, tuvaleti olan özel bir hücre - bu zindandaki diğer yerlere kıyasla neredeyse bir villa. Sanırım statünüz onuncu cehennemde bile önemli."

"Hana, gerçekten burada mısın?" diye sordum.

"Benim adım Zahara," diyor. Ama gözlerimle buluşuyor

ve bana küçük bir baş selamı veriyor. Bu gerçekten Hana. Nefesim kesildi. Her nasılsa, yaşıyor ve karşımda duruyor. "Berbat görünüyorsun, Tiyung."

"Nasıl? Ben..."

"Sakalın sana yakışmıyor," diyor. "Hayır, yani..."

"Hapishane de öyle. Suyunuza zehir katabilirim." Dolu tepsime kayıtsızca bakıyor. "Senin için bu tutukluluğa bir son verelim."

Sıkılmış gibi konuşuyor ve hatırladığım tonda. Bu gerçekten Hana.

Ya da çok detaylı bir halüsinasyon görüyorum. "Neden yapmıyorsun o zaman?" diye soruyorum.

"Neden nazik olayım ki?" diyor. "Seok'un ben olduğumu bilmeyeceğinden bahsetmiyorum bile, bunun ne anlamı var ki?" Duraksıyor ve omuz silkiyor. "Ayrıca sen kralın esirisin, şimdilik seni sağ bırakmalıyım."

Gözlerinde nefretle bana bakıyor ve sonra cesedini asla bulamadığımızı hatırlıyorum. Ona benzeyen bir kızın bir cenaze ateşinde yandığını gördüm ama ayrıntıları kontrol edemeyecek kadar uzaktaydık. Hana öldürmek için gönderildiği asilzade ile bir anlaşma yapmış olmalı. Onun yardımıyla ölü numarası yaptı, sonra başkente kaçtı ve bir şekilde kralla buluştu. Siyahlar giymiyor ama taht için suikastçı olduğuna bahse girerim.

Ya da bir casus.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak. "Hayır, çünkü haklısınız," diyorum. "Söyleyecek bir şeyin yok."

Bana karşı nazik ol. Senin çektiğin acılardan, diğer on dokuz kıza yapılan işkencelerden faydalandım. Senin çektiklerinin bir kısmını benim de çekmem doğru olur. Sora'nın çektiği gibi."

Bana doğru hamle yaptı ve kendini durdurdu. Zar zor. Kasları geriliyor, parmakları açılıyor ve o kadar yakın ki gül parfümünün kokusunu alabiliyorum. Ama bir nefes alıyor ve kendini toparlıyor. Sonra dik duruyor ve elbisesinin eteğini düzelterek nefes veriyor. "O ismi ağzına alma."

Anında farkına varır: Hana onu seviyordu. Sora'nın bilip bilmediğini merak ettim, sonra Sora'nın sevdiğini düşünmenin bile çok fazla olduğu, ama umutsuzca onun anısını onurlandırmak istediği hakkında bir şeyler söylediğini hatırladım. Ailesi hakkında konuştuğunu düşündüm ama bu hiç mantıklı gelmedi.

Hana'dan bahsediyordu.

Bağırsaklarım yeni bir şekilde
büküldü.

"Sen aşıktın," diyorum, sesim zayıf ve çığ.

Hana, bakışları benimkileri yakarken bile rahat tavrını sürdürüyor. Aynı şekilde davranmak, bu kadar rahat bir şekilde ölümcül olmak için Mikail'i incelemiş olmalı. Yine de bu beni şaşırtmamalı. Hana babamın okulundaki en zeki kızdı. Mükemmel bir casus olacağından eminim.

"Ben ona aşığım," diyor ve göğsüm sıkışıyor. "Gerçek aşk sadece ölümle sona ermez."

Kapıya bir kez vurur ve bir muhafız kapıyı açar.

Sözleri canımı yaksa da, keşke kalsa da konuşacak biri olsa diyorum ama benimle işi bitti.

Çaresizlik beni ele geçiriyor. Bir şeyler düşünmeye çalışıyorum, ilgisini çekebilecek, kalmasını sağlayabilecek herhangi bir şey, ama zihnim ne kadar uzun süredir burada olduğum için yavaş. Ağzım açık duruyorum ama hiçbir kelime gelmiyor.

Hana neredeyse hücremden çıkmak üzereyken taş zemine bir zarf fırlattı. Zarf ayaklarımın yanındaki kirli zemine düştü. Sonra hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gidiyor ve beni bir fener, bir mesaj ve cevaplanmamış milyonlarca soruyla baş başa bırakıyor.

On İkinci Bölüm

SORA

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Dengede bu kadar çok şey varken, bir baloya hazırlanmak garip hissettiriyor. Yine de son üç yıldır cinayete hazırlanmak için aynı rutini yapıyorum, bu yüzden sanırım benim için normal.

Makyaj yapıp yüzümü parfümlüyorum, saçlarımı düzenliyorum ve ağır gümüş ve mavi elbisemi bir zırh gibi giyiyorum. Yüzüklerimi, kolyelerimi ve küpelerimi takıyorum. Tüm mücevherler güneyli konta ait. Hepsi beni farklı bir şey yapıyor -küçük kız kardeşini kurtarmak için çaresizce çırpınan yaralı bir kız yerine bir fahişe. Son olarak, kürk pelerinimi omuzlarıma geçirdim. Bir an düşündüm, sonra önlem olsun diye zehirli ruj sürmeye karar verdim.

Bıçak getiremeyeceğimiz için bu gece tek silahım güzellik olacak.

Royo, Mikail ve Euyun Bilgi Tapınağı'na giderken Aeri ve ben bir ziyafete katılacağız.

Mikail dün gece şüpheli bir şekilde yine sıırıslıkam döndü, ama en azından bu sefer sadece yağmur vardı. Bizim için yeni bir planı vardı: böl ve fethet. Çeşitli nedenlerden dolayı fazla zamanımız yok ama kimse ayrılmak konusunda rahat değildi.

Royo kalın kollarını kavuğturarak, "Kızlarla gideceğimi sanıyordum," dedi.

Mikail başını salladı. "Senin kas gücüne ihtiyacımız olabilir."

"O zaman hepimizin gitmesi gerekmez mi?" Aeri elini kemirerek sordu

Dudak. Dudaklarının o kadar çok çatlamamasına şaşırdım.

Onları ısıtıyormuş.

"Hayır," dedi Mikail. "Ne yazık ki her iki etkinlik de acil. Ziyafet yarın akşam ve en azından birinizin katılması gerekiyor. Kimseyi yalnız göndermemeyi tercih ederim."

Gökyüzü Kralı'nın Ziyafeti, muson mevsiminin başlamasından bir tam gün sonra gerçekleşen yıllık bir yağmur kutlamasıdır. Mikail generalle ne zaman buluşabileceğimizden emin değildi ama balo mükemmel bir bahaneydi. Sınır köyünde bile muson yağmurlarını ve sağladıkları hayat veren suyu kutlardık. Yağmurlar aynı zamanda yıkıcı ve öldürücü sellere de neden olur, ancak hayat yıkımın ardından yeniden başlar.

Khitan'ın seçkinlerinden yüzlercesi cephanelikteki baloya katılacak. Adamların handa kalacağını düşünmüştüm ama geçenlerde biri bir Yoksa'yı öldürdü, kutsal bir rahibi. Bu ne kadar şok edici olsa da Mikail bunun buradaki görevimizle ilgili olduğundan emin. Birisi biz okumadan önce tarihi değiştirmek istiyor. Yani bulmamız gereken bir şey var ve bilgi kaybolmadan önce bunun ne olduğunu keşfetmeliyiz.

Üçü çoktan Cerome Gölü'ne doğru yola çıktı. Aeri ve ben bu gece generalden bilgi almaya çalışacağız. Ve sonra burada buluşacağız.

Aeri'nin kapısını çaldım. Dantel ve satenden yapılmış yüksek yakalı orman yeşili bir elbise ve her ikisini de bu sabah satın aldığımız ağır beyaz kürklü bir pelerinle dışarı çıkıyor. Göz kamaştırıcı görünüyor ama başı öne eğik ve gözleri etrafta geziniyor. Royo olmadan, gergin olduğuna eminim. Onu suçlamıyorum. Mikail'in yanımda olmasının verdiği güvene alıştım.

Ama bu gece tek başımızayız.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum. Saçları Khitan modasına göre toplanmış. Çok çabuk uzamış olmalı, çünkü ilk tanıştığımız zamandan fark edilir derecede daha uzun.

Gülümsüyor. "Hep öyle yapıyorsun."

Aşağıya iniyoruz ve bizi götürmesi için özel bir araba kiralıyoruz. Khitan'da cephanelik sarayın içinde değil.

Onun yerine, Trialga Meydanı'nın karşısındaki bir bina. Kitan kralları Trialga'lardır, tıpkı Yusan'ın Baejkin'leri olduğu gibi. Ancak Kitan'ın kraliçeleri de olmuştur. Kraliçe Quilimar tarihlerindeki altıncı kadın hükümdardır.

Araba durduğunda neredeyse zirveye varmıştık. Alaca karanlıkta bile manzara nefes kesici. Yamaçtaki villalar ışıklandırılmış. Aşağıda limanın renkli evleri var. Bir de Doğu Denizi'nin uçsuz bucaksız, karanlık genişliği var.

Şemsiyeli uşaklar gelen her arabayı karşılıyor ve bize cephaneliğin kapısına kadar eşlik ediyorlar. Kitanca teşekkür ediyorum ve uşak bana bakıyor. Dilimden mi yoksa yüzümden mi emin değilim. Köyüm Kitan sınırına yakındı, bu yüzden gençken biraz öğrendim. Mikail ya da Euyın kadar değil ama kesinlikle kibar olmaya yetecek kadar.

Kemerli girişten geçip kalabalığı takip ederek ana salona giriyoruz ve gözlerim açılıyor. Askeri karargâh altın yaldızla süslenmiş, duvarların her tarafında yaldızlı silahlar asılı ve altın avizeler mekânı parıldayan ışıklarla aydınlatıyor. Tavan bile altın yaldızlı süslemelerle boyanmış.

Burada kilolarca altın olmalı, ama sanırım bir yüzüğe dokunarak yaratabildiğinizde böyle oluyor.

Odanın ortasında Kitan'ın altın kartallı mor bayrağı asılı ve uzun, keten kaplı masalar duvarları kaplayarak ortada geniş bir dans alanı yaratıyor. Baş masa yok, ama tam önümüzde generalin oturacağı yer var - girişe bakan masanın tam ortasında.

Yusan'daki gösterişli bir ziyafete olan tüm benzerliklerine rağmen, atmosfer belirgin bir şekilde farklı - bunu odaya adım attığım andan itibaren hissedebiliyordum. Kadınlar burada sadece çekici bir dekorasyon değil, aynı zamanda aktif katılımcılar. Sadece kendi aralarında değil, erkeklerle de sohbet ediyorlar. Bazıları takım elbise giyiyor ve saçlarını Euyın'unkinden daha kısa kestiriyor. Gülüyorlar ve

cesurca konuşurlar ve geçen yiyecek ve içeceklerden kendilerine yardım ederler.

Bu çok garip.

Kadınların kendi paralarına ve unvanlarına sahip olabilmelerinin farkı bu mudur? Bu derece önemli mi? Yine de biz hala soylular arasındayız. Düşük doğumlu kadınlar için hayatın nasıl olduğunu kim bilebilir? Kitan'a eşitler ülkesi deniyor ama bazıları her zaman diğerlerinden daha eşit.

Uzun boylu, kır saçlı, yaşlı bir adam bize yaklaşıyor. Yusanalı ve takım elbisesinin cebinden sarkan küçük kırmızı bir bayrak ve boynunu süsleyen bir madalya ile büyükelçi nişanı takıyor. Madalyonda bir bıçağın etrafına sarılmış siyah bir yılan var.

"Sen Yunga olmalısın," dedi elini uzatarak. "Ben Büyükelçi Zeolin."

Gülümsüyorum ve reverans yapıyorum. Yunga, Mikail'in benim için uydurduğu isimdi. "Beni nereden tanıyorsun?"

"Mikail odadaki en güzel kadını aramamı söyledi." Gülümsüyor ve gözleri nazik, ama o Yusanian soylusu, bu yüzden görünüş sadece bu. "Bu sen . Peki bu kim?"

"Ben Narissa," diyor Aeri.

Kadın reverans yaparken başını ona doğru eğiyor, ama sonra gözleri yine bende. "Seni Khitan'a getiren nedir?"

"Yusan'da kölelik yaptım," diyorum. "Yakın zamanda bağlarımdan kurtuldum."

"Ah," diyor büyükelçi. "Bir erkeğin seni bırakmak istememesini anlayabilirim, canım. Ama hayalini kurduğun özgürlüğü burada bulacaksın. Peki ya sen Narissa?"

"Buraya servetimi kazanmaya geldim," diyor Aeri. "Sahip olabileceğim bir servet."

Sanırım gerçeğe yakın.

"Çok Khitanese düşüncesi." Belirgin burnundan burnunu çekiyor. "Muson yağmurları için tam zamanında geldiniz. Hava talihsiz ama bu sayede Quu'nun yüksek sosyitesiyle birlikte bu ziyafet için burada bulunabildiniz.

bu gece."

"Ve sen de bir büyükelçi olarak en tepedesin." Hayranlık içindeymişim gibi bakıyorum ve sonra sanki beni yakalamış gibi ağırbaşlı bir şekilde başımı çeviriyorum.

Çenesini daha yukarı kaldırıyor, ince göğsünü şişiriyor. Bu adamlar ne kadar kalın olursa olsun pohpohlanmaya karşı koyamazlar. "Biri, ama sarayın dışında kimse generalden daha yüksek rütbeli değildir." "Bir ordu generali mi?" Bu kavram kafamı karıştırmış gibi . Asilzadeler gibi güzel Kadınlar için olmak konuşmaları takip edebilecek kadar zeki ama o kadar da zeki değil kendileri gibi.

"Silahlı Kuvvetler Generali. Ortada, ana masanın arkasında oturan General Vikal." Başını çeviriyor çünkü herhangi bir diyarı işaret etmek kabalıktır. "Burası Yusan'dan farklı. En çok ordularına değer veriyorlar. Ve kadınların hizmet etmesine izin veriyorlar, eğer buna inanabiliyorsanız."

Görüş alanını takip ediyorum. Ne beklediğimden emin değilim ama karşılarındaki kadın öyle değil. Birincisi, askeri üniforma giymiyor. Onun yerine, vücuda oturan gümüş bir elbise ve kalın bir altın zincirle tutturulmuş zaybear kürkünden bir pelerin giymiş. Aeri'den biraz daha uzun, bu da onu oldukça uzun yapıyor. Sanırım kırk yaşlarında, belki birkaç yaş daha genç ama savaşta sertleşmiş. Koyu renk, kıvrıkcık saçları yukarıya doğru taranmış ve aşağıdayken muhtemelen omuz hizasında. Yüz hatları, kıtanın yerli halkı ile uzun zaman önce Dış Diyarlardan gelenlerin torunlarının bir karışımı olan Khitaneseye benziyor. Elmacık kemiklerine bakılırsa, muhtemelen soyunda bir miktar Yusanian da var.

Büyükelçi Zeolin iç çekerek, "Biliyorum... Bir kadın generalin olması tuhaf ama burada işler böyle yürüyor," diyor.

"Bizi tanıştırma onurunu bize bahşeder misiniz?" Aeri sorar.

"Elbette," diyor. "Koltuklarımız aynı masada."

Sesinde gurur ve statü çınlıyor. Aeri onu göremeyince gözlerini deviriyor. Bir kahkahayı bastırıyorum.

Büyükelçiye takip ediyoruz, herkese el sallıyor.

Geç. Aeri ve ben etrafa bakıyoruz. Kapak haberlerimizde Khitan'a yeni geldiğimiz için aval aval bakmakta özgürüz. Buradaki moda benim giydiklerimden çok daha basit, bu yüzden normalden daha fazla bakılıyorum. Ama farklı hissettiriyor. Açıklaması zor ama Yusan'da alıştığım açlık, av olma hissi burada yok. Bunun yerine, kalabalık sadece meraklı.

Büyükelçi ilgiden hoşlanıyor. O baştan aşağı Yusanian. İstedikleri zaman kullanıp atabilecekleri çekici fahişelere bayılırlar. Mikail bana Khitan'da hiç fahişe olmadığını söyledi. Kadınlar miras alabildiği için erkek varis üretmeye gerek yok. Sadece bir kural bütün bir toplumu değiştirdi. Başka nelerin mümkün olabileceğini merak ediyorum.

"General," diyor Büyükelçi Zeolin. "Size Yunga ve Narissa'yı takdim edebilir miyim, ikisi de eski Yusan'lı."

Bize küçük bir gülümseme veriyor. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Mükemmel bir Yusanca konuşuyor, ancak sert duruşundan ve konuşmasından bu tür sosyal etkinlikleri sevmediği anlaşılıyor. General keskin, bu tür balo için fazla doğrudan. Uzaktan hafif görünüyor ama yakından kolları belirgin. Hareketli bir kadın. Mikail onun donanma komutanının kızı olduğunu söyledi. Babasının rütbesini yükseltmiş ve Khitanese silahlı kuvvetlerinin generali olduğunda onu görevlerinden azletmiş. Aurası sessiz ama sorgulanmayan bir güçten bahsediyor.

Kraliçeyi sormak için dudaklarımı araladığımda başka biri dikkatini çekiyor.

"Umarım ikiniz de ziyafetten keyif alırsınız. Ve Khitan'a hoş geldiniz diyorum," diyor. "Lütfen müsaade edin."

Aeri ve ben reverans yaptık. Bu kadardı.

Pek bir şey başaramadık ama gecenin geri kalanı hâlâ bizim. Dönüyorum ve sanki bu kadar önemli biriyle tanıştığım için heyecanlıymışım gibi büyükelçiye ıslıl ıslıl gülümsüyorum.

Oturup kaz, kalifer gibi bir yemek yiyoruz.

Ren geyiği, şişte kavrulmuş bütün domuz ve diğer lezzetler. Büyükelçi Zeolin tüm yemek boyunca kendinden bahsediyor ama ben buna alışkınm. Aeri değil. Sanki hiç susmayacakmış gibi bana bakıp duruyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Yıllar önce başına gelenleri bana anlattığı için mutluyum. sergilediğimiz yaralar vardır, bir de kimsenin görmesini istemediğimiz yaralar. Aeri hikayesinin en karanlık kısımlarını, derin ve çirkin yaralarını bana emanet etti ve bence bunları atlattığı için daha güzel. Karanlık, onun ışığını takdir etmemi sağlıyor.

Ancak zaman geçtikçe daha da endişelenmeye başlıyorum. Birkaç kez masanın aşağısındaki generale bakıyorum, ama benden beş kişi uzakta ve sürekli sohbetle meşgul. Dikkatini çekmenin iyi bir yolu yok, onu tanımanın bir yolu yok.

Yemek bittikten sonra tatlılar getirilir ve yaldızlı kadehlerde buzlu şarap dağıtılır. Müzisyenler enstrümanlarını çalmaya başlar, tabii ki enstrümanlar da yaldızlıdır ve dans başlar.

Midem bulanıyor. Hâlâ generalle özel bir konuşma yapmanın bir yolunu bulamadım. Diğerlerine başarısız olduğumuzu söylemek istemiyorum ama gece ilerledikçe General Vikal'la konuşmak için başka bir zaman bulmamız gerektiği açık. Bu odadaki herkes onu dinlemek istiyor.

Konuşmalarını dinlemeye çalışıyorum ama Büyükelçi benim duyduğum tarafta ve sürekli konuşuyor. Yine de ufak tefek şeyler yakalayabiliyorum. Soylular kraliçe ve prens hakkında sorular soruyor ve general onlara sağlık ve güvenliklerinin iyi olduğu konusunda kesin bir şekilde güvence veriyor. Kraliçe popüler, Euyn ve Kral Joon'un onun hakkında düşündükleri göz önüne alındığında bu şaşırtıcı. Ama General Vikal'in ses tonunda sevgi ve hayranlık var. Bunun gerçek olup olmadığını anlayamıyorum.

Tatlıdan sonra hava almak için masadan kalkıyoruz ve büyükelçi tuvaleti kullanmak için mazeret bildiriyor. Pencereden saraya doğru bakıyorum ve iç çekiyorum. Öyle olurdu ki

Kraliçe ile doğrudan bir görüşme ayarlayabilirsek çok daha kolay olur.

Saray merdivenlerinin tepesinde bir figür görüyorum. Aslında iki kişi, revak ve bir grup muhafız tarafından korunuyor. Gözlerimi kısıyorum çünkü bir tutam mor var. Yusan'da sadece kraliyet ailesi imparatorluk kırmızısı giyebilir. Burada, morun herhangi bir tonu.

Bunun Kraliçe Quilimar olması gerektiğini anladığımda kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Çok yakın ama aynı zamanda bir dünya uzakta.

Oğlu olması gereken küçük bir çocuğun elini tutuyor. Çocuk elbisesinin eteğine doğru eğiliyor ve kadın onu kucağına alıp havaya kaldırıyor. Sadece bu jestten, aralarındaki o saniyelik şefkatten bile Quilimar hakkında bize söylenenlerin yanlış olduğundan şüpheleniyorum - en azından tahtı oğlundan çaldığı konusunda. Bu çocuğunu seven bir kadın.

Peki, başka ne yanlıştı? İnsanlar güçlü kadınlar hakkında en kötü şeylere inanmak gibi tuhaf bir yöntemle sahipler.

"Gel hayatım," dedi büyükelçi bana doğru adım atarak. "Beni dans etme şerefine nail eder misin?"

"Elbette lordum," diyorum, çünkü gerçekten sormuyor.

Saraya tekrar bakıyorum ama merdivenler artık boş.

İçimden hayal kırıklığı ve hüsrana akıyor ama gülümseyerek onları uzaklaştırıyorum.

Büyükelçi beni odanın ortasına götürüyor ve kolunu belime dolayarak beni gereğinden fazla sıkı ve yakın tutuyor.

Müzik yeniden başlıyor ve adımları takip etmek yeterince kolay. Madam Iseul zehir okulunda bize birçok dans öğretti, çünkü kurbanlarımızı etkilemek için onlara ihtiyacımız olabilirdi. Bize iyi bir konuşmacı ve iyi bir dinleyici olmayı öğrettiği gibi dans etmeyi de öğrendik. Güzel bir yüzden daha fazlası gerekiyorsa, dünya hakkında bilgili olmayı.

Daha fazlasının gerekli olduğu çok az örnek vardı.

Büyükelçiyle birlikte odanın etrafında dönüyorum. Neredeyse yanak yanağa olalım diye eğiliyor ama o kadar çok parfüm sıkıyor ki bayılacağım sanıyorum. Daha fazla sürmüş olmalı.

banyolarda. Ağzımdan nefes alıyorum.

"Yağmurlar bittiğinde terasından şehrin manzarasını görmelisin," diye mırıldanıyor. "Villam buradan çok uzakta değil."

Demek istediği şu: Ben önemliyim ve yakında benimle yatmalısın.

"Eminim muhteşemdir," diyorum.

Taahhütsüz ama bir ret değil - bu tür bir adamı reddetmek tehlikelidir. Yine de beklediği gibi coşkulu bir evet değil.

"Ben-" diye başlıyor.

"Zeolin," diyor tanıdık bir ses arkamdan. Bu ses kanımı donduruyor. Daha dönmeden kim olduğunu anlıyorum. Yanılıyor olmak için dua ediyorum. Belki de bir şeyler duyuyorum, çünkü güneyli kontun burada, Khitan'da olmasına imkân yok.

Sanki yıldızlardan kaçarak onları değiştirebilirmişim gibi sırtımı ona dönüyorum, omurgam sertleşiyor.

"Ah, Seok! Eski dostum!" diyor Büyükelçi. Gerektiğinden daha yüksek sesle konuşuyor çünkü insanların Yusan'daki en güçlü adamlardan biriyle arkadaş olduğunu bilmesini istiyor. "Seni burada görebileceğimi düşünmüştüm."

"Ve işte ," diyor Seok.

Kalbim göğsüme çarpıyor, elbisem çok dar geliyor. Onu yırtıp kaçmak istiyorum. Bunun yerine yüzüme sakın bir ifade yerleştiriyorum çünkü Seok'la yüz yüze gelmek üzere olduğumu biliyorum. Ve titremeyi ya da yaltaklanmayı reddediyorum.

"Yunga, seni Gain Kontu Seok ile tanıştırmak isterim." Büyükelçi aramızdaki gerginliğe aldırmadan gülümsüyor.

"," diyorum dönerek. "Benim için bir zevk."

Güneyli konta reverans yapıyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. Siyah takım elbisesi ve beyaz kravatıyla zamanki gibi yakışıklı görünüyor, özellikle de gülümserken. Ve sanki benimle yeni tanışmış gibi gülümsüyor. Kömür karası saçları şekillendirilmiş ve kara gözleri beni içine çekerken parıldıyor. Aeri'ye de söylediğim gibi, canavarlar çok çekici maskeler takabiliyor.

"O zevk bana ait," diye mırıldanıyor Seok. "Araya girebilir miyim?" Büyükelçi "Elbette," diyor. Sırıttıyor ve eliyle Gülümsemesi gözlerine ulaşmasa da bana bakıyordu. Muhtemelen beni güzel bir manzaradan daha fazlasıyla ayartmaya çalışacaktı. Mücevherler muhtemelen onunla yatmam karşılığında yeni teklifiydi.

Seok kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Tenim ürperiyor ve nefesim sığ yudumlarla geliyor ama bunu göstermemek için elimden geleni yapıyorum. Burada olay çıkarmak istemiyorum. Ama dudaklarımı birbirine bastırıyorum, her şeye rağmen zehir giydiğim için memnunum.

"İyi görünüyorsun Sora," diyor biz dans etmeye başlarken. "Yine de seni burada gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Beni kandırdın."

"Kandırılmak mı?"

"Her zaman Daysum'un senin için daha önemli olduğunu düşünmüşümdür."

Daysum'dan bahsetmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Aynı zamanda zihnimi panik kaplıyor. İrkilmiyorum ama irkilmek istiyorum. Küçük bir kızken yaptığım gibi çırpınmak ve çığlık atmak istiyorum.

"Nerede o?" Fısıldıyorum. Tırnaklarım takım elbisesinin ceketine batıyor. Nefesim sertleşiyor, kalbim gümbür gümbür atıyor. Cevap vermesini beklerken kulağımdaki çınlama kesinlikle çınıyor.

"Ah, anlaştığımızın şartlarını unuttun," diyor Seok. "Bu çok talihsiz bir durum." Bir an için kaşlarını çatıyor ve sonra etkilenmemiş tavrına geri dönüyor.

"Nerede o?"

Dans etmeyi bıraktım ve başka bir çift bize çarptı. Hepimiz özür dileriz.

Seok beni kendine çekiyor, hareket etmeye zorluyor. Hayatım boyunca beni dans etmeye zorladığı gibi. Ama şu anda bana dokunması umurumda bile değil, çünkü kız kardeşim nerede?

"Akşamın bu saatinde çalışıyor olduğunu tahmin ediyorum," diyor. "Ama kardeşimin işlerini takip etmiyorum."

Farkına vardıktan bir an sonra, tam da amaçladığım gibi. Bağırsaklarıma bir hançer gibi saplandı, kalbime doğru çekildi:

0

onu sattı. Daysum'u genelevlere sattı.

Kız kardeşim, tek neşem, hayatımda koruyabildiğim tek iyi şey, şimdi kurtlar için taze et.

Kan yanaklarımdan hızla süzülürken yüzüm karıncalanıyor. Nabzım boynumu kırmaya çalışıyormuş gibi gümbürdüyor. Görüşüm dönüyor.

Hayır. Lütfen, tanrılar. Daysum olmasın.

Bu içtiğim tüm zehirlerden daha kötü. Bir düzine yıl boyunca izlemek ve katlanmak zorunda kaldığım her şeyden daha kötü. Çünkü o benim kardeşim. Çünkü bu benim hatam. Tam özgürlüğü , onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu kurtarmam, iyileştirmem, sahip olduğum tek aileyi korumam gerekiyordu ama kralı öldürmedim ve şimdi o bir genelev kölesi. Şimdi en derin cehennemde yaşıyor.

Seok, "Kaçmadan önce onun iyiliğini düşünmeliydin," diyor. Sonra gülümsüyor. Gerçekten gülümsüyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimde yanana kadar birikiyor. Çocukluğumdan beri Seok'tan nefret eder ve korkardım ama bu başka bir şey. Bu erimiş. Hiçbir şey onu incitmekten daha önemli değil. Sırf onun yandığını görmek için üç diyarı da yakabilirim.

Gülümsüyorum ama daha çok dişlerini gösteren bir dişi aslan gibi. Dudaklarım titriyor çünkü onu çok fena öpmek istiyorum. Ama bekliyorum. Kendimi beklemeye zorluyorum. Onu şimdi öldürürsem, diğerlerini de mahvederim. Ve hızlı bir ölüm Seok için çok nazik olurdu. Acı çekecek. Sağır kulaklara yalvaracak.

"Ya sen?" Gözlerinin içine bakarak söylüyorum. "Kendi refahını hiç düşündün mü?"

Seok bir adım bocalıyor, sadece bir adım. O bilmiyor. Kartal görevimi almadı çünkü Gain'de değil buradaydı. Kimse ona oğlundan bahsetmemiş.

"Buna cesaret edemezsin." Çok kabadayı ama gözlerinde bir belirsizlik var.

Birdenbire, keşke Tiyung'u öldürseydim dedim. Ona olan hislerim lanetlensin. Keşke Seok'a tek varisinin dudaklarımda ya da kılıcımın ucunda öldüğünü söyleyebilseydim. Keşke onu izleyebilseydim.

Ufala.

"Boş Hapishanede çürüyor," diyorum. "Tabii hâlâ hayattaysa. Tüm entrikalarınıza rağmen, en başından beri kral tarafından alt edildiniz. Tiying orada işkenceyle öldürülecek. Ya da belki de iku tarafından yenmiştir." Taht odasından beri içimi kemiren korkuyla omuz silkmek için kendimi zorluyorum. "Her iki durumda da, unvanın ve soyun seninle birlikte öleceğine göre, sana uzun bir ömür diliyorum Seok."

Bununla birlikte,
uzaklaşıyorum. Üç
adım gidebildim.

On Üçüncü Bölüm

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Hana gider gitmez, kirli zeminde ellerimin ve dizlerimin üzerinde çabalayarak zarfa dalıyorum. Mesaja ulaşmak için o kadar hevesliyim ki kâğıdı yırtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Mektup çoktan açılmıştı, ama garip bir şekilde zarfın üzerinde benim mührüm vardı. Şaşkınlıkla elimde evirip çevirdim. Hana neden benim yazdığım bir mektubu bana versin ki? Sonra mührümün Sora'da olması gerektiğini anladım. Bu ondan gelen bir mesaj.

Kalbim, patlayacağını düşündüğüm noktaya kadar taşıyor. Bu hücreye atıldığımdan beri ilk kez mutluluk hissediyorum. Dahası, içimdeki umut ışığı yeniden alevlendi.

Kağıdı çıkardım, yazdıklarını okumaya hazırdım ama mektup bana yazılmamıştı. Babama yazılmış.

Seok,

Bu onun planıydı. Tiyoung gününü boşa harcıyor. Bir ay içinde sözümü tutacağım. Sözünü tut.

Hayal kırıklığına uğradım. Beklediğim gibi içten bir mesaj değil ama yine de Sora'nın eliyle yazılmış bir şey olması bana güç veriyor. Bunu son bir gün içinde kaleme almış ve kartal postasıyla göndermiş olmalı. Bu da taht odasından kurtulduğu anlamına geliyor.

Bu onun hayatta ve özgür olduğunun kanıtı.

Tekrar okudum ve ne kadar zeki olduğunu anladım. Sora mektubun ele geçirilip okunabileceğini düşünerek yazmış. Notta suçlayıcı bir şey yok ama babama suikast planımızın başarısız olduğunu çünkü başından beri planın arkasında kralın olduğunu söylüyor. Ayrıca Kral Joon'u bir ay içinde öldürmeyi planladığını da bildiriyor. Ve bu süre zarfında kız kardeşinin güvende olmasını istiyor.

Ama odaklanabildiğim tek şey, babama benim Boş Hapishanede olduğumu söylemeye çalıştığı gerçeği - Tiyung günü boşa geçiriyor. Onu uyarıyor ve bana yardım etmeye çalışıyor. Tıpkı Qali'nin taht odasında hayatım için yalvardığı gibi.

O önemsiyor. Belki bu aşk değil ama beni kurtarmak için elinden geleni yapıyor. Hâlâ buradan çıkabileceğime inanıyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve göğsümden aşağıya sıcaklık yayılıyor. Umursamak zorunda değil. Çocukken benim onunkinden defalarca uzaklaştığım gibi o da benim acılarımdan uzaklaşsa onu suçlamazdım. Ama Sora benden daha iyi, her zaman da öyle oldu. Onun cesur çabalarının boşa gitmesine izin vermeyeceğim. Bunu onun için başaracağım. Beni değil de Hana'yı sevse bile.

Mektubu göğsüme bastırarak bir nefes alıyorum ve iç çekiyorum. Ama çok geçmeden gülümsemem kayboluyor. Bütün bu olayda bir terslik var. Yani, mektubun bende olması. Bu mesaj babama hiç ulaşmadı, öyleyse Hana neden bana verdi? Benden ve ailemden nefret ediyor. Neden bana bir fener ve mektup bıraktı?

Belki de ona güvenmemi sağlamaya çalışıyordur. Ama ne amaçla? Burada çok fazla seçeneğim yok.

Bilmeceyi çözmeye çalışarak uzun süre üzerinde düşündüm. Bunun sadece nezaket olduğunu düşünürdüm ama Hana Sora değil. Nazik olmak için bir nedeni yok; bu yüzden de değil.

Sonunda pes ettim. Hana'nın kastettiği her ne ise, mektup ve fener bir hediye. Hatırlayacağım bir hediye.

Sora'nın mektubuna bakıyorum, ta ki yağ sönene kadar. Ve sonra karanlıkta yine yalnızım.

Bölüm On Dört

EUYN

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Yağmur kara dönüştüğünde Quu şehir surlarının dışında bir çan civarındayız. Tipi değil ama sürekli iri taneler halinde yağıyor. Taze kar güzel, ülkeyi bembeyaz bir örtüyle kaplıyor ama yolculuğu zorlaştırıyor. Atlarımız halibred cinsi - normalde hızlılar ama derin karda yürümek için yaratılmış emin ayaklı kış atları değiller.

Yarım çan sonra bir ticaret merkezi bulup bineklerimizi değiştiriyoruz. Kışlık atları yok, bu yüzden onun yerine bize ve eşyalarımıza yetecek büyüklükte bir kızak alıyoruz. Koyu renkli ahşaptan yapılmış, yaklaşık on iki metre uzunluğunda ve biri önde, diğeri arkada olmak üzere iki bankı var. dört kalifer bağlı. Kaliferler karibu ve at karışımı bir hayvan. Dört kişilik bir ekip yine de kış atlarından daha yavaş olacaktır, ancak tek uygun seçeneğimiz onlardı, bu yüzden idare etmek zorundayız.

Mikail'in dizginleri ele almasıyla doğrudan kuzeye, Cerome Gölü'ne doğru yola çıkıyoruz.

"Hava buz gibi." Royo çıplak ellerine bir nefes üflüyor.

Gray Shore Inn'den ayrıldığımızdan beri defalarca şikayet etti. Koşullar o kadar da kötü değil, sadece bir ruh hali içinde. Aeri ile baloda olmayı tercih ederdi ve onu suçladığımı söyleyemem. Kar ve rüzgarın arasında, hiç de hoş bir yolculuk değil. Ayrıca gece yolculuğunu riske atmamayı tercih ederim ama bilgi kaybolmadan tapınağa ulaşmalıyız ve ona yanımızda ihtiyacımız var. İstekli biri

Bir rahibi öldürmek tehlike demektir, bu yüzden ne kadar çok adamımız olursa, ne kadar kaslı olursak o kadar iyi.

Genel anlamda kimse Yoksa'nın kim olduğunu bilmiyor. Elbette casuslar Yusan'da bilinen Yoksa'ları sürekli takip ediyor, ancak bunlar sık sık değişiyor. Ancak tüm kayıtlar parşömen, kitap veya kişi tarafından depoya getirilmek zorundadır ve bu da onları izlenebilir kılar. Yoksa bağımsız olarak bilinir ve kayıtları gerçektir, ancak yeterli bıçak ve güçle tarih değiştirilebilir.

Eski kral Theum, tahta geçtikten kısa bir süre sonra Yusanian tapınağını işgal etti ve kayıtları değiştirdi. Neyi değiştirdiğinden emin değilim, yaşayan kimsenin bildiğinden de şüpheliyim. Ama sözde babam tarihe kendi bakış açısını dayatan tek kişi değil. Wei'nin yazılı zulümleri Yusan'ın katlandıklarından çok daha hafiftir.

Ve şimdi, birisi ne pahasına olursa olsun Khitan'da tarihi değiştirmeye çalışıyor. Tahmin etmem gerekirse, bu kişi kız kardeşim.

Quilimar acımasızdır ve katliama fazlasıyla yatkındır. Gençken, kusurlu bulduğu bir oda hizmetçisini öldürdü. Çok sayıda eskrim rakibini öldürdü, bu maçların dokunuşta bitmesi gerektiği gerçeğine rağmen. Tüm bu dövüşlerin yasal olduğunu, rakiplerinin hayatları üzerine kumar oynamayı kabul ettiklerini iddia etti. Ve söylentiye göre talibi olan batı kontunun kardeşini öldürmüştü.

Joon onun merhamet dilemesi üzerine evlilik cüzdanını Kitan Kralı'na imzaladığında, kardeşimize saldırdı. Boğazını kesmeye çalıştı ve bu Joon'un gözlerinde gerçekten korku gördüğüm nadir anlardan biriydi. Tahmin etmem gerekirse, Quilimar Khitan'da olduğumuzu biliyor ve kimsenin ona bir daha ulaşamaması için Mesafe Kuralı'nın istisnalarını yok ediyor.

"Oraya varmak için hâlâ bir gün ve birkaç çan mı var?" Royo ceketini düzelterek homurdanıyor. Mikail'le benim aramda oturuyor, aramızdaki çıkmazda bir tampon görevi görüyor.

"Normalde," diyor Mikail. "Ama vardiyalı olarak uyuyabiliriz ve bizi çeken dört kaliferle oraya daha kısa sürede varacağımızı düşünüyorum."

"Harika." Royo'nun yüzündeki yara izi kaşlarını çatarken hareket eder. Mikail, "Royo, belki de önce uyumalısın," diye önerir.

"Kızağın arkasında için yer var."

Mikail benimle özel olarak mı konuşmak istiyor yoksa Royo'nun asık suratlı tavırlarından bıktı mı emin değilim. Her iki durumda da Royo ipucunu alıyor ve arkaya tırmanıyor. Bankın üzerinde silahlar ve çantalarımızla birlikte battaniyeler de vardı. Hiçbirimiz eşyalarımızı handa bırakma konusunda rahat değildik. Kalitesizliği ve izlendiğimiz hissi arasında ben orada hiç rahat değildim.

Mikail kızağı alacakaranlık kar yağışı boyunca yönlendirirken Mikail ve ben sessizce oturuyoruz. Güneş batıyor ama muson ayı kocaman ve beyaz karı aydınlatıyor. Bu etki o kadar çok ışık yaratıyor ki açık arazide etrafı görmek çok kolay. Keşke sohbet de kızak kadar kolay süzülseydi.

Yakışıklı profiline bakıyorum ve bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey, ama aya doğru ilerlerken tek ses rüzgâr ve Royo'nun horlaması. Gece o kadar durgun, ay o kadar yakın ki sanki ay tanrıçasına ulaşabilirmişiz gibi geliyor. Karın, Bilgi Tapınağı'na doğru tehlikeli bir görevde olduğumuzu hatırlamamızı zorlaştıran bir büyüsü var.

"Sanırım Quilimar," diyorum.

Mikail sonunda bana baktı. Limana vardığımızdan beri bana neredeyse hiç bakmadı, gemide de pek bakmadı. Ama onun ilgisi hâlâ midemde aynı kıpırdanmaya, göğsümde aynı çekime neden oluyor.

"Sanırım Yoksa'nın öldürülmesini kız kardeşim emretti," diye ekliyorum.

Başını sallıyor. "Bundan neredeyse eminim ama Joon'un yüzükten daha büyük bir planı var, bu yüzden cinayetin arkasında o olabilir. İkisi de olabilir."

"İkisi de mi?" Sıcaklık düşmeye devam ederken titriyorum ve paltomun kapüşonunu düzeltiyorum. Açık kızağa çarpan rüzgâr durumu daha da kötüleştirse de Mikail bundan rahatsız olmamış gibi görünüyor. Yine de, hava koşulları gibi sıradan bir şeyden asla etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Birlikte çalışıyoruz," diyor. "Joon'un bizi neden hayatta tuttuğunu anlamaya çalışıyordum, özellikle de beni. Ben halktan biriyim ve onun yönetimi için bir tehdidim. Beni bu göreve taht odasında öldürmek daha kolay olurdu. Evet, ülkenin altına ihtiyacı var ama yüzüğü çalmak için neden barışı bozalım? Neden başka bir savaşı riske atalım? Belki de hepsi bir oyundur. Belki de Quilimar'a karşı değil, onunla birlikte komplo kuruyordur."

Joon ve Quilimar'ın birlikte çalışma ihtimalini düşünüyorum. Mümkün olsaydı müthiş bir ittifak olurdu. Ama mümkün değil.

"Bundan şüpheliyim," diyorum. "Joon ve Quilimar birbirlerinden gerçekten nefret ediyorlar. Onu evlenmeye zorladığında, aralarındaki nefret husumete dönüştü. Yüzük muhtemelen Ejderha Lordu'nun tüm kalıntılarını ele geçirme planının bir parçası."

Mikail'in gözleri kayıyor. "Hepsi mi?"

Başımı salladım. "Su Asası'nı sürekli Wei'den almaya çalıştığımızı biliyorsun. O da Alevli Kılıcı çoktan ele geçirdi."

"Kan Festivali sırasında Gaya'dan çalındılar, evet," diyor Mikail, çenesi gerilerek. "Ama hepsini elde etmenin maliyeti çok büyük. Tılsımın uzun zaman önce kaybolduğundan bahsetmiyorum bile. Joon son derece pragmatik biri ve beşini birden elde etmenin mümkün olduğuna inanacağını sanmıyorum."

"Ne zamandan beri bir kral neyin mümkün olduğu konusunda endişelenir oldu?"

Mikail'in gözleri kısılır ve sonra başını sallar. "Haklısın ama bu emanetler çok değerli. Khitan yüzüğünü korumak ve saklamak için her şeyi yapar. Ve Su Asası Wei'nin en değerli varlığıdır. Onu çalmaya çalışmak hiçbir zaman kan bedeli gibi görünmedi, çünkü Wei asayı sularını büyülemek için kullansa da, ulusları onsuz da işleyebilirdi. Sadece batmayan bir donanmaları olmazdı."

"Gerçekten sebebini bilmiyor musun?" Ben soruyorum.

Bir kaşını kaldırarak bana bakıyor ve bakışları benimkilere yöneldiğinde yanaklarımdaki sıcaklığa engel olamıyorum.

kısa bir süre için dudaklarını. Ama sonra sinirlenmiş görünüyor.

"Sadece şaşırdım," diyorum. "Genelde benden daha iyi kaynaklara sahip olduğunuz için bildiğinizi düşünmüştüm."

Mikail sırtır ve kızağa rehberlik etmeye geri döner.

Dikkatini tekrar çekmek için acele ediyorum. "Bir kralın vücudundaki tüm kutsal emanetleri birleştirdiğinde yeryüzündeki Ejderha Lordu olacağına dair bir efsane."

Mikail uzaklara bakarken dolgun dudaklarını büzüyor. Onu özledim. Geçen hafta onunla sadece konuşmayı bile özledim. O benimle konuşurken kalbim daha hafif, daha iyi hissediyor. Bir daha bana fiziksel olarak yaklaşmayacak olsa bile, en azından bu anın tadını çıkarabilirim.

"Başka bir deyişle, bir tanrının tüm güçlerine sahip olacak," diye ekliyorum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor.

"Etherum." Omuz silkiyorum. Ama o bana bakıyor. Demek istediği, efsanenin geri kalanını duymamış olmasıydı. Boğazımı temizliyorum. "Efsaneye göre Gökler'e geri yükseldiğinde güçleri kutsal emanetlerin içine mühürlenmiş. Bazı versiyonlarda tanrı, emanetler yeniden bir araya geldiğinde kralın emirlerini yerine getirmekle yükümlüdür. Diğerleri ise bunu daha çok göksel ve insani bir varlığın birleşmesi olarak görür. Ancak sonuç aynıdır."

"Yıldızlar," diye fısıldıyor Mikail ve dizginleri şaklatarak buzağıları tırısı kaldırıyor. "Böyle bir güçle..."

"Kesinlikle her şeyi yapabilirdi. Tüm dünyayı yeniden şekillendirebilir."

İkimiz de bu düşüncenin dehşeti içinde oturuyoruz. Ejderha Lordu yeryüzüne ayak bastığından beri diyarlar böyle bir güç görmedi. Sadece bir insanın tanrı olmayı başaramayacağını varsayabilirim ama ikimiz de Joon'un bunu yapacağını biliyoruz. O, Yusan'ın yüzyıllardır sahip olduğu en hırslı kral.

Mikail bana bakıyor. "Mecazi anlamda dünyayı yeniden şekillendirmek mi?"

Başımı salladım. "Hayır, o gücü Wei'yi batırmak için kullanırdı.

Doğu Denizi'ne."

Mikail gülüyor, sesi gecenin içinde çınlıyor. "Tüm bu güçle amacı soykırım mı? Tabii ki öyle."

"Amacı asırlık bir düşmanı ortadan kaldırmak," diye düzeltiyorum.

Yıllar önce olmasına rağmen, Joon'un çocukken bana masal anlattığını hâlâ hatırlıyorum. Kral Theum'un ölümü ve aramızdaki yirmi iki yıllık yaş farkı nedeniyle, Joon küçükken benim için bir baba gibiydi. Ben onu babam gibi severdim. Uyuyamadığım zamanlarda bana gizlice ikramlarda bulunur ve Ejderha Lordu geri dönüp Wei adalarını denize geri ittiğinde tüm Yusan'ın nasıl sevineceğini anlatırdı.

"Yanılıyorsam düzeltin ama Alevli Kılıç Savaşı'nda Wei'yi kıskırtmamış mıydı?" Mikail diyor ki.

Haksız da değil. "Gaya'dan kılıcı aldıktan sonra Joon Wei'yi fethedebileceğini düşündü ama donanmaları yüzünden yenildik. Ayrıca kılıcı kullanamadığına dair bir söylenti vardı ama ben buna inanmıyorum."

"Ben de öyle," diyor Mikail. "Joon soyundan geliyor, yoksa taç işe yaramazdı."

Ölümsüz Taç yüzünden kül olma korkusuyla yaşamamışım gibi davranarak başımı sallıyorum. Taht odasında ortaya dökülmeyen birkaç sırdan birinin bu olmasına sevindim. Mikail ona Chul'dan bahsetmediğim için yeterince tiksindi. Baejkin olmadığımı bilseydi ne kadar uzaklaşırdı hayal bile edemiyorum.

"Ne olursa olsun, savaşı kaybettiğimizden beri Wei'ye makul olmayan bir haraç ödemek zorunda kaldık. Eğer bu parayı göndermek zorunda kalmasaydık, Yusan'da yoksulluktan laoli bağımlılığına kadar pek çok sorun çözülebilirdi. Ve Wei'nin ortadan kaldırılmasıyla nihayet güvende olurduk."

"Wei ortadan kaldırıldı' derken yüz binlerce insanın öldürülmesini kastediyorsunuz," diyor Mikail. "Neredeyse bütün bir ırkı öldürmek. Masum erkek, kadın ve çocuklarla dolu adaların denize batırılması. Alevli Kılıç Savaşı ya da asa ile hiçbir ilgisi olmayanlar."

Dizginlere vurur ve kaliferler da hızlanır. Mikail'in duruşu sertleşiyor, yüzü nefretle doluyor. Neden bu kadar iğrendiğinden emin değilim. Wei halkına masum diyor ama değiller. Son bin yıl boyunca Yusan ve Khitan'da sayısız sivili katletmekte ve bir o kadarını da köle olarak adalarına götürmekte hiçbir sakınca görmediler. Yoksa bile bilmiyor kaç kişiyi öldürdüklerini ve işkence ettiklerini.

Alevli Kılıç Savaşı sırasında Yusanlı çocukları ve bebekleri ok talimi için kullandılar. Tamneki'deki genelevleri boşalttılar ve askerlerini eğlendirmek için köleleri gemilerine bindirdiler. Sonra da kıyıya varmadan onları boğdular. Hepsini. Soylu kadınlar ve ilk oğullar Wei'ye ödül olarak geri getirildi, cariyeye veya sıradan zevk köleleri olarak muamele gördü. Wei'liler kıyılarıımıza vardıklarında daha önce hiç duyulmamış eylemlerde bulundular. Wei'liler pek çok şeydir ama masum değillerdir. En iyi ihtimalle suç ortağıdır, nesiller boyu zulümden fayda sağlamışlardır.

"Joon'un nasıl düşündüğünü biliyorsun," diyorum omuz silkerek.

Joon, tüm Baejkin kralları gibi Yusan'ı şeyin üstünde tutuyor. Ailemi savunmak için söyleyebileceğim tek bir şey var: onlar krallığımızı gerçekten seviyorlar. Mikail tüm dünyanın çobanı olmamakla ilgili bir sorun olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, oysa hiçbir ulus bunu yapmaz. Her diyar kendi halkıyla ilgilenir. Her hükümdarlık sınırlarında durur.

"Ya sen?" diye soruyor. "Bunun bizim sorunlarımızı da çözeceğine inanıyor musun? Wei'nin üç adasını batırmanın?"

Teknik olarak üçten fazla. Wei yüz adadan oluşuyor ancak nüfusun yüzde doksanından fazlası üç ana adada yaşıyor. Illiyo, Song ve Wal olmadan Wei'nin hiçbir gücü olmazdı.

Mikail kendini rahatça tutuyor, omuzlarını ama göz ucuyla bana bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Mantığını anlıyorum. Haracı durdurmamız gerekiyor ve Wei'nin milyonlarca mun kaybetmeyi kabul edeceğinden şüpheliyim. Ve Wei'nin büyük tehdidi olmadan, kendi topraklarımızda güvende oluruz.

Kıta. Tıpkı Khitan gibi." Mikail
gülümser. "Anlıyorum."

Eldivenli elleri sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor ve çenesi
titriyor.

Öfkeli ama nedenini anlamıyorum. "Sorun
nedir?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor. Ona bakıp bekliyorum ama o sessizliğini
koruyor. Dakikalar geçiyor ve hala bir şey yok. Sanırım
söylemek istediği tek şey buydu.

Onu beklememden nefret ediyorum. Benimle konuşması için
ne kadar çaresiz olduğumu. Üzgün olduğunda beni ne kadar
üzdüğünü. Tam tersi olmalıydı. Aranılan kişi ben olmalıydım.
Ama Mikail'le durum hiç böyle olmadı.

"Ailor kim?" Birkaç dakika sonra
soruyorum. Beni daha fazla sessizlik
karşılıyor.

Başka bir kelime konuşmuyor. Bir zil sonra Mikail'i
konuşturmak için tekrar deniyorum ama beni görmezden
geliyor. Hakaret yüzüme bu sert rüzgârdan daha sert çarpıyor.
Ben Yusan Prensi iken kimse beni görmezden gelmeye cesaret
edemezdi. Hizmetkârlar bu tür bir suçtan dolayı Atıl Göl'e
atılabilirdi. Ama artık bir prens değilim.

Joon'a yüzüğü getirmedeğim sürece.

Mikail ile aramdaki mesafe arttıkça, eski aşkımdan ziyade
eski konumumu yeniden kazanmak daha cazip geliyor.

Yine de derim huzursuz bir hisle karıncalanıyor. Neden
üzgün olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ona Chul'dan
bahsetmediğim için bana kızgın olduğunu biliyorum ama bu,
aramızı bu kadar açmaya yetecek bir şey gibi görünmüyor.
Ayrıca, mesafe Tamneki'de başladı. Bir şey olmalı... ya da
başka biri. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve komplolarımı
yutuyorum. Belki de sadece Chul'dur. Mikail'in inatçılık ettiği
düşüncesiyle kendimi yatıştırıyorum, her ne kadar bu pek
doğru görünmese de.

Her iki durumda da uzun bir yolculuk olacak. Umarım kızlar
bizden daha iyi durumdadır.

On Beşinci Bölüm

AERI

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Bu gece tam bir fiyaskoydu. Tek öğrendiğim Büyükelçinin her şeyde mükemmel olduğunu düşündüğü, herkes tarafından sevildiği ve buzda balık tutmayı sevdiyi. Ortaya çıkarmayı umduğumuz aleml sarsan sırlar değil.

"Ama donmayı nasıl önlüyorsun?" Sora tatlı sırasında sordu. Büyükelçi durmadan konuşurken nasıl soru sorabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Kıyıda ısınma kulübeleri var," dedi. "Ya da buzun üzerinde ateş yakabilirsiniz."

"Buzun üzerinde bir ateş mi?" Sora'nın nefesi kesildi. "Ne kadar inanılmaz."

Büyükelçinin her sözüne asılmış gibi ona baktı. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum.

Yemek, generalle konuşmak için ikinci bir şansımız olmadan sona erdi. Başka bir yol bulmamız gerekecek. Mikail ofisinin planlarını ele geçirebilirse, o zaman gizlice girebilirim. Belki de bizden daha iyi durumdadırlar. Umarım öyledir. Daha kötüsünü yapmak zor olurdu.

Dans başlıyor ve Royo'nun bu gece yüzüncü kez burada olmasını diliyorum. Evet, bütün bunlardan nefret ederdi ve benimle dans etmeyi reddederdi. Muhtemelen duvardaki haritanın yanında kollarını kavuşturmuş, hayattan zevk almayı reddederek dururdu. Ama ben denerdim ve o yumuşardı. Ve sonunda, belki de pistin etrafında dönen çiftler gibi bana sarılırdı.

Neredeyse ellerini belimde hissediyor gibiyim ama sonra

benden nefret ettiğini hatırlıyorum ve boğazımda bir düğüm oluşuyor.

Müzik başladığı anda büyükelçi Sora'yı pençeleme fırsatını yakalıyor. Odanın ortasına doğru ilerliyorlar ve ben duvardaki altın silahlara hayranlıkla bakarken generale yaklaşıyorum. Her zaman bir hırsız olacak olan yanım bir tanesini çalmayı düşünüyor. Parmaklarım mücevherlerle kaplı fırlatma bıçağını almak için kaşınıyor ama bıçağı rahat bırakıyorum. İhtiyacım olan son şey olay çıkarmak ya da bu odadaki birçok muhafızı uyarmak. Biz sadece bilgi toplamak için buradayız.

Onun yerine, Khitan'ın devasa haritasına doğru ilerliyorum. Cerome Gölü'nü buldum. Khitan'ın asıl başkenti olan Vashney'den çok uzakta değil. Quu'nun kendisi bir zamanlar Yusan'ın bir parçasıydı. Kitan yüzyıllar önce bir savaş sırasında istila etmiş ve bu sıcak su limanını ele geçirene kadar Yusan'la savaşmış.

"Kraliçe tecrit edilmiş durumda," diyor bir kadın Yusanca. Benimle konuştuğunu sanıyorum ama sonra başka bir ses ona cevap veriyor.

"Kendisini ve prensi korumak için, eminim," diyor bir erkek sesi. "Korkunç bir olaydı."

Kalbim küt küt atıyor ama onlara sırtımı dönüp haritayı inceleyerek hareketsiz kalıyorum. Umarım onları anlamayan bir odada özgürce dedikodu yaparlar.

"Yusan'ı suçluyorlar, biliyorsun. Khitan halkı onu çoktan kabul ettiği için savaş çıgıllıkları atıyor." Kadın her iki durumdan da pek hoşnut görünmüyor.

"Elbette," diyor adam. "Kraliçe dullar ve yetimler fonu için kasayı açtı ve yoksullar için konutlar inşa etti. Krallığın gıda yardımını artırdı ve kumar salonlarının yeniden açılmasına izin verdi. Tüm bunlar kralın esrarengiz ölümünden sonraki bir ay içinde gerçekleşti. Hepsi de kurnazca popüler hamlelerdi. Kraliçe kocasını öldürmüş olabilir ama çok zeki."

Acaba bu değişiklikler diplomatların inandığı kadar hesaplı mı, yoksa Quilimar önemseydiği için mi halka yardım ediyor? Eğer bir hükümdar halk için iyi şeyler yapıyor, binlerce insanın hayatını iyileştiriyorsa, bunun bir önemi var mıdır?

"Büyükelçinin yeni bir favorisi var," diyor kadın.

"Tamneki Kontu'nun naibi yapılacağını duydum," diyor adam.

"O zaman böyle muhteşem bir arkadaşlığı karşılayabilecek," diyor kadın. "Tabii Seok oraya önce varmazsa."

Sora'nın sözleşmesini elinde tutan adamdan bahsedilince bir nefesimi tutuyorum.

"Fahişeye mi yoksa genç Tamneki Kontu'na mı?" "İkisine de." Gülüyorlar.

Sora'ya dönüp bakıyorum ve onda bir gariplik var. Dans ederken omurgası ve hareketleri sertleşiyor ama o asla sertleşmez. Su gibi akıyor. Yani bu garip.

Ama sonra onu görüyorum ve nefes almayı unutuyorum.

Kahretsin. Sora'nın kiminle dans ettiğini anlamam çok uzun sürdü. Büyükelçiyle dans ediyordu ve sonra yakışıklı, yaşlı bir adam araya girdi. Bir şey düşünmedim çünkü neredeyse herkes Sora'yla tanışmak istiyordu. Ama ona daha yakından bakmalıydım. Bu Ty'a çok benziyor. Yani bu Seok, onun ve kız kardeşinin sahibi olan kont. Diplomatların dedikodusunu yaptığı kişi.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Ondan uzaklaşıyor ve dizleri tutmadan önce birkaç adım atmayı başarıyor. Kendini sabitlemeye çalışırken avuç içi masalardan birine çarpıyor.

Ona doğru koşuyorum ve düşmeden yakalıyorum. Kar yağışı kadar solgun ve dudakları titriyor. Sora irkilmiyor bile. Kesinlikle yıkılmıyor. Yani korkunç bir şey olmuş olmalı.

Odadan çıkmasına yardım etmek için omzumu kolunun altına koydum. Seok baktı ve sonra sersemliğini üzerinden attı.

"Muhafızlar! Yetkililer! Odada bir suikastçı var! Generali koruyun."

Harika. Sözleri tam bir kaosa neden olur. Muhafızlar alarm durumuna geçer ve insanlar çığlık atıp kaçmaya başlar. General bir muhafız bölüğü tarafından dışarı çıkarıldı.

Sora'ya "Kaç," diye fısıldadım.

Yapamaz. Sora hareket edemiyor. Daha önce görmediğim bir şekilde parçalanıyor, bu da sadece Daysum'a bir şey olduğu anlamına gelebilir.

Ona sempatiyle bakıyorum ama buradan gitmemiz gerekiyor. Ve yardım edebilirse iyi olur.

O yapamaz.

Hay sikeyim. Şimdi ne yapacağım? Onu taşıyacak kadar güçlü değilim ve Royo burada değil.

Korsanlar saldırdığında Sol Nehri'nde de aynı sorunu yaşadım. Royo kadar büyük birini hareket ettiremedim. Ama en azından filikayı kesebiliyor, altına alabiliyor ve zamanı dondurup çözerken içine düşmesine izin verebiliyordum. Bunu cephanelikte yapamam. Burada filika yok.

Etrafa bakındım ve bir tatlı arabası gördüm. Bu işe yarar. Ona doğru koştum.

Arabaya bir adım yaklaştığımda, elbisemin içine uzanıp tılsımı alıyorum. Zamanın Kumları avucumdayken, her şey anında duruyor. Altın çan camının kumları düşüşün ortasında donuyor. Sora bayılmaya hazır görünüyor ama nefesi kesiliyor. İnsanlar adımlarının ortasında, çığlıklarının ortasında, ama herkes aniden hareketsiz kalıyor. Ne bir hareket ne de bir ses var. Sessizlik en tuhaf kısmı. Aslında her şey garip, çünkü bu tanrı büyüsü. Ama eterumun sessizliği beni hep şaşırtmıştır.

Tatlıları arabadan itiyorum ve sonra Sora'yı arabaya itiyorum. Pek asilce değil ama hızlı hareket etmek zorundayım. Zamanı tuttuğum her saniye bir gün, sonra bir güneş, sonra bir ay kaybediyorum. Ne kadar uzun tutarsam, hayatımı o kadar çabuk kaybediyorum. Ve bedel daha da kötüleşiyor. Maliyet artıyor gibi görünüyor, yorgunluk ve yaşlanma her kullarımda daha sert ve daha hızlı vuruyor.

Sora'yı arabaya bindirdikten sonra onu cephanelikten çıkarıp bekleyen vagonlara götürüyorum. Elimden geldiğince çabuk, zamanı çözüyorum.

Yorgunluk beni bir gelgit dalgası gibi vurdu. Ben sadece yaklaşık zaman tuttu

Yirmi saniye, ama sanki altı aydır iyi uyumamışım gibi hissediyorum. Zaman beni aşağı çekmeye çalışırken kendimi dik durmaya zorlayarak irkiliyorum ve buna katlanıyorum.

Sora gözlerini kırptırarak etrafına bakınır. Elbette az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Royo da tekneye düştüğünde anlamamıştı ama o da kafasını çarpmıştı. Sora'da durum farklı. Bir an cephanelikteydi ve şimdi dışarıda, tılsımı bıraktığım anda şiddetle yağmaya başlayan yağmurun altında. Ayağa kalktı ve başını salladı.

"Az önce ne oldu?" diye soruyor.

"Açıklayacak zaman yok. Atlayın," diyorum. Sesim bile yorgun geliyor.

Şaşkın uşak arabanın kapısını bizim için açmak için yarışıyor. Bunun kimin arabası olduğunu bilmiyorum ve bunun bir önemi de yok.

"Bayanı Gray Shore Inn'e getirin. Başı dertte." Koltuğa yerleşirken başımı dik tutuyorum ve asil biriymişim gibi emri veriyorum. Sanki bu arabacı beni istediğim yere götürecekmış gibi.

Ama işe yarıyor. Üst sınıf gibi görünmek ve davranmak sizi çok uzağa götürür.

Bu sözde eşitler ülkesinde bile.

Araba uzaklaşmaya başladı. Rahat bir nefes alıyorum ve pelüş mavi kadifeye yaslanıyorum. Kemiklerimdeki yorgunluk nefes almamı zorlaştırıyor.

"Anlamıyorum, cephaneliğin içinden dışarıya nasıl çıktık?" Sora soruyor.

Gece ama kocaman muson ayıyla onu net bir şekilde görebiliyorum. Başını eğip kaşlarını çatarken kafası iyice karışmış görünüyor.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordum. Her zaman herkes kadar şaşırmış gibi davranmak zorundayım. "Hmm, sanırım hatırlamıyorsun. Bayıldın ve seni tatlı arabasının üzerine yuvarladım. Daha ağırbaşlı olmadığı için üzgünüm ama seni taşıyamadım."

Bu da iyi bahane.

"Oh," diyor, elbisesini düzelterek.

Cevabımı kabul ediyor çünkü kimse bunun eterum olduğunu düşünmüyor. Büyü asla kimsenin başvuracağı bir şey değildir.

açıklama.

"Teşekkür ederim, Aeri. Ben gerçekten..." Sesi titriyor.
"Gerçekten minnettarım."

Sora boş gözlerle pencereden dışarı bakıyor ve ellerini kucağında kavuşturuyor. O sıkıntılı, şok olmuş bakışı biliyorum. Aynada görmüştüm.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Girişimde bulunuyorum. "Henüz değil," diyor.

Sonra ağlamaya başlar.

On Altıncı Bölüm

ROYO

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Birbiriyle konuşmayan iki sevgiliyle üç kişilik bir kızağa binmek gerçekten çok garip. Uyuyakaldığımda iyi olduklarını sanmışım ama sanırım yine kavga etmişler. Bilmiyorum, bayılmışım.

Yattığımda uyuyacağımı sanmıyordum ama bir de baktım ki beni uyandırıyorlar. Hava hâlâ karanlıktı ama dinlenme sırası Euyn'daydı. Beni kaldırdı ve arkaya gitti. O zamandan beri tek kelime etmediler.

Ben kızağı sürerken Mikail yanımda oturuyor. Hayvanlar deri bir koşum takımıyla birbirine bağlı olduğu için yönlendirmek zor değil. Ama bu kadar kar varken yolu görmek zor.

"Oraya varana kadar kuzeye doğru mu gideceğiz?" Ben soruyorum.

Mikail başını sallar. "Evet, göl eski başkentin biraz kuzeybatısında ama neredeyse oraya varana kadar bu geçidi kullanabiliriz."

Kızaktaki fenerin yanında bir pusula asılı olduğu için yeterince kolay.

Mikail yine sessizleşir, bu onun için gariptir. "İyi misin?" diye soruyorum.

Sıradanlığına geri dönüyor. "Sadece olasılıkları gözden geçiriyorum."

"Neyin?"

İç çekiyor. "Başarı. Bu ne anlama geliyor. Baejkin kuralı. Ve diğer gizemler."

"Peki ya Baejkin kuralı?" Ben soruyorum.

Plan, Euyn'u Kraliyet tahtına oturtmaktı.

Başlangıç. Neden kafasının karıştığını anlamıyorum. Ülke sadece Baejkins tarafından yönetilebilir ve o kalan son prens.

Mikail başıyla arka koltuğa doğru işaret ediyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. Saat sabahın üçü olmalı. Euyun bir çandır uyuyor. Ya da en azından öyle davranıyor. Sanırım Mikail riske girmek istemiyor.

"Tamam," diyorum. "Hangi gizemler?"

Mikail cebinden bir anahtar çıkarır. "Bunu büyükelçiden çaldım."

Bir gözüm yolda ama anahtara bakıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Saf yeşim taşı ve altından yapılmış gibi görünüyor. Çok süslü ve bir sürü köşesi var, bu da karmaşık bir kilide uyduğu anlamına geliyor. Kesinlikle Aeri'nin saç tokasıyla açabileceği bir kilit değil.

Oh iyi. Yine onu düşünüyorum.

Silkelenip atıyorum. Şu anda buna ihtiyacım yok. "Bu neye gidiyor?"

"Bu da bir gizem," diyor. "Bu sıradan bir kapı değil, bu kesin. Binlerce anahtar gördüm ama hiçbirisi buna benzemiyordu."

Ne için olabileceğini düşünüyorum ama elimde hiçbir şey yok. Zaten bu ekibin beyni ben değilim.

"Bir su altı tapınağına nasıl gireceğiz ki zaten?" Ben soruyorum.

"Bu da başka bir gizem," diyor. "İçeri girmenin bir yolu olmalı, çünkü cam kubbede kimsenin gömülü olduğu altı ay boyunca hayatta kalmasına yetecek kadar hava olmaz. Bu bir giriş bulma meselesi. Umarım bir kapı vardır."

"Belki de işin sırrı budur," diyorum.

Mikail kaşlarını kaldırır ama sonra yavaşça gülümser. "Biliyor musun, haklı olabilirsin. Bir Bilgi Tapınağı'nın anahtarlarını hiç görmedim. Elbette bu, zekâsıyla pek tanınmayan Büyükelçi'de neden bir olduğu sorusunu akla getiriyor. Ama bu başka bir günün gizemi. Eğer bir şekilde rahip olsaydı, bu aynı zamanda neden

cinayet hakkında. Gerçi ceset Trialga Meydanı'nda bulundu, yani tam olarak bir sır değil. Tüm bunlar bizi tapınağa göndermek için bir plan olabilir. Ofisindeki anahtar oldukça kullanışlıydı, belki de çok fazla." Duraklıyor ve gözlerini uzaklara diyor. "Madem benim bulmamı istiyordu, neden bir cesaret madalyasının altında sakladı?"

Düşünceleri başımı ağrıtıyor. Çok fazla yöne doğru çok hızlı dönüyorlar. Bununla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum.

"Bu bir tuzak olabilir," diyor sonunda. "Zeolin kızlarla birlikte olmadığımızı biliyor. Mesafe Kuralı'na bir istisna bulmam gerektiğini ve bu bilgiyi aramak için Bilgi Tapınağı'na gideceğimi biliyor."

Sora ve Aeri'den bahsedince midem bulanıyor.

"Yani Aeri mi tehlikede yoksa biz mi?"

Omuz silkiyor. "İkisi de olabilir. Euyun izlendiğimizi söylemişti. Sadece paranoyaklaştığını düşünmüştüm ama belki de haklıydı."

O kadar rahat ki ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor. Yanaklarım kızarıırken içimi öfke ve endişe kaplıyor. Bir tehdit varken Aeri'yi terk mi ettim?

"Sen lanet olası-"

Mikail'in kafası aniden sağa döndü. Sessizlik için elini kaldırdı ama ben kızığı geri döndürmek üzereyim. Aeri ve Sora için geri dönmeliyiz. Bu donmuş tapınak olayını siktir et.

Ama o kadar uyanık, o kadar hareketsiz ki ben de etrafı tarıyorum.

Her yer bembeyaz kar, ormanlık alan ise zifiri karanlık. Bu adamın nesi var bilmiyorum. Dışarıda hiçbir şey yok.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Ama Aeri-" "Şşşt!" diye tıslıyor.

Ellerim yumruk oluyor. Kimse bana çenemi kapatmamı söyleyemez. Hiçbir zaman. Gerginlik vücudumu yaylı tüfek gibi dolduruyor. Mikail'i gerçekten sevmiyorum ve günün sonunda ona güvenmiyorum. Tacı neden yok etmeye çalıştığını hâlâ anlamış değilim. Hâlâ bize her şeyi anlattığını düşünmüyorum.

Onu bayıltmaya hazırım ve sonra onları görüyorum: ağaç çizgisinin hemen ötesinde parlayan sekiz göz.

Zaybears.

Yumruğumu açıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. On Cehennem.

Boku yedik.

Bölüm On Yedi TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Gece mi gündüz mü olduğunu anlamak zor ama uyumak için sırtımı taş duvara yaslayıp kollarımı kavuşturuyorum. Gücümü korumak ve zaman geçirmek için çok dinleniyorum. Tabii ki oturarak uyuyorum - saman yatak haşaratla dolu.

Bazen, çok şanslı olduğumda, Sora'yı hayal edebiliyorum. Gülüşünü. Gülüşünü. Sesini. Tekrar onun huzurunda olabiliyorum. Aseyo'daki o masada onunla yemek yediğimi hayal ediyorum. Muhteşem yüzünü ve Savaş Tanrısı'na bile kafa tutabilecek cesur ruhunu.

Bildiğim bir sonraki şey, Tamneki'deki Fountain Inn'deki odasına geri döndüğümüz. Bunun bir rüya olduğunu biliyorum çünkü onu özgürce öpebiliyor, onunla sevişebiliyorum ve bunu gerçekte yapamam - vücudu muhtemelen zehirliyen değil. Yine de o güzel gecede birbirimizi tatmin edebildik, yatağa yuvarlanmaktan daha samimi olabildik.

Bu versiyonda, gülümsüyor ve benden onunla kalmamı istiyor. Kalıyorum, aklımın bir köşesinde kralı öldüreceğimiz sabah olduğunu bilmeme rağmen.

Bir ses beni gerçekliğe, zindan zeminine geri çekiyor. Başımı salladım. Hayır. Bayat ekmek için uyandırılmayacağım. Bu rüya için değil.

Sonra bunun bir yemek tepsisinin sesi olmadığını fark ettim. Kapı tekrar açılıyor.

Kendime geliyorum ve Hana içeri girerken yavaşça gözlerimi açıyorum. "Hepsi bu kadar," diyor kapıyı açan gardiyana

Kapı. Ses tonu ondan çok daha üstün olduğunu gösteriyor.

Muhafız başını sallar ve kapıyı kapatır.

Kendine Zahara diyordu. Kendine yeni bir hayatla birlikte yeni bir isim verdi.

Elinde başka bir fener var ve yağmur damlaları pelerinine yapışıyor. Sanırım bu yağmur. Göl suyu olduğunu düşünemiyorum, muson yağmurları başlamış olmalı.

Hana bir süre beni izliyor, sonra iç geçiriyor ve bir bez çuvalı yere atıyor. Çuval önümde yere düşüp açıldı. Yiyecek! İçinde, kağıt ambalajlardan fırlamış kurutulmuş et ve peynir var. Günlerce, belki de bir hafta boyunca aç kalmayacağım kadar kalori var.

Beni hayatta tutuyor.

Beni zehirlemeye çalıştığını düşünürdüm ama bunu yapmak için bu kadar yiyeceğe ihtiyacı olmazdı. Suyuma tabernacle koyabilirdi ve saniyeler içinde ölürdüm. Çuvala koşmak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Bu hediyenin bir karşılığı olduğuna eminim. Karşılığında ne istiyor? Midem inliyor, açlığım koşulları umursamıyor ama Sora'yı incitecek bir şey yapmayacağım.

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Neden nazik davranıyorsun?"

Soğuk bir bakış beni karşıladı. "Çünkü ben senin soyundan değilim."

Bilgi ya da başka bir şey talep etmiyor. Sadece beni izliyor.

"Ben... Teşekkür ederim," diyorum.

Kâğıdı yırtıyorum, kalan sosis ve sert peyniri açıyorum. Bedenim beslenmeye o kadar hevesli ki ellerim titriyor.

Isırıkları hemen kemiriyorum. Yemek dilimin üzerinde bir senfoni gibi çalışıyor ve daha fazlası için geri dönüyorum. Hayatım boyunca kanıksadığım tüm harika yemekler bunun kadar iyi değildi. Çok hızlı yersem hasta olacağımı biliyorum ama bir türlü yavaşlayamıyorum. Sanırım Euyn bu yüzden böyle yiyor. Burada da bir kez aç bırakılmıştı. Yoksunluk sana yapışıyor.

aşırılık ise durduğu anda pes eder. Hana bana bakıyor. "Biliyor musun, bunu tuhaf buluyorum..."

Devam etmesini bekliyorum ama o hücrenin etrafında gelişigüzel dolaşıyor. Yemek yemem için bana bir şans mı veriyor yoksa sessizliğin içime işlemesine mi izin veriyor anlayamıyorum. Her iki durumda da bir parça ekmek koparıyorum. Yemeğin zenginliğini azaltmaya yardımcı olacak.

"Neyi tuhaf buluyorsun?" Sonunda sordum.

Durdu. "Kardeşimi kurtardığından bahsetmemiştin."

Ekmeği yerken boğuluyorum ve biraz su içmek için ara vermek zorunda kalıyorum.

Nereden biliyor? Nayo satın aldığım ilk sözleşmeydi. Hana'nın ölümü henüz aklımdaydı ve kardeşi babamın sattığı son çocuktı, dolayısıyla yerini bulması en kolay olanıydı. Nayo'nun amcamın zevk evleri tarafından satın alınmış olmasından endişelenmiştim. Özgürlüğünü öyle bir yerden satın almak çok daha zor ve pahalı olurdu ama Leep'te bir soyluya özel bir zevk çocuğu olarak satılmıştı. Nayo orada yaklaşık bir ay kaldı ve sonunda ben onun için bir fiyat pazarlığı yaptım.

Çocuğa özgürlüğünü satın aldığım hiç söylenmedi. Bu konuda kesin konuştum. Satışın izinin bana kadar sürülmesini asla istemedim.

Nereden biliyor?

Hana gözlerini devirir ve iç çeker. "Sence kaç kişi bir zevk kölesini özgür bırakacak imkâna sahiptir? Ve bu kesinlikle sahibinin iyi niyetinden kaynaklanmıyor."

Dudağını kıvrıyor ve onu satın alan soylunun artık öldüğünden oldukça eminim. Öldürülen adama sempati duymaya çalışıyorum ama babam tarafından satılan bir kölelik için en yüksek teklifi verecek tek bir kişi var, o da merhamete layık biri değil.

"Nayo'ya bin mun değerinde bir altın külçe verildi ve Tamneki'ye giden bir arabaya bindirildi," diyor Hana. "Neden?"

Elleri arkasında, keskin bir şekilde bana odaklanıyor.

bir aracılığı ile çalıştım sürdürmek için

cömert yıllık harçlığımla ödeme yaparak. Bana verilen talimat, Nayo'ya güney bölgesinden uzak bir yerde yeni bir hayata başlamasına yetecek kadar para vermektir. Babamın onu bulması riskini istemedim. Doğal olarak Khitan'a kaçacağını düşünmüştüm ama serbest bırakıldıktan sonra sormadım. İlk kez yaptığım bir şeyden dolayı kendimi iyi hissediyordum, bu yüzden bir sonraki köleyi bulmaya devam ettim.

İkinci kontratı satın almamdan kısa bir süre sonra annem ne yaptığımı fark etti. Bunu Seok'tan saklamama ve sonuncusu Rahway'deyken olmak üzere diğer üçünü bulmama yardım eden oydu. Eğer bu kadar aptalca bir şey yapacaksam, en azından bu konuda aptalca davranmamam gerektiğini söyledi. Ama gurur duyduğunu söyleyebilirim.

Hana cevap bekliyor. "Onu serbest bırakmak için," diyorum.

Gözleri bir o yana bir bu bakıyor. "Ne amaçla?" Omuz silkiyorum. "Amaç buydu."

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Gerçek sebep neydi?"

Seok'un oğlu olduğum için onu kandırmaya çalıştığımı ve bu nedenle başka bir nedenim olması gerektiğini düşünüyor. Ona göre benim soyumda iyilik yok.

Çok da haksız sayılmaz. Yüzyıllardır zengin ve güçlüyüz ve hiçbir aile ruhunu kirletmeden bu şekilde kalamaz.

"Oyun nedir? Ne istiyorsun?" Yaklaşıyor. "Seok ne planlıyor?"

"Hana, Seok bilmiyor," diyorum. "Amacım Nayo'yu serbest bırakmak ve ona yeniden başlayabilmesi için biraz para vermektir. Ondan alınanları asla yerine koyamazdım ama kız kardeşinin öldüğüne ve Leep'te gereksiz yere acı çekeceğine inanıyordum. Yapabildiğim için yardım etmek istedim."

Hana nefes veriyor, sert gözlerini bana diyor. Eğilip yemeğin geri kalanını alıyor. Onu yakalayıp çuvalı elinden almak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Zar zor.

"Dürüst olmaya hazır olduğunda, tekrar deneyebiliriz," dedi.

diyor.

Paniğe kapıldım. O yemeğe ihtiyacım var. Ama aynı zamanda cevaplara da ihtiyacım var.

"Sora nerede?" Ben soruyorum.

Hana etrafında dönüyor, öfke güzel yüzünü gerçekten korkutucu bir şeye dönüştürüyor. Ama son anda kendini tutuyor. Dik durur. "Khitan. Ve eğer onu zerre kadar önemsiyorsan işbirliği yapmak isteyebilirsin."

"Ne?" diye sordum. "Neden böyle söylüyorsun? Tehlikede mi?"

Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. Onun Khitan'da ne işi var? Daysum babamın elindeyken kaçmış olamaz. Yani oraya gönderilmiş olmalı.

"Dokuz beri tehlikede," diyor Hana. "Ve şimdi Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü'nü çalmak zorunda, yoksa ölecek."

Khitan'ın Altın Yüzüğü'nü almak zorunda mı? "Neden?"

Acı göğsümdeki havayı kesmeden ve midem isyan etmeden önce kelimeyi zar zor çıkarıyorum. İnleyerek elimdeki son parça eti de düşürüyorum.

Ben yanlarımı tutarken Hana gülümsüyor. "Erkeklerin güç için neler yapabileceğini en iyi siz bilmelisiniz."

Daha önce hiç hissetmediğim bir acı vücuduma yayıldı. Zehir.

Yere yığılıyorum, terliyorum ve titriyorum, yanıma yuvarlanıyorum. Kendimi durduramayarak iku gibi inliyorum.

Hana feneri alıyor, üzerime basıp geçiyor ve gidiyor.

Ben ölümü bekliyorum.

Bölüm Onsekiz

AERI

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Sora ve ben hana geri dönmeyi başardık ama şimdi ne yapacağım? Arabacıya bahşış vereceğim ve sağduyusu için teşekkür edeceğim, yani bu konuda çeneni kapalı tutacaksın. Ama o kadar bitkinim ki doğru düşünmek zor. Hırpalanmış bedenimi hana sürüklüyorum. Sora peşimden içeri girdi.

Tek yapmak istediğim yatağıma uzanıp uyumak ama Sora'yla ilgilenmem gerekiyor. Bir plana ihtiyacım var. Zar zor hareket etmeme rağmen onu odama getirdim.

Kapımın kilidini açarken zihnimi odaklanmaya zorluyorum. Seok, Sora'nın Quu'da olduğunu biliyor ve nerede kaldığımızı bulmanın zor olmayacağından eminim. Burası onun ülkesi değil ama para ve gücün sınırları aşmak gibi bir huyu var. Zaten Sora'yı zırhlı araçla gözaltına aldırma çalıştı, şimdi boş ver diyeceğinden şüpheliyim.

Burada kalamayız.

Ama istiyorum. Çok yorgunum ve diğerlerinin nerede olduğundan emin değilim. Cerome Gölü'ne gittiklerini biliyorum ama ne kadar ilerlediklerini bilmiyorum. Belki de planlandığı gibi yerimizde kalıp onları beklemeliyiz.

Hayır. Sora bir koltuğa çökerken adımlarımı hızlandırıyorum. Düşündükçe, gitmemiz gerektiğinden daha da emin oluyorum. En azından Seok, Sora'yı tutuklatmaya çalışacak. Handa kalmamın tek sebebi yorgun olmam.

Kendi kendime iç geçirdim. Bu gece yola çıkmalı ve Royo, Mikail ve Euyn ile gölde ya da yol üzerinde buluşmalıyız.

Şimdi planı Sora'ya iletmem gerekiyor ki bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Seok onu tamamen kırdı. Yolculuğa çıkacak durumda değil.

"Pencere kenarında bir baykuş olduğunu biliyor muydun?" Sora pencereden dışarı bakar ve gevşek bir el hareketiyle işaret eder.

"Ah, evet... Yaptım," diyorum. "Yuvasından mı düştü yoksa terk mi edildi emin değilim ama kontrol bu minik ay baykuşu zaten orada yaşıyordu. Yuvası için ona kumaş verdim ve onu besliyordum. Ona Dia adını verdim."

Dürüst olmak gerekirse, baykuşun dişi olup olmadığını bilmiyorum, ama kafamda öyle. Büyük kehribar gözleriyle kar beyazı.

"Çok tatlısın," diyor Sora. Çünkü darmadağın olmasına rağmen bana iltifat etmeyi düşünüyor.

Elbisemin cebine uzandım ve bir peçete çıkardım. Ziyafet sırasında Dia için biraz yiyecek saklamıştım. Ay baykuşları her zaman küçüktür ama bu seferki minicik, bir serçe kadar. Sanırım güve, belki de yavru fare ya da solucan yiyorlar. Ama bende onlardan yok, o yüzden yaban domuzu parçaları ve ekmek kabukları işlerini görecek.

Pencereyi açtığımda Dia temkinli bir şekilde pervazın diğer tarafına atlıyor, ama peçeteyi yere bırakıyorum ve o da hemen içeri dalıyor.

Sora hafifçe gülümser.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordum.

Başını sallar ve kendini toparlamaya çalışarak derin bir nefes alır. "Se-ok... O... O sattı... Daysum."

Nefes alış veriş kesik kesiktir ve hıçkırıklara boğulmadan önce gözleri yaşlarla dolar.

Nefesimi saklamak için elimi ağzıma kapattım. Sora, Seok'un kralı öldürmeyi başaramazsak kız kardeşini zevk evlerine satmakla tehdit ettiğini söylemişti. Ama biz hâlâ tacı almayı planlarken bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim.

Seok'a, onun konumuna ve babama duyduğum öfke doluyor ve nefes almayı hatırlamakta zorlanıyorum. Bazen uzuvlarımdan ateş yükseliyor ve tutuşacakmışım gibi geliyor. Ve

onu söndürmenin bir yolu yok. Böyle adamlar hâlâ iktidardayken olmaz.

Bir eğlence evine satılmam gerektiğini hatırladıkça dişlerimi sıkıyorum.

Soğuktan nefret etmemin nedeni, beni genelevlere satmak için kaçırmaya çalışan adamlardan kaçtıktan sonra sokakta donmuş olmam. İlk kaldığım pansiyonda uyurken odama girdiler. Kaçmak için tılsımı kullandım ama nereye gideceğimi bilmiyordum. On altı yaşında görünüyordum ama aslında sadece on iki yaşındaydım. Bir şeker evinin arkasında top gibi kıvrıldım. Bütün gece sokakta titredim, dondum ve fırınları açana kadar dayanmaya çalıştım. Güneş doğana kadar dudaklarım mosmor olmuştu. Ve şimdi, ne zaman üşüsem, bedenim neredeyse ölmek üzere olduğunu hatırlıyor.

"Özür dilerim," diyor Sora burnunu çekerek. Gözyaşlarını siliyor.

Gözyaşları için özür diliyor. Sanki üzgün olmak, sanki aşk bir tür zayıflıkmiş gibi. Sevgi en büyük güçtür. Sevgi, kız kardeşi için bunca yıl dayanmasını sağladı.

"Hayır, özür dilerim," dedim. "Böyle olduğu için üzgünüm."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Şiddetli bir kararlılık mor irislerini aydınlatıyor. "Onun acı çekmesine ihtiyacım var."

Bakışlarım sertleşiyor. "Biliyorum. Yapacak." Varlığımın her zerresiyle bunu kastediyorum. "Annemin ruhu üzerine yemin ederim."

Başını sallıyor.

Nefes alıyorum. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı? Çünkü bir planım var ve-"

Dia yüksek bir çığlık atıyor. Daha önce çıkardığını hiç duymadığım bir ses.

Yırtıcı bir hayvan falan var mı diye pencereye koştum. Ve var. Ama Dia'yı avlamıyor.

O bizim peşimizde.

On Dokuzuncu Bölüm MİKAİL

KUZEY GEÇİDİ, KHİTAN

Biliyor musun, Fallow'dan kaçtığımızda bizi yemeye çalışan megafauna ile işimizin bittiğini sanmıştım.

Görünüşe göre öyle değil.

Dört zaybears yaklaşık yetmiş metre ötedeki ağaç hattından kızığımızı takip ediyor. Ormanın karanlığında kızığımıza paralel olarak ilerliyorlar ama gittikçe yaklaşıyorlar. Karda silüetleri görünüyor. Bir tanesi sorun olabilir. Dört ise tam bir kriz.

Zaybears devasa siyah kurtlar gibi inşa edilmiştir, ancak ayılar gibi daha güçlü ve daha kalın postları vardır. Öldürülmeleri, yakından mızraklanması gereken domuzlar kadar zor değildir, ancak kolay da değildir. Yapılacak en iyi şey bir tanesine bile rastlamamaktır.

Dört, hayatta kalma şansımız yok demek.

Ben seçeneklerimizi tartarken Royo bizi geçit boyunca yönlendiriyor. Sonunda konuşmayı bıraktığı için memnunum, böylece düşünecek sessizliğim oluyor. Hâlâ epey uzaktalar ama dikkatlerini çekti ve bizi kovalarlarsa onlardan kaçamayız.

Zay ayıları büyüdüklerinde yalnız avlanırlar, bu yüzden bunlar bir anne ve üç yavru olmalı. Yavruların boyu hâlâ iki metre. Anne 10 metre.

Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Yetişkin bir erkek 1.80 boyunda.

Ancak uçlarından itibaren bir insan kadar uzun dururlar.

kulaklarını yere indir.

Şu anda onun hakkında ne hissedersenem hissedeyim, Euyun hala tanıdığım en iyi avcı. Aynı zamanda bir soykırım savunucusu ama bununla daha sonra ilgilenebilirim.

Eğer daha sonra olursa.

Bunu sürekli söylemek zorunda kalmam biraz rahatsız edici.

Gözlerimi ağaç çizgisinden ayırmadan kızıağın arkasına uzanıyorum. Euyun'u d rt terek uyandır yorum. Hemen doğruluyor, zaten sadece uyuyormuş gibi yapıyordu.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, bakışları umut ve merakla dolu. Ve sevgiyle. Euyun beni herkesi sevebileceği kadar seviyor. Yine de son zamanlarda bunun yeterli olup olmadığını merak ediyorum. şimdilik, öyle olması gerekiyor.

"Zaybears," diyorum.

" oğul mu? şaka yapıyorsun." Etrafına bakar ve i   eker. "Gerçekten gördüğüm kadar çok mu var?"

"Korkarım  yle," diyorum.

"Yüce Tanrılar," diye mırıldanıyor. Arbaletini ve ok kemerlerini çıkarıp göğsünün üzerine asıyor. Yayı doldurur. "Pekâlâ."

"Bu ağır kızakla onları geçemeyiz," diyor Royo. "şu geyiklere binelim ve kaçalım."

Dizginleri kavrıyor ve sertçe çekiyor çünkü buzağılar zaybears'ı yeni fark etmişler. Tehditten uzaklaşmak için yolu terk etmeye çalışıyorlar.

Kızak sallanıyor ve Euyun arka sıraya çarparken ben de tahtanın  n kenarına tutunuyorum.

"İşe yaramayacak," diye bağırıyorum esen r zg ra karşı.

Kaliforniyalılar sürü hayvanlarıdır. Fiziksel olarak daha fazla koşamayacak hale gelene kadar durmazlar. Tırıs giderken üzerlerine tırmanmak hiç de kolay değildir. Bu hızda mümkün değil. Ayrıca bu kızıağa bağlanmışlar ve eyer yok. En azından birimiz düşer ve eziliriz.

Muhtemelen bu hayvanların geyik olduğunu düşünen kişi.

"Birini serbest bırakmalı ve geride bırakmalıyız," diyor Euyun, ayağa kalkmak için mücadele ederken.

"Koşum takımını kesmemi mi istiyorsun?" Royo kaşlarını kaldırarak bağıyor. İri elleri dizginleri kavıyor, bu yüzden bıçağını nasıl tutabileceğini düşündüğünden emin değilim.

"Hayır, o benim yapmamı istiyor," diyorum.

Arkamıza bakıyorum, zaten bildiğim bir şeyi doğruluyorum: Zaybears kızağı kovalıyor ve bize yaklaşıyor.

Euyn da bakıyor ve sonra öne doğru eğiliyor. "Birini kaybet ve zaybears'ın tek ölümle yetineceğini um."

Ona bakıyorum. Bu onun için çok kolay - katliam, daha büyük bir iyilik olduğunu düşündüğü şey için fedakarlık. Birbirimizi tanıdığımız onca zaman boyunca Gaya hakkındaki düşüncelerini hiç sormadım. Muhtemelen cevabından korktuğum için.

Ancak bu olayda haklı olduğu da bir gerçek.

Sonunu getirdiğim zavallı yaratık hakkında çok fazla düşünmeden öne doğru eğilip gövdeyi kızağın ön demirine dayıyorum. Kılıcımı kaldırıyorum ve arka kayışı bir arada tutan deri banda nişan alıyorum. Tek bir hareketle sağ tarafı kesiyorum. Ama hayvanı yerinde tutan diğer taraf hâlâ duruyor.

Bıçağımı savurmak için geriye uzanıyorum ama tam kolumu kaldırmışken bir tümseğe çarpıyoruz. Dengem bozuldu, ayaklarım kızağın zemininden ayrıldı. Kılıcım dudağın tahtasına çarptı, bıçak yapıştı.

Ve sonra kızaktan düşüyorum.

Yirminci Bölüm

EUYN

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Mikail'i kaybettik.

Bir saniye önce koşum takımını kesiyordu; bir saniye sonra ise arkasında sadece kılıcını bırakarak gitmişti. Ben onu yakalamak için uzanamadan ortadan kayboldu. Bir sete çarpmış olmalıyız, çünkü kızak yana yattı ve o da yan taraftan karın içine uçtu.

"Kızağı durdurmaya çalış," diye bağıriyorum.

"Ne? Ciddi misin sen? Nereye gidiyorsun?" Royo şaşkınlıkla sorar.

"Mikail'i kurtarmak için."

Ya da onunla birlikte ölecek, bu boş geçitte zaybears tarafından yenecek ve akbabalara leş olarak bırakılacaktı. Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta Mikail'le birlikte olma umudu yok. Ancak, tüm bunları söylemenin bir anlamı yok ve zaman da yok. Samroc'la birlikte Fallow'da ölmedim ve bu gece Khitan'da da ölmeyeceğim.

Umarım.

Yüce Tanrılar, bu çok aptalca.

Bir nefes alıyorum ve kızaktan atlıyorum. Yere indim ve tozlu karın içine yuvarlandım. Mikail benden yaklaşık otuz metre uzakta, silahsız ve iki yavru zaybear etrafında dönüyor. Diğer ikisi kızağı kovalamaya devam ediyor.

Yayımı omzuma dayayıp ilk zaybear'a nişan alıyorum. Öldürücü bir atış için göğüs boşluğuna odaklanıyorum. Bakışlarımı canavarın sağ omzunun arkasına, hayati organlarını vurabileceğim yere çeviriyorum.

Mikail'i, Royo'yu ya da başka bir şeyi düşünmüyorum. Sadece ben, bir av ve karlı bir gece. Hedefim doğru olacak. Onu vurduğumda canavar düşecek.

Nefesim yavaşlıyor, zihnim sakinleşiyor. Nefes veriyorum ve tetiği çekiyorum.

Hayvanın düşüşünü görmek için beklemiyorum, ama düşeceğini biliyorum. Bunun yerine, yayı yeniden doldurmak için mekanizmayı kuruyorum, başka bir sürgü yerleştiriyorum, takıyorum ve omzuma getiriyorum. Nefes alıyorum ve tekrar nişan alıyorum, bu sefer ikinci hayvana. Aynı yere bakıyorum, omzumun arkasına.

Ateş ediyorum.

Bir çığlık geceyi deliyor. İkinci hayvan uluyor ama hareket etmeye devam ediyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum. İlkini bir okla yere serdim. O zaybear karların üzerinde ölmek üzere yatıyor. Altında koyu kan birikiyor. Ama ikincisi hala çok canlı ve korkunç bir ses çıkarıyor, çünkü ok kaburgasına isabet etti.

Kaburga kemiğine temiz bir darbe, en kötü şanstır. Ve şimdi zaybear yaralı ama ölmedi. Ve çok kızgın.

Yüce Tanrılar.

Uzun bir küfür dizisi savuruyorum ve işini bitirmek için yeniden dolduruyorum.

"Euyn!" Mikail bağılıyor. Arkamdaki bir şeye bakarken gözlerinde dehşet var.

Döndüm. En büyük zaybear bize doğru koşuyor - anne. Yavrulardan daha büyük, daha hızlı ve daha kurnaz. İşleri daha da kötüleştirmek için, onu kafasından vurmam gerekecek.

Mikail koşarak yanıma geliyor. İkimiz için de endişeliyim ve bu sefer dünyayı görmemek mümkün değil. Ama ellerim sabit, yayımı omzuma götürüyorum. Göğüs kemiğini vurmadan göğsüne nişan alamayacağım için boynuna nişan alıyorum. Nefes veriyorum ve ateş ediyorum. Sürgü hedefe ulaştığında başarı içime doluyor.

Ama son saniyede direksiyonu kırıyor.

Cıvatanın ucu boynunu iskalıyor ve onun yerine omzunu sıyrıyor.

Kanaması var ama ıskaladığım için yavaşlamadı bile.

Kaçırdığıma inanamıyorum. Yeniden dolduracak zamanım yok. Bize ulaşmasına belki sekiz saniye var. Yeniden doldurmak ve nişan almak bundan daha uzun sürer.

Mikail'in kısa bir hançeri var ama onu bir zaybear üzerinde kullanamaz. Herhangi bir zarar veremediği ölene kadar parçalanacak. Ama gözlerinde, denemek için bir kararlılık var.

Hayır. Ona izin vermeyeceğim. Benim için ölmesine izin vermeyeceğim.

Zaman yavaşlıyormuş gibi geliyor ama son anlar hep böyledir. Rüzgârda karın temiz kokusu var. Buz gibi havaya bir sıcaklık bulutu üflüyorum. Gerçekten çok güzel bir gece, ay kocaman, o kadar büyük ki sanki uzanıp ona dokunabilirmişim gibi geliyor. Tanrı olmaya daha yakın bir duygu olabilir mi? Sanırım daha yakın olan tek şey Mikail'i sevmekti. Tüm o notalar, öpücükler, onun kollarında geçirilen geceler. Bu duygu içimi dolduruyor.

Akşam yavaşlıyor, sessizleşiyor. Yaralı zaybear'ın uluması azalıyor. Mikail'e gülümsüyorum. Eskiden nasıl bir çocuk olduğunu ve nasıl bir adama dönüştüğünü görüyorum.

Onun her versiyonunu sevdim.

Yayımı yere atıyorum ve zaybear'a doğru koşuyorum. Beni öldürürken Mikail'e kaçması, Royo'yu ve kızağı bulması için zaman kazandıracak. Bir gün daha yaşayacak.

Zor nefeslerle bir, iki adım atıyorum. Ama kollar beni sarıyor ve geri çekiyor. Mikail'in refleksleri her zaman doğal olmayan bir şekilde hızlı olmuştur.

Hayır! Hayır! Aptal, inatçı, sevgi dolu Mikail. Zaybear üzerimize atarken beni tutuyor. İkimiz de öleceğiz. Tek istediğim onu kurtarmaktı ama şimdi birlikte öleceğiz. Sanırım bu da bir şeydir. Yalnız ölmemek.

Pençeleri dışarıda ve çenesi neredeyse üzerimizde. Nefesinin kokusu iğrenç, çürük ve kan kokusuyla karışık. Kendimi destekliyorum. Hazır ol.

Birdenbire havadan düşer ve karların içine yuvarlanır. Umutsuz bir çığlık atarak, omurgasından çıkan bir baltayla yan tarafına yuvarlanır.

Royo.

Mikail ve ben, ay ışığında fırlatma kolunu uzatmış dururken ona bakıyoruz. Diğer elinde bir kılıç karda ilerliyor.

Yüce Tanrım, iyi ki onu bizimle getirmiştir.

Zaybear yere düştüğünde, yayımı almak için çabaladım. Canavar yaralı ama ölmemiş. Anne, hâlâ böğrüne saplanan okla dikkati dağılmış olan yavru gibi değil. Son nefesine kadar saldırabilir. Ve saldırarak, yavrularını kurtarmak için.

Yayı yeniden dolduruyorum ve nişan alıyorum. Ok yayımdan çıkıyor ve tam olarak hedeflediğim yere, namlunun içinden geçip kafatasına saplanıyor.

Çırpınmayı bırakıyor, başı düşüyor ve dili çözülüyor.

Öldü ya da ölmek üzere.

Son zaybear bize doğru koşarak geliyor. Royo'ya yakın olduğu için ateş etmeye hazır bir şekilde yeniden dolduruyorum. Ama saldırmak yerine annesine doğru koşuyor. Yüzünü, vücudunu kokluyor, sonra oturup uluyor.

Ses unutulmaz. Bu hayvanların yas tutabildiğini bilmiyordum.

Yaralı zaybear hâlâ hayatta olduğu için ulumalar etrafımızda yankılanıyor. Dönüp tekrar nişan alıyorum ve bu sefer kaburgalarının arasından vurarak onu öldürüyorum.

Sonra son zaybear'a odaklanıyorum. Yeniden dolduruyorum. Bir an için onu kendi haline bırakmayı düşündüm ama hayvan daha yavru. Ona öldürmeyi öğretecek annesi olmadan, yavaş yavaş açlıktan ölecek. Ya da dönüp bize saldırmaya karar verebilir. Bunu riske atamam. Nişan alıp kalbine ateş ediyorum. Annesinin üstüne düşüyor.

Şimdi sessizlik var. Sadece üçümüzün nefes verışı ve dört ölü zaybearın beyaz zemine kıpkırmızı kanaması.

Kalbim hızlanmayı hatırlıyor, tenim öldürme telaşıyla karıncalanıyor. Neredeyse bir kez daha ölecek olmanın verdiği enerji ve biraz da coşku içime akıyor.

"Bence gitmeliyiz," diyor Royo. Uzakta karanlıktan başka bir şeyin olmadığı patikayı işaret ediyor.

Kızak gitmiş ve Royo haklı. Gitmek zorundayız. Kaliferlere yetişemezsek hâlâ ölebiliriz. Zaybears tarafından hızlı bir ölümle değil, donarak ya da başka bir yırtıcı tarafından saldırıya uğrayarak.

Hepimiz kızıağın olduğu yöne doğru koşmaya başladık.

"Benim için geri döndün," diyor Mikail nefes nefese. Bana bakarken sesi şaşırılmış gibi geliyor.

Tabii, şimdi konuşmak istiyor. "Tabii ki konuştum," diyorum.

Bana şaşkın bir bakış atıyor, hayatımız buna bağılıymış gibi koşarken bu kolay bir başarı değil.

Mikail benden daha hızlı koşabiliyor -her zaman bunu başarmıştır- bu yüzden neden daha hızlı gitmediğini merak ediyorum. Sonra fark ediyorum ki yanıma korumak için bana ayak uyduruyor. Çünkü beni hala koruyor. Sonuna kadar benim için canını verir.

Gülümsüyor. "Ne zaman seni çözdüğümü düşünsem, çözemiyorum."

"Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun." Mikail omuz silkiyor.

Bu aşk normal değil ama bizim aşkımız. Başka kimseyi böyle sevemezdim. Başka hiç kimseyi sevemezdim.

Ama Mikail beni seviyor mu, yoksa bu sadece sadakat mı? Tamneki'de cevaplayamadığımız soru buydu. Joon'a yüzüğü verme planımı söylediğimde de sadık kalacak mı?

Dönüp ormanı tarıyorum ve bizden daha yavaş olan Royo dışında hiçbir şey tarafından takip edilmediğimizden emin oluyorum.

Üçümüzün arkasında kardan ve ölü zaybearlardan filizlenen cıvatararımdan başka bir şey yok. Muson yağmurları devam ettiği için yakında fırtınalarla kaplanacaklar ve bir sonraki çözülmeye kadar iyice gömülecekler. Royo ve Mikail olmasaydı o ben olacaktım.

Birbirimizi tam zamanında kurtardık.

Ama zaman daha ne kadar bizim yanıımızda olacak?

Bölüm Yirmi Bir SORA

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Aeri panik içinde benimle konuşmaya çalışıyor ama çok hızlı konuşuyor ve sanki başım suyun altındaymış gibi hissediyorum. Sol kulağım deli gibi çınlıyor. Tek duyabildiğim Seok'un kardeşinin işlerini takip etmediğini söylediği. Tek görebildiğim gülümsemesi. Ve sonra hissettiğim tek şey, Tiyoung'u kendim öldürmeyi dilememe neden olan öfke. Beni korumaya, özgür bırakmaya, sevmeye çalışan Ty'ı, sırf babasını incitmek için kendi ağzıyla öldürmüş olmayı diledim. Sırf Seok'tan bir şey, herhangi bir şey alabilmek ve bana yaşattığı acının küçük bir kısmını geri verebilmek için. Sadece o anın tatmini için.

Aeri yanılıyor, ben o kadar iyi bir insan değilim. Hiç de iyi bir insan değilim. İyi bir insan bunu asla istemez.

Utanç bir sarmaşık gibi etrafımda dolanıyor.

Nefret iyiliğin üstesinden gelebilir ve onu yenebilir. Nefretin daha kolay olma avantajı var. Ve Seok'tan daha fazla nefret ettiğim kimse yok. Ailemi, ilk aşkı, zehir okulundaki tüm kızları ve şimdi de Daysum'u benden aldı.

"...Tamam mı?" Aeri el kol hareketleri .

Oh. Konuşuyordu.

"Özür dilerim, anlamıyorum," diyorum.

"Muhafızlar içeri dalmadan önce bir dakikadan az vaktimiz var, Sora! Gitmemiz gerek!"

"Oh," diye mırıldandım.

Aeri sandığının yanına gider, bir kez kolunu çeker ve

Sonra da tekmeliyor. Her şeyi yeniden değiştirmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve sonra kadife bir çanta alıyor. Yeni, ağır kürk pelerinini tekrar giyiyor. Yere bakıyorum ve üzerimde bir kar ayısı pelerini olduğunu fark ediyorum. Dalgınlıkla arabadan çalmış olmalıyım.

"Odanda bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor. "Yani, onsuz yaşayamayacağın bir şey var mı?"

Hiçbir fikrim yok.

Aeri inliyor ve sonra elimi tutuyor. Parmaklarımı birkaç kez pompalayarak sıkıyor. "Sora, odaklanmana ihtiyacım var. Buradan hemen çıkmalıyız. Geride bıraktığın her şeyin yerine yenisini koyacağız, ama kendini toparla ve gidelim. Ön taraftan muhafızlar geliyor, Dia çılgılık attığında gördüm onları. Seni ve muhtemelen beni tutuklayacaklar. Hizmetçi girişinden gizlice çıkmaya çalışmalıyız. Hemen!"

Başımı sallayıp onu takip ediyorum ama gerçek şu ki, gerçekten umurumda değil. Çok şey yaptım. halde hayatta kaldım, zehir okulunda neredeyse on yıl işkenceye katlandım ve on sekizden fazla adamı öldürdüm - hepsi de Daysum'un Lord Sterling'e satılmasını önlemek, onu bir zevk evi kölesi olmaktan kurtarmak içindi. Ama yine de oldu. Hayal edebileceğim en kötü şey oldu. Kaçmanın ne anlamı var? Yaşamanın ne anlamı var? Yaptığım hiçbir şeyin önemi yokken mücadele etmeye devam etmenin. Bu dünyadaki kötülük dalgasını durduramıyorum, öyleyse neden savaşıyım?

Aeri'nin peşinden arka merdivenlerden aşağı süzülüyorum. "Hadi Sora!" diye fısıldıyor sertçe.

Ayak uydurmaya çalışıyorum, çünkü sersemlemiş halimle bile ne kadar sinirli olduğunu görebiliyorum. Aeri'nin vücudu kaskatı ve sürekli bana bakıyor. Onu kızdırmamak için kendimi daha hızlı gitmeye zorluyorum. Ayrıca, benim yüzümden tutuklanmasını gerçekten istemiyorum.

Bodruma kadar gidiyoruz. Aeri'yi takip ediyorum, soğuk, taş alanın içinden geçerken. Küflü kutuların ve tozlu varillerin yanından geçiyor ama ben iki tanesini deviriyorum. Teneke kutular gürültüyle yerde sekerek yuvarlanıyor. Aeri

bana ölümcül bir bakış fırlattı, ben de daha dikkatli baktım. Sonra menteşeli metal kapılarla son bulan merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Bu çıkışı nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Aeri kapıların kilitlerini açıyor ve sağ tarafı açtıktan sonra duruyor. Bir eliyle bıçağı kavrarken diğer eliyle de boynunu tutarak bekler. Sonra başını dışarı çıkarmadan önce bir nefes alıyor. Kolu aşağı uzanıyor ve beni yukarı çekiyor.

Hanin arkasındaki sokaktayız. O kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapatırken ben yağmurun altında durup etrafıma bakıyorum.

"Sora, lütfen. Odaklanmalısın," diye yalvarır Aeri.

Söylediklerini yapmak istiyorum ama . Boşum.
Bu boşluğu hiçbir şey dolduramazdı.

" yok," diyorum. "Ben iyiyim. Beni yalnız bırak." Omuzları çöktü. "Bunu yapamam."

"Neden olmasın?"

Çılgınca hareketler yapıyor ve sonra ellerini iki yana açıyor. "Çünkü yakalanacaksın. Çünkü sen ve diğerleri aile gibisiniz, ama benim bildiğim aile değilsiniz. Her zaman istediğim, beni gerçekten önemseyen bir aile. Ve seni kaybetmeyeceğim. Evimi bir kez kaybettim. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

Çok tatlı ama her şeyden çok kararlı ve öfkeli.

"Bak, her şeyin korkunç olduğunu biliyorum," diyor. "Gülümsemen gerekiyormuş gibi davranmıyorum. Ama Daysum hâlâ hayatta. Bunu çözebilir ve onu kurtarabiliriz ama bir şey yapabilmek için Quu'dan çıkmamız gerekiyor. On dakikalığına kendine gelmelisin. Sadece... bana on dakika verebilir misin? Kış atlarını bulduktan sonra seninkileri ben sürebilirim ama o zamana kadar benimle kalmalısın."

Onu duyuyorum. Duyuyorum. Ama Daysum'u hayal kırıklığına uğrattım. Aeri'nin bensiz gitmesi daha iyi olur. O zaman benim de onu hayal kırıklığına uğratmam riskini almaz.

Başımı sallıyorum.

"Sora..." büzüyor ve sanki

Bana bir şey söylemeyi tartışıyordu. "Seok muhafızlarla birlikte."

Bu isim odaklanmamı sağlıyor. Yüzümdeki yağmuru siliyorum ve tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum, kollarım titriyor. Seok. Kont. Onun acı çektiğini görecekim. Zehirler içinde boğulduğunu görecekim. Ona gücün bir yanılsama olduğunu ama güçsüzlüğün gerçek olduğunu gösteren ben olacağım. Kana bulanmış ölümüne kadar ona işkence eden ben olacağım. Ama bunu yapmak için şimdi kaçmam gerek.

Başımı kaldırıyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum.

"Hadi ama," diyor Aeri. "Sana sadece seni kırmak için söyledi ama sen hayatta kaldın. Ve eğer burada yakalanırsak onu öldüremezsin."

O haklı. Devam etmek zorundayım. Bunu sonuna kadar götürmeliyim. Tüm duygularımı bir kenara itiyorum ve bir kez daha bıçak oluyorum.

Bacaklarımı çalıştırdım ve koşmaya başladık. Uzun bir elbise ve ağır bir pelerin içinde bile çok hızlı. Bunu Yusan'dan hatırlamalıydım. Ona ayak uydurmaya çalışıyorum, bacaklarım bu balo elbisesi ve kürkün ağırlığı altında daha çok çalışıyor, ama başarıyorum.

Birkaç tur attıktan sonra ahırlara vardık ve o yavaşça yürümeye başladı. Sanki kaçmıyormuşuz gibi sakin görünerek ilerliyoruz ama koşmayı bıraktığımıza memnunum. On altı yaşındaki Oxerbow zehirlenmesinden beri ciğerlerim eskisi gibi değil. Artık kolayca nefes nefese kalıyorum.

"Burada bekle," diyor. "Çok unutulmazsın."

Ahırların köşesinde duruyorum. Aeri nefesini üflüyor ve sonra duruşunu düzelterip bir hanımefendi gibi yürüyor.

Yağmurda pelerinimi üzerime çekerken, bu gece olanları düşünmemeye çalışıyorum. Ama zaman geçtikçe, yaşananların gerçekliği üzerime çöküyor. Sokakta bulduğum enerji dağılıyor. Daysum'dan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Onun yerine, Aeri'nin baktığı o küçük baykuşa ne olacağını merak ediyorum-Dia. Umarım hayatta kalır. Ama kalbimde yaşayamayacağını biliyorum. Çok fazla yırtıcı var. Bu dünyada sadece sevimli küçük bir şey olamayacak kadar çok tehlike var.

Muson ayına baktım ve işte oradaydı. Gözlerimi kısıyorum. O olamaz, ama bu kadar küçük iki baykuşun olma ihtimali nedir ki? Bizi takip etti. Uçabildiğini sanmıyordum ama düşündüğümde daha güçlü, daha yetenekli.

Dia ahırın çatısına konuyor ve küçük bir kükreme sesi çıkarıyor. Nedense içimde kışın ortasında açan bir çiğdem gibi umut çiçekleri açtığını hissediyorum. Çiçek zihnimi temizliyor. Belki ben de daha yetenekliyimdir.

Aeri haklı, Daysum hâlâ hayatta. O nefes aldığı sürece duramam. Durmayacağım. Vazgeçmek istediğim için bir utanç dalgası daha etrafımı sarıyor. Ama utanç sadece daha iyi olabileceğin zaman hissettiğin şeydir.

Bir dakika sonra Aeri iki atla dışarı çıkıyor. Beni kurtaran kıza, hırsıza, prensese yarım bir gülümsemeyle bakıyorum. Ama o bana bakmıyor. Başka bir şeye bakıyor. Dönüyorum ve uzaktan yükselen dumanı izliyorum. Hanın olduğu yönden geliyor.

"Bunun için kesinlikle biz suçlanacağız." Aeri inliyor, sonra başını sallıyor. "Her neyse. Bununla sonra ilgileniriz. Hadi bakalım."

Elbise çizmelerimi üzengiye geçirerek eyere tırmanıyorum ve ağır pelerinimi kapalı kalması için sarıyorum. Yağmurun altında tüten alevlere son bir kez bakıyorum. Sonra atımı mahmuzlayıp gecenin karanlığında Aeri'yi takip ediyorum, Dia'dan başka kimsenin bizi takip etmediğini umuyorum.

Bölüm Yirmi İki ROYO

CEROME GÖLÜ, KHITAN

Kızağa yetişebilmek için iki zil boyunca karda ilerlemek zorunda kaldık. Aptal geyikler o kadar uzağa gitmişlerdi ki onları bulmak sonsuza kadar sürdü. Eski botlarım ıslanıp mahvoldu ama en azından tek parça halinde geri döndük. Şimdi, Cerome Gölü'ndeyiz, hemen hemen. Gölün hemen dışında küçük bir kasabadayız. Pek bir şey yok; bir ekmekçi, bir meyhane ve bir yem dükkânı. Sanırım burada yaklaşık 200 kişi yaşıyor. Vashney'de durmamız iyi oldu. ve yeni kışlık giysiler.

Mikail kızağı bir ağaca bağlarken, "Bir plan yapmalıyız," diyor. Ağaç dut çalılarının yanında ve geyikler kendilerine yardım ediyor. Onları sadece dün gece yakaladık çünkü otlamak için durmuşlardı.

Şimdi, donmuş bir gölün altındaki bir tapınakta bazı kitaplara ulaşmamız gerekiyor, ki bunu hala anlamıyorum. Hiçbirini. İnsanlar neden hayatlarını tozlu, kuru sayfalara adarlar ki? Okuldayken okumam gereken şeyleri okurdum ama annem öldüğünde bıraktım. Bazen Umbria'da elinde kitaplarla gezen insanlar görürdüm ama hiç anlamazdım. Aynı mun seni ekmek ve birada tutacakken neden para harcıyorsun? Sanırım bilgiye ihtiyacımız var. Ama bu tapınağa nasıl gireceğiz?

Hepimiz taşıyabileceğimiz kadar çok silahla donanıyoruz. Bir tapınak tehlikeli olmamalı ama hazırlıklı olmalıyız.

Vashney'den aldığım yeleğin içine bir bıçak daha yerleştirdim. Euyn

kamp malzemelerini çıkarıyor. Kaşlarımı çattım. Öğleden sonra, neredeyse alacakaranlık ama geceyi burada geçirmeyeceğiz. Kızlar tehlikedeyse olabildiğince çabuk Quu'ya dönmeliyiz.

"Bütün bunlar ne için?" Ben soruyorum.

Euyn başka bir sırt çantasını çekiştirerek açıyor ve içine bir battaniye tikiştiriyor. "Biraz zaman alabilir ama sanırım içeri girmenin en iyi yolu bir rahibin gelip kayıtları teslim etmesini beklemek ve sonra onu takip etmek ya da... bizi götürmesi için ikna etmek."

"Peki ya Aeri ve Sora?"

"En fazla gözaltına alınabilirler, işimiz bittikten sonra ben hallederim." Mikail omuz silkiyor ve kılıcını kontrol ediyor. Yusan'da sahip olduğu alevli kılıç değil; saray onu bayılttığı anda geri almıştı. Ama silahları konusunda gerçekten seçicidir. Vashney'de kılıç seçmek için çok zaman harcamıştı.

Mikail endişelenmiyor, belki ben de endişelenmemeliyim. Ama geri dönmemiz gerektiği hissinden kurtulamıyorum.

"Royo, baltanı getir," diyor Euyn. "Ona ihtiyacımız olabilir."

Bir Yoksa'yı öldüreceğimizi mi kastettiğini merak ederek ona bakıyorum.

"Kapı için," diye ekliyor

Mikail. Oh.

Euyn'un üzerinde arbalet ve dört bant var. Toplamda altmıştan fazla sürgüsü olmalı, ama daha fazlasına uzanıyor.

Dün gece onu atış yaparken görmek gerçekten çok güzeldi. Oosant'ta fark edemeyeceğim kadar çok şey oluyordu, ama karda nişancılığı tam anlamıyla sergileniyordu. Bir kurdu yere sermek kolay değil ve o bunu tek bir okla yapıyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Balta atışım şanslıydı. O yetenekli.

Mikail, Euyn'a "Sen önden git, ben de senin kanadını koruyayım," diyor. Yeleğinin içine bir hançer yerleştirir.

Birbirlerine bakarlar.

Kızağa bindiğimizden beri daha yakınlar. Yusan'daki gibi değil ama o zamanki kadar da gergin değil.

Quu'yu terk etti. Belki insanlar yalanlardan ve ihanetlerden kurtulabilir. Belki bu sizi birbirinize yaklaştırır.

Ben değil, diğer insanlar.

"Royo, arkamızı kolla," diye talimat veriyor

Mikail. Başımı salladım.

"Pekâlâ, gidelim." Euyın yayını doldurur ve eline bir ok daha verir. Sonra karda yürümeye başlar.

Cerome Gölü bir grup tepenin ortasında yer alıyor. Euyın bir patika seçiyor ve kasabadan yokuş yukarı yürüyoruz.

Adımları hafif, orman yaratıkları gibi sessiz. Benimkiler... değil. Üç metre ilerledik ve ikisi de bana bakıyor. Gürültü yapmaya çalıştığımdan değil. Ben sadece bir avcı ya da casus değilim. Normalde kimseye gizlice yaklaşmam gerekmez. Birini bulurum ve canını yakarım, bu kadar basit.

Ben oflaya puflaya ilerlerken Mikail bana bakıyor. "Bunu daha yüksek sesle yapabilir misin?" diye .

Burnumdan nefes almaya çalışıyorum ama hava çok ince. Bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Euyın elini kaldırarak durduğunda yolun yaklaşık dörtte birini tamamlamıştık. Hepimiz sırt sırta verip etrafı tarıyoruz. İz sürüyor, başka insanlara ya da şeylere dair işaretler arıyor. Bunu Oosant'tan hatırlıyorum, neredeyse bir hayvan gibi ipucu bulmak için yeri nasıl aradığını. Her şey yolunda dediğinde tekrar yürüyoruz.

Bir süre yolumuza devam ettik. Kışlık kıyafetler aldığımıza sevindim. Eski botlarımla buraya kadar gelemedim ama bunlar yeni, sağlam ve kürklü. Çok kar yağıyor ve tüm bunlar sadece birkaç eski kitaba ulaşmak için çok fazla iş gibi görünüyor, ama ne bilebilirim ki? Hwan bana kitapların içinde koca dünyalar olduğunu söylediler ama bu kitapta yeterince sorun yaşadım.

Euyın arkasını döndüğünde tepenin zirvesi yirmi metre ötede. Hepimiz silahlarımızı değiştirdik. Bunu ben bile duydum, bizimkiyle senkronize olmayan bir ayak sesi.

Nefesimi tutup bekliyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.
biri var.

On Cehennem, nasıl? Bir saniye önce kontrol ettim.
Euyn yayını omzuna doğru kaldırıyor. Dönüp arkama
bakıyorum. Gözlerim açılıyor ve çenem düşüyor.
Aeri'yi vurmak üzere.

Yirmi Üçüncü Bölüm

AERI

CEROME GÖLÜ, KHITAN

Tam zamanı dondurmak üzereydim ki Royo çığlık atarak Euyn'un üzerine atladı ve onu karların içine düşürdü. Tatar yayı patladı. Bir ok havada uçuyor, sonra Sora'nın ayaklarının bir metre ötesinde yere düşüyor. Sora şaşkınlıkla kolunu havaya kaldırır ama ses çıkarmaz.

Beşimiz de durup karın içinden çıkan cıvataya bakıyoruz.

"Sana da merhaba," diyorum. Gergin nefesimi veriyorum ve elbisemin yakasını serbest bırakıyorum.

Şok geçtikten sonra hepimiz birbirimize bakıyoruz. Bize deliymişiz gibi bakıyorlar ve belki de öyleyiz. Sora ve ben hâlâ pelerinlerimizi ve balo elbiselerimizi giyiyoruz. Buraya kadar dörtnala geldiğimiz için üstümüzü değiştirecek vaktimiz olmadı. Anlaşılan o ki, balo elbiseleri tüm gün karda sürmek için pek de rahat bir seçim değilmiş. Ama mağazaları gezecek vaktimiz de yoktu.

Ama öyle görünüyor.

Bir gece duracaktık ama sonra ölü zay ayılarının cesetleriyle karşılaştık. Önce karın içindeki topaklardan çıkan cıvatalar gördüm. Ne olduğunu kontrol etmek için durdum ve parmak uçlarımda Euyn, Mikail ya da Royo olmaması için dua ettim. O kadar gergindim ki, karı fırçalarken nefes almakta bile zorlanıyordum. Sonra bir zaybear'ın çenesini ortaya çıkardım. Ölüm korkusuyla geri çekildim. Ama daha korkutucu olan şey Royo'nun karların altında olabileceğini düşünmekti.

Kar da var. kadar duramadım. Onu bulana kadar.

Gece boyunca yol aldık, sadece mecbur kaldığımızda durduk. Bir süre kendimden geçtim. Her nasılsa eyerimde kaldım. Sora bizi doğru yönde ilerletti ve ben de kısa bir uykudan atımın üzerine salyalarımı akıtarak uyandım.

Sora bir kez bile şikâyet etmedi ama ölü zaybear'a ya da başka bir şeye neredeyse hiç tepki vermedi. Quu'da benimle birlikte koşmak için topladığı enerji çoktan yok oldu.

"Yıldızlar, siz ikiniz nereden geldiniz?" Mikail alnını ovuşturarak sorar.

"Gökyüzü Kralı'nın Ziyafeti," diyorum. Sora'ya bakıyorum. Gözleri hâlâ boş. "Kont Seok en iyi dileklerini gönderdi."

Üç adam karşılıklı baktı.

"Seok?" Royo ağzından kaçırır. "Sora ve kız kardeşinin sahibi olan adam mı?"

Başımı salladım. "Tam olarak."

İçten içe Royo'nun burada durmasına, zarar görmemesine ve nefes almasına seviniyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Benimle konuşuyor olması bir bonus. Beni gördüğü için mutlu görünüyor.

Tamam, iyi, beni gördüğüne sevinmedi çünkü neredeyse hiç sevinmez. Yine de beni gördüğü için rahatlamış görünüyor ve bu Quu'yu tek kelime etmeden terk ettiği zamana göre büyük bir gelişme.

Ayrıca az önce hayatımı kurtardı. Ama bunu birkaç kez yaptı.

Bir adım daha yaklaşıyorum, güneşi içine çekmek isteyen bir kış bitkisi gibi ona bakıyorum. Kar taneleri koyu kirpiklerine düşüyor ve paltosunun kapüşonunu tozluyor. Bakışlarını tutuyorum, ama sonra gözlerini kaçırıyor.

Acıyı yutuyorum.

"Sen iyi misin?" Mikail Sora'ya sorar.

Sora başını hayır anlamında sallar.

Mikail nefes alır. "Bizi takip ederek doğru şeyi yaptın.

Ama yıldızlar, ayakların. Buraya kadar bunlarla mı geldin?"

Sora omuz silkerek, "Onları gerçekten hissedemiyorum," diyor.

Mikail onu inceliyor, gri gökyüzüne karşı deniz mavisi gözleri parlıyor.

"İkinizi de hemen ısıtmamız gerekiyor," diyor. "Düzgün giyinmediğinizde soğuk ısırtığı hızla ortaya çıkabilir. Ve siz çok üşümüş görünüyorsunuz."

"Aşağıda, kıyıya yakın bir yerde bir ısınma kulübesi var," diyor Euyun.

Hepimiz onu takip ediyoruz. Tepenin zirvesine ulaştığımızda nihayet Cerome Gölü'nü görebiliyorum. Göl Yusan'daki Garda'dan çok daha küçük ama yine de devasa ve daha da önemlisi donmuş. Rüzgar karı buzun üzerinde sürüklüyor ve küçük kıvrımlar halinde dönerek yükseliyor. Gerçekten çok güzel ve bahse girerim sıcak havalarda daha da güzeldir. Gölün kıyısında ahşaptan yapılmış birkaç kulübe görüyorum.

Ama ben bir tapınak göremiyorum.

Mikail, Bilgi Tapınağı'nın donmuş yüzeyin altında olduğunu söyledi ama ben bir kubbe falan görmeyi bekliyordum. Nedense bu daha kötü.

Yamaçtan aşağı ilk inen Euyun oluyor. Yayını omzuna koyarken hepimize onu takip etmemizi işaret ediyor. Zemin çok sert. Bu bir dağ değil, ama taze ve derin karda elbise botlarıyla tırmanmak zor.

Gizli bir kayaya takıldım ve öne doğru düştüm. Aşağı yuvarlanmadan önce Royo uzanıp beni yakalıyor. Güçlü bir eliyle karnıma vurarak beni durdurdu. Dengemi yeniden sağlıyorum, ama kendimi sabitlemek için kullanabilmem için kolunu dışarıda bırakıyor. Kalbim doluyor ama gülümsememeye çalışıyorum. O diğer elinde bir baltayı tutarken ben onun pazularını tutarak yürüyorum.

Euyun önden gidiyor, ufku tarıyor. Mikail Sora'nın yanında kalıyor ama o da sürekli etrafına bakıyor. Her ihtimale karşı boştaki elimi boynuma koyuyorum. Ve Royo her zaman bela arar. Sora dışında herkes tetikte.

Bir müstemilattan çok da büyük olmayan ısınma kulübesine girmeyi başarıyoruz. Euyun kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyor.

Küçük kilidin ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama kendini daha iyi hissettirecekse kimin umurunda?

Her duvarda bir tane olmak üzere dört bank ve ortada yanında odun yığılı bir soba var. Tam da ihtiyacımız olan şey. Meşe ve kömür kokuyor ve burası temiz ve kuru.

Euyn ateş yakmakla uğraşırken Mikail Sora'nın ayaklarının dibine diz çöküp çizmelerini çıkarmasına yardım ediyor. Royo önümde durmuş, kaşlarını çatarak ayakkabılarıma bakıyor.

"Bunlarla yürüdüğüne inanamıyorum," diye homurdandı. "Fazla seçeneğim yoktu." Omuz silkiyorum.

Başını sallıyor ve yanımdaki banka oturuyor, sonra kucağını sıvazlıyor.

Ona bakıyorum.

"Ayağını ver" dedi.

Şaşırarak bankta dönüyorum ve botlarımı önüme koyuyorum. Onları çözmeye çalışıyor ama sinirleniyor. Ağır eldivenlerini kenara fırlatıyor, sonra bağcıklarını çözüyor ve botlarımı kaydırarak çıkarıyor. Çoraplarım sıırılsıklam olduğu için onları da çıkarıyor. Sonra ellerine nefes veriyor ve onları ayaklarıma geçiriyor.

Avuçlarının sıcaklığı inanılmaz. Şu ana kadar ayak parmaklarımda ne kadar soğuduğunu fark etmemiştim. Kıpırmızı oldular ve onları normalde hissettiğim gibi hissedemiyorum. Royo uzun, dar ayaklarıma masaj , o kadar odaklanıyor ki kaşlarının arasında çizgiler oluşuyor. O kadar sevimli ve tatlı ki gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar ilgi görmemişim.

Sobadaki ateş ısınmaya başlar. Herkes sessiz ama memnun bir şekilde. Dördüne bakıyorum. Keşke hepimiz sonsuza dek burada kalabilseydik -Royo'nun elleri üzerimde, hepimiz güvende ve sıcak olsaydık. Ama kalamayız. Hayat kısacık anlardan ibaret ve bu da yakında sona erecek.

Tapınağa girmeliyiz ve bir savaş başlatmalıyız.

Ama şimdilik, kar fırtınasında ateşimiz var.

Uykum gelmeye başlıyor, beni uyanık tutan gerginlik ve endişe azalıyor. Başım sallanıyor ve bununla mücadele etmeye çalışıyorum. Tılsım yorgunluğumun en kötü dönemini atlattıktan sonra

kısa bir at uykusu, ama şimdi de neredeyse iki gündür ayaktayım.

Uykulu bir halde uzanıp Royo'nun elini okşuyorum. Elini çekmeden önce birkaç saniye durdu.

Kalbimi kırmıyormuş gibi davranıyorum.

Boğazını temizliyor ve dik oturuyor. "Ateş yardımcı olacaktır."

Royo ayağa kalkıp eldivenlerini giyiyor. Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum. Benimle ilgilendi, ama buna gerek yoktu. Şimdilik bu kadar yeter. Botlarımı ve çoraplarımı kurumaları için sobanın yanına koyuyor.

Keşke herkese ihanet etmeyi planlamamı unutabilse. Yani, gerçekten, buradaki herkes öyle değil mi? Ama belki de bu ondan çok şey istemek olur.

Yine de kız arkadaşını öldürdüğünü hatırlayabilseydim iyi olurdu. Sol'da sorumlu değilmiş gibi görünmek için yalan söyledi - taht odasında öyle söylediler. Yine de göğsümde bir şeyler kabarıyor. Şüpheye çok benziyor ama muhtemelen sadece açlık. Umarım ihtiyacımız olan şeyi çabucak buluruz da kasabadaki ekmek evini ziyaret edebiliriz.

Ayaklarımı sobanın yakınına uzatıyorum ama yakacak kadar değil. Biraz zaman alıyor ama sonunda ayak parmaklarımı tekrar hissedebiliyorum.

Kulübenin sadece küçük bir penceresi var ve o da göle bakıyor. Mikail elinde bir şeyle kulübenin yanında duruyor. Ne olduğundan emin değilim ama yeşil ve pırıl pırıl parlıyor. Yeşim taşı olduğunu düşünüyorum, ama o mücevherleri pek sevmez ve bu bir değerli taştan çok daha büyük. Yine de bir tane gibi parlatılmış.

"Bu da ne?" Ben soruyorum.

"Büyükelçi Zeolin'den çaldığım bir anahtar," diyor ve bana göstererek. "Bunun Bilgi Tapınağı'nın kapısına ait olabileceğini düşünüyoruz."

Bunun ne kadar uygun olacağını düşünürken ellerimi kalçalarımı kaplayan dantel ve ağır saten üzerinde gezdiriyorum. Büyükelçi Zeolin hiç bir gibi bir adam ile gibi görünmüyordu.

ama sanırım görünüş aldatıcı olabiliyor. Yine de, bu gördüğüm hiçbir anahtara benzemiyor. Neredeyse yuvarlak, ama birçok çentiği var. Ve eğer tapınağa gidiyorsa, kapı nerede?

Sora, ateşin yanında küçük ayaklarıyla duran Mikail'e bakar. Ayakları, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, mükemmel. Ama ayak parmaklarından birkaçı o kadar koyu kırmızı görünüyor ki neredeyse kararmışlar. Bu iyi bir şey olamaz.

"Büyükelçi buzda balık tutmaktan bahsetti," diyor. "Bir göl kenarında ısınma kulübeleri olduğundan bahsetti. Sanırım bu gölü kastetti."

Mikail ve Euyn karşılıklı bakışıyorlar. Royo'yu bana bakarken yakalıyorum. Bir gülümsemeyi bastırıyorum ve görmemiş gibi yapıyorum.

"Bu bir ipucu muydu yoksa bir tuzak mı?" Euyn sakalını sıvazlayarak sorar. "Söylemesi zor," diye yanıtlıyor Mikail. Sonra dışarı bakar

Pencere. "Birinin gölde yürüdüğünü öğrenmek üzereyiz."

Hepimiz hareket ediyoruz, silahlara sarılıyoruz; Sora bile bir hançer alıp ustalıkla sallıyor. Euyn, Mikail'e pencerede katılıyor, yayı dolu.

Beklerken midem bulanıyor. Khitanese muhafızları mı? Seok bizi takip mi etti?

"Bu bir rahip," diyor Euyn. "Ya da en azından gri cüppeli biri."

Bankın üzerinde durup diğerlerinin başlarının üzerinden bakıyorum ama gökyüzü de gri olduğu için bir adamı zar zor seçebiliyorum. Gözlerimi kısıyorum ve hareket arıyorum. Mikail haklı - birisi buza doğru yürüyor. Tapınağa nasıl gireceğini merak ediyorum ama biz de bunu öğrenmek için bekliyoruz.

Ayaklarını ısıtmaya devam etmek için oturmuş olan Sora dışında hepimiz pencereyi dolduruyoruz. Sanırım onun botları benimkilerden bile daha az kullanışlıydı. Ayak parmaklarını kaybedebilir ama umurunda olduğunu sanmıyorum.

"Takip etmeliyiz," diyor Mikail. "Euyn, onu görüş alanında tut. Royo, Yıldızlar Krallığı adına, daha sessiz ol."

Royo avuçlarını kendini işaret ediyor.

"Önce ayağınızın dış kısmını yere koyun ve tabanınızı düzleştirmek yerine adımınızı yuvarlayın" diyorum. "Bu yardımcı olacaktır."

Royo şaşırmış görünüyor ama başını sallıyor.

Euyn bize sırt çantasından kuru çoraplar çıkarıyor, Sora ve ben önce onları sonra da botlarımızı giyiyoruz. Benimkiler hâlâ nemli ama kalın çoraplarla eskisinden daha iyi.

Dışarı çıkana kadar. Kar hemen botumun içine tekrar düşüyor. İç çektim. Bundan sonra kışlık bot almam gerekecek.

Euyn önden gidiyor ve biz de kıyıda tek sıra halinde onu takip ediyoruz. Rahipten epey uzaktayız - elli metre ya da daha fazla. Fark edilmemizden endişe ederdim ama hepimiz beyaz tepelere karşı beyaz kürk giyiyoruz ve hâlâ kar yağıyor. Ondan yeterince uzakta kaldığımız sürece fırtına bizi gizleyecektir.

Euyn buzun üzerine çıkmamız için bir kolunu sallıyor, sanırım rahip daha uzağa gittiği için. Euyn'un onu nasıl görebildiğinden bile emin değilim, ama olağanüstü bir görüşü var.

Royo göle adım atmakta zorlanıyor, ayakları kayıyor.

"Sadece ayaklarını kaydır," diye fısıldıyorum. Başını sallıyor ve deniyor. Daha iyi oldu.

Suyun üzerinde yürümek çok garip. Kırılıp göle düşeceğimizi düşünüp duruyorum ama yüzey duruyor. Şimdilik.

Sora süslü botlarıyla zorlanıyor ve Royo da tepinmeden yürüyemiyor gibi görünüyor ama yine de ilerleme kaydediyoruz. Euyn aniden kendini yere atıp dümdüz uzanana kadar rahibin arkasından buz üzerinde ayaklarımızı sürüyerek ilerliyoruz. Hepimiz yere yatıp aynı şeyi yapıyoruz. Rahip durmuş ya da bizi fark etmiş olmalı.

Donmuş gölün üzerinde uzanırken başımı yukarıda tutuyorum ve sonunda rahibi görüyorum. Kızıl saçlı ve kel bir adam. Cübbesi rüzgarda dalgalanıyor. Bir an için bizi gördüğünü düşünüyorum ama arkasını dönmüyor. Onun yerine kayboldu.

Göz kırptım. Ortadan kayboldu.
"On , ne oluyor lan?" Royo fısıldıyor. Aynen
benim düşüncelerim.

Bölüm Yirmi Dört

MİKAİL

CEROME GÖLÜ, KHITAN

Bu ilginçti.

Ayağa kalkıyoruz, silahlı ve tetikteyiz. Aeri'nin elinde bir fırlatma bıçağı var, Euyun yayıyla bir hedef arıyor ve benim elim de kılıcımın üzerinde ama hiçbir şey yok. Ve sorun da tam olarak bu. Rahip nasıl ortadan kayboldu?

Onu en son gördüğümüz noktaya koşuyoruz, artık gizlilik konusunda endişelenmiyoruz. Royo'nun ağır adımlarıyla buzu parçalayacağından biraz endişeliyim. Gölün neredeyse bir aydır donmuş olması iyi bir şey.

"Buralarda durduğunu sanıyordum," diyor Aeri. "Nereye gitti?"

Ben de öyle düşünmüştüm ama bu olamaz. Sadece kar ve buz var. Bir şeyleri kaçırıyor olmalıyız, insanlar öylece ortadan kaybolmaz.

Kaybolduğunda düştüğünü sandım ama öyle olsaydı bir delik olurdu. Evet, göl tekrar donardı ama anında değil. Eğildim ve elimle buzu yokladım. O kadar kalın ki aşağıdaki suyu göremiyorum. Eğer düşmüş olsaydı, bir kırılma, en azından ince bir nokta olurdu ama hiçbir şey yok.

Euyun buz boyunca iz sürüyor ve diğerleri etrafa bakmaya devam ediyor.

"Kaçırdığımız bir şey olmalı," diyorum.

Uzaktaki tepenin kenarına bakıyorum. Dolaşıyorum

Ama orada bir kapı olması mümkün değil. Kıyıda yirmi ya da otuz metre uzaktayız. Rahip Aeri gibi hareket etse bile, yine de yamaca ulaşmış olamaz. Belki bir tuzağa, bir asansöre basmıştır diye düşünerek yukarı bakıyorum ama sadece gri gökyüzü ve kar var.

"Tapınağıma kimsenin girmesini istemeseydim kapıyı gizlerdim," diyor Aeri. Etrafta dolaşırken benden çok kendisiyle konuşuyor. "Bekle. Mikail, anahtarı görebilir miyim?"

Cebimden çıkarıp ona uzatıyorum. Avucunda tartıyor, tekrar anahtara ve sonra bana bakıyor.

"Yeşim taşı değil," diyor.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Üzgünüm, bize ilk gösterdiğinizde yeşim taşı olduğunu düşünmüştüm ama değilmiş. Zümrüt de değil.

-Ağırlığı ve rengi . Neredeyse içi boş gibi." Elini aşağı yukarı hareket ettiriyor ve sonra gözleri . "Veritite olabilir." Gökyüzüne doğru tutuyor. "Evet, sanırım öyle."

Aeri anahtarı havaya kaldırıyor ve sonra sertçe buza vuruyor. Sanki göle girmeye çalışıyormuş gibi.

"Yüce Tanrılar, ne yapıyorsunuz?" Euyın son anda yayını ondan uzağa doğrultmayı hatırlar.

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz buz sallanır ve yeşil bir anahtar deliğiyle birlikte cam bir kapının mükemmel köşeleri görünür. Royo ve Sora geri sıçrar. Euyın dikkatle inceliyor. Başımı sallıyorum.

Yıldızlar, bu imkansız.

Daha önce orada hiçbir şey yoktu. Bundan eminim. Buzu hissettim, çatlak yoktu, anahtar deliği yoktu. Ama şimdi bir kapı ve bir kilit var, gün gibi açık.

Aeri'ye bakıyorum. Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Bunu yapacağını nereden biliyordu?

"Sormalı mıyım?"

Başını eğerek bana bakıyor. "Hiç veritit görmedin mi?"

"Hayır."

"Tuhaf," diyor. "Her neyse, nadir bulunan bir taş ama mücevher değil. Gerçeği arayan bir taş olarak bilinir; aynı malzemeden yapılmış diğer taşları ortaya çıkarır. Kilit ve kenarlar da verititten yapılmış olmalı. Gerçekten zekice."

Aeri eğilir ve anahtarı kilide sokar. Tam oturuyor. Nefes veriyor ve bileğini çeviriyor. Nefesimi tutuyorum ve inanılmaz bir şey bekliyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Hem de hiç.

"Bu... sıkışmış." Kaşlarını çatıyor, anahtarı çıkarıyor ve tekrar deniyor ama sonuç aynı. "Bu çok garip."

Diz çöküp deniyorum. Anahtarın dönmesini bekliyorum ama onu da hareket ettiremiyorum. Sola ve sağa doğru deniyorum ve sonra anahtarı çıkarıp ters çevirerek tekrar deniyorum. Hiçbir şey fark etmiyor. Acaba kilit dondu mu yoksa rahip mi engelledi?

Royo yanımıza geldi. "Sorun nedir?"

"Kilidi açamıyoruz," diyor Aeri.

Eğiliyor, ben de denemesi için hareket ediyorum. Belki kaslar yardımcı olur. Olmazsa, kapıyı kırmak için ona ihtiyacımız olacak. Ama en azından artık kapının nerede olduğunu biliyoruz. Gölün ortasında.

Royo elini anahtarın üzerine koyar, çevirir ve kilit klik sesi çıkarır. Kalın, buzlu cam kapı aşağıya doğru açılır ve zifiri karanlığa giden beyaz merdivenler ortaya çıkar.

Yıldızlar.

Gözlerimi kırptıştırarak bir adım geri . Sonra şaşkınlığımı üzerimden atıyorum. Eğer rahip de aynı anahtarı kullandıysa, bu onun kaybolmasını açıklar. Tek gördüğümüz buzdu. Kapı aralığı.

Ama Royo'nun anahtarı neden döndü? Her yolu denedim.

"buyurun," diyor Aeri bana. Royo bana bakıyor ve bir kaşını kaldırıyor.

İkisi de gölün ortasındaki bir kapıdan ilk giren olmak istemiyor ve onları suçladığımı söyleyemem.

Duraksıyorum ve Aeri'nin bize yine tuzak kurup kurmadığını düşünüyorum. Bizimle nerede buluşacağını biliyordu, kapıyı nasıl bulacağını ve anahtarı nasıl kullanacağını çözmüştü ve tüm bunlar anahtarı ilk başta bulmak kadar tesadüfi görünüyor. Ama ona gölde olacağımızı söylemiştik. Ve anahtarın çalışmasına şaşırmış görünüyordu.

Hayır, o sadece çok iyi bir mücevher hırsızı. En azından öyle umuyorum.

Merdivenlerden ilk ben iniyorum, Euyun omzumun arkasında yayıyla duruyor. Zaybears'ı öldürmek bizi tekrar birleştirdi, şiddetin her zaman yaptığı gibi. İnançları zaman zaman dehşet verici olsa da aynı zamanda geliyor. Ya da ben buna inanmak istiyorum.

Kızlar takip ediyor ve en son Royo geliyor. Kapıyı arkamızdan büyük bir gürültüyle kapatıyor.

Ne oluyor lan?

Dördümüz de durup ona bakıyoruz. Sonra içerisinin bir şekilde birbirimizi görebileceğimiz kadar aydınlık olduğu aklıma geliyor.

Artık sürpriz unsurundan tamamen yoksun olduğumuza göre, kılıcımı çekip mermer merdivenden aşağı iniyorum. Merdivenler kaygan ama sanki beyaz taş içeriden aydınlatılmış gibi. Merdiven hafif kavisler çizerek uzun bir mesafe boyunca devam ediyor. Sonunu göremiyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Açık bir tuzak gibi geliyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Merdivenlerin dibine kadar saldırıya uğramadan geldiğimizde şaşırdım. Dışarı çıktığımızda, Bilgi Tapınağı'nın cam kubbesinin içindeyiz. Bu da suyun altında bir avluda olduğumuz anlamına geliyor.

Bu... inanılmaz.

Tanrıların yeryüzünde yapılar yarattığına dair efsanelere hiç inanmamıştım, çünkü tanrılar neden mimariyle ilgilensinler ki, ama etrafıma baktıkça burası fikrimi değiştiriyor. Kralın Arenası'nı insanların inşa ettiğinden emin olsam da, bunu insanların nasıl yaptığını göremiyorum. Kubbenin yan tarafındaki cama dokunuyorum, nasıl tuttuğunu merak ediyorum. Her yerde karanlık su var.

Etrafımızda parlayan balıklar yüzüyor ama biz kuruyuz. Önümüzde şaşırtıcı beyaz mermer bir tapınak duruyor. Meşaleler yanıyor, içeriden aydınlatıyor. Avluda küçük ağaçlar büyüyor, lamba direkleri alanı aydınlatıyor ve bunların hiçbiri mümkün olmamalı.

"Nasıl?" Aeri fısıldar. Balıkların geçip gitmesine seviniyor ve Royo onun sevincine neredeyse gülümsüyor.

Kendinde olmayan Sora bile etrafına bakıyor, menekşe rengi gözleri merakla dolu.

Yüzünü gördüğüm anda Seok'un kız kardeşini sattığını anladım. Ya da daha kötüsünü. Güneyli kontun Khitan'da olduğunu ona söylemediğim için pişmanım. Onu uyarmalıydım ama ziyafete geleceğini düşünmemiştim. Zeolin bunun sadece bir söylenti olduğunu söylemişti. Yine de gafil avlanmasına izin verdiğim için içimi suçluluk duygusu kemiriyor.

Zeolin'in düşünceleri beni gerçeğe döndürdü. Bu tapınağın anahtarı ondaydı ve onda olmamalıydı. Benim bulmam çok uygun oldu. Kendime geliyorum.

"Bir arada kalın," diye fısıldıyorum.

Şaşkınlığımı üzerimden atıyorum ve gözlemliyorum. Tapınağa girmenin bu kadar kolay olduğuna inanmıyorum. Euyun tanrıların bizim tarafımızda olduğunu söylediler ama bunun doğru olması için birkaç kez neredeyse yeniyorduk.

Tapınağa dikkatlice yaklaşıyoruz. Euyun şüpheliğimi anlıyor ve yayı hazır bir şekilde tarıyor. Royo'nun baltası omzunda.

Tüm Bilgi Tapınakları dört orijinal diyarın unsurlarına sahiptir: Wei'nin beyaz mermeri, Khitan'ın yaldızlı kubbeleri, Yusan'ın çeşmeleri ve Gaya'nın ahşap kapıları. Gaya eskiden dünyanın en uzun siyah ağaçlarına ev sahipliği yapardı. Kan Festivali'nin sonunda Joon kadim ormanı yok etti.

Ancak bu kapılar katliamdan daha eskidir. Siyah ahşap otuz metre yüksekliğe ulaşır ve efsanevi bilgi ağacını tasvir eden özenle oyulmuştur.

Yaklaştığımızda, pirinç kolu çekiyorum ve

İçeride. Ama kapıyı açar açmaz bir şeylerin çok yanlış gittiğini fark ettim.

Bölüm Yirmi Beş SORA

BILGI TAPINAĞI, KHITAN

Bu tapınak tanrıların gerçek bir hediyesi. Hayatım boyunca muhteşem yerlerde bulundum ama hepsi bunun yanında sönük kaldı.

Eğer bir erkek olsaydım, Bilgi Tanrısı'nın rahibi olur ve günlerimi bu kubbenin altında mutlu bir şekilde geçirirdim. Ve Daysum da buna bayılırdı. Güneşli bir pencere kenarında oturup kitap okumaktan çok sevdiği bir şey yoktur. Yoksul çocuklardık, bu yüzden sahip olduğumuz tek şey yırtık pırtık bir masal kitabıydı, ama her okuduğunda sanki ilk kez okuyormuş gibi çanlar çalıncaya kadar onunla otururdu.

İçimi keskin bir hüznün kaplıyor, çünkü Daysum'un şu anda nerede olduğunu biliyorum.

Burnumu çekiyorum ama etrafımız tamamen sessiz olduğu için ses çıkarmamaya çalışıyorum. Yanlış hissediyorum. Bu tapınaklar sessiz olmalı ama böyle değil.

Kapıdan girerken saygıyla eğiliyorum. Royo da öyle. Diğerleri öylece içeri giriyor. Aeri geç hatırlıyor ve hemen diz çöküyor ama ne Euyn ne de Mikail duraklıyor. Sanırım bir yarı tanrı ve bir iblis dua etmiyor -Mikail yarı tanrı.

Muhteşem bir büyük salonun ortasında büyük bir fıskiye su fışkırtıyor. Tavanlar, artık aşına olduğumuz Kitan tarzında yaldızlanmış boyalı kubbelerle tepemizde yükseliyor. Bu kata tamamen açık ikinci bir kat daha var; neredeyse odanın etrafını saran devasa bir balkon gibi. Zeminler de en az tavanlar kadar güzel ve süslü mozaiklerle kaplı.

Qali Sarayı'ndaki taht odası. Duvarlardaki binlerce rafta, pırıl pırıl beyaz mermerden oyuklarda sayısız kitap ve parşömen bulunuyor. Ama arka duvarda bir tutam kırmızı var.

Nefesim kesildi. Cehennem Krallığı. Bu kan mı?

İçeri dikkatlice giriyoruz, sorun var mı diye bakıyoruz. Bu görkemli tapınakta yanlış olan bir şeyler var.

Rahipler nerede?

Odanın ortasına, ortadaki çeşme ve sunağın yanına ulaşıyoruz. Büyük salonun orta noktasından, biri sağda diğeri solda olmak üzere iki oda daha görülebilir.

Sağ tarafı işaret ediyorum. O oda yerden tavana kadar parşömenlerle dolu gibi görünüyor ama ürperiyorum ve o taraftan uzak durmak istiyorum. Yani gitmemiz gereken yer orası.

Umarım bir gün tehlikeden kaçınabiliriz ama şimdilik tehlikenin içinden geçmek zorundayız.

Mikail ve Euyn silahlarını hazırlıyor ve Royo iki elini de baltasına götürüyor. Parşömen odasına doğru sürünüyoruz, koyu kırmızı bir zemine ulaşana kadar mozaik karolara basıyoruz.

Nefesim kesildi. Kırmızı çünkü kan denizi.

Parşömenler odaya yayılmış, bazıları sıırılsıklam olmuş. Birçoğu yok edilmiş, bıçaklarla parçalanmış.

Rahipleri bulduk. Hepsi buradalar. Ve hepsi ölmüş.

Bölüm Yirmi Altı

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Ben yaşıyorum.

Hana beni zehirlemedi. Midem bir kerede çok fazla zengin yemek yemekten dolayı isyan etti. O kadar uzun süre ekmek ve sudan başka bir şey yemedikten sonra et ve peyniri işleyemedim. Neredeyse bir gün boyunca acı çektim, ancak rahatsızlığım geçti ve beni hayatta ve hala Idle'da bir mahkum olarak bıraktı.

Hayatta kaldıktan sonra kendimi Hana'yı görmeyi umarak yemek sırasının yanında beklerken buldum. Sora hakkında daha fazla bilgi paylaşması için dua ediyorum. Diğerleri hakkında. Tüm bilgiler duymak istediğim şeyler olmayacağından değil. Hana'nın kardeşini serbest bıraktığını bilmesi beni heyecanlandırmadı ve Sora'nın Altın Yüzük'ü çalmak için Khitan'da olduğunu bilmek daha da kötü. Diğerleriyle birlikte olduğunu varsayıyorum ama bilmiyorum.

Sürekli nöbet tutmama rağmen Hana'yı göremiyorum. Uykuya dalıyorum, sonra uyanıp tekrar bekliyorum ama su ve bayat ekmek tepsilerimi getiren gardiyanlar dışında kimse gelmiyor. Hayal kırıklığı tuzlu bir yara gibi acıtıyor.

Her ayağa kalktığımda onu görmeyi umuyorum, ama sonra hiçbir işaret olmadan uykuya dalıyorum. Umut ve depresyon döngüleri devam ediyor, ta ki yavaş yavaş geri dönmeyebileceğini anlayana kadar. Belki de ihtiyacı olan her şeyi söylemiştir. Belki de aradığı bilgiye sahip değilim ve bu yüzden bana ihtiyacı yok. Ya da belki de onu tamamen hayal ettim. Belki de o kadar çaresizdim ki bunların hepsi ayrıntılı bir halüsinasyondur.

Mektubu cebimde tutuyorum. Hayır, bu hala bende. Bırakıyorum

Kâğıt avucuma batıyor, canımı acıtıyor ve gerçek olduğuna emin oluyorum. Hana buradaydı, bana o verdi ve Sora yazdı.

Hana bir sonraki yemekte hâlâ ortalıkta görünmeyince umutsuzluğa kapılıyorum. Ne kadar hayal etmeye çalışsam da Sora ile gelecek, kalbimi tutamıyorum.

Yere çöküyorum ve bir sonraki ekmek turunu es geçiyorum. Açım ama ne anlamı var ki? Neden devam edeyim ki?

Anahtarlar kapıda şingirdiyor ve kilit dönüyor. Önce bir şeyler duyduğumu sanıyorum, ama sonra kapı açılıyor ve ben yolumdan çekilmek zorunda kalıyorum. Kalbim hızlandı. Hana geri döndü.

Ya da biri beni öldürmeye geliyor.

Kapıyı açtıklarında gözlerimi kapatmayı öğrendim ve bu en azından ışığa alışmama yardımcı oluyor.

Yere bakıyorum ve nöbetçi botları görünüyor. Derin bir nefes alıyorum, kendimi korumaya çalışıyorum ama sonra elbise botları ve bir pelerin görüyorum. Hana elinde küçük bir fenerle beliriyor. Muhafızları kovuyor.

"Seni gördüğüme şaşırdım," diyorum, sesim kullanmadığım için cızırtılı çıkıyor.

Ses tonumu soğuk tutarak onunla konuşmaya ne kadar hevesli olduğumu gizlemeye çalışıyorum. Buraya en son ne zaman geldiğinden emin değilim. Belki o bana söyler.

"Günlerdir yoktun," diye ekliyorum. Yüzüne bakıyorum. İnkâr etmiyor, demek ki günler olmuş. Zaman kavramını biraz olsun koruyabildim.

"Geri dönmeyecektim," diyor Hana. "Sonra bir şeyin farkına vardım."

"Peki bu neydi?"

"Yalan söyleyecek kadar zeki değilsin."

Bunu bir hakaret olarak algılıyor ama bana dürüst olduğumu söylüyor, ben de omuz silkiyorum.

Beklediği tepki bu değildi. Hana başını öne eğdi ve sonra bir bez çuval daha attı.

Yemek.

Açmak için yere dalıyorum, bu noktada bir asilzadededen çok vahşi bir hayvan gibiyim. Burnunu kırıştırıyor

Tiksinti. Sora bir keresinde bana bu şekilde bakmıştı, yüzünde aşağılama dolu bir ifade vardı. Bu Tamneki'ye gitmeden önceydi, onu nihayet önemsemiğıme ikna etmeden önce. Babam gibi olmadığıma.

Onu düşünmek beni duraksatıyor. şu anda bir yemekten daha önemli olabilecek tek şey Sora.

"Sora mi?" Yukarı bakarak soruyorum.

Hana başını sallıyor.

Kendimi çığnemeye zorlayarak yemeye başlıyorum. Et o kadar lezzetli ki çektiğıim acıya değıecek ama daha küçük ısırıklar almak mideme iyi gelecek.

"Her halükarda hayatta," diyor Hana. "Gerçi baban da Kitan'da."

Bu çok garip. Babam gençken çok seyahat eder, dünyanın uzak köşelerini görürdü, ama şimdi Gain'den neredeyse hiç ayrılmıyor.

Bir parça peynir koparıp ağızıma attım. "Neden?"

İç çekiyor. "Hiçbir işe , değil mi?" Sesi hem hayal kırıklığına uğramış hem de şaşırmamış gibi çıkıyor.

"Seok sadece istediğı şeyleri paylaşıyor," diye hatırlatıyorum ona. "Benim bilmem gerektiğini düşündüğü şeyleri. Bunu biliyorsun."

"Oosant'taki deponun sahibi o muydu?" diye soruyor.

Duraksıyorum, depoyu bilmesine şaşıyorum.

Eğer o bir casussa olmamalıyım. Ben de Oosant için aynı şeyi merak etmiştim. Yasadışı laoli'de bir milyon altın mun bulunduracak kadar parası ve gücü olan sadece dört adam var ve babam da onlardan biri.

"Oraya gidene kadar Oosant hakkında hiçbir şey duymamıştım. Kitaplarında yazmıyor ama bu mümkün. Uyuşturucuların üzerinde kraliyet amblemi vardı, bu da Gaya'dan getirildikleri anlamına geliyor. Bu miktarda bir kaçakçılığın önünde engeller olacaktır ama söz konusu bile olamaz."

"Tabii taç için değilse." Hana yeniden bana odaklandı. "Bak ne diyeceğim. Seninle bir anlaşma yapacağım. Gain'den ayrılmadan önce bildiğın her şeyi bana anlattırsan, ben de

Yiyecek yemek, görecek ışık ve hatta akıl sağlığını kaybetmemen için yazacak kağıt getireceğim. Seok ve işleri hakkında bana verebileceğin her şeyi ver, ben de sana zaman kazandırayım."

"Bana zaman kazandırır mısın?" Kendimi yağlı, kurutulmuş sosis ve yumuşak peynirden yavaşlatıyorum. Bana bir muhallebi çöreği bile getirdi ama onu sona saklıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Burada ölmek gerekiyor. Ne zaman olacağını bilmiyorum. Ama yakında."

Donup kalıyorum, aklım yetişemedi kalbim küt küt atıyor. Peynir boğazımda düğümlendi. Hana o kadar rahat söyledi ki, sözlerini tamamen özümsemem bir saniye sürdü. "Kral ölümümü mü emretti?"

Başını sallıyor. "Bugün emri duydum. General Salosa bunun bir kaza ya da hastalık gibi gösterilmesini, infaz gibi gösterilmemesini söyledi. Hapishane gardiyanlarını elimden geldiğince oyalayacağım... ama tam bir ay alabileceğimi sanmıyorum."

Boğazımda safra birikiyor ve az önce yediğim tüm güzel yemekleri kusmak istiyorum. Eğer bana bir ay veremezse, Sora Yusan'a dönmeden öleceğim demektir. Ne olursa olsun, onu bir daha asla göremeyeceğim. Gözlerimden yaşlar akıyor ve onları burnumla geri çekiyorum. Tek istediğim buydu; onunla birlikte bir hayat için sadece bir şans. Kesinlik bile değil, sadece bir fırsat. Ve şimdi asla olmayacak.

Gözlerimi kapatıyorum ve kaybımın yasını tutmak için bir an duruyorum. Yaptığım her şey, yapmaya hazır olduğum her şey, zaman yüzünden hiçbir şey ifade etmiyor. Hıçkırıklar göğsümü parçalıyor ama dışarı çıkmalarına izin vermiyorum. Sanırım zaman, insanların tüm çabalarını aptalca bir oyun haline getiriyor.

"Sora," diye fısıldıyorum. Sonra gözlerimi açıyorum.

Hana irkildi ama bana saldırmadı. Onun yerine beni inceliyor. Ağzı açılana kadar gözleri keskin.

"Aman Tanrım, ona aşık olmuşsun" diyor.

İnkâr etme zahmetine girmiyorum - ne fark eder ki? "Onu ilk gördüğümünden beri," diyorum. "Daha cocuktuk, Daysum'u eteklerinin arkasına saklamaya çalıştık."

Hana bir adım daha yaklaşıyor. Kendimi destekliyorum,

düşündüm ki

Bana vurmak yerine eğildi. "Onu kurtarmama yardım edebilirsin. Ne kadar çok şey bilirsem, onlara o kadar çok yardım edebilirim. Ve şimdi alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var. Bu görevin asla başarılı olmaması gerekiyordu. Birileri onlara ihanet ediyor."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ama duraklıyorum. Bunların hepsi bir yalan, zeki bir casusun planı olabilir, ama bu Hana. Sora'yı sevdiğini biliyorum, bu kadarı doğru. Baştan başlamaya karar veriyorum ve bunun ona bir şekilde yardımcı olması için dua ediyorum.

Ben daha konuşmadan, iku'nun iniltili şarkısı hücreyi sarsıyor. Hana'nın gözleri duvarlara doğru kayıyor. Bu ses onu şaşırttığına göre burada fazla kalmamış olmalı. Ben buna o kadar alışmışım ki yankıların kaybolmasını bekliyorum.

"Sora'nın babası, babam ne fiyat teklif ederse etsin onu satmayı reddetti," diye başlıyorum. "Kızları almaya kararlı olan babam, Chul Sora'yı satmazsa tüm ailesini öldürmekle tehdit etti."

Hana feneri yere bırakıyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

SORA

BILGI TAPINAĞI, KHITAN

Euyn parşömen odasını tehditlere karşı araştırıyor ama ben gözlerimi zeminin ortasında yatan sekiz rahipten alamıyorum. Yaşları yirmi ile yetmiş arasında değişiyor. Üçü kadındı. Ve hepsi yavaş yavaş ölmüş.

Bakarken tüylerim diken diken oluyor. Hepsinin ağzı sanki birlikte bir şey okuyormuş gibi açık ama huzurlu görünüyorlar. Ölümü kabullenen bir bedenle, onunla acı içinde savaşan bir beden arasındaki farkı gördüm.

Parşömen odasını terk edip tapınağın geri kalanını silahlarımızı çekerek araştırıyoruz çünkü bunu yapan her kimse hâlâ burada pusuya yatmış olabilir. Bütün Yoksa'ları katledecek kadar cesur olan birinin kaybedecek hiçbir şeyi yoktur ve bu yüzden son derece tehlikelidir.

Arka duvardaki kan sıçramasının yanında yere yığılmış bir cesedin yanından geçiyoruz; dokuzuncu rahip. Neden diğerleriyle birlikte olmadığını anlamıyorum ama o da gözleri açık bir şekilde ölmüş. Bu gülümsüyor.

Bir soğukluk daha atlattım.

Yoksa'nın hepsinin orta kısımlarında ölümcül ve acı verici bıçak yaraları var. Yalnız rahibin de boynu kesilmiş.

Beşimiz çeşme sunağında durduk. Aeri ve ben nefesimizi tuttuk. Bu kadar çok ölüm görmek insanın ruhunu tüketiyor. Ve ben çok yorgunum. Bütün gece at sürmekten yoruldum, asla güvende olamamaktan yoruldum, her zaman sebat etmek zorunda olmaktan yoruldum. Ama kardeşimi kurtarmanın tek yolu kraliçeye ulaşmak. duruyorum,

Başım dik bir şekilde. Devam etmeliyiz.

Kendimizi toplayıp sol taraftaki odayı arayacağız. Neyse ki burada ceset yok ama oda yağmalanmış. Okuma masaları devrilmiş, ciltler parçalanmış. Kâğıtlar, diğer odada kanın yaptığı gibi yer karolarını gizliyor. Kaç kitabın yok edildiğinden emin değilim, muhtemelen yüzlerce.

Tanrım, Daysum ve ben çocukken yüzlerce kitapla neler yapardık.

Birisi bir şey arıyordu. Ne olduğunu ya da neden olduğunu hayal bile edemiyorum. Başarılı olup olmadıklarını söylemek de imkansız.

"Şimdi ne yapacağız?" Ben soruyorum.

Mikail rahatlar ve kılıcını kınına sokar. "Mesafe Kuralının istisnalarını bulacağız."

"Burada nasıl bir şey bulacağız?" Royo etrafı işaret ederek soruyor.

İyi bir noktaya değindin. Bu tapınakta yüz bin kitap ve bunun beş katı kadar parşömen olmalı. Eğer doğru hatırlıyorsam, tapınaklarda sadece Kitan'ın değil, Wei, Yusan ve Gaya'nın da tarihi bulunuyor. Ejderha Efendisi'nin dört orijinal krallığı -bin yıllık insan egemenliğinin eksiksiz bir tarihi.

Yukarı ve etrafa bakıyorum. Tüm muson mevsimini okuyarak geçirek de aradığımızı bulamayabiliriz. Planımız her zaman rahiplerin hayatta olmasına ve bize yardım etmeye istekli olmalarına bağlıydı.

Kulaklarım çınlıyor, parmaklarım buz kesiyor. Zamanımız yok. Harcadığımız her saniye Daysum ve Ty'ın acı çektiği bir saniye daha demek. Birini ya da ikisini sonsuza dek kaybedebileceğim bir an daha.

"Neden ondan yardım istemiyoruz?" Aeri üstümüzü işaret ediyor.

İkinci katta, bir kütüphane merdiveninin altında rahip oturuyor. Takip ettiğimiz kişiyle aynı kel noktaya sahip, bu da nasıl hâlâ hayatta olduğunu açıklıyor.

Daha yeni geldi.

Mikail adamla Kitanca konuşuyor, yardım istiyor ve güvenlik sözü veriyor. Yıllardır duymadığınız bir dilin aniden geri gelmesi çok tuhaf. Eski bir arkadaşla konuşmaya başlamak gibi.

Rahip tek kelime etmese de sonunda döner merdivenden aşağı iner. Orta yaşlı, orta boylu, çekingen bir havası olan bir adam. Bir savaşçı ya da kılıç değil, bir bilgi rahibi olduğu kesin. Euyun bile onun bir tehdit olmadığını anlar ve yayını indirir.

Rahip merdivenin dibinde, yaldızlı korkuluklara tutunarak dururken Mikail konuşur. Yanıt yok. Yusanca tekrar dener.

Royo baltasını kaydırarak, "Eğer konuşmuyorsa, onu konuşturabilirim," diye teklif etti.

Rahibin neden bir şey söylemediğini merak ediyorum ve sonra aklımın bir köşesinden tapınağın içinde konuşamadıklarını hatırlıyorum.

"Burada konuşamaz," diyorum. "Bu onların yeminlerinin bir parçası."

Diğerleri bana dönüyor ama rahip başını sallıyor. Mikail ona kapıyı işaret ediyor ve sonra avluda kayboluyorlar. Birkaç dakika sonra tekrar içeri giriyorlar.

Mikail, "Yeni dostumuz Luhk, ölü rahiplerin ruhlarını serbest bırakmasına yardım etmemiz karşılığında bize yardım etmeye hazır," diyor.

Rahip başını sallıyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Yusaniceyi hepimiz kadar iyi anlıyor. Tüm dilleri akıcı bir şekilde konuştuğunu hayal ediyorum.

Euyun ve Royo kabul etmeye pek istekli görünmüyorlar ama bu adil bir takas. Yine de cesetleri nerede yakabileceğimizden emin değilim. Kesinlikle su altında değil.

Mikail, "Royo ve Euyun, rahipleri bir ateş yakabileceğimiz yere taşımak için yardımınıza ihtiyacım olacak," diyor.

"Harika," der Royo. Ciddi değildi.

Mikail rahibe döner. "Bu arada onlara Mesafe Kuralı'nın istisnalarını nerede bulacaklarını göster." Aeri ve beni işaret ediyor.

Luhk başını sallıyor ve onu takip etmemizi işaret ediyor. Burada kadınlara saygı duyuluyor, o yüzden bunu yadırgamıyor. Sadece Aeri ve ben birbirimize bakıyoruz, bu kadar önemli bir şeyle görevlendirildiğimiz için şaşkınsınız.

Euyn itirazlarını Mikail'e fısıldar. "Bu konuda onlara güveniyor muyuz?" diye sorar. Mikail onu görmezden gelir.

Rahibin bizi yağmalanmış odaya götürmesini bekliyorum ama onun yerine bizi üst kata çıkarıyor. Euyn şikâyetlerini bizden karmaşaya kaydırırken, rahiplerin ne zaman öldürüldüğünü merak ediyorum. Kurbanlarımın yanında hiç uzun süre kalmadım ve okulda ölen kızlar vücutları soğumadan yakılmışlardı. Ama öleli en fazla bir gün olmuş gibi görünmüyor.

Luhk duvarda rastgele bir yere gidiyor ve deri ciltli iki büyük cilt çıkarıyor. Ona Kitanca teşekkür ediyorum. Yusanca konuşuyor olsa da, birini ana dilinde selamlamak her zaman daha naziktir. Gülümsüyor ve ana kata geri dönüyoruz.

Mikail derin nefesler arasında, "Ejderha Lordu'nun emanetleri hakkında sahip olduğunuz tüm bilgilere de ihtiyacımız var," diyor. Euyn bacaklarını taşıırken o da iri bir rahibi omuzlarından tutmuş taşıyor.

Gözlerimi yere damlayan kandan ayırıyorum.

Aeri Mikail'e doğru döner. "Nedenmiş o? Yüzüğü çalmayacağımızı sanıyordum."

Euyn duraklar ama Mikail yürümeye devam eder. Cesedin uzun bacakları bir gümbürtüyle düşer.

Mikail kaşlarını çatar. "Çünkü Joon kutsal emanetleri yeniden bir araya getirmeye çalışıyor olabilir."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, ama Aeri'nin parmakları pelerininin yan tarafını endişelendiriyor, bu yüzden iyi bir şey olduğundan şüpheliyim.

Rahip soldaki odaya doğru gider ama odanın içine girmez. Üçüncü raftan bir kucak dolusu parşömen ve bir cilt alır. Sonra başka bir duvara gider. Ve sonra bir tane daha. Etrafta dolaşırken, cübbesi sallanırken, eminim ki

O olmasaydı bu bilgiyi asla bulamazdık. Bu nedenle, rahipleri öldürenlerin de aradıklarını bulduklarından şüpheliyim. Yavaş işlenen cinayetler muhtemelen işbirliği yapmamanın cezasıydı. Huzurlu yüzler rahiplerin ölümü kazanmış olmasından kaynaklanıyordu.

Bunda küçük bir rahatlık var.

Aeri ve ben kitapları kanlı parşömen odasından uzaktaki bir okuma masasına getiriyoruz. Luhk masanın üzerine birçok parşömenin yanına on cilt daha bırakıyor.

Çok fazla.

Aeri Mesafe Kuralı üzerine bir kitap açıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu Kitanca," diyor Aeri. "Okuyamıyorum."

Bir parşömen açarken bana ikinci cildi uzatıyor. Luhk, Ejderha Lordu kalıntıları hakkında beş cilt daha getirmişti. Okumaya başlıyorum. Bunların hepsini çözecek kadar Kitanca bilmiyorum, bu yüzden Mikail veya Euyn'u beklemem gerekecek, ama yapabildiğimi gözden geçiriyorum ve ilgili olacağını düşündüğüm yerleri işaretliyorum. Euyn'u haklı çıkarmak istemiyorum.

Parşömenlerin bazıları Weian ve eski Gayan dillerinde yazılmış ve Mikail'in bile onları okuyabileceğinden emin değilim. Ama denemek zorundayız.

Aeri ve ben sessizce okuyoruz. Neredeyse huzurluydu, kanlı cesetlerin dışarı çıkması ve Royo'nun homurdanmalar arasında küfretmesi dışında.

Yirmi Sekizinci Bölüm

EUYN

BILGI TAPINAĞI, KHITAN

Mikail'le birlikte bu kadar çok ceset taşıyacağımı hiç beklemiyordum. Rahipleri tapınağın dışına, merdivenlerden yukarı ve buzun üzerine çıkarıyoruz. Cüppeleri, yaraları ve dolambaçlı merdivenleri düşününce söylemesi kolay. Biraz zaman alıyor ama dokuzunu da kıyıya çıkarıyoruz.

Şimdi bu karda bir cenaze ateşi yakmak gibi yeni bir ikilemimiz var. Dördümüz durmuş, kafa patlatıyoruz ama ben etrafa bakmaya devam ediyorum. Hareket etmemiz gerekiyor. Burada çok açıktayız ve izlendiğimiz hissinden kurtulamıyorum.

"Kitapları çıra olarak kullanamaz mıyız?" Royo soruyor.

Sanırım rahip bu öneriden dolayı bayılabilir. Başını şiddetle sallıyor ve nefesi kesik kesik geliyor.

"Yani parçaladıklarını kastediyorum..." Royo ekliyor ve sonra karı tekmeleyerek uzaklaşıyor.

Rahip başını sallamaya devam ediyor, yemin etmediği zamanlarda bile az konuşan bir adam. Sanırım kurtarabildiğini kurtaracak ve yok edilen tüm materyalleri yeniden yazacak - eğer o kadar uzun yaşarsa. İçimden bir ses yaşamayacağını söylüyor.

"Isınma kulübesini söküp kullanabiliriz," diyor Mikail. "Bu yeterli olabilir." Önce kıyıya sonra da bana bakıyor. "Euyn, bizi koru. Rahip bir haftadır buraya gelmediğini söylüyor. Diğerlerinin ne zaman burada olduğunu söylemek zor.

öldürüldü, ama tahminimce bir günden az oldu."

Yayımı kaldırarak, "Bu hayatta ve sonraki hayatta sizindir," diyorum.

Bunu söylemiyor çünkü Royo ve rahibi yönetmekle meşgul. Ya da en azından ben buna inanmak istiyorum.

Zaybear saldırısından sonra normale döndüğümüzü sanıyordum ama dönmemişiz. Onun benden uzaklaştığını hissedebiliyorum, tıpkı akıntının parmaklarımın arasından kayıp gitmesi gibi ve bu çıldırtıcı.

Ne olursa olsun, onu her zaman koruyacağım. En yakın yamacın kenarında bir pozisyon alıyorum ve önüme hızlı bir kar duvarı örüyorum. Arkasına çömeliyorum ve yayım omzumda bekliyorum. Soğuk ve rahatsız ama avcılık günlerimden beri böyle oturmaya alışkınım. Çanlar ve ziller boyunca çömeldiğim için bacaklarım aldatıcı bir şekilde güçlü - Fallow'da Mikail'i bu şekilde kaldırıp taşıyabildim.

Bunun daha basit bir zaman olacağını kim düşünebilirdi ki?

Diğer adamlar ateş yakmak için çalışmaya başlar. Bankları, yakacak odunları getirirler ve hatta sobayı kulübeden çıkarırlar. Soba zekicedir. Dokuz ceset birlikte yanmak zorunda kalacağı için ateşin yeterince ısınmasına yardımcı olacaktır.

Royo kulübeye geri döner, bir süre kulübeye bakar, sonra eldivenli elleriyle kapıyı söküp atar. Mikail başını sallar, odunları ateşe taşırken kendi kendine güler.

Royo baltasını savurur ve kulübenin köşesine vurur. Tüm yapı bükülmeye başlıyor. Birkaç vuruş sonra, idare edilebilir parçalara ayrılır.

Verimli bir şekilde çalışıyorlar ama ateş hazır olduğunda hava iyice kararmış oluyor. Herhangi bir tehlike işaretine karşı gözümü dört açıyorum.

-Bir fener, bir çelik parıltısı, bir zırh çınlaması. Mikail katillerin buraya gelmesinin üzerinden bir gün geçtiğini tahmin ediyor. Bence bundan daha az, cesetlerin durumuna bakılırsa en fazla yarım gün. Gölgelelerin sürünerek ilerlediğini, casusların ya da suikastçıların saklandığını görmeyi umuyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ama kayda değer tek şey küçük bir ay baykuşunun gölün etrafında defalarca dönmesi.

Rahip kiliseden bir meşale ve bir vazo yağ getirir.

Tapınak. Rahiplerin her biri için, hatta kadın olanlar için bile Lord Yama'ya dualar eder. Sonra Bilgi Tanrısı'na ve Gök Kralı'na birer dua daha ediyor. O başka bir duaya başlarken ben ayağımı vurarak huzursuzlanmaya başlıyorum. Tam bir cenaze töreni için gerçekten vaktimiz yok ama anlaşma anlaşmadır.

Mikail'in neden kabul ettiğini anlamıyorum. Onu zorlayacak gücümüz vardı.

Son olarak rahip tüm yağ ceketlerin üzerine döker ve ateşi yakar. Çok az odunla, yağ ceketlerin yanmasına yardımcı olacaktır. Yusan'da, ceketler ateş alır almaz ruhların serbest kaldığını düşünürüz. Sanırım Khitan'da da durum aynı.

Ruhlar serbest bırakıldıktan sonra, kan sıçramış merdivenlerden aşağı iniyoruz. Rahip bizden tapınağın kapısında beklememizi istedi.

"Ya bu bir tuzaksa?" Royo soruyor. Paranoyak düşüncelerimi dile getirirken gözleri etrafta geziniyor.

Mikail, "Arkada gizlenmiş bir ordusu yoksa, sanırım bunu halledebiliriz," diyor.

Ama yayımı hazır tutuyorum.

Rahip botlarımızı temizlememiz için bir bezle geri geliyor. Royo utangaç bir tavırla ilk itaat eden oldu. Rahip yanımızdan geçip merdivenleri silmeye yöneliyor.

Tapınağa girdiğimizde kızlar hâlâ okuma masasının başındalar, ancak şimdi masanın üzeri açık kitaplar ve açılmış parşömenlerle kaplı.

Durdular ve bize baktılar. "Ne buldunuz?" Mikail soruyor.

"İyi ve kötü haberler var," diyor Aeri. "Önce hangisini istersiniz?"

Midem bulanıyor. Tabii ki kötü haberler var. "Kötü." Mikail aynı anda "İyi" diyor.

O ve ben durduk ve bakışlarımızı değiştirdik.

"Bu çok garipti." Aeri benden Mikail'e bakıyor. "Her neyse, iyi haber şu ki Mesafe Kuralı'nın iki istisnası var gibi görünüyor. Ama ikimiz de konuşmuyoruz

ne anlama geldiklerini anlayacak kadar Khitanese. Garip bir şekilde yazılmışlar."

"Yeterince kolay." Mikail masaya doğru ilerliyor.

"Bekle, kötü haber ne?" diye sordum.

Aeri biraz solgunlaşıyor. "Şey, mesele şu ki... kralın yüzüğü neden bu kadar çok istediğini bulduk."

Kaşlarımı kaldırıp bekliyorum.

Bir parşömen açıyor. "İşte burada. 'Birden fazla kutsal emanetin kullanılması, insan tanrı ile birleştikçe güçlerini artırır'" diye okuyor.

Midem bulanırken Mikail elini yüzünde gezdiriyor. Joon Ölümsüz Taç'a, Alevli Kılıç'a sahip ve şimdi de onu dünyanın en güçlü varlığı yapacak olan yüzüğü istiyor.

Bölüm Yirmi Dokuz

MİKAİL

BİLGİ TAPINAĞI, KHITAN

Hiçbir koşulda Joon'un yüzüğü almasına izin veremeyiz. Burada başarılı olmak çok daha önemli hale geldi ve bu zaten ölüm kalım meselesiydi.

Mesafe Kuralı'nın istisnalarını okumak için uzun, vernikli masaya oturuyorum. Aeri ve Sora iki yanımda, Royo ve Euyn ise karşımda duruyorlar. Okumayı bitirdiğimde, keşke okumasaydım diyorum. Arkama yaslanıyorum ve Sora'nın menekşe rengi gözleri üzerimde. Aslında herkes beni izliyor.

"İyi değil, değil mi?" diye soruyor, ağzının kenarları aşağı doğru eğiliyor.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Kolay değil." Bu hafif bir ifade oldu.

"Onu bize ver," diyor Royo. Orada durmuş bekliyordu. Okuyabildiğinden eminim ama alim değil. Herkes bir kitabı karıştırırken ya da bir parşömeni açarken, o Aeri'nin okumasını izlemekle yetiniyordu - tabii kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda.

"," diyorum. "İlk istisna, krala bir amarth yumurtası getiren kişiye Oligark Dağı'nda en üst düzeyde bir villa verileceğini belirtiyor. Ancak bizim amaçlarımız açısından daha da önemlisi, kralın sofrasında yemek yiyebilecekler."

Hepsi sessiz.

"Amarth nedir?" Royo soruyor.

"Bir tür kuş," diyorum.

Bunu en iyi bu şekilde ifade edebilirim. Bir efsane kabusu demek daha doğru olur. Hiç görmedim. Görmek de istemedim. Ama duymuştum. Casuslarımızdan biri yaklaşık bir yıl önce bir Amarth tarafından öldürüldü. Kalıntılarını asla bulamadık.

"Yüce Tanrılar, bu bir samroc gibi değil, değil mi?" Euyun'un kahverengi gözleri genişler.

Daha kötüsü de olabilir.

"Amarthlar yarı insan ama çoğunlukla kuştur. Beyaz tüyleri vardır ve bir insandan yaklaşık bir baş daha uzun dururlar. Sözde Gök Tanrısı'nın hizmetkârlarıdır. Bu metne göre, kraliçeleri siyah renkli yumurtalar bırakır."

"Yarı insan mı?" Aeri soruyor.

"Efsaneye göre Gök Kral'ın oğlu bir kadını sevmiş ve onunla kartal şeklinde çiftleşerek bir yumurta üretmiş," diyorum. "Bu ilk Amarth'tı. Eğer gerçekten insan iseler, bunun onları yamyam yaptığına inanıyorum. Etoburlar, jilet gibi keskin gagaları, uzun pençeleri ve kartalların hızına sahipler. Ama söylendiğine göre insani özelliklere sahipler ve konuşabiliyorlar."

Euyun titiyor ve ben onun ne düşündüğünü biliyorum. Samroc'la karşılaşmamızı daha da kötüleştirebilecek tek şey onların bizimle konuşması olabilirdi. Bu düşünce omuzlarımda bir ürperti yaratıyor.

Royo alnını ovuşturuyor. "Papağan gibi mi konuşuyorsun?"

"Hayır, sanırım sana ve bana daha yakın," diye cevap veriyorum. "Ama kitapta yazmıyor."

Kafasını çalışırken alnı kırışıyor.

"Ben gerçekten..." Euyun solgunlaşır. "İki istisna olduğunu söylemişsiniz. Belki de diğerini denemeliyiz?"

Sanırım ikimiz de kaldırabileceğimiz kadar kuşla karşılaştık. Ancak ikinci seçenek de kolay ya da güvenli değil.

"Diğeri ise Staraheli'nin kellesini getirene dağda bir villa verileceğini ve kralın ayaklarının dibinde oturmasına izin verileceğini belirtiyor."

"Staraheli kim ya da ne?" Sora sorar.

"O, ülkenin kuzeybatı kesiminde yaşayan ve Kitanlı olmayan Marnalıların hükümdarıydı. Yüzyıllar boyunca karada ve suda Kitanlarla savaştılar ve ağır kayıplar verdikten sonra buz mağaralarına ve donmuş çorak topraklara çekilmek zorunda kaldılar. Ancak Staraheli başarılı istilalar düzenleyen parlak bir stratejistti. Vashney'e kadar ulaşmış ve yenilmeden önce bir prensi öldürmüştü. Ama Khitan onu yakalayamadı, bu yüzden kellesini istiyorlar."

Luhk kan sıçramalarını sildiği arka duvardan başını sallıyor.

Euyn, "Ama son Staraheli isyanı bir asırdan fazla zaman önceydi," diyor.

Şaşırmış olmama rağmen başımı salladım. Tarih öğretmenine dikkatini vermiş olmalı, ki bunu beklemiyordum. Eğer ilgisini çekmiyorsa Euyn pek de iyi bir öğrenci sayılmazdı. Öğretmeni muhtemelen çekiciydi.

"O zaman Quilimar'a götürecektir bir kafa yok," diyor. "Uzun bir yaşam sürmüş olsa bile, şimdiye kadar kül olmuş olmalı."

"Marnalılar ölümlerini gömer," diyorum.

Yüz yaşındaki bir cesedin mezarını soyma düşüncesi herkesin aklına gelince masa sessizleşiyor. Dediğim gibi, harika değil.

"Bir düşmanın kafasını sergilemek istemenizi anlıyorum ama neden yumurta?" Aeri soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum.

"Lanet yüzünden," diyor Euyn, bir kitabı çevirip yüzümüze bakarak.

Herkes etrafta toplanır. Elinde çatal ve bıçakla oturan bir kral resmi. Siyah devekuşu yumurtasına benzeyen bir şeyi yemeye hazırlanıyor.

"Ne laneti?" Royo sorar.

Euyn, "Yüzük, tüm kutsal emanetler gibi, takan kişiyi kullanımı karşılığında korkunç bir bedelle lanetliyor," diyor. "Taç bir istisna çünkü sadece sahtekarları koruyor ya da küle çeviriyor, ancak bir düşünce var ki maliyeti artıyor

delilik. Ne olursa olsun, Altın Yüzük muazzam bir acıya neden olur ve takan kişinin kanını zayıflatır. Su Asasının kurumaya ve Alevli Kılıcın yanıklara neden olması gibi. Tüm kutsal emanetler takan kişinin canını çeker. Burada bir amarth'ın siyah yumurtasını yemenin kanı temizlediğine inanıldığı yazıyor. Kral bir tedavi arıyordu."

Sora yumuşak bir nefesle, "Belki de eceliyle ölmüştür," diyor.

Hepimiz dönüp ona bakıyoruz. Aeri yüzünü çarpıtıyor, Royo'nun kaşları bir araya geliyor ve Euyn gözlerini kırıştırıyor. Yine de Sora saf değil. İyiliğe inanıyor, ki bu yaşadıklarından sonra anlaşılmaz bir şey.

"Boş ver." Başka tarafa bakıyor.

"İçimden bir ses bu yumurtalardan birini Quu'daki pazar yerinde bulamayacağımızı söylüyor, değilmi?" Royo soruyor.

"Bilinen en yakın Amarth yuvası Işık Dağları'nda, buradan beş gün kuzeyde." Etrafımdaki herkese bakıyorum. "Peki kim ne yapmak istiyor?"

Tek gürültü, rahip parşömenleri temizlerken çıkan hışırtıdır.

Elbette kimse bu iki öğeyi de elde etmek istemez. Bu yüzden Mesafe Kuralının tek istisnasıdır ve bu yüzden muazzam ödüllerle gelirler. Akli başında hiç kimse bunu denemez. Ama artık başka seçeneğimiz yok.

"İyi haber şu ki, bir tanesinde başarılı olduğumuz sürece, özel bir izleyici için yeterli olacaktır," diyorum.

Kimse bunu çok rahatlatıcı bulmuyor. Muhtemelen öyle olmadığı içindir. Gönüllü olmayınca kararı onlar adına ben veriyorum.

"Royo ve Aeri, siz yumurtayı çalmak için Işık Dağları'na gidin," diyorum. "Sora, Euyn ve benimle gel. Staraheli'nin başını bulacağız -buranın yaklaşık dört gün batısında, Marnalıların buz mağaralarının yanında bir yerde olmalı. Başardıktan sonra, hepimiz Vashney'de buluşacağız. Eski şehrin merkezinde The Revelry adında bir han var. On gün sonra orada yeniden bağlantı kuracağız ve birlikte Quu'ya gideceğiz. Eğer

İki taraftan biri geri dönmezse, bir sunsae sonrasına kadar bekleyin ama sonra yalnız gidin. Hepimizin başarısız olması için bir sebep yok."

Herkes aynı anda konuşmaya başlar, şüphesiz aynı fikirde değildir.

İçimi çekiyorum ve avucumla masaya vuruyorum. Hepsi sustu. "Bizi bu şekilde ayırmamın nedeni Sora'nın muhafızları sessizce öldürmesi ve Euyn'un da ben kafayı keserken beni koruması. Yumurtayı almak için gizlilik kullanmak ve bunu hızlıca yapmak en iyisi, bu da Aeri'yi bu görev için en uygun hale getiriyor. Yolda onu koruyacak ve işler ters giderse Amarth'la savaşılabilecek birine ihtiyacı var, bu da Royo anlamına geliyor. Sanırım Royo ve Euyn yer değiştirebilir ama hepinizin kendine özgü yetenekleri var ve iki görev de ek kişilerden fayda sağlamaz."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz neden Khitan'a gönderildiğimizi anladım.

"İşte bu yüzden buradayız," diyorum.

Ben ayağa kalkıp durumu çözmeye çalışırken diğerleri bana dönüyor.

"Taht odasından beri merak ediyorum, neden biz? Joon neden onca zahmete katlanıp kızını riske atsın ki? Neden bizi yakalamak için hile yaptı ve bizi hayatta tutmak için çaba sarf etti? Ve şimdi bir cevabım var."

Duraklıyorum ve hepsi bana bakıyor.

"Bilgi Tapınakları dört orijinal diyarın da yazılı tarihlerini içerir. Joon, Yusan'daki tapınakta Mesafe Kuralı'nı ve istisnaları okumuş olmalı. Staraheli'nin kellesini Quilimar'a vermek için gereken becerilere sahip olduğumuzu biliyordu. Ateş et, zehirle, plan yap." Euyn, Sora ve kendimi işaret ediyorum. "Ve Aeri ile siyah yumurtayı çalabiliriz. Quilimar'ın birkaç metre yakınına geldiğimizde Sora onu zehirleyebilir."

Bu her şeyin cevabı değil ama bir gizem çözüldü. Ancak bir şeyleri kaçırdığımı biliyorum çünkü bunların hiçbirisi biz Khitan'a ulaşmadan önce Quilimar'ı neden öldürmeye çalıştığını açıklamıyor.

"Bu Kral Joon'un rahipleri öldürdüğü anlamına mı geliyor?" Sora soruyor. "Olabilir. Cinayetlerin bizimle ilgisi olmayabilir de."

Euyn diyor ki. "Belli ki birileri bir şey arıyordu; asıl soru ne olduğu."

Rahibe dönüyoruz, o da soluklaşıyor ve sallanıyor.

"Luhk, biliyor musun?" Ben soruyorum. "Kardeşlerin tapınakta ne saklamak için öldüler? Bu muydu?" Masanın üzerindeki bilgilere el sallıyorum.

Başını sallıyor ve utangaç bir şekilde yanımıza geliyor. Bize tam olarak güvenmiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Ama elini cebine atıyor ve küçük bir parşömen çıkarıyor.

Okudum ve sonra tekrar okudum. Doğru olup olmadığını anlamak için kaşlarımı kaldırarak rahibe bakıyorum ve o da başını sallıyor. Bu tam da Quilimar'ın insanların bilmesini engellemek için öldüreceği şey. Elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Ne oldu?" Euyn sorar.

Parşömeni Luhk'a geri veriyorum ve nefes veriyorum. "Kız kardeşin Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü'nü kullanamaz."

Euyn gözlerini yavaşça kapatır. Sora ağzını kapatır. Aeri nefes nefese kalır. Ve Royo sadece şaşkın görünüyor. Benim de öyle. Quilimar'ın yüzüğü neden kullanamadığından emin değilim ama diğer diyarların bunu öğrenmesini istemeyeceğinden eminim. Yüzük olmadan daha zayıftır ve zayıflık her zaman ölümüne neden olur. Bunu gizli tutmak için, piteua sırasında suikastçının yaldızlı gömleğini taklit etti ve bilgiyi yok etmek ve rahipleri öldürmek için askerler gönderdi. Yüzüğün bir sahtekârı küle dönüştürememesi çok yazık; bir endişe daha az olurdu.

Ama artık onun sırrını biliyoruz.

Askerleri geri gelmeden buradan gitmeliyiz.

Otuzuncu Bölüm

ROYO

BILGI TAPINAĞI, KHITAN

Bu plan boktan.

Hiçbir şey öğrenmemişiz gibi yine ayrılacağız. Ne zaman ayrı düşsek, her şey On Cehennem'e gidiyor. Şimdi, Aeri ve benim dağlardaki vahşi bir papağandan yumurta almamız gerekiyor. Bir güneşe kadar sadece o ve ben.

Çürüyen, yüz yaşında bir cesetle uğraşmayı tercih ederim.

Dizlerimin arasında otururken baltamı bir topaç gibi döndürüyorum. Onunla o kadar uzun süre yalnız kalamam. Kendime ne dersem diyeyim, ne kadar güçlü olmak istersem isteyeyim, kırılacağımı biliyorum. O gözler, o gülümseme, o kaygısız mutluluk, bugünlerde pek görmediğim bir şey. Ve bundan daha fazlası, bana hissettirdikleri. Onun için önemliymişim gibi davranıyor, beni seviyormuş gibi. Çoğunlukla mesafemi korumayı başardım ve kendime onun bir yalancı ve aktör olduğunu hatırlatabiliyorum. Ama onunla yalnız kaldığımda, ona tekrar aşık oluyorum. Balta sapını boğuyorum. Bunu yapamam. Kalbim ikinci bir ihanete dayanamaz.

Mikail çeşmenin orada. Euyun ile yoğun bir tartışmanın ortasında ama onunla konuşmam gerek. Euyun ve ben onun dediği gibi yer değiştirebiliriz. Herkes için daha iyi olur.

Tamam, benim için daha iyi olacak, onun için ne fark eder ki?

Mikail ve Euyun birbirlerine o kadar odaklanmışlardı ki yanlarına gittiğimi bile fark etmediler.

"Null," diyor Euyun.

Mikail başını sallıyor.

"Onu öldürmeliyiz," diye fısıldıyor

Euyn. "Pardon?" Mikail diyor ki.

Euyn'un gözleri yana kayar. "Çok şey biliyor. Ve geri gelecekler - on rahip olması gerektiğini fark edecekler. Kız kardeşim onu da diğerleri gibi öldürecek ya da işkence edecek ve o da yerlerimizi ele verecek. Onu şimdi, temiz bir şekilde ve acı çekirtmeden öldürmek bir iyilik olur."

Mikail suskun bir şekilde Euyn'a bakar. "Kimi öldürüyoruz?" Ben soruyorum.

İkisi de dönüp bana bakıyor. Euyn'un yanakları kızarıyor ve Mikail en iyi ihtimalle sinirli görünüyor. Öfkeli demek daha doğru olur, çenesi kenetlenmiş, gözleri sert.

"Hiç kimse," diyor Mikail. "Yardımları karşılığında onlara güvenlik sözü verdiğem insanları öldürmem."

"Mikail..." Euyn diyor ki.

"Hayır." Mikail'in keskin sesi ince boşlukta yankılanıyor.

Aeri irkildi ve Sora durakladı. Yeni botlarıma bakıyorum, sanki birdenbire gerçekten ilginç olmuşlar gibi.

"Kız kardeşin fermanları çiğnemeyi ve tapınakta kan dökmeyi seçerse, bu onun sorumluluğundadır," diye devam ediyor. "Ailenizden daha fazlası olun."

Euyn kızarır. "Ben Yusan'ın veliaht prensiyim!"

Mikail öne doğru eğilir, yüz hatları sertleşir. "Sen hiçbir şey."

Euyn yüzüne tokat yemiş gibi bakıyor. Kimse kımıldamıyor.

Bunu sormanın zamanı değil.

Masaya geri dönüyorum. Aeri parmağını bölgenin haritası üzerinde gezdiriyor ve rahip evet ya da hayır anlamında başını sallarken o soru sormaya devam ediyor. Bana sorarsanız, ona gereğinden fazla yaklaşıyor. Kanımın yükseldiğini ve yüzümün ısındığını hissediyorum ama boğazımı temizleyip bir şeye, başka bir şeye odaklanıyorum.

Sora, Khitanese zehirleri üzerine bir kitabı kapatıyor. Sanırım buradakileri Yusan'dakiler gibi bilmiyor.

"Artık gitmeliyiz, Sora." Mikail sanki Euyun'dan yeni ayrılmamış gibi yine normal haliyle yanımıza geliyor. İlişkilerindeki değişimin hepimiz için ne anlama geldiği konusunda daha çok endişelenirdim ama bunun önemli olması için görevlerden sağ çıkmamız gerekiyor.

Aeri bazı notlar alır. Ellerini alnına götürerek rahibe teşekkür ediyor. Acaba az önce bir prensesin onu selamladığını biliyor muydu?

Luhk gülümsüyor ve bizi tapınaktan çıkarıyor.

Mikail, "Size eve güvenli bir geçiş sağlayabiliriz," .

Bir kaşımı çattım. Neden herkes bu adam için bu kadar endişeleniyor? Evet, bize yardım etti ama istediği gibi değil. Bunu sadece onun için cesetleri dışarı çıkardığımız için yaptı. Bu bir anlaşmaydı. Bu kadar.

Rahip başını sallar. "Burası benim evim. Baş rahip öldüğü için artık tapınağın tek bekçisi benim."

"Ama burada kalamazsın," der Sora, gözleri yalvarırcasına.

"Geri gelecekler," diye ısrar ediyor Mikail. "Sanırım bu General Vikal'ın işi ve o kolay kolay etmeyecektir."

Rahip gülümseyerek etrafına bakınırken, "O zaman tanrım için öleceğim, sevdiğim şeyi koruyacağım," diyor. "Ölmek için çok daha kötü yollar var. Ama sırf yaşamak için sevdiğim şeyden vazgeçersem, bu nasıl bir hayat olur?"

Sözleri hepimizi etkiledi. Herkes, geride bıraktıklarımızı düşünerek soluklaşır ya da irkilir. Benim için sözleri bir yumruk gibiydi. Hwan hâlâ hapiste ve ben buradayken ölebilir. Ama onu kendi isteğimle terk etmedim ve bunu düzelteceğim. Yapabileceğim tek şey ona haksızlık eden adamı öldürmek olsa bile, öldüreceğim. Elimde kalan tek şey intikam olabilir ama bazen bu da yeterli olur.

Luhk, "Rahip arkadaşlarımı onurlandırmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi. İçeri dönmek için arkasını döner.

"Bekle," diye seslenir Mikail. "Tapınağınızın anahtarı neden Yusan Büyükelçisindeydi?"

"Anahtarlarımız tüm tapınakların kilidini açar," diye yanıtlar rahip. "Olabilir

bu ya da Yusan'daki olabilirdi. Hatta Wei ya da Gaya'daki."

Bu adamların zeki olması gerektiğini sanıyordum.

"Bu pek akıllıca görünmüyor," diyorum. "Tüm kapılarınız için aynı anahtarı kullanmak."

Rahip, "Belki değil, ama önemli olan alemleri aşan bilgiye olan bağlılığımızdır," diyor. "Bir ulusun rahipleri başka bir ulusun tapınağında her zaman hoş karşılanır. Ve bir güvence var. Sadece bilgi sunağında kanını akıtanlar, koruyucu kanı akıtanlar bu anahtarları kullanabilir. Anahtar, kullananın kanını tanımazsa kilitler açılmaz."

Herkes dönüp bana bakıyor.

Kendi göğsümü gösteriyorum. "Bekle, ne?

Ben mi?" "Kapıyı sen açtın," diyor Aeri gülümseyerek.

Rahip kaşlarını kaldırır. "Benden sonra zorla açtığını sanıyordum ama anahtarı kullanabildiysen, senin soyundan biri bu işi yapmış demektir. Sanırım ebeveynlerinden biri. Bu artık senin anahtarın."

Mikail bana kuşkuyla bakmasına rağmen onu bana veriyor. Kafası benden daha karışık olamazdı. Aeri'nin çok zayıf olduğunu ve açarken Mikail'in parmaklarının kaydığını falan düşündüm. Bu sadece bir kastır. Ama denememe gerek yoktu. Anahtar evimin anahtarı gibi döndü ve kapı açıldı.

Ama bunların hiçbiri mümkün değil. Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Annem de on yıl önce Tamneki'de öldü. Sanırım adamın dediği gibi ikisi de bekçi olabilir. Ama bu mantıklı değil. Onlar alim ya da rahip değillerdi. Yusan'da kadın rahipler yok ve olsaydı bile annem geçimini sağlamak için bir düzine farklı işte çalışırdı. Bilgi Tanrısı'ndan hiç bahsetmedi.

Aeri çok mutlu görünüyor, kocaman gülümsüyor.

Sanırım ikimizin de şimdi konuşmayacağımız kanları var.

Buza geri dönüp kapıyı kapatıyoruz. Nasıl olduğunu merak ediyorum.

Rahip uzun süre hayatta kalacak. Yapmak üzere olduğumuz şeyle birlikte, bizden daha uzun yaşayabilir.

Hava karanlık, gölün üzerinde kocaman bir ay asılı. Beşimiz gecenin sessizliğinde kıyıda duruyoruz. Bu birbirimizi son görüşümüz ama kimse bunu söylemiyor. Söylenen sözler komik bir şekilde gerçekleşiyor.

"Siz ikiniz buraya nasıl geldiniz?" Mikail, Aeri ve Sora'ya sorar. Euyn'a bir kez bile bakmadı.

"Kış atları," diye cevaplıyor Aeri. "Şu tarafa bağlılar." Sol tarafını işaret ediyor. Demek bizi böyle yakaladılar. Hızlı atları vardı ve bir grup geyiğin peşinden karda koşmak zorunda değillerdi.

"," diyor Mikail. "On gün içinde Vashney'de."

Hepimiz başımızı salladık. Üçü ayrılıyor ve sonra karda sadece Aeri ve ben kalıyoruz. Titriyor ve ben hala balo elbisesi giydiğini hatırlıyorum.

"Seni o elbiseden kurtarmamız gerek," diyorum.

Aeri bir kaşını kaldırıyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Kanın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyorum. Ondan uzaklaşıyorum, güneye doğru bir yere gidiyorum.

Bölüm Otuz Bir AERI

VASHNEY ŞEHİRİ, KİTAN

Vashney'e giderken Royo benimle konuşmamaya kararlı. Yani gerçekten, oldukça standart bir yolculuk.

Kışlık kıyafet eksikliğim, gecenin saati ve umutsuz uyku ihtiyacım arasında, en yakın şehirde kalmaya ve sabah Işık Dağları'na doğru yola çıkmaya karar verdik.

Bulduğumuz ilk gezgin hanına yerleşiyoruz. Adının ne olduğundan bile emin değilim ama belki sekiz odalı küçük bir yer. Atları ahıra koyduktan sonra lobiye giriyoruz. Royo, her zamanki gibi sabırsız, hancı için zili çalıyor. Sonra bilerek bana bakmaktan kaçınıyor.

Kır saçlı, yaşlı bir Kitanyalı kadın arka odadan çıkıyor. Sanırım onu uyandırdık ama gülümsüyor.

"İyi akşamlar," diyor Kitanca.

Royo Yusanca, "İki odaya ihtiyacımız olacak," diyor. Hancı gözlerini kısar ve başını sallar.

Oh. Ayrılırken dil engelini düşünmemiştik. Khitanese konuşabilen herkes buz mağaralarına giden bir kızakta.

Royo iki parmağını havaya kaldırıyor ve sonra sanki tercüme edecekmiş gibi daha yüksek sesle ve yavaşça tekrar söylüyor. Daha iyisini yapamam. Dilleri çabuk öğrenmeme rağmen, ona iki ayrı odaya ihtiyacımız olduğunu söyleyecek kadar Kitanca bilmiyorum.

Bir anahtarı kaydırır. Royo tekrar işaret ederek ve iki parmağını kaldırarak bir tane daha istemeye çalışır, ancak

Sanırım ona odada iki kişi olacağımızı söylüyor. Başını sallıyor ve anahtarı tekrar dürtüyor.

Bana bakıyor ve sonra iç çekerek vazgeçiyor. Kadına dönüyor ve parmaklarını birbirine sürterek para işareti yapıyor.

Hancı ona miktarı söylemeye çalışıyor, sonra dudaklarını büzüyor ve rakamı yazıyor. Burada para için mark denilen kağıtlar kullanıyorlar. Oda yirmi mark. Bunun mun açısından ne anlama geldiğini, kazıklanıp kazıklanmadığımızı bilmiyorum ama Mikail gitmeden önce bize iki yüz mark verdi. Bir gardırop için yeterli değil ama yarın küçük bir elmas satabilirim.

"Gidelim," diye homurdandı Royo.

Kadına gülümsüyorum, o da başını sallıyor, sonra kafası karışıyor.

Siz ben, hanımefendi.

Royo'ya ayak uydurmak için yarışıyorum, ama neden bu kadar sinirli olduğunu bilmiyorum. Tanıştığımızdan beri, birlikte geçirdiğimiz gece sayısı ayrı geçirdiğimizden daha fazla. Neden bu fikirden rahatsız olmuş gibi davranıyor? Ayrıca, bugün bana baktığı her anı gördüm - izlediğimi düşünmediği her anı. Kızgın ama göründüğü kadar da sinirli değil.

Şirin odanın kapısını açtı. Bir şifonyer, bir komodin, bir tuvalet var ama ne yazık ki küvet yok ve küçük bir yatak. İkimiz ancak sığarız. Güldüm.

"Hiç komik değil," diyor. "Yeterince yer yok." Omuz silkiyorum. "Bir adadan daha iyi."

Bana üç alemdeki en az eğlenceli insanmışım gibi bakıyor. Doğru. Bu hiç olmamış gibi davranmaya geri döndük.

Gözlerimi deviriyorum. "Bir gece idare ederiz, Royo."

O kadar yorgunum ki görüşüm bulanıklaştı. Elimi yüzümü yıkayıp yatmaya hazırlanmak için kendimi zorluyorum. Yeni sorun şu ki, bir kez daha tüm kıyafetlerimi kaybettim. Buna gecelikler de dahil. Gardırobumu değiştirmeye devam etmeli miyim diye düşünmeye başladım. Yapacağım, ama bu bir acı oldu

Şortlarım sürekli .

kullandığım için saçlarım omuz hizasını geçti ama kimse fark etmedi. İnsanlar saç uzunluğumu yanlış hatırladıklarını düşünüyorlar. Tuvaletten çıkarken saçlarımı tarıyorum. Royo silahlarla kaplı şifonyerin yanında duruyor. Bavulunu açtığını görüyorum.

"Al." Bir gömlek ve pantolonu bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi vücudundan uzak tutuyor. "İçinde uyuman için."

"Çok düşüncelisin Royo," diyorum. Çünkü öyle.

Homurdanıyor ve tuvalete gidiyor. Elbiseyi onun kıyafetlerini giyiyorum. Pantolon çok büyük olmasına rağmen bu kadar rahat olmaları çok saçma. Tuvaletten çıktığında onları nasıl yukarıda tutacağımı bulmaya çalışıyorum. Bana bakıp gülüyor ve sonra çok garip bir öksürükmüş gibi davranıyor. Ama ben duydum.

-Dünyadaki en güzel ses. Kalbim çarpıyor ve gülümsüyorum. O daha sert kaşlarını çatıyor.

"Gülebilirsin, biliyorsun," diyorum. "Kimseye söylemem."

Pantolondan vazgeçiyorum ve yorganı sıyrıp yatağın kendi tarafıma geçerken düşmesine izin veriyorum. Umarım yanımda uyumak konusunda tuhaf davranmaz.

Kollarını kavuşturarak yatağın ucunda duruyor.

Garip bir şey.

"Ne?" Bunun için gerçekten çok yorgunum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Bu ucuz yatak bir bulut gibi hissettiriyor. İki gün boyunca uyanık ve panik içinde kaldıktan sonra, bu oda Elysia gibi.

"Kızgınsın," diyor.

Boş ver. Onuncu Cehennem oldu.

"Yeni olan başka ne var?" Yanağımı yumuşak yastığa yaslayarak mırıldanıyorum.

Alay ediyor ama biraz da gülüyor. Kendimi hafiflemiş hissetmeme, ayak parmaklarımdan yorganın altında kıvrılmasına yetecek kadar.

"Neden kızgınsın?" Bu kez içtenlikle soruyorum. "Bana yalan söyledin."

Bu dört kelimede o kadar çok acı var ki, buna sebep olduğum için kalbim burkuluyor. Sebeplerim vardı, ama sonunda,

O haklı, yalan söyledim. Bilerek kralın kızı olmadığımı düşünmesini sağladım. Çünkü gerçekten değilim. Ya da en azından benim için hiçbir zaman bir baba gibi olmadı.

Ama Royo'ya karşı dürüst değildim.

"Yaptığımı biliyorum," diyorum. "Keşke yapmasaydım. Keşke sana gerçeği en başından söyleyebilseydim. Ama senin planla bir ilgin olduğunu bilmiyordum. Gerçekten sadece bir muhafız olduğunu düşünmüştüm. Ve sen de dürüst değildin."

Şey... söylemek istediğim bu değildi. Özür dilemek istemiştım ama bazen özür dilemek telaffuzu en zor kelimedir. Sora'yla dilimden döküldü ama Royo'yla çok daha zor. Ve bunu daha az kastettiğim için değil. Sanırım kalbim tehlikede olduğu için zor.

Göz kırpmıyor. "Hangi konuda dürüst değildim?"

"Kız arkadaşını öldürmek," diyorum esneyerek. Esnemek istememiştım. Sadece kaçtı çünkü konuşmamız bitmeden yatağa girmemeliydim.

Kehribar rengi gözleri yaklaşan bir fırtınanın görüntüsüne bürünüyor. Ve o zaman kesin olarak biliyorum: O yapmadı.

Farkına varıyorum ve içimi yiyor. Tırnaklarımı yastığa geçirdim. Bu benim bahanemdi, ben yalancıydım ama o da öyleydi. İkimiz de hata yapmıştık. Ve bu bizi ödeştirdi. Ama o yalan söylemiyordu. Sadece ben yalan söylüyordum. Ben, babam ve kuzeyli kont. Aslında bunca zamandır sadece Royo doğruyu söylüyordu.

"Yalan söylediler..." Yatakta doğrulup fısıldıyorum. "Neden yalan söylediler? Kazanacak ne vardı?"

Zor nefes alıyor ama başını sallıyor ve sessizce konuşuyor. "Ona zarar vermedim. Asla yapmazdım. Bay Chin ve baban neden benim yaptığımı söyledi bilmiyorum. Belki de bana güvenmemen içindir. Bilmiyorum."

Yaralı bir şekilde yere bakıyor. O kadar kötü acıyor ki kalbim onun için fiziksel olarak ağrıyor. Bunun gerçek bir şey olduğunu bilmiyordum.

"Özür dilerim Royo," diyorum. "Her için."

Benim kelimelerim hiçbir zaman şimdi hissettiğinden daha hissettirmedi,

neden oldukları zararları ölçülmelidir.

Başını sallıyor. "düşürdüğümü bilmediğine yemin eder misin?"

Beni sadece bir gardiyan mı sandın?"

"Ruhumun üzerine," diyorum. "Annemin üzerine."

Bana bakıyor ve ben de bakışlarını tutuyorum çünkü dürüst davranıyorum. Hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda Royo tekrar başını sallıyor. "Çok yorgunsun."

"Bunu çoktan geçtim. İki gündür ayaktayım." Omuzlarımı oynatıyorum. O kadar ağlıyorlar ki hareket ettirdikçe tıkrıyorlar.

Bana bakıyor. "On Cehennem, neden durmadın?"

"Ölü zaybear'ı gördüm ve senin iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Sana ulaşana kadar dinlenemezdim, bu yüzden bütün gece at sürdüm."

Royo başını sallıyor. "Sen tanıdığım en aptal kızsın."

Ama bunu seni seviyormuşum gibi söylüyor. Aptal olarak adlandırılmak göğsümü sevinçle doldurmamalı, ama işte buradayız.

"Biliyorum," diyorum, tekrar uzanıyorum.

Tereddüt etti ama kandili söndürdü. Yine de ay ışığında onu görebiliyorum. Süper geniş omuzları ve kaslı kolları.

Yavaşça, isteksizce yatağın diğer tarafına geçiyor. Filo gemisindeki midyeler gibi ona yapışmayı düşünüyorum ama ona dokunursam gidip at ahırında uyuyabilir.

"Gerçekten üzgünüm Royo," diye fısıldıyorum sessizliğin içinde.

"Neden bunu gemide söylemedin?" diye mırıldanıyor. Sesinin titreşimlerini yatağın üzerinde hissediyorum ve buna bayılıyorum. Onu duymayı, görmeyi ve hissetmeyi seviyorum.

Omuz silktim. "Beni öldürmek istediğini sanıyordum."

"Yaptım..." Bana bakıyor ve tereddüt ediyor. "Çünkü özür dilemedin. Sadece umursamadığını düşünmüştüm."

"Bunu nasıl düşünebilirsin?" Kaşlarım havaya kalkarak soruyorum. "Beni tanıyorsun."

"Hayır, Aeri adında bir kız tanıyordum. Prenses değil."

"Royo, ben Aeri adında bir kızdan başka bir şey değilim. Naerium yedi yıl önce öldü ve kimse onun yasını tutmadı."

Bana bakıyor, gözleri ay ışığında parlıyor. İçlerinde önce acıma sonra anlayış parıltısı. "Asla yalan söyleme

Tekrar ben, Aeri."

"Yapmayacağım." Esniyorum. Umarım ciddiymdir.

Yastığını düzeltiyor, vücudu yatakta olabildiğince sert ama en azından yanımda. Uykuya dalıyorum ama keşke uyanık kalıp bu ana biraz daha tutunabilseydim diyorum. Yarın, kesin ölüm vaat eden bir yere doğru yola çıkacağız. Ama şu anda, bu kısacık ana tutunuyorum.

Otuz İkinci Bölüm

MİKAİL

BATI GEÇİDİ, KHITAN

Kızağa geri dönüyoruz. Üç parmağı donmuş olmasına rağmen Sora tek bir adımdan bile şikâyet etmiyor. Buz mağaralarına ulaşmadan önce onun için kışlık kıyafet bulmamız gerekiyor. Neyse ki Loptra uzakta değil.

Loptra yeni tarz bir şehir, yüz yıldan eski tek bir bina bile yok, çünkü Marnalılar bir asır önce Vashney'e yürürken her yeri yakıp yıkmışlar.

Kızağa ulaştığımızda, Euyun Sora'ya kendi kıyafetlerinden yedek bir takım veriyor. Sora'nın boyu Sora'nınkinden yaklaşık bir karış daha uzun, bu yüzden elbiseler Sora'ya pek uymuyor. Yine de şimdilik işe yarayacaklar, çünkü tek yapması gereken dinlenmek.

Sora kızağın arkasına geçer ve elbisesini değiştirir. İş biter bitmez arkadaki kürk battaniyelerin altına uzanıyor. Böylece ben ön tarafta Euyun ile yalnız kalıyorum.

Kızağa yetiştiğimizde koşum takımını tamir ettim ve iyi ki de etmişim çünkü Batı Geçidi tehlikeli olabilir. Yol çoğunlukla dağ vadisinden geçiyor, ancak boyunca oyulmuş dar patika bölümleri de var. Geçidi birkaç kez Yusan'a geri dönmek için kullandım ve bu yürüyüşlerin hiçbirinin kolay olduğunu söyleyemem.

Euyun hafif kar yağışı altında arabayı sürüyor. Dikkatli ve özenli, iyi bir arabacıdır. Aynı zamanda, inkar edilemez bir şekilde, kötü bir insandır.

Açık olmak gerekirse, Euyun'un iyi bir insan olduğunu hiç düşünmedim. Düşündüm.

Qali'nin zenginliğinden ve çöküşünden uzakta, özellikle de sürgün edildikten ve yıllarca Fallow'da halk arasında yaşadıktan sonra düşündüm. Ama rahip hakkındaki konuşmamızdan sonra yanıldığımı anladım. Baejkinler özlerine kadar çürümüşler.

Euyn beni seviyor, buna inanıyorum. Benim için canını verirdi ve bunu birkaç kez kanıtladı. Ama her ne kadar onda iyi bir şeyler arasam da, bu yeterli değil. Mutlak güce sahip olmak için yeterli değil. Taht sadece ölümsüzlüğü artırır, sadece karakter kusurlarını derinleştirir ve onda istismar edilecek çok şey var. Baejkin düşüncesi onu adil bir şekilde yönetmekten ve nihayetinde Gaya'yı özgürleştirmekten alıkoyacaktır. Yusan'ın yararına olacaksa başkalarını bastırmayı her zaman haklı çıkarabilecektir.

Onun yönetimi sadece aynısının daha fazlası olacak. Ya da daha kötüsü. Euyn'a ölümsüz güç verilmesi bir felaketin habercisi.

Keşke bunun bizi nereye götürdüğünü bilseydim. Sanırım aynı yerdeyiz. Quilimar'ı savaş başlatıp Joon'u öldürmeye ikna etmeliyiz, sonrasını sonra düşünürüz. Tahtta bir Baejkin hükümdarı yoksa, soylular taç için savaşacak ve Seok veya Rune'un Euyn'dan daha iyi olacağını söyleyemem. Doğu kontu Dal öldü ve Gaya üzerine yemin ederim ki Bay Chin rejim değişikliğini görecektir kadar uzun yaşamayacak.

Yıldızlar, Yusan'da hiç iyi asilzade yok mu?

Dağlara doğru yükselirken gökyüzüne bakıyorum. Gayanlar yıldızların bize yol gösterdiğine inanıyor ama karlı gece onların ışığını gizliyor. Görebildiğim tüm takımyıldızlar için Idle'da da olabilirdim.

Idle'ı düşünür düşünmez aklıma Tiyung geliyor. Belki Ty bir sonraki kralımız olabilir. Vicdan sahibi bir asilzade ve bunlardan çok az var. Sorun şu ki, önce hapisneden sağ çıkması gerekecek. Ve nispeten akli başında çıkması, ki bu hiç kolay değil.

Tapınağa gitmeden önce hayatta olduğuna dair teyit aldım ama zindanda her şey çok çabuk değişebilir. Güvenliğini sağlamak için düzenlemeler yapmam gerekecek. Ne zaman

Tiyung'la ilk kez Rahway'de tanıştım, ona ihtiyacımız olacağını hiç düşünmemiştim ama o belki de tüm Yusan'ı kurtaran kişi olabilir.

Lojistiği düşünürken parmaklarımı kızığın vernikli tahtasına vuruyorum.

Yeni bir kral kurmak, önce Joon'u bulup öldürmek anlamına geliyor. Zahara casusluk şefi vekili ve nereye gittiğini bilmiyor, bu da kimseye söylemediği anlamına geliyor. Bu gizem peşimi bırakmıyor. Nereye ve neden gitti? Qali onun için en güvenli yer. Orada sadece bir suikast girişimi başarılı oldu, o da kendi babasını öldürdüğü zaman.

Daha önce tapınakta cevaplar aradım ama bir kralın motivasyonlarını nerede arayacağımı kim bilebilir? Tarihi Yusanian hükümdarları hakkındaki parşömenleri okudum. Genelde saraydan sadece diplomasi veya savaş için ayrılırlarmış. Ortada savaş yok ve diplomasi olduğundan da şüpheliyim, o halde Joon'un sebebi ne?

Yeterince acil olan tek şey Zamanın Kumları olabilir. Ve Lord Yama onu bulursa bize yardım eder.

Titriyorum ama soğuk rüzgârdan değil. Berrak dağ havası ferahlatıcı. Hayır, Joon'un başka bir kalıntı alması felaket olur.

Loptra'ya ulaştığımızda Joon hakkında daha fazla istihbarat toplayabilecek ve sadık casuslarıma mesajlar gönderebileceğim. Ayrıca orada başka bir kaynağım daha var- Fallador'un kuzeni Gambria. Ayrılmadan önce onunla bir buluşma ayarlayacağım.

Kendi kendime gülümsüyorum,
buna bayılacak. Kesinlikle
sevmeyecek.

Euyn gecenin karanlığında at sürerken bana bakıp duruyor. Aramızdaki mesafe yüzünden kafasının karıştığından eminim. Soykırım ya da yardım etmeye söz verdiğimiz bir rahibi katletmeyi neden sorun ettiğimi anlayamıyor.

İç çekiyorum ve yastıklı ahşap bankta kayıyorum. Euyn'u değiştiremeyeceğim. Kimsenin daha iyiye değiştiğinden emin değilim. En iyi ihtimalle kendilerini duruma uydurmak için değiştirirler. Asıl soru : Ona tahtı vermezsem beni hâlâ sevecek mi? Yoksa bu çok fazla bir ihanet mi olacak?

Şafağın habercisi olan aydınlanmayı görene kadar at sürüyoruz.

uzakta. Her Şeye rağmen başka bir günü görecek kadar yaşadık. GüneŐin dođuŐuyla birlikte her zaman yeni günün bir öncekinden daha iyi olabileceğine dair bir umut vardır. Buna inanmak zorundayım, umuda inanmak zorundayım, yoksa yaşamanın bir anlamı kalmaz. Kan Festivali'nde hayatta kalmak için hiçbir sebep olmazdı. Tüm bunlara bir son vermek için o dehŐetin içinden geçtim. Euyun yol boyunca   z m olduğuna inanmak istediğim bir dikkat dağıtıcıydı. Öyle olmadığı çok açık.

Yakında Sora'yı uyandırma ve Euyun'u uyutma zamanı gelecek ya da en azından uyuyormuş gibi yapacak. Tam durmamızı  nerecektim ki bir ses duydum: tepemizde bir  atırtı. Yüzlerce dal kırılıyormuŐ gibi geliyor ama olmadığını biliyorum. Yanıldığımı umarak nefesimi tutuyorum. Ama ardından belirgin bir kar gümbürtüsü geliyor.

Yer sarsılmaya başlarken dağlara bakıyorum.  leceğiz.

Bölüm Otuz Üç ROYO

VASHNEY ŞEHİRİ, KİTAN

Aeri'ye sarılarak uyandım. Onun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum, onu istemeli miyim yoksa kaçmalı mıyım, ama bedenimin bir fikri var.

Her yerde kalın ve heybetli, diye şaka yapmıştı.

Kalçalarımı ondan uzaklaştırıyorum ve hareketsiz yatıyorum. Duvara bakıyorum, yüz yıllık cesetleri, öldürülmüş rahipleri, onun güzel koktuğu gerçeğini aklımdan uzaklaştıracak her şeyi düşünüyorum. Aeri'nin nazik bir nefes alma şekli var, sanki havayı yudumluyor. Uzun boynu zevkle kıvrılmış çok güzel görünürdü. O ağız...

İnledim. Belki de ona güvenemeyeceğim gerçeğini düşünmeliyim.

Dün gecedен sonra ona inanıyorum. Düşünüyorum da, taht odasındaki herkes gibi o da şok olmuş görünüyordu. Yine de Yusan'da ona hep inandım. Yani ya o ciddi ya da ben kıtadaki en aptal hedefim.

Hareket etmiş olmalıyım, çünkü uyanıyor ve o doğal olmayan mutlu haliyle gülümsüyor. Soğuk bir günde sıcak bir çorba gibi göğsüme sıcaklık doluyor. Bunu özlemiştim. Onu özlemişim.

"Günaydın Royo," diyor kısık bir sesle. Elini göğsüme dayadığı yerden çekmiyor.

Kendimi onun ulaşamayacağı bir yere doğru yuvarlanmaya zorluyorum. Bacaklarımı yatağın kenarına atıp doğruluyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

"Yakında olacağım." O da oturuyor ve geriniyor. Üzerinde kocaman dursa da gömleğimi giymesi hoşuma gidiyor. Muson mevsimi nedeniyle sabah gri, ama pencereden gelen ışık onu tam olarak aydınlatıyor. O kadar güzel ki. Sonra dönüp pervaza bakıyor. "Aman Tanrım, Dia!"

Başımı pencereye doğru salladım. Ne oldu? Dia kim?

Aeri yataktan kalktı ve pencereye doğru koştu. Gömleğim uzun bacaklarını zar zor örtüyor. Bir iki santim daha ve...

Hiç hissetmediğim kadar güçlü dürtüler içime hücum ediyor. Şifonyerin yanına gidip silahlarımı topluyorum, saplarından tutup çantama tıkıyorum. Ellerimle bir şeyler yapmalıyım. Ona ağza alınmayacak şeyler yapmak istiyorum - hepsi de hoşuna giderdi. Ama yapmamız gereken bir iş var.

Nefes veriyorum. Odaklanıyorum. Neden bahsediyor bu arada? "Dia kim?" Duvardaki boya dökülmelerine bakarak söylüyorum. "O Quu'da beslediğim bir ay baykuşu," diyor Aeri. "O

bu kadar yol geldi!"

Bunu sanki normal bir şeymiş gibi söylüyor - küçük bir baykuş arkadaşına sahip olmak.

Aeri tanıdığım en garip insan.

Şöyle bir baktım. Pencere pervazının köşesinde uyuyan küçük beyaz bir baykuş var. Tuhaf. Ama sonra Aeri'ye baktım. Parlak gülümsemesi. Yarı çıplak vücudu.

"Üzerine bir şeyler giyer misin?" Söylemek istediğimden daha sert ve yüksek bir sesle söyledim.

"Evet," diyor, şaşırmadan. "Zaten kahvaltı etmemiz gerekiyor. Bir gündür bir şey yemedim ve Dia için de bir şeyler almak istiyorum."

"Neden adı Dia?" diye sordum.

Başını bana doğru eğdi. "Çünkü ona bu ismi ben verdim. Baykuşların isim etiketi olmaz, Royo."

O gülerken ben eğlenmeden bakıyorum. Karnım gurulduyor ve ben de yemek yemediğimi hatırlıyorum. Dün yemek için durduğumuzdan beri.

"Peki," dedim. "Senin için kahvaltı ararız ve...Dia

hazır olduğunuzda."

Işıkları yakıyor ve tuvalete gidiyor. Yataktan uzaklaştığında nihayet rahatladım. Bu kızla ne halt ediyorum ben? Tanrılar tarafından tercih edilmediğim kesin. Aeri balo geri geldi. Benim kıyafetlerimi giymekten daha mı gülünç yoksa daha mı az gülünç emin değilim ama en azından örtünüyor. Elbisesinin yeşil eteği vücuduna kadar iniyor.

Botlar.

"Bir kuyumcu bulalım," diyor saçlarını düzelterek. "Bir elmas satarım, sonra güzel bir yemek yeriz ve ben de uygun kıyafetler bulurum."

"Mikail bana yeterince para verdi," diyorum.

Kaşlarını çatıyor, şüpheci görünüyor. "Muhtemelen hayır. Quu'da her şeyi geride bırakmak zorunda kaldım. Seok hepsini ateşe verdi."

Seok, Sora'nın sahibi olan adam. Elimi kısa saçlarımda gezdiriyorum. Kimse başkasına sahip olmamalı.

"İyi olacak," diyorum. "O ihtiyacın yok."

Yüz seksen markım var. Bu iyi beslenmek ve ihtiyacımız olan şeyleri almak için yeterli olmalı. Ama daha fazlasını istiyorsa, bana ne? Bu onun elması ve nasıl olsa çaldı. Onunla tartışmak alışkanlık oldu sanırım.

Sandık almasa iyi olur. Dağlara gardırop taşımayacağız.

Handan ayrılıp Vashney surlarının içine doğru yol alıyoruz. Eski başkent Quu kadar kalabalık değil ama onun kadar büyük ve bir yığın insanla dolu. Binalar oyma taştan yapılmış ve yüzyılların akıntısıyla lekelenmiş. Uzakta donmuş bir liman var. Tüm gemiler karaya oturmuş durumda çünkü Kuzey Denizi'nin zifiri karanlığına doğru uzanan büyük bir buz tabakasından ibaret.

Mücevher bölgesini bulmak uzun sürmez. Kasaba dilimlenmiş bir pasta gibi düzenlenmiş; her şey Gökyüzü Kralı'nın devasa bir heykelinin bulunduğu merkezden geçiyor. Mücevher evleri ve lüks mağazalar kama şeklindeki bir bölgede bir arada.

Aeri bir mücevher evi seçer ve ardından bir elmas alır.

Çantası. Bir sürü var. Dükkan onu karşılıyor. Tezgâha doğru yürüyor ve bir adam taşı inceliyor. Sonra pazarlık başlıyor. Ne dediğinden emin değilim ama pazarlığı her dilde tanırım. Bir kağıda rakamlar yazıyorlar ve ileri geri gidiyorlar. Adam sanki bir erkekmiş gibi kadınla pazarlık yapıyor. Garip bir durum.

Ben dükkana bakarken üç bin markta karar kıldılar. Küçük bir taş için bir servet.

Mücevherci adam ona parayı uzatırken Aeri bir şeyler söylüyor. "Bekle, Kitanca mı konuşuyorsun?" Ben soruyorum.

"Pek sayılmaz, ama hızlı öğrenirim." Omuz silkiyor ve kâğıdı cebine atıyor.

Bu dili ve bu yeri hiç anlamıyorum. Çıkarken yeşim taşından kolye ve bileziklerin sergilendiği vitrinlerin önünden geçiyoruz. Bazıları neredeyse cebimdeki anahtarın renginde.

Dün çok şey oldu. Diğerleri yapamazken kilidi açtığımı biliyorum ama kaleci olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece güçlü bir adamım.

Bu yüzden mücevher evinden çıkarken alarma geçiyorum. Aeri'nin burada kaçırılması konusunda endişelenmeme gerek yok çünkü Khitan'da kölelik ve kölelik yasadışı. Ama yankesiciler her yerde ve bir mücevher evi kolay bir hedef.

"Her ihtimale karşı paranızın bir kısmını tutmama izin verin," diyorum.

Aeri bana göz kırpmıyor ama kadife çantasını karıştırıyor. Bir yüzlük banknot hariç tüm markalarını uzatıyor.

"Bana o vermene gerek yok," diyorum. Omuz silkiyor. "Sana güveniyorum."

Parayı çantama koyarken avuçlarım terliyor. Bana güvenmeli mi bilmiyorum. Uzun zamandır bana inanan bir kız olmamıştı. Bunu hak ediyor muyum bilmiyorum. Ama onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Royo." Elini yüzümün önünde sallıyor. "Dalgınlığı bırak da iyi bir taverna bulmama yardım et. Açlıktan ölüyorum."

"Evet," diyorum.

Kahvaltıyı bulmak için onunla yürüyorum. Bu küçük hırsız seviyorum.

inkar etmenin bir anlamı yok. Ama bana bir daha yalan
söylerse, onu kendim öldürebilirim.

Bölüm Otuz Dört

SORA

BATI GEÇİDİ, KHITAN

Uzun süre uyanık kaldıktan sonra kızakta uzanmak paha biçilemez bir rahatlama. Bankın üzerine uzandığım anda neredeyse uyuyakalıyorum. Etrafım yumuşak kürklerle çevriliyken uyuyakalmak çok kolay. Daysum'u düşünmek bile beni uyanık tutamıyor. Ve tutmalı da. O acı çekerken ben yaşayamamalı, nefes alamamalıyım. Ne de olsa, sevdiğim şeyden vazgeçerek yaşamak nedir ki?

Onun ve Ty'ın neler yaşadığını düşünmek Cerome Gölü'ne kadar tüm yolculuk boyunca beni ayakta tuttu, ama gözlerim kapandı ve bir de baktım ki bir rüyadayım. Ama bu bir rüya değil, bir anı.

Nerede olduğumu hemen anladım. Burası Inigo'daki çocukluk evim. Büyüdüğüm ev bir dere kenarında iki odalı bir barakaydı. Ebeveynlerimizin yatak odası vardı ve diğer oda oturma odası, yemek odası, mutfak, oyun odası ve dördümüz için yatak odası olarak hizmet veriyordu - ben, Daysum ve küçük kardeşlerimiz Taj ve Jee. Jee iki yaşındaydı ve anne babamızın yatağı yerine bizimle uyumaya yeni başlamıştı.

Yaşlarına bakılırsa, bu Seok'un gelip dünyamı yıkmasından birkaç ay önceydi.

O zamanlar Gain, zehirli bakireler ya da kontlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Fıçı tahtası evimizi ve dağların eteklerini biliyordum. Dokuz yaşındaydım ve bir şarkı söylüyordum. Daysum ve çocuklar odanın içinde dans ediyorlardı. Annem ve babam lavaboda sebze temizliyordu.

ve akşam yemeği için pirinç duruluyordu, ama benimle birlikte koroyu söylüyorlardı. Babam bezelye ayıklarken iki adım atıyordu ve annem gülüyordu. Daysum ellerimi tuttu ve bir çemberin içinde döndük.

İçime bir sıcaklık doldu. Tek istediğim ve ihtiyacım olan buydu. Mutluydum.

Daysum aniden öksürmeye başladı ve kıpkırmızı olana kadar öksürdü. Saniyeler sonra yere yığıldı. Sert tahta çıtalara çarpmadan önce onu yakalamak için düşerken dizimin derisini yüzdüm. Onu tutarken kesiğim acımişti. Daysum'un gözleri geri yuvarlandı ve kasılırken başının yere çarpmasını zorlukla engelledim.

"Anne!" Çığlık attım.

Annemiz koşarak geldi, ellerini yırtık pırtık önlüğüne sildi.

"Daysum!" diye bağırdı. "Sevgilim, beni duyabiliyor musun?"

Annem onu benden aldı ve ben şok olmuş bir şekilde yere oturdum. Dans edip gülerken bir anda bu hale gelmiştik.

"Bir şifacıya ihtiyacımız var," dedi Peder ellerini ovuşturarak.

Annem dudaklarını büzdü, çatık kaşları mükemmel yüzünü gölgeledi. "Biz nasıl-"

"Bir yolunu bulacağım," dedi babam, yıpranmış ayakkabılarını giyerken dudakları kararlı bir çizgi halindeydi. Şifacılar pahalıydı ve Daysum sık sık hastalanırdı ama bu şekilde değil.

Anne gözlerini indirdi ve başını salladı. Günsüm'ü kollarının arasına aldı. "Lütfen acele edin."

Babam aceleyle kapıdan çıktı.

"Ne yapabilirim ki?" diye sordum.

Annem yüzümü avuçlarının içine aldı. "Sadece iyi bir kız ol. Onunla biz ilgileneceğiz."

Pencerenin önünde volta atıp bekledim ve şifacı gelene kadar geçen süre bana sonsuzluk gibi geldi. Babam içeri girdi, nefes nefese kalmıştı ve alnı terden parlıyordu. Şehrin öbür ucundan şifacının atının peşinden koşmuştu.

Daysum'a mor ateş teşhisi konuldu ve şifalı bitkiler verildi

içmek için. O ana kadar ne kadar fakir olduğumuzu fark etmemiştim. Şifacı kırmızı et önerdiğinde annemle babamın kısacık yüz ifadeleri her şeyi anlatıyordu; bunu karşılayamazlardı. Belki de sonunda bu yüzden satıldık.

Şifacı, Daysum'un hastalığının bulaşıcı olduğunu söyledi. Kardeşlerime ve bana uyku minderlerimizi annemlerin yatak odasında yere sermemiz söylendi. Bana söyleneni yaptım ama herkes uyuduktan sonra gizlice dışarı çıktım ve büyük odaya girdim. Hasta olabileceğimi biliyordum ama umurumda değildi. Daysum'un yalnız kalmasını istemiyordum.

"Burada olmamalısın, Sora," dedi, sesi zayıftı.

Battaniyesinin altına sokuldum, titreyen bedenine sarıldım. "Ben her zaman buradayım, küçüğüm."

"Seni her zaman seveceğim" demişti. Açıkça hatırlıyorum. Ama bu sefer bana dönüyor ve gözleri irileşip telaşlanıyor. "Sora, beni dinle, gitmen gerek!"

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "İyi olacağım."

Mor ateşim çıktı ama iki gün içinde tamamen iyileştim. Daysum aylarca hastaydı.

"Sora, ! Koşman gerek!"

Gözlerimi karanlık, yıldızsız bir gökyüzüne açıyorum. Daysum'un yanımda olmasını bekliyorum ama bir kızağın bankında yalnızım. Henüz şafak sökmemiş ama uzaktan belirgin bir gümbürtü geliyor. Buz gibi, ani bir korku omurgam boyunca yayılıyor. Sarsılarak doğruluyorum ve yokuş aşağı bize doğru gelen bir kar dağını izliyorum.

Bir çığ.

Bölüm Otuz Beş EUYN

BATI GEÇİDİ, KHITAN

Kar dağın zirvesinden aşağı doğru yuvarlanmaya başladığında dizginleri çekerek onları koşmaya teşvik ediyorum. Aynı anda Mikail Sora'yı uyandırmaya gidiyor ama Sora aniden ölü uykusundan uyanıyor.

"Çığ!" diye bağıyor.

Düşündüğüm kadar kötü. Hayatımın çoğunu Qali'de ve ardından Fallow'un çöllerinde geçirdiğim için hiç çığ altında kalmadım ama ne kadar tehlikeli biliyorum. Tüm garnizonlarımızı kaybettik. Binlerce asker canlı canlı gömüldü, saniyeler içinde yok oldu.

"Cehennem Krallığı" diyor.

"Ondan kaçmaya çalışacağım." Dizginleri tekrar çekiyorum.

Dağa bakarken deriyi sıkıca kavıyorum. Kar yayılıyor ama biraz kalıyor. Yine de bu dar uçurum geçidinde ancak bu kadar hızlı gidebiliriz. Sol taraftaki vadiye ve Uulatar nehrine doğru yüzlerce metrelik bir düşüş var. Bir hayvan kayarsa işimiz biter ama denemek zorundayız.

"Hayır," diyor Sora. "Ondan kaçamayız. Bu kızıktan çıkmamız gerek. Atlamak zorundayız. Bak, ileride bir kesik var."

"Ne?" Mikail ve ben aynı anda bağıyoruz.

Kızıktan inmek mümkün olan en kötü karardır.

"Ben dağların eteklerinde büyüdüm" diyor. "Alabildiğinizi alın. Atlamamız gerek."

Tartışacak zamanımız yok ama keşke olsaydı. Ne yapar

O biliyor mu? Chul, köylerinin Khakatan Dağları'nın eteklerinde olduğundan ve karın beklediğimden çok daha hızlı ilerlediğinden ve çok daha geniş bir alana yayıldığından bahsetti.

Yüce Tanrılar, .

Bir nefeslik süre içinde ona güvenmeye karar verdim. Hayatımın en kötü kararı , ama bu durumda son kararım da olacak.

"Şimdi atla!" Mikail bağıırır. Bir eline sırt çantasını alır ve diğer eliyle kızağı iter.

Üçümüz dağa doğru daldık. En son ben çıktım. Kar yağmaya başladığında kızağı zar zor temizledim. Aklımın alamayacağı kadar çok kar dağdan kayıyor. Yer sarsılıyor, kükreme sağır ediyor.

Sora bizi uçurumun yüzünde belki üç metre derinliğinde bir yarığa çekiyor. Sırtını soğuk taşa yaslıyor. Mikail ve ben de aynısını yapıyoruz.

Kar yükselmeye başlayıp etrafımıza yığılırken zor nefes alıyorum. Baldırlar. Dizler. Uyluklar. Sora yanıliyordu. Canlı canlı gömüleceğiz. Savaşma şansımız yok. Mikail ve ben onu dinlemeseydik kaçabilirdik.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Hayatımda birkaç kez birinin ya da bir şeyin eliyle ölmeye hazırdım. Ancak bu doğa, savaşabileceğimden daha büyük bir güç.

Kaliferler ve kızak geçitte ilerlemeye devam eder, ta ki aniden tonlarca kar tarafından yolun dışına itilerek gözden kaybolana kadar. Sanki ağırlıksızmışlar gibi vadiye düşerler.

Sanırım her iki şekilde de öleceğimizi bilmek bizi rahatlatıyor.

Kar gök gürültüsünü andıran bir iniltiyle yükselmeye devam ediyor, ta ki belimizi geçip neredeyse Sora'nın göğsüne kadar kaplanana kadar. Nefes alışım çılgınca, çaresizce. Her nefes alışım son nefesim olabilirmiş gibi geliyor. Mikail'e ulaşmak istiyorum ama o Sora'nın diğer tarafında.

Akan kardan duyulmayacağını bilsem de son vedamı haykırmaya hazırım, ama çığ etrafımızda çağlarken, fark ediyorum ki biz olmalıydık

Şimdiye kadar tamamen örtülmüştü.

Neden hayattayız?

Yukarı bakıyorum. Her nasılsa, karın çoğu bulunduğumuz yerden dışarı doğru fırlıyor. Uçurumdaki kesik, çığın büyük çoğunluğunun bizi ıskaladığı ve vadiye düştüğü bir tür kayma yarattı.

Sora hayatta kalmak için tek şansımızın bu olduğunu biliyordu. Beni kurtardı. Ve daha da önemlisi, Mikail'i kurtardı.

Bu kıza bakıyorum, bu güzel şeye. Önüne bakıyor, menekşe rengi gözleri kocaman. Bizi kayalıklara olabildiğince yakın tutmak için ellerini göğsümüze koymuş. Bizi bu küçük güvenli yarığa sokan onun bilgisiydi. Ölümle yaşam arasındaki fark yaklaşık bir metreydi.

Kızıktan atlayıp düşmemize izin verebilirdi ama . Mikail ve ben ikimiz de yalan söylememize rağmen. Babasını avladığımı bildiği halde. Bu özverili bir cesaret, geri ödemeyi umamayacağım bir borç. Ama en azından ona dürüstlüğünü hediye edebilirim.

Kar azalıyor. Çığın beyazı şafak vakti gökyüzüne geri döner. Kükreme yerini mükemmel bir sessizliğe bırakır. Başladığı kadar hızlı bir şekilde çığ sona erer.

Başardık. Hepimiz çok rahatladık, gülümsedik ve sonra güldük. Lord Yama'nın pençelerinden bir kez daha kurtulduk.

Sora bana bakıyor. O çok güzel ve onu mahkûm eden de güzelliği oldu.

Derin bir nefes alıyorum.

"Baban seni aramaktan hiç vazgeçmedi," diyorum. "Seok, baban seni ve Daysum'u bırakmazsa tüm aileni tehdit etmişti. Chul anneni ve kardeşlerini kurtarmak için savaşmayı bıraktı ama kefalet belgelerini imzalamayı reddetti. Seok, rüşvetçi bir yargıcın önünde babanın elini taklit etti. Baban daha sonra yargıcı buldu ve odasında öldürdü. Ama ailen seni asla satmadı."

Sora'nın gözleri yaşlarla doluyor. Üzgün ama yine de yüz ifadesinde biraz rahatlama ve hatta belki biraz da neşe var. Mutluluk göğsümü dolduruyor. Bunu ona ben verdim.

Sonra yüzü değişiyor ve yanakları renkleniyor. Kolunu bana doğru savurduğunda öfkesini yeni fark etmiştim. Yumruğu yüzüme değdi ve ben yıldızları gördüm.

Bölüm Otuz Altı

AERI

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Kar çok güzel. Ölümcül ve soğuk, ama şimdi dinlendiğim, kürkler ve kışa uygun kıyafetler giydiğim için gerçekten muhteşem. Ve Royo yanımdayken özellikle güzel.

O ve ben kuzeye doğru yol alıyoruz, pırıl pırıl akan derelerin ve çarpıcı donmuş şelalelerin yanından geçiyoruz. Buz sarkıtlarına bakıyorum. Su henüz durmuş, çözülene kadar havada asılı kalmış. Ormanlar kaplanmış, yeşil dalları beyaza bürünmüş. Sanki zamanı ben durdurmuşum gibi her şey sessiz ve hareketsiz. Ama bu ben değildim. Sadece mevsimlerdi.

Khitan'ın el değmemiş bir güzelliği var. Vashney'den uzaklaştıkça daha da bakirleşiyor. Haritalardan anladığım ve rahibin de doğruladığı kadarıyla neredeyse tüm insanlar ülkenin en güneyinde yaşıyor. Khitan büyük ölçüde donmuş çorak araziden ibaret.

Bu tundranın sınırına doğru gidiyoruz. Işık Dağları, Khitan'daki ağaç hattının sonunu işaret ediyor. Görünüşe göre diğer tarafta hiçbir şey yok.

Royo, "Hava kararmadan önce durup kamp yapmalıyız," diyor.

Kamp mı? Ne kampı? Etrafıma bakıyorum. Gerçekten bu karda dışarıda uyumaktan mı bahsediyor?

"Bir gezgin hanında kalmayacak mıyız?" Ben soruyorum. "Bir tane görüyor musun?"

Tamam, bu adil bir soru. Bir sürü güzellik var

ama etrafımızda da hiçbir şey yok. Ve uzaklardaki dağlara ulaşmamıza daha üç gün var.

"Merak etme," diyor. "Vashney'deyken kamp yapmak için malzeme almıştım."

Elbise evinde canı sıkılınca söylemişti. Kamp malzemeleri alacağım. Ama atının üzerinde bir ev yok.

"Sana söylemem gerek: Donarak ölmekten pek hoşlanmıyorum," diyorum.

Başını salladı. "Bunu biliyorum. Seni sıcak tutacağım."

Midem bulanıyor ve kalbim çarpıyor. Ona bakıyorum.

Bir süre öylece bakıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Atları dinlendirmeli ve hava hâlâ aydınlıkken yakacak odun toplamalıyız."

Rüzgâr yüzümüze doğru esiyor ve içimde derinlerde bir yerden iç çekiyorum. Gerçekten ama gerçekten bu soğukta uyumak istemiyorum.

"Her şey girecek, Aeri," diyor.

Onun için söylemesi kolay. Tuğla fırın gibi bir yapısı var.

Royo atını yoldan çekene kadar Kuzey Geçidi boyunca devam ediyoruz.

"Burası iyi bir nokta," diyor.

Kelimelerin tanımları hakkında konuşmalıyız. Bu konuda "iyi" bir şey yok.

Kaya çıkıntısına doğru ilerliyor. Kelimenin tam anlamıyla birkaç kaya ve birkaç çam ağacı.

Yukarı çıktığımızda bunu neyin iyi yaptığını hala anlamaya çalışıyorum. Görünüşe göre iyi derken "karla kaplı olmamasını" kastediyor. Kayalar ve çamlar arasında çıplak bir toprak parçası var.

"Bu mükemmel," diyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "O kelimenin anlamı bu değil."

Royo bana bakıyor, atından inerken neredeyse gülümsüyor. "Üç taraftan korunacağız, bu da bizi pusuya düşürmeyi zorlaştıracak. Atınızı o dala bağlayın. Besleyebilirsiniz

Ben hazırlanırken onlar da hazır olsun."

Bu doğru, ben elbise evindeyken yem torbaları da aldı.

Bütün gün orada kalabilirdim ama Royo işimin bitip bitmediğini sormak için üçüncü kez geldiğinde sadece dört kıyafet sipariş etmekle yetindim. Gerçek şu ki, yumurtayı çalmaktan kurtulamazsak, kaç kıyafet aldığının bir önemi kalmayacaktı.

Royo'nun çok küçük bir çadır kurması ve ateş yakması uzun sürmez. Tanrım, sanırım "kamp" derken bunu kastediyor. Bir tencere çıkarıp karla dolduruyor.

"Bu ne için?" Ben soruyorum.

"Akşam yemeğimizi hazırlıyorum," diyor. "Güzel, kar yağacak."

O erzaklarımızı çıkarırken ellerim kalçalarımda duruyorum. Buna inancım yok ama yemek yapmayı da bilmiyorum. Kahvaltıda karnımı tika basa doyurduğum ve yolculuğumuz için ekmek evinden biraz çörek, ekmek ve kek aldığım için mutluyum. Ayrıca Dia için biraz kurutulmuş et aldım.

Bize en yakın ağacın dalında oturuyor. Royo'nun bana aklımı kaçırmışım gibi bakmasına rağmen kahvaltıdan sonra onu besledim. Ona Dia'nın Quu' kaçmam için beni nasıl uyardığını anlatmadım. Bana inanacağını sanmıyorum.

Royo'nun benimle tekrar konuşuyor olması da küçük bir mucize. Tamneki'deki kadar yakın değiliz ama bizi ayıran sırların ve yalanların ağırlığı da üzerimde değil.

Güneş batıyor ama ateşin sıcaklığı var. Pantolon da giydim. Mankenle aynı beden olduğum için şanslıydım, bu yüzden pantolonları hazır giyim mağazasından satın alabildim. Bir erkekle aynı şeyi giymek garip hissettiriyor. Yusan'daki bazı köylüler cinsiyet fark etmeksizin sert eğrilmiş pantolonlar giyerler ama asla böyle ince ve yumuşak kürkle astarlanmış pantolonlar giymezler.

Royo bize yemek servisi yapıyor. Bir tencere pilav yaptı ve içine biraz kurutulmuş sosıs, kurutulmuş mantar ve deniz yosunu attı. ama bir ısırik aldım ve aslında oldukça . O

baharat poşeti de atmış olmalı. Yemek yapabildiğini kim bilebilirdi?

Daha önce temizlediğimiz bir kütüğün üzerine yanıma oturuyor. Neredeyse birbirimize dokunarak, iki tahta kaseden pirinç yahnimizi höpürdeterek yiyoruz.

Burada, onun yanında güvende olmak, yediğim en iyi yemeklerden biri.

Gökyüzü aydınlandığında neredeyse bitirmiştik. İkimiz de başımızı arkaya eğiyoruz. Şu anda kar yağmıyor. Onun yerine, yeşil ve mor renklerden oluşan muhteşem girdaplar karanlık gökyüzünde sürekli hareket ederek iz bırakıyor. Yıldızlar renk dalgalarının ardında aydınlanıyor ve büyüleyici bir sahne yaratıyor.

Royo gözlerinde şaşkınlık ve çocuksu bir ifadeyle bakıyor. "Bu da ne?"

"Khitan'da onlara Gök Kral'ın Işıkları derler," diyorum. "Bu konuda bir şeyler okumuştum. Işıkları sonuna kadar takip ederseniz, Göklerin Krallığı'na, Gök Kral'ın ve göksel tanrıların diyarına götürdükleri varsayılıyor. Yusan'da bu kadar iyi göremiyoruz ama açık gecelerde bazen Pyong'da görülebiliyorlar. Biz onlara Güneş Kralı'nın Gece Işınları diyoruz."

Bana baktı. "Bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Işıkların cennete gittiğini mi?"

"Bence kulağa hoş geliyor." Tekrar gökyüzüne bakıyorum. "Ama her halükarda, gördüğüm en güzel şey onlar."

Işıkların dansını izlemek için başımı tekrar arkaya yaslıyorum. "Ben değil," diye mırıldanıyor.

"Tabii ki hayır," diye iç geçiriyorum.

Royo kız arkadaşıyla olanlar yüzünden o kadar suçludur ki hayattan zevk almamanın onu bir şekilde affettireceğini düşünür. Ama işler öyle yürümüyor. Kefaret On Cehennem içindir. Hayat yaşamak, hatalar yapmak ve iyi anlardan en iyi şekilde yararlanmak içindir çünkü kötüler her zaman orada olacaktır.

Bana baktığını hissediyorum.

"Sen ışıklardan daha iyisin," diyor.

Gözlerinin içine bakıyorum. Beni hiç yıldırım çarpmadı,

ama bu da aynı duygu olmalı - aynı anda hem heyecanlanmış hem de şok olmuş.

Royo öne doğru eğiliyor ve sonra ağzı benimkinin üzerinde. Gözlerim olabildiğince açılıyor, sonra dudaklarım onunkilere karşı yumuşarken kapanıyor. Beni öpüyor, önce yavaşça sonra daha hızlı. Göğsümde ve omurgamın tabanında kıvılcımlar uçuşuyor. Kasemi yere bırakıyorum ve o beni kendine doğru çekerken kollarımı boynuna doluyorum. Ne olduğunu, onu bu büyüye neyin soktuğunu bilmiyorum. Bunun ne kadar süreceğini de bilmiyorum. Ama büyü bozulmadan önce bu anı yaşayacağım.

Bölüm Otuz Yedi

TIYUNG

ATIL
HAPISHANE

Güneşsiz zindanlara göre bu hücre o kadar da kötü değil. Hana sayesinde bir fenerim ve az miktarda yağım var. Ayrıca bana bol miktarda yiyecek getirdi; ihtiyacım olandan daha fazla, gerçekten. Her geldiğinde bana günü ve zili söylüyor. Bunlar daha önce hiç fark etmediğim küçük lüksler. Düşüncelerimi yazmam ve zihnimi meşgul etmem için bana bir not defteri ve mürekkep bile verdi.

Hana, gardiyanların devriye gezdiğini ve mahkumların dikkatini dağıtmak için rastgele yiyecek getirdiğini doğruladı. Bu, kaçma girişimlerini önlüyor ve bilgiye ihtiyaç duyduklarında mahkumların zihinlerini kırmaya yardımcı oluyor.

Her gelip gittiğinde gölü kurutup kurutmadıklarını sordum. Başını salladı ve başka bir giriş olduğunu söyledi. Nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini merak ediyorum ama sormadım. İnşa ettiğimiz güvenin sınırları var.

Bayat ekmek ve sudan oluşan kahvaltım geliyor. Hana'yı beklerken biraz et ve peynirle birlikte yiyorum. Acele etmeme rağmen onu görmeden bitiriyorum. Genelde bu saatlerde geldiğini sanıyordum ama yine de yemek rastgele de olabilirdi.

Egzersiz rejimime başlıyorum-Hana vücudumu aktif tutmanın zihnime yardımcı olacağını söyledi. Yerimde koşuyorum ve yorulana kadar şınav, mekik ve lunge hareketleri yapıyorum. Ama hala ondan bir iz yok.

Muhafızlar gelir, ama sessizce başka bir yemeği iterler.

yuvadan. Onlar uzaklaşırken, endişelenmeye başlarlar. Hana nerede? Artık gelmiyor mu? Gardiyanlar beni görmesine izin vermeyi bıraktı mı? Yakında ölecek miyim?

Zor nefes alıyorum, düşüncelerim yaklaşan ölümüne dönüyor. Kaçınılmaz olanla barışmaya çalıştım. Her insan ölür. Aradaki fark nasıl yaşadıklarıdır. Yine de idamımı kabullenemiyorum. Bir şeyin, herhangi bir şeyin beni kurtaracağına inanmaya devam ediyorum. Sora ve diğerlerinin geri döneceğı umudundan vazgeçemiyorum. Hiçbir sebebi olmamasına rağmen Hana'nın yalan söylediğini umuyorum.

Yarım gün geçti ve ben hücremde yalnız kaldım. Birden koridorda ayak sesleri duyuldu. Onu görmek için ayağa kalkıyorum ama gardiyanlar üçüncü bir tepsiyi yemek yuvamdan geçirip gidiyorlar.

Adım atıyorum. Bekliyorum. Tekrar yiyorum.

Ve sonra . O gelmiyor.

Sanki kaburgalarım bir ağırlık yapışmış gibi göğsüm sarkıyor. Uzakta tuttuğum yorgunluk ve umutsuzluk beni yutuyor. O gelmedi. Ya gelemedi ya da gelmedi ve hangisi daha kötü biliyorum.

Burada için şükretmeye çalışıyorum. Ziyaretleri tanrıların bir lütfuydu. Ama kutsamalar yeni bir tür acı yaratır.

Biraz daha zaman geçiyor ve çenem göğsüme düşüyor. Başımı sallıyorum, gözlerimi kırpiştırarak uyanık kalmaya çalışıyorum. Hana'nın bugün ortaya çıkmaması bu gece öleceğim anlamına gelebilir. Muhafızlar beni uykumda öldürmeye çalışabilir.

Endişe beni uyanık tutuyor, ama sonunda, ölüm korkusuyla bile, gözlerimi daha fazla açık tutamıyorum. Başımı duvara yaslıyorum ve lambayı söndürüyorum. Lord Yama'nın bu gece beni almaması için bir dua mırıldanıyorum ve sonra günlük dileğim haline gelen duayı ediyorum.

Tanrılar, lütfen, Sora'yı bir kez daha görmeme izin verin. Ama sadece birimizi koruyabileceksen, bu olsun.

Bununla birlikte uykuya daldım. Bir süre dışarıda olmalıyım çünkü anahtarlar çoktan kilide girmiş oluyor. Anahtarlar

Ağır ahşap ve demir kapı sallanarak açıldı ve neredeyse bana çarpıyordu. Kendimi duvara yaslayarak ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Hana mı? Lütfen Hana olsun.

Öyle değil. Muhafızlar ve ellerinde fener var.

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve gözlerimin arkasındaki acı alevden dolayı çok şiddetli. Ateşten kör olduğum için göremiyorum. Gözlerim sımsıkı kapalı ve ellerim üzerlerinde, kendimi kaderime hazırlamaya çalışıyorum. Ağlamayacağım, kaçmaya çalışmayacağım ya da yalvarmayacağım. Kendime o kadar söz verdim ki, sonunda onurlu bir ölüm olacak.

Dik duruyorum, buradan çıkarılmaya hazırım. Celladıyla yüzleşerek ölmeye hazırım.

Ama kimse bana dokunmuyor. Onun yerine başka birini içeri atıyorlar. Gözlerim alışırken, bir adam tökezliyor ve inleyerek kirli taş zemine düşüyor. Artık bir hücre arkadaşım var. Kim olduğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sanırım beni öldürmek için burada.

Otuz Sekizinci Bölüm

MİKAİL

BATI GEÇİDİ, KHITAN

Ben Sora'nın onu öldürmesini engellemeye çalışırken Euyn kendini toparlıyor... yine. Onu dirseklerinden tutarak elimden geldiğince nazikçe tutuyorum, ama ona ulaşmak için tüm gücüyle mücadele ediyor. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam onu bırakmak istiyor.

Onu doğru duyup duymadığımı anlamam gerek. Kızağı kaybettik ve bir çığdan zor kurtulduk. Olaylı bir buçuk dakika oldu. Gerçekten Sora ve kız kardeşinin sözleşmelerinin yasal olmadığını mı söyledi? Bunu başından beri bildiğini mi? Düşündüğümünden daha duygusuz bir canavar olduğunu mu?

Stars, çoktan dibe vurduğumuzu sanmıştım. Görünüşe göre 11. Cehennem varmış.

Sora çırpınmayı bırakır ve nefesini kontrol eder. Yine de gözlerindeki ifadeye bakılırsa, onunla birlikte düşmek anlamına gelse bile onu uçurumdan atmaya hazır. Ben de hazırım, çünkü cinayet işlemek için ölmeyi göze alan biri en tehlikeli katil türüdür.

Euyn, Sora'nın vurduğu yerde çenesine kar tutuyor ve hâlâ yarısı gömülü.

"Sora," diye fısıldıyorum.

Nefes veriyor ve başka tarafa bakıyor. Onu şimdilik bırakıyorum, en azından şimdilik onu öldürmeye çalışmayacağından eminim. Eğilip kollarımı kürek gibi kullanarak Euyn'un çıkarılmasına yardım ediyorum.

"Söyle bana, çünkü dikkatim dağıldı.

Sora'nın babası senetleri hiç imzalamadı mı?" Ağır karı kenara sürüklerken ona soruyorum.

"Bana söylediği buydu," diyor bakışlarımı karşılayarak. "Boş Hapishane'de kilitli olduğum için bunu doğrulayamadım."

Yüzünü inceliyorum, doğruyu söylüyor. Chul bunu söyledi ama Euyun reddetti.

"Yusan'dayken bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?" Tek kaşımı kaldırıyorum.

Göz kırpıyor. "Ne işe yarardı ki?"

Şaşkın ifadesine bakıyorum. Basitçe empati kuramıyor mu yoksa bunun bir önemi olmamasının bir nedeni mi var anlayamıyorum.

Sora yanıma geliyor, omzuma yapışıyor. "Ne iyi?" Elleri yanında yumruk haline geliyor. "I Daysum'u serbest bırakabilirdi! Şu anda bir eğlence evinde kapana kısılmış olmazdı! O-"

Unutulmaz bir çığlık atıyor ve ben bakışlarımı dağlara çeviriyorum, başka bir çığ başlatmasından endişeleniyorum. Ama bu noktada Sora'nın umurunda değil.

Euyun dudaklarını büzerek, "Hayır, özgür olmayacaktı," diyor. En azından üzgün görünme nezaketini gösteriyor.

Ona doğru tekrar hamle yaptı ama onu yakaladım. Zar zor. "Bırak açıklasın, lütfen," diye mırıldandım.

Bana bakıyor ve öğrenerek başını sallıyor. Onu öldürecek. Şimdi ya da sonra, zehirli ya da zehirsiz, kararlılığı çenesini kaldırmasından belli. Eğer bunu etkisiz hale getiremezsem onu hayatta tutmak için çok çaba sarf etmem gerekecek. Ve zaten yapacak çok işim var.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Şimdi açıklamalısın Euyun ve sözlerine dikkat etmelisin. Daysum'un özgür olmayacağını sana söyleten nedir? Az önce sözleşmelerin geçerli olmadığını söyledin."

"Öyle olmadıklarına inanıyorum ama Dal öldüğüne göre Seok krallığın en güçlü asilzadesi." Bacaklarını serbest bırakır ve Sora'dan bir adım daha uzaklaşır ki bu hiç de kolay değildir.

Etrafımızda o kadar çok kar birikmişti ki. "Halktan birinin sözünün bir önemi yok, özellikle de Chul onun adına tanıklık edebilecek tek adamı öldürdüğü için. Yusan'da Seok yerine babasına inanacak bir mahkeme yok. Özellikle de Seok adil bir bedel ödediğini iddia edebilirken ve Chul yargıcı öldürdüğünü çoktan itiraf etmişken."

Prensip olarak katılmasam da, Euyn haklı. Bir Yusanian mahkemesi yargıcın öldürülmesini suçun kabulü olarak değerlendirecektir. Kızlarını altın karşılığında satan ve şimdi de bunu geri almak isteyen hüküm giymiş bir halktan biri olarak görürler. Seok'a sorgusuz sualsiz inanırlar.

"Bunun seni sebepsiz yere üzeceğini düşündüm Sora," diyor Euyn. "Yemin ederim, bu yüzden sana söylemedim. Geçmiş deşmek istemedim çünkü gerçeği bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Artık onunla konuşmayı bırakmalı. Tek sebebin bu olmadığını hepimiz biliyoruz. Yüzünü kurtarmak ve babasını avladığını itiraf etmemek istedi. Yaptıklarının sonuçlarından kaçınmak istedi.

Ona bakıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Bekliyorum, onu tekrar zapt etmeye hazırım.

"Gerçeğin senin için hiçbir önemi yok," diyor sesi titreyerek. "Benim için her şey demek." Duraklıyor ve gözleri doluyor. Sonra öne doğru eğiliyor. "Daysum'un başına gelen her şeyin senin de başına gelmesi için dua ediyorum, Euyn. Bu hayatta ya da bir sonraki hayatta."

Sora kürk battaniyesini omuzlarına sararak uzaklaşıyor. Baş dik ve derin karda ilerlerken bile prensten daha asil görünüyor. Euyn yanından geçerken irkiliyor ama ona dokunmuyor. Dokunmasına da gerek yok.

Aramıza biraz mesafe koymasına izin veriyorum ve sonra Euyn'un gözlerinin içine bakıyorum. "Sakladığın başka sırlar var mı?"

Sertçe yutkunur ve başını sallar. "Hayır."

"Güzel. Bu seni onlardan birinden son kurtarışım."

"Ama de..." diye başlıyor. Yüzümü inceliyor ve ifadesindeki bir şey değişiyor.

"Neyi düşünmüyor muyum?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Hiçbir şey."

Bana yine yalan söylediğinden emin olmama rağmen uçurum boyunca birlikte yürüyoruz.

Bölüm Otuz Dokuz

ROYO

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Aeri'nin ağzı benimkinde. Onu içime çekiyorum. Tadı bir şekerçi dükkânının ikramı gibi ve hissi en yumuşak ipek gibi. Çiçek kokusu her yanıma sarıyor ve ben doyamıyorum.

Onu kucağıma çektiğimde gökyüzü renk şeritleriyle parlıyor. Kalçalarım sarılıyor, tüy gibi hafif. İkimiz de kışlık giysiler içindeyiz ama keşke olmasaydık. Bizi sadece bir kumaş şeridinin ayırdığı o kısa elbiselerden birini giymesini isterdim.

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve ona sıkıca sarılarak terliyorum. O da beni benim onu öptüğüm kadar sert öperken zevkle mırıldanıyor. Onu kırmak, yutmak ve aynı anda içinde kaybolmak istiyorum.

Hiç böyle birini arzulamamıştım. Bu bir ihtiyaç, istek değil.

Ellerimi gömleğinin altında gezdiriyorum. Teni giydiği kürk kadar yumuşak. Başparmaklarım meme uçlarını sıyırdığında küçük nefesler alıyor ve inliyor. Köprücük kemiğine kadar uzanıyorum ve parmaklarımı aşağı doğru gezdiriyorum. Ama elim bir şeye takılıyor, sanırım bir kolyeye.

Aeri öpüşmemizi kesiyor, bir saniyeliğine geri çekiliyor. Ama bu kadar yeter.

On Cehennem, ne yapıyorum ben?

Birbirimize bakarken nefesimi tutuyorum. "Özür dilerim-"

"Hayır, ben dilerim," diyor. "Sadece..."

yan.

O bunu istemiyor. Boğazıma bir kaya parçası düğümlendi. Bu

Midem dönerken ve başım dönerken sanki bir dağın tepesinden düşüyormuşum gibi hissediyorum.

"Sorun değil," diyorum çabucak.

"Mesele o değil..." diye başlıyor, başını sallıyor.

Aynı anda konuşmaya devam ediyoruz ve bu gerçekten sinir bozucu. Onu kenara çekip ayağa kalkıyorum. Bakışları pantolonuma, az önce bastırıldığı şişkinliğe kayıyor. Boğazımı temizliyorum ve sonra kaseleri toplamakla meşgul oluyorum. Buradan uzaklaşmam gerek.

"değil. Kendimizi ," diyorum. " yok." "Royo..."

"Bunun geri kalanını gömeceğim, böylece hayvanlar bunun için gelmeyecek," diyorum.

Boş tencereyi ve kaseleri alıp yola doğru ilerlerken ona bakmaktan kaçınıyorum.

Utanç ve reddedilmenin acısı beni hızlı hareket ettiriyor. Yine de önemli değil. Sadece içinde kaybolduk. O kadar güzel görünüyordu ve burası o kadar inanılmazdı ki, unuttum. Yalnız daha iyi olduğumu unuttum. Bana yaklaşan her kadını mahvedebileceğimi unuttum.

İşleri fazla ileri götürdüğüm için özür dilerdim ama beni istiyor gibiydi. Hayır. Yanlış anlamış olmalıyım. Geri çekildi. Sonunda beni istemedi.

Ya da belki de hepsi onun için bir oyundur.

Bu düşünce bir cıvata gibi. Karnıma bir bıçak saplandı, daha da kötüleşti çünkü geldiğini görmeliydim.

Aeri gibi bir prenses neden benim gibi bir sokak serserisini istesin ki?

Geçidin yanına çömelip karda bir çukur kazıyorum. Kaselerdeki pirinç tanelerini kazımak için acele etmiyorum. Sonra hepsini duygularımla birlikte gömüyorum. Her şeyi temizlemek için karı kullanıyorum.

İşim bittiğinde, kafam yeniden berraklaştı. çekilmekte haklıydı. Bu ihtiyacımız olan son dikkat dağıtıcı şey. Savaşın eşiğindeyiz, hâlâ bir tanrı kralı öldürmeye çalışıyoruz ve elimizde bir yumurtası bir ölümcül konuşan papağan ya da

bir şey.

Seks aklımdaki son şey olmalı. Ama değil.

Elimi yüzümde gezdirdim ve inledim. Her şeyi bir hata olarak görüp geçiştirmiştım ama öpüşürken her küçük iç çekişini dinlemiş, her nefes alışına dikkat etmişim. Bundan zevk alıyordu. Kolyesine vurana kadar beni istiyordu.

Nehir teknesindeyken gördüğüm bu olmalı. Sade ve sarı taşlı. Belki bir şeyin ya da birinin hatırasıdır.

Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı. Tek bildiğim, Pyong'da onu bekleyen biri olduğu. Hiç sormadım.

Derin bir nefes alıyorum. Evet, bu fikir durumu daha iyi yapmıyor. Azıcık bile.

Şimdi onun yanında küçük bir çadırda uyumak ve önümüzdeki üç gece boyunca onu sıcak tutmak zorundayım. Ve umarım bir dönüş yolculuğu olur.

O çürüyen cesedi çalmak için Mikail'le gitmeliydim.

Bölüm Kırk

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Hücrendeki yabancı, kapı arkasından kapanırken ayağa kalkıyor. O da benim gibi zincirlerinden kurtulmuş. Feneri yakmak için uğraşıyorum. Alevler canlandığında, mesafesini koruyarak bana temkinli bir şekilde bakıyor. Babamın yaşlarında, belki biraz daha genç, ama bu adam Seok'tan çok farklı. O bir savaşçı, kaşındaki yara izi de bunu kanıtlıyor. Kendini nasıl taşıdığına bakılırsa muhtemelen uzun dönem askerlik yapmış. Ve şimdi o da benim gibi bir mahkum.

Benim ona baktığım gibi o da beni değerlendiriyor. Bir silah parıltısı ararken ellerimi yanlarımda gevşek tutuyorum. Bir silah göremiyorum ama gömleği ve pantolonu nispeten düzgün ve traşlı. Idle'a yeni gelmiş olmalı. Adamın kirli sarı saçları ve açık kahverengi bir teni var. Kirlenmiş elbiseme bakıyor ama durup gözlerini kısarak yüzüme bakıyor.

"Sen bir soylusun," diyor. Sonra hücrenin etrafına hızlıca bir göz atıyor.

Başımı salladım. "Beni öldürmeye mi geldin?"

Gözleri yine benimkilere takılıyor. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Bir aşinalık hissi kaplıyor içimi. Bana birini hatırlatıyor ama kim olduğunu çıkaramıyorum.

Hâlâ birbirimize bakıyoruz ama öncekinden biraz daha az şüpheyle. Ben onun beklediği gibi değilim, o da benim düşündüğüm gibi değil.

"Neden buradasın?" diye sordum.

"Kralın isteği üzerine," diyor hafifçe eğilerek. "Sanırım herkesin burada olmasının sebebi aynı."

"Hücremde demek istemiştim." Kastettiğimden çok daha kibirli çıktı. Ses tonumu duydum ve babam gibi konuştuğum için içten içe ürperdim.

Adam burnunu çekiyor. "Kapıda adınızın yazılı olduğunu görmedim."

İç çekiyorum ve avucumu kaldırıyorum.

Adam yanıma odaklanıyor, fenerin ve defterin olduğu yere, sarılı tuttuğum yiyecek çuvalına. Asker tahminimi yeniden düşünmemeye neden olan bir keskinliği var.

"Bilmiyorum," diyor. "Gardiyanlar beni buraya attı. Konaklama seçeneği sunmadılar lordum."

"Siz bir asilzade değilsiniz," diye öneriyorum ama küstahça geliyor. Benim sorunum ne bilmiyorum. Onuncu Cehennem'de statü diye bir şey yok. Ve benim gösterişçiliğim bu adamın benden hoşlanmamasına neden oluyor, bu da görevi bu olmasa bile beni öldürmesine neden olabilir. Ama sanırım bildiklerime geri dönüyorum.

"Hayır, kralın muhafız birliğindeydim," diyor.

Hmm, demek ki ilk izlenimim doğruymuş. Hâlâ aklımın bir kısmına sahip olduğum için içimden küçük bir gurur akıyor.

En iyisinin konuşmayı kesmek olduğuna karar verdim. Alışmasına izin veriyorum ama bir gözüm hep onun üzerinde. Bu adamın Hana'nın ortaya çıkmadığı gün ortaya çıkması çok uygun görünüyor. Babama ölümümde parmağı olmadığını, çünkü başka bir mahkûmun sorumlu söylemek için kolay bir bahane olacaktı.

Ama yine de hücremde kimse yokken de bunu söyleyebilirlerdi.

Peki hangi oyunu oynuyorlar ve neden?

Zaman geçiyor ve adam boşluğun diğer tarafında kalıyor. Fenerin yağını idareli kullanıyordum ama onu gözlemlmek için yakmaya devam ettim.

Yemek vakti gelir ve iki tepsi getirirler. Asker onunkini alır ve muhafızlara teşekkür eder. Bunlar

görgü kurallarını çoktan unuttum.

İkimiz de kapıda oyalanıyoruz. Yemek, ekmek ve su ile bibimbap. Güzel kokuyor ama öyle olmadığını biliyorum. Adam tepsisiyle yere oturuyor ve bir kaşık kaldırıyor.

"Onu yemek istemezsin," diyorum.

"Hayır mı?" Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle bana bakıyor. Bakışları çok tanıdık geliyor. Bana kimi hatırlattığını gerçekten bilmek isterdim.

Aslında bir fenerim var, bu yüzden onu yemeğinin üzerine tutuyorum. Biraz zaman alıyor ama sonra pirincin içinde kurtçuklar kıpırdanıyor. İlk yemeğimde de aynısını ya da daha kötüsünü yediğimi düşününce midem bulanıyor. Ağzım sulanıyor ve bulantımı yutuyorum.

Boğazını temizliyor ve kaşığını yere bırakıyor. "Ekmek ve su olsun."

Anlıyorum. Yahninin ilk öğünü beni ölüm için dua edecek kadar hasta ettikten sonra bile congee yemeyi düşünecek kadar açtım.

Hana'nın bıraktığı torbaya uzanıp ekmeğinin yanına bir parça peynir ve bir parça sosis uzatıyorum.

Adam bana bakıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Uzanıp yemeği tepsisine koyuyorum, böylece elimden almak zorunda kalmıyor.

Önce bana, sonra da dokunmadan yemeğe bakıyor. "Neden... neden bunu bana verdin?"

"Bilmiyorum."

Gerçek bu. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. O bir yabancı ve Hana'dan daha fazla yiyecek görüp görmeyeceğimi ya da ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Babam kesinlikle ona bir şey vermezdi. Bunun için bana aptal derdi. Belki de her kırıntıyı istiflememek aptallıktır. Ama adam aç görünüyor.

Omuz silkiyorum. "Sanırım bana da böyle davranılmasını isterdim." Başını salladı. "Senin adın ne evlat?"

"Tiyung," diyorum.

Biraz çaba sarf ederek bayat ekmekten bir parça koparır. Elinde evirip çeviriyor. "Neden burada olduğunu sormalı mıyım?"

"Sizin gibi, kralın isteği üzerine." Acı bir gülümseme sunuyorum.

Su kabını kaldırıp bana doğru içiyor.

hoşlanıyorum ama hâlâ ona güvenemeyeceğim kadar sıradan ve temiz. Bugün buraya konmuş olması çok uygun. Merhametine başvurmaya karar verdim.

"Eğer beni öldürecekse, lütfen bunu ben uyanıkken yap," diyorum.

Duraksıyor, biraz kafası karışıyor ama başını sallıyor. "Makul bir istek gibi görünüyor." Peynirden bir ısırık alıyor. "Bunun için teşekkür ederim, Tiyung."

Adını sormayı unuttum. Annem görgü kurallarını bu kadar çabuk unuttuğum için çok üzülürdü.

Sadece unvanla asil olunmaz, derdi. "Adın ne senin?" diye sordum.

"Ailor," diyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Bölüm Kırk Bir

MİKAİL

LOPTRA ŞEHİRİ, KHİTAN

At alabileceğimiz bir ticaret merkezine varmak için karda üç çan çalmamız ve ardından at sırtında beş çan daha çalmamız gerekti ama sonunda Loptra'ya vardık. İlk işimiz Sora için kışlık kıyafet almak oldu. Çığdan sonra kürklerden birini kesmiş ve donma tehlikesine karşı parçalarını botlarının etrafına sarmıştım. Bizi buraya getirecek kadar işe yaradı ama umutsuzca uygun botlara ve uygun kıyafetlere ihtiyacı var.

Konfeksiyon bölgesinde basit bir elbise dükkânı seçer ve dükkân sahibi ile işçiler kendilerini kaptırmaktan başka bir şey yapamazlar. Baştan çıkarma Sora'ya kolay gelir, ancak aynı zamanda zahmetsizce çekici ve şaşmaz bir şekilde naziktir.

Euyn'u öldürmek istiyor ama iyi bir sebebi var.

Ailesinin onu satmadığından bahsetmediğine inanamıyorum ama yine de bu son derece inandırıcı.

Onu çoktan bir hana bıraktım, yani dinleniyor. Aslında, ben Sora ile işleri hallederken yarım düzine tuzak kurup volta attığına eminim. Önce uyumasını önerdim ama istemedi. Hem yorgun değil hem de tamamen bitkin. Bu hissi anlıyorum.

"İzin verirseniz, haberci evine uğrayıp birkaç ayarlama daha yapmam gerekiyor," diyorum. "Sizin için kısa süre içinde döneceğim."

Başını sallıyor.

Dükkândan çıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sora

Etrafında olmak hiç zor değildi, aslında tam tersi. Buraya kadar olan uzun yolculukta bile bir kez bile şikayet etmedi. Neredeyse her şeye sessizce katlanır, ancak ondan gelen keder ve öfke dalgaları boğucudur.

Loptra'nın karmaşası içinde haberci evine doğru yürürken temiz, karlı hava güzel hissettiriyor. Khitan'ın üçüncü büyük şehri ve en modern ve kozmopolit olanı. Cam ve yıldızlar parlıyor ve heykeller yeni kesilmiş. Herkes en iyi kıyafetlerini giyiyor, kadınlar çoğunlukla pantolon ve stilize ceketler giyiyor. Yeni servet sahibi insanlar, en yeni icatlara sahip olanlarla buluşuyor. Uulatar Nehri'nin kıyısı boyunca hala inşaat halinde olan binalar bile taze ve umut verici kokuyor. Bu, çığ sırasında neredeyse içine düştüğümüz su kütlesi. Uulatar, Khakatan Dağları'ndan doğuyor ve Loptra'yı geçerek Vashney'e kadar uzanıyor.

Khitan'ın her yerinde bulunan aynı insan karışımı şehirde geziniyor. Yiyecek satıcıları çeşitli dillerde bölgesel spesiyalizasyonlarını seslendiriyor. Bu donmuş topraklardaki hava ve arazi koşulları nedeniyle Kitan, buraya yerleşmek isteyen herkese her zaman kucak açmıştır. Başka yerlerde bulunmayan bir hoşgörü düzeyine sahipler çünkü züppe olma lüksleri yok. Yusan'la anlaşamamalarının pek çok nedeninden biri de bu.

Cızırdayan etlerin ve mis kokulu pilavların yanından geçerken bir haberci evinin rengini arıyorum. Yusan'da dükkanlar kobalt mavisine boyanır. Burada ise kırmızının koyu bir tonuna boyanmışlar. Haberci evleri her diyarda aynıdır; yarısı kuşhane yarısı dükkândır ve daha az acil, daha ucuz yazışmalar için büyük bir ahır eklenmiştir. Mesajlar at sırtında bir ay sürebilir ve benim buna hiç vaktim yok.

Zahara ve diğerlerine şifreli mektuplar göndermem gerekiyor. Ama Loptra ulak evine vardığımda Zahara beni çoktan alt etmişti. Kadına (sahte) adımı verdiğimde kartal postası beni bekliyor. İki mektup. Diğerinin Gambria'dan olduğunu varsayıyorum, çünkü ona geldiğimi bildiren bir mesaj göndermiştim.

Mektuplar elimde, kenarda durup birçok çıkıntıdan birine yaslanıyorum. Evler kâğıt, zarf ve kil sağlıyor. Zahara'nın mesajını çözmek için bir kalem ve karalama kağıdı alıyorum. Yine tek bir kelime.

YAŞIYOR

Tiyung, Idle Hapishanesi'nde hâlâ hayatta. Özellikle Euyn'un son ahlaki başarısızlığı göz önüne alındığında bu bir rahatlama. Ty giderek taht için elimizdeki tek uygun seçenek gibi görünüyor. Sora'nın kaçırılmasıyla doğrudan bir ilgileri olmadığı gerekçesiyle Oosant'taki barmaid ve babasını bağışlamak isteyen oydu. Bu, haraç ödemek zorunda kalmayalım diye soykırıma göz yuman bir adamdan çok daha iyidir. Sora'nın ailesinin onu para için sattığına inanmasına izin veren bir adam.

Ama ikinci zarfın kırmızı olduğunu, yani yine saraydan geldiğini fark edince Euyn'la ilgili düşüncelerimi unutuyorum. Zahara ilkinden sonra bir kartal göndermiş olmalı. Acaba bu kadar acil olan neydi? Tiyung'un öldüğünü ve bir kez daha yeni bir plan yapmam gerektiğini okumak için kendimi hazırlıyorum.

Mektubun şifresini çözdüm.

O BİR KÜL.

Tezgâha yaslanıyorum, içimdeki rüzgâr dışarı çıkıyor. Ellerim tahtaya gömülüyor ve ufuk çizgisi eğiliyor. Hava almak için ceketimi açıyorum ama faydası olmuyor. Hâlâ boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Sanki görünmez eller boğazıma ve göğsüme baskı yapıyor.

" misin?" diye soruyor kadın Kitanca.

Başımı sallıyorum. Ama . Kesik kesik nefes almak zorundayım.

Hiç tanımadığım bir kız için ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

O kül oldu.

Daysum öldü.

Bölüm Kırk İki

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Bir hücre arkadaşıyla ilk uykumdan sağ çıktım. Ailor beni öldürmeye çalışmadı, açıkçası bunu biraz garip buldum. Sanırım o da benim gibi bir mahkûm. Ya da beni yanlış bir güvenlik hissine, rehavete sürüklüyor.

Ama buna gerek yok. Bir katil olsam da çoğunlukla işe yaramaz bir asilzadeyim. Oosant'tan beri her gün öldürdüğüm adamları düşündüm. Depoda tereddüt etmeden öldürdüklerimi. Yine de Mikail gibi tehlikeli bir adam değilim - o kişiyi habersiz yakalamanız gerekir.

Bunu düşünür düşünmez, Ailor'un bana onu hatırlattığını fark ettim.

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor.

Bakıyordum. Uyanır uyanmaz feneri yaktım ve hücrenin karşısındaki yerinden beni görebiliyordu.

"Özür dilerim. Bana sadece birini ."

Yaralı kaşını kaldırıyor. "Bu kadar esprili ve yakışıklı biri mi? İmkansız. Bizden iki tane olamaz."

Gülüyorum. Mikail'e hiç benzemiyor. Royo'dan daha kısa, belki 1.80 boyunda ve onun gibi tıknaz yapılı, ama garip - tavırları Mikail'inkine benziyor.

"Biliyor musun evlat," diye başlıyor Ailor, "buraya düşecek bir tipe benzemiyorsun."

"Benim için de sürpriz oldu, sizi temin ederim."

Sanırım gözleri kahverengi ve beni arıyor.

"O zaman rehinesin?" diye soruyor.
Başımı sallıyorum. "Onun gibi bir şey."

Beni anlamaya mı çalışıyor yoksa suçlayıcı bir şey söylememi uman bir casus mu anlayamıyorum. Yine de, bunca zamandır başka bir casusla konuşuyordum.

Hana hala ortaya çıkmadı. Umarım başına bir şey gelmemiştir. Başının belada olabileceği daha yeni aklıma geldi. Casuslar nadiren güvende olur, suikastçılar da öyle, ama onun ya da Sora gibi hayatta kalan birinin tehlike gibi sıradan bir şeye yenik düşebileceğini düşünemiyorum.

"Ben de bunu düşünüyordum. Soylu olduğunuzu düşünmüştüm ama bu tür büyük bir kolyeyi sadece bir kişide gördüm: Tamneki Kontu," diyor Ailor.

"Tüm kontlar resmi kıyafetlerinin bir parçası olarak yaka takarlar," diyorum. Omuzlarımdaki ve göğsümdeki mücevherleri kaydırıyorum. "Dört eski krallığı yönetmeye kadar uzanıyor."

Safirlere dokunuyorum. Batı elmas, kuzey opal ve doğu zümrüt takıyor. Kral kanlı yakut takıyor. Taşların hepsi bin yıl öncesinden kalma ama her aile için yeniden ayarlanmışlar.

Ailor'un dudakları titriyor. "Kont olmak için biraz gençsin evlat.

Hatırladığım kadarıyla hepsi benden büyük."

"Benim babam Seok, Gain Kontu," diyorum.

Alnında çizgiler oluştu. "Demek gerçekten rehinesin."

Başımı salladım. "Ne yaptın sen?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, bilmiyorum." Ailor öksürüyor ve sonra bacaklarını önünde uzatıyor. "Evdeydim, sonra aniden saray muhafızları geldi ve beni alıp buraya getirdiler. Masum bir adam olduğumu iddia etmiyorum - geçmişimden herhangi bir şey olabilir. Ama Idle'ı haklı çıkaracak ne yaptığımdan ya da neden sizinle aynı hücreye konulduğumdan emin değilim. Sanırım daha önce burada başka kimse yoktu."

Başımı sallıyorum.

"O zaman bu özel muamelenin nedenini merak ediyorum. Bunun oğlumla bir ilgisi olduğunu düşünürdüm, ama eğer ,

Ölmüş olurdum."

"Kim o? Oğlun mu?"

Gülümsüyor. "Söylememeyi tercih ederim."

Buna saygı duymak zorundayım. Benim de korumak istediğim insanlar var.

Uzaktan bir mahkûm feryat ediyor. Ne kadar kısa sürdüğü için beni ürperten tiz bir çığlık. Tüylerim diken diken oluyor ve Ailor da sese doğru dönüyor. Adama her ne yapıyorsa şüphesiz korkunç bir şey. Tüm hapisaneler bir tür işkencedir. Sadece bazıları daha doğrudan.

"Anladığım kadarıyla her hücrede fenerler, peynir ve mahremiyet bulunmuyor," diyor. "Statünüzün avantajları mı?"

"Dışarıdan bir arkadaş," diye itiraf ediyorum.

Bu adama hâlâ güvenmiyorum ve Hana'yı elimden geldiğince korumak istiyorum. O mahkûmun çığlığı, benden bilgi almanın başka yolları olduğunu sert bir hatırlatmaydı. Hana iyiliği seçti çünkü ben Nayo'yu kurtardım. Gerçi sanırım "kurtarmak" yanlış kelime. Bir ay boyunca zevk çocuğu olarak hizmet etmeye zorlanmak bile benim için kurtarmanın ötesinde bir şey olurdu. Ama o özgür. "Daha kötüsünden kurtarıldı" daha doğru.

"O arkadaş buradan bir mesaj çıkarabilir mi?" Ailor girişimde bulunur.

"Bilmiyorum," diyorum. "Doğrusu, geri dönüp dönmeyeceklerini de bilmiyorum."

"Sanırım öyle olmasını umacağız." Tekrar öksürüyor ve duvara yaslanıyor.

Bunu o kadar basit bir şekilde ifade ediyor ki, yapılacak tek şeyin umut etmek olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Böyle bir yerden ilk kaçan şey umuttur. Ailor ya bir casus ya da inanılmaz bir tesadüf, çünkü Sora'nın mektubunu aldığımdan beri ilk kez biraz iyimserlik hissediyorum. Sanki umut etmek için bir neden varmış gibi. Sanki hayatta kalabilirmişim gibi. Sanki hepimiz başarabilirmişiz gibi.

Bölüm Kırk Üç MİKAİL

LOPTRA ŞEHİRİ, KHİTAN

O öldü.

Gözlerimi kapatıyorum, sonra acıyı içime çekiyorum. Tek bir nefesle bir trajediyi daha zihnimin derinliklerine hapsediyorum. Belki bir gün baraj tutmaz ve dehşetle patlarım ama şimdilik devam ediyorum. Mesajı değiştiremem. Gerçekliği değiştiremem. Daysum öldü ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben ruhları yeniden doğmaları için gönderebilen ölüm tanrısı Lord Yama değilim. Yapılacak tek şey ilerlemek. Yapılacak tek şey bu.

Gözlerimi ovuşturup mektupları ve şifre çözme kâğıtlarını ateşe atıyorum. Sonra işe koyuluyorum. Çok daha kötülerini atlattım. Bunu da atlatacağım.

Planladığım gibi, mesajlarımı kodluyor ve yazıyorum. Tüm üzüntümü bastırıp taşıma torbalarını doldurduktan sonra arkasındaki kadına on mark veriyorum. Bu miktar parayla en hızlı, en güçlü kuşları seçecek. Okçulardan kaçmak için yeterince yüksek uçanları.

Kır saçlı kadın ucu cebine sokuyor, sonra da keseleri kartallara bağlıyor. Bağlarını ve başlıklarını çıkarıyor ve onları tavandaki açıklıktan teker teker serbest bırakıyor.

Zihnim açık bir şekilde hesabı ödüyorum ama para üstünü alırken ellerim titriyor. Parmaklarıma bakıyorum. Tuhaf. Yaşayanları ölümlerden daha fazla önemsemeye uzun zaman önce karar vermiştim ama keder kurşun gibi ağır bir şekilde sarıyor. Yine de

Sanırım benim sorunum hala yaşamak - Sora'ya nasıl söyleyeceğim?

Alnımı ovuşturuyorum ve elbise evine doğru geri dönüyorum. Kelimelerin bana gelmesini umarak uzun yoldan gidiyorum. Pazar yerinden geçerken, kızakta kaybettiklerimizi yerine koymak için erzak alıyorum. Satıcılarla pazarlık yapıyorum çünkü bunu bekliyorlar ama aynı zamanda acelem de yok.

Malları satın alıp hana kargoladıktan sonra, yarın için kışlık atları güvenceye alıyorum. Beni izleyen biri var, bir casus. Eyn sürekli birilerinin bizi takip ettiğinden bahsedip duruyordu ve sanırım haklıydı. Ama sadece gözlemlemek için yeterince uzaktalar.

Hançerimi döndürüp kan dökmeyi düşünüyorum ama sırf bu duygudan kaçmak için casusla çatışmaya girmiş olacağım. Ve ben spor olsun diye öldürmem.

Hayır. Sora'ya dönüp bu işi . Söz verdim ve korkaklık benim yolum değil.

Ama nasıl? Uğruna yaşadığı tek şeyi nasıl elinden alırım?

Ne söylersem söyleyeyim, parçalanacak. En keskin kılıcın bile bir kırılma noktası vardır. Sadece Ejderha Lordu'nun Alevli Kılıcı asla parçalanmaz.

Giysi evine ulaşıyorum ve binanın kenarına yaslanıyorum. Göğsümdeki ağrı çok şiddetli. Aynı görünmez eller yine beni yakalamış, nefes borumu eziyor.

Ben olsaydım ne isterdim? Hemen bilmek mi yoksa biraz daha uzun süre bir kız kardeşe sahip olmak mı daha iyi olurdu? Ve bir ölüm darbesini yumuşatmak için hangi kelimeler bir araya getirilebilir?

Kimsenin bana ailemi kaybettiğimi söylemesine gerek yoktu. Kendim gördüm - yerdeki parçalanmış bedenlerini. Ancak babam hakkında bir şeyler duydum. Daha sonra beni evlat edinen Ailor bana tüm isyancı gücün katledildiğini söyledi. Esir yok, mahkum yok. Ama Kan Festivali o kadar büyük bir trajediydi ki, o kadar büyüktü ki, öz babamın ölümü neredeyse hiç etki yaratmamıştı. Bir çığın üzerinden çok az ses duyulabilir. Tanıdığım ve sevdiğim herkes ölmüştü ve bu olay karşısında hissedebileceğiniz üzüntünün de bir sınırı var.

Bir kere.

Sora için aynı şey olmayacak.

O yüzden sadece söyleyeceğim, bu kadar basit. Bazen hiçbir kelime olmadığında, herhangi biri işe yarar.

Kız kardeşinin artık acı çekemeyeceği gerçeğiyle biraz huzur bulacağını düşünüyorum. Zevk evi köleleri genellikle bir patronun eliyle, kendi elleriyle ya da en yaygın olarak laoli ile ölürler. Uyuşturucu gecelerini geçirmelerine yardımcı olur ve aşırı doz almak çok kolaydır. Daysum'un nasıl öldüğünden emin olmasam da, sonuçta bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum.

Başka bir şey düşünmeden dik duruyorum. Giysi evinin kapısını açıp içeri giriyorum. Sora hâlâ platformda, işçiler onun güzelliği, özellikle de gözleri üzerinde titriyorlar. Kitan kraliyet ailesi, Baejkinlerin koyu kırmızı gibi mor giyiyor. Tezgâhtar kızlar onun gözlerine imparatorluk gözleri deyip duruyor.

Nefes alıyorum, ona söylemeye hazırım. Ama ağzımı açtığımda,

Sora başını kaldırdı. Bana gülümsüyor, sıcak ve alçakgönüllü.

Ve boğuluyorum.

Bunu yapamam. Bu korkaklık değil, belki de öyle. Ama öğrendiğinde asla eskisi gibi olmayacak. Belki bir daha asla böyle gülümseyemeyecek. Şu anda bunu ondan alamam. Eğer Daysum yerine Ailor olsaydı, görevim tamamlanana kadar bilmek istemezdim.

Beklemek daha iyi. Khitan'dan ayrıldığımızda ona dair kendime söz veriyorum. Yas tutmak için zamanı olduğunda ve hem tehlike hem de keder içinde olmadığında.

" zaman oldu," diyor gülümseyerek.

"Çok uzun zaman oldu." Ben de gülümsüyorum.

Gülüyor. İşçilerden biri, koca olduğumuzu düşünerek bana göstermek için yeni paltosunun kürk astarlı kapüşonunu kaldırıyor.

"Beğendin mi?" Sora ceketini modelleyerek soruyor. "Çok hoş."

Hiçbir şey gibi yerime oturuyorum, pantolonumun paçasındaki karları gelişigüzel fırçalıyorum. Gözlerim yanıyor ama gülümsüyorum. Birdenbire

Olmadığım biri gibi davranma konusunda yirmi yıllık deneyimim olduğu için mutluyum.

Bölüm Kırk Dört

AERI

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Düşünmek için zamanım oldu ve gerçekten dün gecenin daha kötü geçebileceğini sanmıyorum. Royo dokunduğunda şoktan irkildim ve her şey darmadağın oldu. Ama bunu ona açıklayamazdım. "Hey, zamanı kontrol eden sihirli mücevherimin ona dokunanın ben değil de sen olduğunu anlayıp anlamayacağından emin değilim ve anlarsa ne olacağından da emin değilim" diyemezdim.

Ben geri çekildim, o da tuhaflaştı ve şimdi büyük bir karmaşa var.

İşleri daha da iyi yapan şey ise yeniden kamp yapma zamanının gelmiş olması.

Dudaklarımı büzüyorum.

Bugün pek konuşmadık. Royo her şey normalmiş gibi davranmak için çok uğraştı ama öyle değil, bu da her şeyi daha da garip hale getiriyor.

Bir süre önce durmamız gerekiyordu ama dün yaptığımız gibi bir açıklık bulamadık. Kar çok derin ve yırtıcı hayvanlar yüzünden ormana girmek istemiyor. Zaybear'ın cesedini gördükten sonra aynı fikirde değilim.

O dişleri düşündükçe ürperiyorum. Royo'yu ve belki de diğerlerini sonsuza dek kaybetme korkumun anısı omurgamdan aşağı buz gönderiyor. Royo dört zaybears olduğunu söylemişti. Dört. Nasıl hayatta kaldıklarını bilmiyorum. Tanrılar senin tarafındayken her şeyin mümkün olması dışında.

İyi olan tek şey, bunun zaybears olduğunu sanmıyorum.

çok kuzeyde. Onları yaşatabilecek öküzleri ya da buzağları görmedim ve bunun rahatlığına tutunuyorum.

Ama güneş batmak üzere ve henüz bir yer bulamadık, bu demek oluyor ki ormanın kenarında kamp kurmamız gerekecek - tam da Royo'nun yapmayın dediği şey.

O yüzden biraz daha uzun süre gideceğiz.

"Nedir o?" Royo kalın parmağıyla kuzeydoğuyu işaret ediyor.

Konuşmasına o kadar şaşıyorum ki bakmam bir saniyemi alıyor. Güneş pembeler ve turuncular içinde batıyor, bu da görmemi zorlaştırıyor. Sürekli yağan kardan bahsetmiyorum bile. Fakat

Uzakta bir yerden duman ya da buhar yükseliyor.

İlk başta kamp ateşi olduğunu düşündüm ama baktıkça buhar olduğuna daha çok ikna oldum. Ve buharın tek bir anlamı olabilir.

"Kaplıcalar!" Haykırıyorum.

Atımı mahmuzluyorum ve buharın geldiği yöne doğru yola çıkıyorum. "Aeri, bekle," diye sesleniyor Royo arkamdan.

"Ne sıcak yaylar?"

"Bunlar sıcak, doğal havuzlar ve sıcak bir banyo şu anda cennete ulaşmak gibi geliyor." Ayak parmaklarımı kıvırıyorum, dalmak için çok hazırım.

"Aeri!"

Benim yanıma gelene kadar dörtnala koşuyor. Bir kaşımı kaldırıp ona gülümseyerek ayak uydurması için cesaretlendiriyorum. Dilimi şaklatarak atımı daha sert mahmuzluyorum. Royo önce sinirli görünüyor ama sonra dişlerinin parıltısını seçebiliyorum. Bir gülümseme! Tanrım, ne manzara ama.

Taze karda dörtnala koşuyoruz, bir çevreleyen kayalara gelene kadar yarışıyoruz. Çok büyük değil, bir handaki iki oda büyüklüğünde, ki bu mükemmel.

Attan indim, atımı bir ağaca bağladım ve banyo yapma hevesiyle ceketimi çıkarmaya başladım. Yıkanmıştım ama Quu'daki balo için yola çıktığımızdan beri tam bir banyo yapmamıştım.

Saniyeler içinde su seviyesine iniyorum.

"Aeri, bekle," diyor Royo. "Suyun kaynar olmadığını nereden biliyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim. Kenarlardaki yüzeyi taradım ve iyi görünüyor.

"Çünkü fokurdamıyor. Ama işte, bana bir parça kurutulmuş sosis uzat," diyorum. "Çok sıcak olursa eti haşlar."

Suya kaşlarını çatıyor, sonra nihayet başını sallayıp aşağı iniyor. Bana kurutulmuş bir sosis halkası uzattı. İçine daldırdım. Çıkardığımda kılıfı sağlamdı, sadece ılıktı. Elimi temiz suya sokuyorum. Sıcak, banyo suyundan biraz daha sıcak. Ama gerçekten sıcak olduğu için mi yoksa hava çok soğuk olduğu için mi sıcak hissettirdiğini anlayamıyorum. Suya daldığımda daha kolay anlayacağım.

Botlarımı çıkarıyorum. Royo, oyunbozan haliyle, orada durmaya devam ediyor.

Royo'yu rezil etmemek için gömleğimi ve pantolonumu çıkarıp iç çamaşırlarımı bırakıyorum. Soyunmama engel olmadığını belirtmek isterim.

"Royo," diyorum. "Sadece seyretme. Bu çok tuhaf." Bana bakıyor, hiç eğlenmemiş gibi. Gülümsüyorum.

Dikkatlice giriyorum, çünkü kaynağın ne kadar derin olduğunu söylemek zor, ama ayaklarımın hemen altında bir kaya var. Adımımı atar atmaz su inanılmaz bir his veriyor. Acıtacak kadar sıcak ama rahatsız edici bir şekilde değil.

Biraz daha derine girdim, böylece göğsüme kadar geldim. Royo'ya dönüp baktım. İç çekip botlarını ve ceketini çıkarmaya başladı.

"Bu daha iyi," diyorum.

"Tartışılabilir," diye mırıldandı.

Gömleğini çıkarıyor ve ben de onu özgürce seyredebiliyorum; omuzlarının genişliğini. Kol ve göğüs kasları. Mikail gibi güzel ya da Euyn gibi zayıf değil. Onun için mükemmel olan bir şey var.

Yüzümü ellerimin arasına alarak pantolonun çıkmasını bekliyorum. İkinci gülümsemesi o sert dış görünüşü kırıyor. Zorlukla elde edilen bir gülümsemenin kolay bir gülümsemeden çok daha iyi olduğunu Royo'ya kadar fark etmemiştim.

Derin, kederli bir iç çekişle pantolonunu indiriyor. Islık çalmayı düşündüm ama yine giyinecekti. Kalçaları

geri kalanı gibi kalın ve kaslı. Kıyafetlerini dikkatlice katlıyor ve bir taşın üzerine koyuyor. İç çamaşırı giydiğini fark edince yıkıldım.

"Gösteriye devam etmekten çekinmeyin," diye takılıyorum.

"Ben Yusan'a geri dönüyorum." Arkasını dönüp atına doğru yürüyor.

Gülüyorum ve saçımı temizleyebilmek için bir adım daha atıyorum. Üzerinde durduğum kaya kaygandı. Ayağım kayıyor ve yere inmek için bekliyorum.

Altında başka bir şey yok.

Sesimi çıkaramadan düşünüyorum.

Su başımı kapladı. O kadar şok olmuştum ki ayağa kalkmaya çalışmam bile bir an sürdü ama düşüş dikti. Çok dik. Hızla batıyorum ama ayaklarım dibe değmiyor.

Panik başlıyor, kollarım ve bacaklarım çırpınıyor. Suyu tırmalayıp yüzeye ulaşmaya çalışıyorum ama hiç yüzme bilmedim. Annem bir kızın öğrenmesinin uygun olmadığını düşünüyordu, ben de öğrenmedim.

Suyun altında olduğuma inanamıyorum. Bir saniye önce iyiydim. Bir adım attım ve şimdi ölümcül tehlikedeyim.

Berrak, sıcak suyun içinden yukarı bakıyorum. Hayatımı pek çok kez kurtardığı için tılsımına sarılmak istiyorum ama midem . İşe . Boğulurken olmaz. Zamanı durdursam bile, gelecekte nasıl yüzüleceğini şimdi bildiğimden daha iyi bilmemi sağlayamaz.

Royo. Royo'ya

ihtiyacım var.

Yukarı bakıyorum,

umut ediyorum.

Lütfen yardım et, Royo. Lütfen.

Yüzeyi tarıyorum ama ondan bir iz yok. O gelmiyor. Havam tükenirken ciğerlerim yanıyor. Dehşet mideme oturuyor ve kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. Yalnız öleceğim. Her zaman olduğum gibi. Onunla tanıştıktan sonra her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm. Ama yanılmışım.

Çaresiz, bir kez daha yukarı bakıyorum. Gördüğüm son şey Güneş Kralı'nın Gece Işınları. Ve sonra her şey yok oluyor.

Bölüm Kırk Beş

MİKAİL

LOPTRA ŞEHİRİ, KHİTAN

Gambria'nın dairesi kereste ve leylak kokuyor ve Loptra şehrine bakıyor. Aşağıda bir yerlerde, kapılarını çaldığımda keçi peyniri almaya gönderdiği karısı var. Gam gelenek ve nezaket gereği bana çay ve muhallebi ikram etti ama burada olmamamı tercih ederdi. Yusanian casusu olduğum için değil, genel olarak benim hakkımda böyle düşündüğü için.

Resimli pencerelerin yanındaki duvara yaslanıp sokağa bakıyorum ama aslında camın yansımasında Gambria'yı inceliyorum. Yeşil bir koltukta bacak bacak üstüne atmış oturuyor. Pembe pantolonu küçük bedenine mükemmel bir şekilde uyuyor. Boyu bir buçuk metreyi biraz geçiyor ve ancak yüz kilo ağırlığında ama bir dağ kadar heybetli.

"Bana Marnalılardan bahset," diyorum.

"Merhaba, seni görmek de güzel Mikail," diye sesleniyor.

Dudaklarım titriyor. Gambria ile aramızda hep bir gerginlik olmuştur. Sanırım benden hoşlanıyor ama Fallador'u koruyor ve benim baş belası olduğuma inanıyor. O ve Fallador birlikte hayatta kaldılar, ailelerinin son üyeleri olarak, Kan Festivali sırasında onları Gaya'dan Khitan'a götüren kargo gemisinde saklandılar.

Gam'ın koyu renk bukleleri ve açık renk gözleri var ama bu özellikler dışında kuzenine pek benzemiyor. Onu adada da tanıyordum, bu yüzden benim hakkımdaki kötü düşünceleri tamamen kişisel.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor, yemi yutmayacak kadar meraklı. "Marnalılar buranın iki gün batısındaki buz mağaralarında yaşıyor ama sen bunu zaten biliyorsun, o yüzden asıl sorduğun nedir?"

Gülümsüyorum. "Kaç ?"

"Şu anda sekiz bin, belki de on. Yeraltında nasıl yaşadıklarını söylemek zor. Kendi insanları bile kesin bir sayıya sahip değil. Daha fazla alana ihtiyaç duyduklarında başka bir yere tünel açıyorlar. Nüfus sayımına ihtiyaçları yok."

Bende de aynı istihbarat var. İçten içe yüzümü buruşturuyorum. Sayının çok daha düşük umuyordum ama mağaralarına sızmadan kesin bir şey söylemek imkânsız. Gambria'nın karısı Lyria, Marnan. Annesi Lyria doğmadan önce mağaraları terk edip şehre gelmiş. Bir tür utanç içinde olduğunu varsayıyorum ama bunu söylemek zor.

"Ölülerini nereye gömüyorlar?" Ben soruyorum.

Gambria'nın çayı neredeyse dudaklarına varmak üzereyken fincanını tabağa vurarak yere bırakıyor. "Hayır."

Onunla yüzleşiyorum. "Hayır, ne?"

"Düşündüğün şeye," diyor. "Kesinlikle hayır. Bu bir intihar."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni bu özleyeceğini .

Çok duygulandım, Gam."

Nefes alıyor ve acı çekiyormuş gibi orta mesafeye bakıyor, ama gözlerinde eğlence parlıyor. Gözleri gök mavisi ve geniş.

"Seni kabul edebilirim ya da terk edebilirim," diyor, "ama bir başkası aynı şekilde hissetmiyor."

Kendime rağmen sırtıyorum.

"O zaman hayatta kalmama yardım et. Mezarları nerede?" diye sordum. "Cesetlerini yaşadıkları yerde sakladıklarından şüpheliyim. Donmuş ya da donmamış, bu oldukça tüyler ürpertici."

İç geçiriyor. "Yıldızaheli mağaranın girişindeki türbenin içinde cam bir tabutun içinde. Hem türbe hem de mağara ağzı gece gündüz korunuyor."

Bu pek ideal değil.

Gambria ciddileşerek, "Sevgilim, Staraheli'nin kafasının hâlâ yerinde olmasının bir nedeni var," dedi. "Khitan ve özellikle de Loptra onu sergilemekten başka bir şey istemez. Bu yapılamaz."

Bu iyi bir şey, yapamam ve yapmam farklı şeyler. "Bu tavırla olmaz," diyorum.

Gözlerini deviriyor ama bir gülümseme hayaleti yüzünü aydınlatıyor. Sessiz bir güzelliği var. Fallador'un tüm ailesi .

Geçmiş zaman. Gaya'nın kraliyet ailesi, Joon sömürge anlaşmasını bozduklarını ilan ettikten sonra katledildi ve denize atıldı. Sanki o kağıt bir kılıcın ucunda imzalanmamış gibi. Pencereden dışarı bakıp Staraheli'nin cesedine nasıl ulaşacağımı düşünüyorum. Anıt mezarlar genellikle mühürlüdür ama ceset cam bir tabutun içindeyse ve korunuyorsa belki de değildir.

Ben camı kırıp kafasını keserken Sora ve Euyn birkaç muhafız gibi basit bir şeyi halledebilir.

Bunu yapabiliriz. Quilimar'a bir adım daha yaklaştık. Gaya'yı kurtarmaya bir adım .

Karın şık binaların üzerine düşüşünü izliyorum. Burada Vashney ya da Quu'dakinden daha az yaldız var ama yine de yabancı. Gaya'yı, tarlaları ve kara ormanları düşünüyorum. Adaya hiç kar yağmaz. Bizim evlerimiz sıva ve siyah ahşaptır, bu değil.

"Burası daha az tanıdık , değil mi?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Burası evim."

Etrafımda döndüm. "Gaya evde."

"Oh, Mikail, değil." Benim için gerçekten üzgün görünüyor. "Biz değiştik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen, ben ve Fallador, artık Gaya'lıyız ama Gaya'lı değiliz. İkimiz de bizi ve Gayan'ı evlat edinen topraklardanız ama bu Gaya'nın evimiz olmasıyla aynı şey değil."

İnançsızlıkla ona bakıyorum. Her ne kadar Yusanlıymışım gibi davransam da, öyle olmadığımı hep biliyordum. Artık Yusan'ın bir parçası değilim, hiçbir zaman da olmayacağım.

"Bu çok saçma," diye çıkıştım. "Ben Gayan'ım. Senin gibi. Kuzenin bu diyarın gerçek hükümdarı!"

"Eski diyar." Başını sallıyor, ayağa kalkıp bana yaklaşıırken bukleleri sallanıyor.

Elini nazikçe omzuma koyduğunda kaşlarım kalkıyor. Bu çok garip, çünkü o nazik bir insan değil.

"Çocukluğumuzdan beri oraya gitmedik," diyor usulca. "Sen bile geri dönmedin. Neredeyse yirmi yıl içinde çok değiştiğine eminim. Geçmişimizdeki Gaya'yı seviyoruz, sevmemiz gerektiği gibi. Ama o Gaya artık yok. Gemilerimiz yelken açtığında yok oldu."

Sözlerinin üzerimden kayıp gitmesine izin vermeye çalışıyorum ama içneler batıyor. "Umarım yanılıyorsundur."

"Ama bu çok nadir görülen bir durum." Dudaklarını büzerek sırtıyor.

Sarsıldım, bu yüzden konuyu değiştirdim. Haklı olamaz. Olamaz.

"Biliyor musun, neden Fallador yakınlarındaki Quu'ya değil de buraya yerleştini bana hiç söylemedin," diyorum.

"Çünkü birini sevebilir ve izinizi ondan ayrı bırakmak isteyebilirsiniz. Ben burada kendimim." Ellerini indiriyor ve katlıyor. Hem doğruyu söylüyor hem de yalan söylüyor, çünkü başkenti gerçekten terk etmesinin nedeni bu değil. "Umarım senin için huzurlu bir yer vardır dostum."

Başımı salladım. "Belki bir gün."

İç çekiyor. "İstesen de daha az samimi olamazdın."

Gülümsüyorum. "Saçmalama Gam. Her zaman daha az samimi olabilirim."

Bölüm Kırk Altı

ROYO

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Nereye gitti? Aeri bir saniye önce orada duruyordu. Döndüm ve Yusan'a geri yürüyecekmişim gibi yaptım ama şimdi gitmiş. İnliyorum. Oyun oynuyor, benden saklanıyor.

"Aeri," diye . Sesini bekliyorum ama cevap yok. "Aeri, bu hiç komik değil. Çık dışarı."

Hâlâ bir şey yok. Nefesimi tutup dinliyorum, ama her şey ölüm sessizliğinde. Üzerime bir yanlışlık hissi çöküyor. Sırtımdaki sürünme hissi bana bir şeyleri kaçırdığımı söylüyor.

Hava neredeyse kararmak üzere ama kaplıcanın tepesinde kabarcıklar görüyorum. Bu çok garip. Aeri az önce kaynağın fokurdamadığını söylemişti.

Karnım zonkluyor. Oh lanet olsun. Aeri! Suyun içinde.

Hemen havuza atıyorum, sıcak su yakıyor ama farkına bile varmıyorum çünkü kollarımı suyun içinde çılgınca sallıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Aeri, Aeri, ?" .

Yüzeyi tarıyorum ama sadece benim sebep olduğum dalgalar var.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bayıldı mı? Nasıl bu kadar çabuk bayılmış olabilir? Sonra fark ettim: O yüzme bilmiyor.

Korsanlar saldırdığında Sol'da yaptığı yüz ifadesiydi bu. Yüzme bilmiyor. Ve ben ona sırtımı döndüm.

Çılgınca, suyun etrafını yokluyorum. Hiçbir şey yok. Derin bir nefes alıp suya daldım.

Yüzmeyi ne zaman ve nerede öğrendiğimi hatırlamıyorum; çok küçükken öğrenmiş olmalıyım. Sanki hep biliyormuşum gibi geliyor.

Birkaç metre aşağıya inene kadar bu karanlık pınarda neyin gizlendiğini bilmediğimi fark ediyorum. Ama önemli değil. Aeri'yi geri almak için Lord Yama'yla yumruk yumruğa dövüşürüm.

Uzanmaya devam ediyorum, daha derine itiyorum ve sonunda bir şey hissediyorum. Hafif bir şey. Parmaklara dokunana kadar ne olduğundan emin değilim. Aeri'nin koluna. Vücudunu kendime çekerken göğsüm rahatlıyor, sonra havaya ulaşmak için olabildiğince sert tekmeliyorum.

Yüzeye çıktık. Nefesim kesiliyor, ciğerlerim yanıyor ama gözleri kapalı ve hareket etmiyor. Onu karın üzerine fırlatıyorum ve sonra ben de atlıyorum.

Neredeyse onun üstüne iniyorum. Soğuk hava şok edici, ama onu bulduğum gerçeği de öyle. O iyi. Ama orada öylece yatıyor.

Hayatımı sikeyim. Nefes almıyor.

Ellerim deprem olmuş gibi titrerken, onu dizlerimin üzerinde döndürdüm. Avuç içimi sırtına vurarak suyu dışarı atmaya çalışıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Eğildim ve kulağımı göğsüne dayadım. Bekliyorum, umut ediyorum, nefesimi tutuyorum.

Sessizlik. Kalp atışı yok. Tek bir tane bile.

Daha önce hiç hissetmediğim bir soğuk beni yakalıyor ve olduğum yerde tutuyor.

O öldü. Ben burada dikilirken öldü.

Panik ve acı sırayla göğsümü bıçaklıyor. Onu kurtarabilirdim. Ama kurtarmadım. Yine başarısız oldum.

Elimi sırtına vurarak bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Herhangi bir şey.

"Aeri! Nefes al. Nefes al."

Ama hiçbir şey yok. Hiç hareket etmiyor.

Gözlerim yaşıyor ve çığlık atıyorum. Ses alacakaranlığı parçalıyor, her yerde yankılanıyor. Yırtıcı hayvanlar umurumda değil. Bırakın benim için gelsinler.

Boğuldu. Ve ben hiçbir şey yapmadım.

Birdenbire garip bir sakinlik hakim oluyor ve sanki Sol Nehri'ni önümde görebiliyorum. Sonra nehirden çıkarılan cesetleri görüyorum. Korkunç görünüyorlar - solgun ve şişmiş. Nehirde yaşarken, sudan çıkarılan yarı boğulmuş insanlar da gördüm. Düşenler, atlayanlar ya da her neyse, insanlar onlara çabucak ulaştı. Şöyle görünüyorlardı, uyuyor gibiydiler, annemi bulduklarında olduğu gibi.

Bir gün o ve ben markete gidiyorduk ve hayata döndürülmüş birini gördük. Anı gözlerimin önünde canlandı. Gri elbiseli bir kadın kirli nehir kıyısındaki taşların üzerine diz çökmüştü. Kocasını önünde ölü olarak yatıyordu. Şapkalı ve eşarplı insanlar etraflarında toplanmış, pervanelerin alevi keşfetmek istemesi gibi ölüme doğru çekiliyorlardı. Sonra kadın tuhaf bir şey yaptı. Adamın burnunu tuttu ve ağzına nefes verdi. Göğsüne bastırdı ve bu onu geri getirdi. Ayağa kalktı, çırpınıyordu.

Buna mucize deniyordu.

Hafızamı silkeledim ve denemeye karar verdim. Her şeyi deneyeceğim.

Aeri'yi çevirip ağzını açıyorum. Dün gece öptüğüm dolgun alt dudaklı ağzı. Ne yaptığımı bilmiyorum ama burnunu tutuyorum. Ağzına iki sert nefes üflüyorum, sanki onun için nefes alıyormuşum gibi. Sonra göğsünü itiyorum, suyu dışarı pompalamaya çalışıyorum. O kadar hafif ki onu kırmamak için dikkatli olmalıyım. Ama tekrar itiyorum. Ve tekrar.

Gözlerim doluyor. Ayaz tenimi kemiriyor ama terliyorum.

", Aeri," diyorum. "Benimle kal."

İtiyorum ve itiyorum.

"Kal," diye tekrar burnuna uzanırken.

Aniden hareket ediyor. Öksürerek kendine geliyor. Sonra yana doğru eğiliyor ve su kusuyor.

Dizlerimin üzerine oturdum. On Cehennem. Tanrılara şükürler olsun!

Ellerimi yüzümde gezdirirken titriyorum. Tüm vücudum titriyor ve nefesimi tutamıyor gibiyim.

Aeri titriyor ve karın üzerine kusuyor. Ama yaşıyor. Kalbi atıyor ve nefes alıyor.

Bu bir mucize.

Nefes nefese kaldı, gözleri büyüdü ve sonra bana baktı. Bunun işe yaradığına inanamıyorum. Ama aynı zamanda işe yaramalıydı çünkü onu kaybetmeyecektim.

"Beni kurtardın." Gözlerini kırıştırdı, şaşkındı. "Ben... Ben boğuldum. Boğulduğumu biliyorum. Beni nasıl kurtardın?"

Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Sol'daki adamı kurtaran kadının anısı yirmi yıllık olmalı ama sanki dün olmuş gibi aklıma geldi.

"Ölümün seni benden almasına izin vermeyecektim," diyorum.

O iri kahverengi gözleriyle bana bakıyor, gözyaşları içinde yüzüyor. "Royo... böyle bir şey söylüyorsun ama sonra neden sana aşık olduğumu merak ediyorsun."

"Aeri..." Başımı sallıyorum. Bana aşık olamaz. Bu kötü bir hata olur. Ama yine de kalbim kabarıyor. Hayatım boyunca duymak istediğim her şey.

"Biliyorum," diyor. "Ölümün beni senden almasına izin vermeyecektin ama sadece arkadaş olarak."

Bir kahkahayı bastırarak ona bakıyorum. "Boğulmak her geçen saniye daha iyi görünüyor."

Gülümsüyor ama sonra titriyor, kendi kollarını ovalarken sertçe ürperiyor. Çünkü karların üzerinde ıslak ve neredeyse çıplaktır. İç çamaşırları sıırıslıklam ve transparan. Kahretsin, donuyor. Tabii ki donuyor.

Ben bakmıyorum. Tamam, evet, gördüm ama gözüm karda. "Isınman için seni tekrar suyun içine oturtabilirim, sonra ben-"

"Yapamam." Başını sallıyor, gözleri kocaman.

Doğru, kaplıcaya geri dönmek istemiyor. Anlıyorum. Ama henüz ateş yakmadım. Atıma koşup malzemelerimizi aldım. İki battaniyeyi çıkarıp ona sarıyorum ve sıkıca örtüyorum. Sonra kaplıcaya geri dönüp kıyafetlerini getiriyorum. Yukarı tırmanıp eşyalarını ona veriyorum.

Bana bakıyor, saçları kürkün üzerine damlıyor. Onun

Sertçe nefes alırken ağzı hâlâ yarı açık. "Sen de sırlıklam olmuşsun," diyor.

Üşüyorum ama bunu hissetmiyorum bile. Yemek tenceresini alıyorum ve içine düşmüş birkaç çubuk atıyorum. Ateş yakmak için çantaya uzanırken dişlerim takırdıyor. Üstümü değiştirmem gerek ama şu anda önemli olan tek şey onu ısıtmak.

Dallar tutuşuyor, tencerenin içinde küçük bir ateş çıkıyor. Kucağına koyuyorum. Fazla bir şey değil ama çukur ve odun olmadan kamp ateşi yakamam.

Kaplıcaya geri dönüyorum, ıslak iç çamaşırlarımı çıkarıyorum ve kuru giysilerimi ve botlarımı giyiyorum. Yeterince ısındıktan sonra birkaç taş alıyorum. Aeri'nin yanında bir ateş çukuru yakmaya yetecek kadar aldım, sonra baltamı çıkardım. Bu bir savaş baltası, odun baltası değil ve ısınma kulübesini yıktıktan sonra onu bilemek zorunda kaldım ama genç bir ağacı kesmek için gayet iyi.

Kayalardan çok uzak olmayan bir yerde çürümüş beş yıllık bir çam ağacı var. Onu kütüklere ve dal parçalarına ayırmaya başladım. O kadar hızlı çalışıyorum ve o kadar sıcak oluyor ki ceketimi tekrar çıkarmak zorunda kalıyorum. Duruyorum ve ceketimi Aeri'nin omuzlarına örtüyorum, sonra battaniyesini tekrar sarıyorum. O büyük, kahverengi gözleriyle bana bakıyor. O iyi. Hayatta ve burada benimle.

İşe geri dönüyorum. Efor iyi hissettiriyor. Her geri salınım, her bölünme beni biraz sakinleştiriyor.

Yeterince odun bulur bulmaz odunları getirip çukura diziyorum. Yemek tenceresindeki ateş neredeyse sönmek üzere ama kamp ateşini yakmak için yeterli. Biraz kuru saman atıyorum ve ateş canlanıyor.

Sonunda nefes alıyorum ve Aeri'nin yanına çömeliyorum. Kuru giysilerini giymiş ama hâlâ kar kadar beyaz ve titriyor. Yine de ateşin yardımı olacaktır. Bana bakıyor, dişleri takırdadığı için çenesi titriyor. Yine de beni de sarmak için battaniyeleri açıyor.

Onu kucağıma alıyorum ve vücut ısını ona vermek için kucağıma koyuyorum, sonra battaniyeyi etrafımıza kapatıyorum. Eriyor, içimde titriyor, buz gibi soğuk. Ama yavaş yavaş ısınıyor.

Bana sokuluyor, artık güvende.

Etrafıma baktığımda, buranın kamp yapmak için hiç de fena bir yer olmadığını fark ediyorum. Kaplıca bizi koruyacaktı ve zaten alacakaranlıkta ateş yakmıştık.

"Bu gece burada kalmak senin için sorun olur mu?" Ben sorarım.

Gözlerime bakıyor. "Evet, ama artık havuza dalmak yok."

Homurdanıyorum, o da gülümsüyor.

Yeterince ısındığında onu battaniyeyle bırakıyorum ve çadır üzerinde çalışmaya başlıyorum. Yere biraz branda serdim. Karın üzerinde dün gece çıplak toprakta olduğu kadar sıcak olmayacak ama idare ederiz. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Kamp bitene ve Aeri ceketimi bana verip giymem için ısrar edene kadar olanları düşünmeme izin vermedim. Aeri boğuldu. O öldü ve ben onu kaybettim. Onunla istediğim tüm yarınları kaybettim. Ama sonra onu geri getirdim.

Anlamıyorum. Belki de gerçekten tanrılar bize yardım ediyordu. Bunu başka türlü açıklayamam - birini nasıl kurtaracağımı ya da işe yaradığını nasıl hatırladığımı. Bir dakika daha geçseydi hiçbir şey işe yaramayacaktı. Bunu ruhumda hissediyorum. Biraz daha yavaş olsaydım ya da o biraz daha uzağa düşseydi, onu sonsuza dek kaybedebilirdim. Tanrıların üzerimde parladığı tek bir an varsa, o da bu olduğu için minnettarım.

Lora'dan sonra, bir daha kimseyi içeri almayacağıma yemin ettim. Yalnız kalmanın daha iyi olduğunu düşündüm. Bu kadarı da fazla.

Ben yemek tenceresini durularken Aeri matarasından yavaşça su yudumluyor. İçine taze kar koyuyorum ve ateşin üzerindeki metal sehpaye asıyorum. Bana baktığını hissedebiliyorum ama şimdilik sessiz. Onunla tanıştığımda tek istediğim nefes alması ve kulağımın dibinde konuşmamasıydı ama şimdi en çok duymak istediğim şey onun sesi.

"Bunu bir daha yapma," diyorum.

Bir kahkaha attı. "İnan bana Royo, plan bu değildi."

Tencereye biraz pirinç koyuyorum. Pilav pişerken uzanıp ıslak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Beni gerçekten korkuttu," diyorum.

Gözleri parlıyor ve başını sallıyor. "Ben de öyle. Düşündüm ki... Ben

"Gelmeyeceğini düşündüm."

"Seni her zaman
bulacağım."

Yükselen ayın altında birbirimize bakıyoruz. Onu tekrar öpmek istiyorum ama yapmayacağım. Bu anı mahvetmeyeceğim. O güvende ve bu yeterli.

Aeri nazikçe gülümsüyor ve sonra elini cebine atıyor. Bir peçete çıkarır ve kağıdı açar. İçinde küçük bir kek var. Bana uzattı.

Kaşlarımı ördüm. Kızın cebinde kek vardı. "Hayatımı kurtardığın için" diyor.

O kadar ciddi ki yarısını alıp kalanını tekrar eline tutuşturuyorum. "Benimkini kurtardın."

Gülümsüyor. "İki kez, ama kim sayıyor ki."

Bir ısırık alıyorum. Şeker, tereyağı kreması ve vanilya dilimin üzerinde dans ediyor. Güzel, gerçekten güzel.

"Üç," diyorum.

Bilmiyor ama kartını ceketimin içine yerleştirdiği gün beni kurtardı. Sadece o zaman bunu fark etmemiştim. Black Shoe Inn'de Aeri ile tanışana kadar hayattaydım ama yaşamıyordum.

Bölüm Kırk Yedi

SORA

BATI GEÇİDİ, KHITAN

Mikail'de bir gariplik var. Son iki gündür Euyn'a ve bana bakışında bir tuhaflık var. Tacı yok etmeden önce de gözlerinde aynı boşluğu fark etmiştim. Bu da sadece bir şeyler planladığı anlamına gelebilir - bir tür ihanet ya da sır. Henüz ne olduğundan emin değilim ve buz mağaralarına yaklaştığımız için zamanım azalıyor.

Atlarımızı durdurmamız için işaret verdiğinde gece geç bir saatti, muhtemelen sabahın bir çanıydı.

Uzakta, bizden yaklaşık yüz elli metre ötede, altmış metre yüksekliğinde, belki daha da yüksek bir mağara ve girişinde küçük bir bina var. Mikail buna türbe diyor. Penceresiz taş bir eve benziyor.

Neden bir bedeni sonsuza dek bunlardan birinin içine koyarsınız ki? Ama onlar farklı tanrılara inanıyorlar.

Belki onlarınki bizimkinden daha naziktir.

Euyn, Loptra'dan ayrıldığımızdan beri Mikail'in diğer tarafında at sürüyor ve gece kamp yaptığımızda benden uzak duruyor. Korkaklıktan mı yoksa saygıdan mı emin değilim ama o da Mikail'den uzak duruyor.

Sakinleşmek ve Euyn'un söylediklerini düşünmek için zamanım oldu. Bana ailemden bahsetmediği için ondan ne kadar nefret etsem de, Daysum'un özgür olamayacağı konusunda haklı. Kimse Seok yerine sıradan birine inanmazdı. Euyn uygun olmasa da asıl sorun Gain Kontu.

hükmetmek için.

Ancak, her seferinde bir sorun. Annem, tüm sorun çok ürkütücü olduğunda sadece bir sonraki adıma odaklanmamı söylerdi. Staraheli'nin başını Quilimar'a getirmeli ve halefin önemli olması için onu Kral Joon'u öldürmemize yardım etmeye ikna etmeliyiz.

Kendi kızlarını altınla takas ettiğini düşündüğüm için yıllarca nefret ettiğim annem. Tüm bu duyguları henüz çözmeye başlamadım. Şu anda bunları çözmek için zamanım yok. Ama gerçeği bilmenin dikenli bir rahatlığı var.

Euyn önümüzde duruyor. Attan iniyor, daha yakına çömeliyor ve ufku tarıyor.

"Türbenin yanında iki muhafız var," diye fısıldıyor. "İki kişi devriye geziyor."

Dört muhafızı öldürmek fena değil. Ta ki onları öldürdüğünüz insanlar, çalınmış ruhlar olarak düşünmeye başlayana kadar.

Loptra'da luminae bulduk. Parlayan bir çiçek ve polenleri aynı adı taşıyan zehirli bir toza dönüşebiliyor. Dudaklarımda ve cebimde. Luminae, sanki ateşe verilmişsiniz gibi yavaş bir yanma hissiyle öldürür, ancak önce ağzı etkiler, dili devre dışı bırakır. En hızlı ölüm olduğu için Erlingnow daha nazik olurdu ama bulamadım. Her diyarın kendi toksinleri, öldürmek için kendi yolları vardır.

Khitan'da Seok dışında kimseyi öldürmek zorunda kalmayacağımı umuyordum, özellikle de onlar için kutsal olan bir şeyi koruyan muhafızları. Bunlar iğrenç soylular ya da bana bakar bakmaz beni yiyip bitirecek bir çete değil. Ama Daysum'u kurtarmanın tek yolu masum insanları öldürmekse, o zaman bu uzun zaman önce kabul ettiğim bir takas.

Bundan kaçmak istiyorum, ama kaçmıyorum. Bunun yerine kendimi toparlıyorum ve Mikail'le birlikte atımdan iniyorum. Atları bir ağaca bağlıyoruz. Daysum'un yaşaması için insanların ölmesi gerekiyor. Bu basit bir takas.

Ama bunun basit bir yanı yok. Ben öldürmek istemiyorum.

ya da tapındıkları kahramana ait bir kafayı çalarlar. Staraheli, ezilen insanları bir zalime karşı yönetti -benim de anlayabileceğim bir şey. İçimi bir yanlışlık hissi kaplıyor. Sıyrılmaya çalışıyorum ama yapışıyor. Bu öldürmem gereken bir hedef ya da ölüm kalım meselesi değil. Bu bir ödül.

Ve hepimiz spor için öldürmüyoruz.

Yine de Euyn'un işaretiyle üçümüz mozoleye yandan yaklaşıyoruz. Neredeyse varmıştık ki Euyn ortadan kayboldu. Garip. Mikail'e bakıyorum, ama endişeli görünmüyor, bu yüzden sorun olmadığından eminim - sadece planın bana söylenmeyen başka bir parçası.

Birkaç adım daha atıyoruz, ayaklarımız beyaz zeminde sessiz, ama bir muhafız dönüp bizi fark ediyor. Nefes alıyorum, onu baştan çıkarmaya hazırım ama Mikail kolumdan tutup beni yere fırlatıyor.

Sertçe kara çarptım ve çığlık attım. Sesi bastırmak için çok geç kaldığımı hatırlıyorum ve şimdi tüm dikkati üzerimizde.

Mikail'in elini kolumda hissetmeme ve beni fırlattığını bilmeme rağmen, kendimi sadece tökezlediğime ikna etmeye çalışıyorum. Mikail benim arkadaşım ve müttefikim. Bana zarar vermez.

Ama sonra anlayamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı.

Muhafız koşarak gelir. Bir şeyler bağılıyor ve Mikail kollarını kaldırarak karşılık veriyor. Beni işaret ediyor ve yine bir şeyler söylüyor - Marnan olmalı. Kullandığı kelime, zevk evleri için kullanılan Kitanca bir hakarete benziyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, hakaret canımı yakıyor. Ne yapıyor bu adam? Şu anda kim o?

Mikail gözlerinde nefretle bana bakıyor. Sonra kılıcının kınına iki kez vurdu.

Sinyal.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve sadece gardiyana odaklanıyorum. Uzun, kıvrımlı bir sakalı olmasına rağmen bizden çok da yaşlı değil. Gözleri birbirine biraz fazla yakın ama ona sanki dünyadaki tüm umudu barındırıyormuş gibi bakıyorum. Sanki ben

aniden aşık oldum.

Benimle göz göze geldiğinde, başımı eğiyorum ve ceketimin kapüşonunun geriye düşmesine izin veriyorum. Bunun tercüme edilmesi için dilini konuşmama gerek yok. Gözyaşlarım gözlerimde yüzüyor ve dudaklarımı aralıyorum.

"Bana yardım edin," diye fısıldıyorum Kitanca'da, belki gevşek bir çevirisi vardır diye.

Beni anlamıyor gibi görünüyor ama yalvardığımı ve onun merhametine kaldığımı biliyor. Yusan'daki soylular bu hareketi severler.

-Kurtarılmaya ihtiyacı olan genç kız. Sınırları aştığını varsayıyorum ama nefesimi tutup bekliyorum.

Muhafız tereddüt ediyor ama sonra elini bana uzatıyor. Kolunu tutup yavaşça ayağa kalkarken minnettarlıktan başka bir şey göstermiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum Kitanca.

Ona söylediğim son sözleri anlayamayacak olması çok yazık.

Öne doğru eğilip onu öpüyorum ve ağzına bir ağız dolusu zehir veriyorum. Hemen boğulmaya başlıyor, parmakları dudaklarını ve boynunu kavırıyor.

Muhafızın acı çekmesini izlememek için Mikail'e dönüp bakıyorum. Adam yere düşerken üzerimdeki karları temizliyorum. "Sence de biraz abartılı değil mi?"

Beni mağaralarda ve dolayısıyla Marnalıların insafına bırakarak aldatılmış bir koca gibi davranacağını söylemişti ama beni atmasını beklemiyordum.

"Hayır, bir izleyicimiz vardı." Tünel girişini işaret ediyor. Tam zamanında döndüğümde iki adamın boyunlarına aldıkları yaylı tüfek darbeleriyle yere yığıldığını görüyorum. "Yine de iyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum.

Bakışları mozoleye dikilmeden önce benimkilerle zar zor buluşuyor, gözleri tamamen aç. "Gidelim o zaman. Fazla zamanımız yok."

Son muhafızın nerede olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen ölmüştür.

Mikail dikkatli ama hızlı adımlarla yürüyor. Sırtıyla

Döndüm, durdum ve cebimden bir şişe çıkardım. Muhafızın açık ağzına bir damla döküyorum. Muhafız bana nezaket göstermeye çalışmış ve karşılığında acıdan başka bir şey almamıştı. Ama ölmek zorunda değil.

Tapınakta luminae'nin panzehirinin aslında aynı kaynaktan, zehir çiçeğinin sapı ve yapraklarındaki sıvıdan yapıldığını okudum. Zehir gibi panzehir de yavaş etki ediyormuş. Yanmanın yayılmasını engeller ve iltihaplanmayı yavaş yavaş azaltır. Muhafız sabaha kadar hareket edemeyecek ve elbette acıyı hatırlayacak ama yaşayacak.

Yapabileceğimin en iyisi buydu. Onu yolumuzdan çekmemiz gerekiyordu ama dakikalığına, sonsuza kadar değil. Mikail ve Euyn onu neden kurtarmak istediğimi anlayamazlardı, bu yüzden bunu sessizce tek başıma yapmak en iyisiydi.

Euyn bizi anıt mezarın girişinde karşıladı. Şaşırtıcı bir şekilde, mağara tarafında yeşil patinalı bronz bir kapı var. Sanırım bir kapı olması mantıklı - cesedi bir şekilde içeri sokmaları gerekiyordu. Mikail, Staraheli'nin cam bir tabutta olacağını söylemişti, belki de kapıyı görüntülemek için açmışlardır.

Bana sorarsanız rahatsız edici, ama belki de bizim cenaze ateşlerimiz hakkında böyle düşünüyorlardır.

Mikail kolu çeker ve sonunda açılmaya başlar. Kilit olmaması garipti. Euyn da çekerek ona yardım ediyor ve birlikte ağır kapıyı sürünerek içeri girebileceğimiz kadar aralıyorlar.

Görmek üzere olduğum şey için kendimi hazırlıyorum.

İçeri sıkıştık, önce onlar, en son ben. Kapıdan gelen ışık huzmesi dışında küçük oda zifiri karanlık. Ama karanlıkta bile her şey açık: oda boş. Cam tabut yok, Staraheli'nin cesedi yok.

"Şimdi ne olacak?" Euyn soruyor.

İçeri bir adım daha atar. Birden bir çatırtı sesi odada yankılanır.

Bir ağ ortaya çıkmadan önce hareket etmek için ancak bir saniye var.

yerden.

Hepsi bir tuzaktı.

Bölüm Kırk Sekiz

AERI

IŞIK DAĞLARI, KHITAN

Ölmek çok garip. Genel olarak tavsiye .

Alacakaranlıkta boğuldum. Boğulduğumu biliyorum. Yüzeyin altında çırpındım, nefesimi olabildiğince uzun süre tuttum ama sonunda suyu içime çektim. Daha önce hiç hissetmediğim yakıcı bir acı göğsümü doldurdu ve sonra Ruhlar Yolu'nda yürürken uyandım - Cehennem Krallığı'na giden yol. Sadece Royo'nun kalmam için yalvaran sesini duyduğum için durdum. Sonra tek bildiğim geri döndüğümdü. Sırılsıklamdım ve ağız dolusu su kusuyordum. Onun sayesinde hayattaydım.

Ama şimdi birlikte bir gün batımı daha görebilecek miyiz emin değilim. Sabahın geç saatleri ve Işık Dağları'nın eteklerine ulaştık.

Bineklerimizi ormanın içinde olmasa da yakın ağaçlara bağlıyoruz. Dün gece yemekten sonra onu beslediğimden beri Dia'yı görmedim ama umarım güvende olacağı bir yerde kalmıştır. Umarım bir yerlerde rahatça uyuyordur. Umarım onu tekrar görürüm.

Royo ve ben yuvaları bulmak için yaya olarak yürümek zorundayız. Bulduğumuzda, yakalanırsak bizi seve seve yiyecek bir yaratıktan bir yumurta çalmak zorundayız.

Elimi boğazıma götürdüm, kendimi çok ölümlü hissediyordum. Zamanı dondurabilir ve koşabilirim ama gücümün sınırları var. O kuşlardan biri peşimizden gelirse Royo'yu nasıl canlı çıkaracağım?

Onu bir dağın üzerinde hareket ettiremeyeceğimi anladığımda kalbim sıkışıyor. Eğer onu kenardan itersem, düşeriz ve muhtemelen

ikisi de ölür.

Onu kaybetmeyi göze alamam. Onu burada kalmaya ikna etmeliyim.

"Belki de yalnız gitmeliyim," diyorum.

Bana bakıyor ve birkaç kez göz kırpmıyor. "Aklını mı kaçırdın sen?"

İç çektim. Bu harika gitti. Ama belki mantığımı görmesini sağlayabilirim.

"Sessizce hareket edebileceğimi biliyorum," diyorum.

"Yapabilir misin?"

Yan tarafa bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Cerome Gölü'nden öğrendiğimiz bir şey varsa, o da hayır, Royo yapamaz.

Amarthlar gececedir. Elimizdeki en iyi şans gündüz vakti, onlar uykudayken gizlice yaklaşıp birini çabucak öldürmek ve altındaki yumurtayı çalmak. Tabii içimizden biri arı sokmuş öküz gibi tepiniyorsa bu işe yaramaz.

"Seni yaklaştıracam," diyor.

Sanırım en iyi uzlaşma bu. Özellikle de yuvaların nerede olacağından emin olmadığım için.

Rahip bana yer konusunda teori üreten bir metinde yardımcı oldu. Amarth'lar o kadar büyük ki, ağırlıklarını taşıyabilmek için yaşlı ve olgun ağaçlara ihtiyaç duyuyorlar, bu yüzden zirvede ya da dağların rüzgâr alan taraflarında, ağaçların az olduğu yerlerde olmayacaklar. Ancak hayvan olarak, yavrularının avlanmasını önlemek için yüksek bir yer isterler. Yani dağ etekleri dışarıda. Yazar, kuşların yuvalarını ağaçlara değil, dağın yamacına, ağaç çizgisinin hemen üzerine inşa ettiklerini düşünmüştür.

Yine de bir doğrulama olmadı. Görünüşe göre, yuvaları görecektir kadar yakın olan herkes onları tarif edecek kadar yaşamamış.

Bu rahatlatıcı değil ama başka seçeneğimiz de yok.

Eğer babam yaşarsa, Royo'yu gözümün önünde işkence ederek öldüreceğinden eminim. Ve ölümün onu benden almasına izin vermeyeceğim -tabii ki arkadaşça bir şekilde.

Royo omzuna bir çanta atıyor ve yürüyüşe başlıyoruz.

Eğer yuvaları çabucak bulamazsak, dağlarda kamp kurmak zorunda kalacağız. Bu da çadırda uyumak ve gece bizi bulup yememelerini ummak demek.

Bu yüzden yuvaları gün batımından çok önce bulmamız oldukça önemli.

Gözümüz zirvede bir süre yürüyoruz. Neyse ki elbise evinden aldığım kışlık kıyafet beni sıcak tutuyor. Soğuktan nefret etmek için yepyeni bir nedenim var ama yüzüm hariç her yerim güzel ve kızarmış. Royo terliyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldanıyor.

Amarth'ı uyandırmamak için sessiz kaldık ama onlardan hiçbir iz yok.

"Elbette," diyorum.

"Kolyenin hikayesi ne? Nereden geldi?"

Yükselmiş bir köke takıldım ama dikkatimin dağılmasına sevindim. Tılsımım. Bu doğru - sadece öpüşürken kolyemi hissetmekle kalmadı, beni kurtardığında da gördü.

Şimdi ona gerçeği, şeyi anlatma zamanı. Gerçekte kim olduğumu ve neler yapabileceğimi bilmesi için ona güvenmek. Ben sadece inanılmaz el çabukluğuna sahip bir mücevher hırsız değil, aynı zamanda bir zaman hırsızıyım. Sol'dan nasıl kaçtığımızı, Mikail'in depoda nasıl yaşadığını ve tanıştığımızdan beri yaşadığımız diğer tüm garip "olayları".

Ona söylemek istiyorum, gerçekten, ama kelimeler gelmiyor. Ona güvenmediğimden değil. Keşke bu kadar basit olsaydı. Mesele bilginin kendisinin tehlikeli olması. Tapınaktayken kutsal emanetleri, özellikle de onlara sahip olmak için yapılan korkunç şeyleri okudum.

Örneğin babam, Ejderha Lordu'nun Alevli Kılıcını ele geçirmek için bir isyanı bastırma bahanesiyle on binlerce masum Gayanı katletti.

Gaya uzun zaman önce Yusan'ın bir kolonisi haline geldiğinde, anlaşmanın bir parçası da Gaya'nın yönetilmeye boyun eğmesi ve bunun karşılığında kalıntıları ve kukla kraliyetlerini korumalarıydı. Sömürge anlaşması iki yüz yıldan fazla sürdü.

Ama babam tahta geçtiğinde, bir fırsat gördü. Kılıcıyla Wei'yi yenebileceğini düşünerek kutsal emaneti istedi. Yeni vergiler, sert yasalar ve artan laoli üretimiyle adada isyan tohumları ekti. Hatta casuslarının isyancıları cesaretlendirmesini ve silahlandırmasını sağladı. Gayanlar bir Yusanian garnizonunu öldürdükten sonra, isyanı acımasızca bastırdı. Gaya'nın yönetimi reddederek anlaşmalarını bozan ilk kişi olduğunu iddia etti.

Otuz bin erkek, kadın ve çocuk onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Zamanın Kumları'nı almak için ne yapacağını kim bilebilir ama beni tereddüt etmeden öldüreceğini hayal etmek zorundayım. Ve eğer Royo biliyorsa, bu sadece onu tehlikeye atar.

Yapamam. Bunu riske atamam. Onu riske atmayacağım.

"Bana annemi hatırlatıyor," diyorum kelimelerimi dikkatle seçerek. "Ondan bir parça kalbime yakın kalsın diye hiç çıkarmıyorum."

Royo rahatlamış görünüyor. Nedenini bilmiyorum.

"Ben de annemi özlüyorum," diyor.

"Anlıyorum." "Rahip miydi?"

Konuyu değiştirdiğim için çok heyecanlıyım. Ona yalan söylemek boğazıma bir meşale dayamak gibi geliyor. Ama gerçek, istemeseniz bile bıçak gibi kesebilir.

Başını iki yana sallar. "Hayır... Sanmıyorum. Sanırım birinin bekçi olması gerekiyordu, değil mi?"

"On yıl önce öldüğünü mü söylediniz?" "Tamneki'de."

"Ne oldu?" diye sordum.

Yüzünü ovuşturur. "Mesele de bu, bilmiyorum."

Başımı eğiyorum. Bu... garip.

Gözleri uzaklara bakıyor. "Başkentteydik, gecenin bir yarısı uyandım ve o odada yoktu. Saat sabahın ikisiydi ve gün doğana kadar onu bekledim. Sonra şafakta kayıp olduğunu bildirdim. Ertesi gün kralın muhafızları cesedini buldu." Duraklıyor ve yere bakıyor. "Bunun bir kaza olduğunu söylediler. Kanallardan birinde boğulmuş. Ama... yüzmeyi biliyordu."

Royo titrek bir nefes alıyor ve beni kaplıcada boğulmuş halde bulmasının onun için ne kadar korkunç olduğunu düşünüyorum. Göğsüm sıkışıyor.

"Herkes omuz silkti," diyor. "O büyük bir cenaze ateşinde yakıldı ve ben eve yalnız gittim. Ama bu bana hiç doğru gelmedi."

"Nedenmiş o?"

"Annem bana nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söylemeden asla öylece gitmezdi. Kaybolduğu gece odadan çıktığını bile bilmiyordum. Bu, yüzme bildiği gerçeğiyle birlikte.. Hiç mantıklı gelmiyor." Sonra omuz silkti. "Ama belki de öyle olmasını istemiyorum. Belki de gizem gerçeklerden daha iyidir."

Taze karda ayak izleri bırakarak yürüyorum. Her şeyi hayal edebiliyorum: Royo daha genç ve yara almamış, bir odada oturmuş, hiç dönmeyen annesini bekliyor. Kalbim parçalara ayrılıyor. Ama başkentte ne yapıyorlardı?

"Tamneki yakınlarında bir yerden misin?" diye sordum. "Umbria'dan olduğunu sanıyordum."

"Hayır, ben Umbria'danım. Royal Tuhko Şampiyonasını izlemeye gittik. O..." Duraklıyor ve boğazını tıkayan duyguları temizliyor. "Bir doğum günü hediyesiydi. Beni götürmek için yıllarca para biriktirmiş."

Sesindeki suçluluk net bir şekilde duyuluyor ve ruhumu burkuyor. Royo sadece yaptıkları için değil, sevdiği insanlar zarar gördüğünde de kendini suçluyor. Bu hiç mantıklı değil ama onun en sevimli yanlarından biri de bu.

"Çok nazikti," diyorum.

Boğazındaki yumru sallanıyor. "Nazikti."

Benimki... değildi.

Annem büyüleyiciydi ve onu çok seviyordum. Onu uzun yıllar boyunca özlemiştim ve tek istediğim onun parfüm kokulu sarılışlarından birine tekrar sahip olmaktı. Ama birini sevmeniz, özellikle de çocukken, onun mükemmel ya da hatta iyi olduğu anlamına gelmez. Kötü yanlarını görmezden gelmeyi başarmıştım. Mesela ben küçükken bana "sevilmeyen küçük kız" demesi gibi.

Gençken. Hoşuna giden bir adam bulduğunda beni gözünün önünden uzaklaştırmak istediğini. Öldüğümü düşündükten sonra benim için yas tutmadığını.

Yıllar boyunca, seçtiğim iyi anları bir araya getirerek mükemmel bir anne yarattım. Ve hatırladığım bu.

-Bizim için daha iyi bir hayat için çabalayan karizmatik güzel. Ama iyi anılardan çok kötü anılar vardı.

Dağa tırmanmaya devam ederken bir ağaç dalının altına eğildim.

Bir dereceye kadar, kadın olarak doğduğum için beni suçladı. Yine de bir dereceye kadar Yusan'daki her kız lanetlidir. Khitan'a gidene kadar her yerin aynı olmadığını fark etmemiştim. Ve Sora'ya kadar - kız kardeşini nasıl önemsedığını ve beni nasıl önemsedığını - doğumum için kendimi kötü hissetmemem gerektiğini fark etmedim. Gerçek sevginin nasıl bir his olduğunu bilmediğiniz sürece sevildiğiniz konusunda kendinize yalan söyleyebilirsiniz.

Royo kimseyi sevmemeyi tercih eder ama onun aşkı Batı Denizi'nden daha derindir.

Çanlar çalışıyor ve yuvalara ve amarth'a dikkat ederek dağa tırmanmaya devam ediyoruz. Mikail hayvanların beyaz olduğunu söyledi, bu yüzden tüm bu karda tüylerini tespit etmek zor olacak.

Devam ediyoruz ve doğru dağda olup olmadığımızı merak etmeye başlıyorum. Metinlerde sıradağlardan bahsediliyordu ve biz de merkezdeki en büyük dağı seçmiştik ama belki de onlar başka bir dağda yaşıyorlardır. Acaba daha iyi bir manzara için zirveye kadar gitmeli miyiz? Gün ışığını hızla kaybediyoruz ve yakında bir seçim yapmamız gerekecek.

"Do-" Başlıyorum. Royo elini ağzıma kapatıyor, avuç içi dudaklarımda.

Kafam karışmış ve şaşırılmış bir şekilde ona bakıyorum. Sonra şaşkınlığım korkuya dönüşüyor. Gözleri kocaman, kasları kaskatı. Elleri yüzüme kilitlenmiş ve yanımda bir şeye bakıyor.

Onu korkutan ne olabilir?

Görüş alanını takip ediyorum. Bir yuvaya bakıyor -ya da daha uygun bir ifadeyle, yuvanın üstünde uyuyan amarth'a.

İçim ürperiyor, omuzlarım titriyor. Yüce Tanrım, bu da ne?

Benden daha uzun bir kuş sırtı bize dönük, kafasını kanadının içine sokmuş duruyor. Kendimi hazırlıyorum, bir saldırıya hazırım, ama uyuyor, düzenli nefes alıyor. Sonra ağaçlara bakıyorum.

Keşke bunu yapmasaydım.

Dallarda uyuyan en az bir düzine daha var. Ve dağın ağaçlarda kaç tane daha olduğunu söyleyemem, ama çok fazla olduğunu tahmin ediyorum.

Bir anda dehşete kapıldım. Sayıca azız ve açıktayız. Eğer uyanırsak, birkaç metre bile gidemeden yeneceğiz. Bu şeylerden birini kolayca öldürebileceğimi düşünmekle ne kadar aptallık ettiğimi fark ediyorum. Sanki bir tavuk büyüklüğündeydi.

Vücudumdaki her kas dönüp kaçmak istiyor ama buraya kadar geldik. Nefes alıyorum. Bunu sonuna kadar götürmeliyim. Tek başıma.

Royo'ya beklemesini işaret ediyorum. Ben botlarını gösterene kadar sessizce benimle tartışıyor. Sonra ellerini yumruk yapıyor ama isteksizce başını sallıyor.

Sessiz adımlarla nefesimi tutuyorum. Kuşun kokusunu alana kadar biraz daha yaklaşıyorum. Tanrım, çürümüş et ve ölüm kokuyor. Odaklanmaya ve ağızmdan nefes almaya çalışıyorum, yuvanın içine bakana kadar devam ediyorum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en saçma ve tehlikeli şey. Eğer hayatta kalırsam, hayattaki seçimlerimi tekrar gözden geçirmeliyim.

Yuva bana göre bel hizasında, dağın yamacına oyulmuş ve sopalar, kayalar ve tükürükle kaplanmış - muhtemelen bu yüzden kokuyor. Ama yuvanın içinde siyah yumurtalar var, bir tanesi de kenarda tek başına.

İşte bu kadar. İhtiyacımız olan şey bu! Ve onu almak için bir Amarth öldürmek zorunda kalmayacağım.

Amarth'ın bu yumurtanın üzerinde oturmaması garip. Ya onu terk etti ya da ısınmak için yumurtaları döndürüyor.

Bilmiyorum ama önemli değil. Tanrılardan gelen bir hediyeği ikinci kez tahmin etmeyeceğim.

Tılsımımı alıp zamanı donduruyorum. Sonra eğilip yumurtayı alıyorum. Gövdemin yarısı büyüklüğünde ve buz gibi. Terk edilmiş olmalı, ki bu garip bir şekilde rahatlatıcı. Zamanı çözüyorum ve koşmaya başlıyorum.

Zamanı sadece birkaç saniye tutabildim ama çoktan yorulmuştum. Ağırlaşan bacaklarımı çalışmaya, bedenimi patikada koşmaya zorluyorum. Royo da ipucunu yakalıyor ve koşmaya başlıyor.

Tam yol ileri, arkamıza bakmıyorum. Bakamıyorum. Sanki geri dönmediğim sürece Amarth uykuda kalacakmış gibi geliyor. Bir hançer çıkarmış olan Royo'nun önünde koşuyorum ama o hançeri tutarak koşuyor.

O kadar hızlı gidiyoruz ve ben ayaklarımın üzerinde o kadar hafifim ki, ona ayak uydurmaya çalışırken düşmemesi için dua ediyorum. Hayatınızın aşkıyla kaçmak, yorgunluktan ölseniz bile size garip bir enerji veriyor.

Sadece önüme bakmaya devam ediyorum. Her şeyin yoluna gireceğine inanmaya çalışıyorum. Royo ve ben başaracağız.

Ama elimde değil. Omzumun üzerinden bakıyorum. Benimle olduğundan emin olmalıyım.

Royo biraz arkamda ama izimi kaybettirmiyor. Zekice.

Yüzümü ileri döndüm ve bir ağaca çarpmaktan zor kurtuldum. Yüzüm bir meşenin birkaç santim yakınına geldiğinde bir çığlık atıyorum.

Ders çıkarıldı.

Kalbim çarpıyor, dikkatimi veriyorum. Nefesimi düzene sokuyorum ve elimden geldiğince düz ve güvenli bir yol açmaya odaklanıyorum, ama buradan sonrası keskin bir şekilde yokuş aşağı. Geldiğimiz yol bu değil ama dağdan iniş için en hızlı yol bu. Adımlarım ya da dengem hakkında endişelenmiyorum, çünkü fazla düşündüğünüz an düştüğünüz andır. Ama bunu Royo'ya söyleyemem. Sessizce devam etmeliyiz. Sadece devam etmeliyiz.

Yuvaya ulaşmamız beş çan aldı. Dağ eteklerine varmak bir çandan az sürer.

Ama .

Dağın dibinde duruyoruz, zemin nihayet düzleşiyor. Henüz güvende değiliz. Atlarımıza binip uzaklara gidene kadar da güvende olmayacağız ama yamaçlardan uzaklaştık.

. Gün batımından önce yumurtayı aldık.

Tüm bu süre boyunca yumurtayı kucağıma alarak koştum ve onu kendime daha güvenli hale getirmek için yeniden ayarladım.

Royo bana başını sallıyor, yüzü kıpkırmızı ve hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. Pek koştuğunu sanmıyorum, daha çok ayakta durup dövüşen bir adam.

Nefes almasına izin verdim. Atlarımız hâlâ ağaçlara bağlı olduğu için rahatladım. Bundan gerçekten kurtulabiliriz. Dörtmala gidersek, gün batımından önce dağla aramıza iki, belki de üç mil mesafe koyabiliriz. Kuşların avlanma alanından emin değilim, o yüzden ne kadar mesafe olursa o kadar iyi.

Royo dik duruyor, tekrar koşmaya hazır. İstediğimden biraz daha yavaş kalkıyoruz, ama hızına uyarak onunla kalıyorum.

Atlara giden yolu yarılamıştık ki rüzgâr dönmeye başladı. Gözlerimi kısıyorum, gökyüzünden beyaz yağarken gözlerimi gölgelemek için kolumu kaldırıyorum. Bunun bir kar fırtınası olduğunu düşünüyorum ama sonra bunun kar olmadığını fark ediyorum. Bu...aşağı.

Üzerimize tüyler yağıyor. Sonra dev kanatlar görüyorum. Ve pençeler.

Bir Amarth karların üzerine iner. Korkunç, insana benzeyen yüzü dışında, devasa, beyaz bir kartal gibi güçlü bir yapıya sahip. Keskin kahverengi gözleri kucağımda tuttuğum yumurtaya odaklanıyor.

Tanrım, öldük biz.

Bölüm Kırk Dokuz

EUYN

BUZ MAĞARALARI, KHITAN

Yüce Tanrılar, kapana kısıldık. Vücudumu bükerek mücadele ediyorum ama Mikail ve ben bir ağın içinde, boş türbenin tavanına sıkıştırılmış durumdayız.

Kapan kapanmadan önce ayağımın altındaki gevşek taşı zar zor hissettim. Etkileyici ama burası ödül arayan hırsızları yakalamak için tasarlanmış bir tuzak. Burada ne cam bir tabut ne de Staraheli'nin cesedi var. Acaba bunların hepsi bir tuzak mıydı, Mikail'e yalan söyleyen ve bizi ölüme götüren kötü bir kaynak mı?

Nefesimi tutup Marnalıları bekliyorum. Davetsiz misafirleri kazıklara geçirmeleriyle bilinirler. Biz yaklaşırken karla kaplı yarım düzine iskelet kazıkların üzerindeydi. Burada cesetleri yakmıyorlar. Hayır, serbest bırakılmak yerine ruhlarımız sonsuza dek çürümeye terk edilecek.

Benim için uygun bir son.

Ama en ufak bir sesi dinlememe rağmen kimse gelmiyor.

Nefes veriyorum. Mikail eski bilgilere sahip olmalı. Yine de bu ağa takılıp kaldık.

"Cehennem Krallığı," diye fısıldıyor Sora. "Az önce ne oldu?" Aşağı bakıyorum ve Sora'nın serbest olduğunu görüyorum. En son o girmişti ve kapıya en yakın oydu, bu yüzden ağ onu ıskalamış olmalı.

bizi süpürdüğünde.

Başını eğiyor, gözleri hızla hareket ediyor.

Mikail, "Ben ipi keseceğim," diyor. Bir hançer çıkarır

Çünkü bu örümcek ağında kılıç kullanacak yer yok.

Hançerimi de serbest bırakıyorum ve ağı kesmeye çalışıyorum. Hissettiğim kadarıyla işe yaramayacağını söyleyebilirim. Birkaç iplik koparıyorum ama sonra metale çarpıyorum. Çelikle örülmüş bir halat olmalı. Marnalıların böyle şeyler yapmayı bildiklerini sanmıyordum. Bu şok edici derecede gelişmiş.

Metal ağı hissettiğimde, bunun Weian demirci ustaları tarafından yapılmış olması gerektiğini anlıyorum.

Ortak düşmanları nedeniyle Marnalılar Wei ile uzun bir ittifak kurmuşlardır. Staraheli'nin Khitan'a karşı isyanının ada ulusu tarafından finanse edildiği ve silahlandırıldığı düşünülüyordu. Ancak bunun doğru olup olmadığından ya da Kitan'ın şehirleri yanarken yüzünü kurtarmak istediğinden asla emin olamadım.

Şimdi, sanırım öyle.

Birkaç denemeden sonra, ağlardan kurtulamayacağımız hemen anlaşılıyor.

Mikail, "Sora, tuzağı etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmalısın," diyor.

Etrafına ve sonra bana bakıyor. Işık kırıntısında yüzünü zar zor seçebiliyorum ama gözlerinde nefret yanıyor. Hareket etmiyor; onun yerine seçeneklerini tartıyor gibi görünüyor. Bizi burada bırakırsa ölürüz. Bu kadarı kesin.

Mikail aynı anda bizi geride bırakmayı düşündüğünü fark etmiş olmalı.

"Sora..." diyor.

Yüz ifadesi sertten yumuşamaya doğru gidiyor. Uzaklara bakar ve nefes alır.

Durum tersine dönseydi ve babamı avlasaydı ben de aynı şeyi yapardım diyemem.

Dikkatle, parmak uçlarına basarak mozolenin diğer tarafına geçiyor. Duvar boyunca ilerlerken adımları küçük, ortadaki kiremitlerden kaçınıyor. Ne yaptığını merak ediyorum, ta ki her bir karonun bir çeşit tuzak olduğunu fark edene kadar. Ağı tetikleyen üzerine bastım.

Orada bir taş duvarından dışarı çıkmış durumda-

denge. Elleriyle üzerine bastırır, ancak tüm ağırlığıyla üzerine eğilene kadar yerinden oynamaz. Ağın bir ucu düşer ve kapıya doğru bir ip merdiven oluşturur. Mikail aşağı yuvarlanır ve zarifçe ayaklarının üzerine iner. Ben...o kadar yumuşak değilim.

Sora bizi kapıda karşıladı. Sadece bir kız olduğu ve casusluk eğitimi almadığı için tuzağı nasıl etkisiz hale getireceğini nasıl bildiğini merak ediyorum. Sonunda beni neden bıraktığını da merak ediyorum. İttifaklar sonsuza dek sürmez, özellikle de katiller arasında.

Belki de benimle ödeşmek için Mikail'i feda etmezdi. Ya da hayatta kalırsak onun kendisini avlamasından korktu. Belki de Daysum'u biz olmadan kurtaramayacağına inanıyordur.

Ama yapabilir.

Sora, Staraheli'nin kellesi olsun ya da olmasın Quilimar'ı baştan çıkarma ve zehirleme yeteneğine sahip. Sadece şansa bırakılan daha çok şey var. Ama kız kardeşim güzel kadınlara karşı ailemdeki herhangi birinden daha bağışık değil. Quilimar öldüğüne göre Sora yüzüğü Joon'a verip tüm ganimeti alabilir.

Farkına vardığımda nabzım hızla atmaya başladı. İçlerinden herhangi biri bize ihanet edip yüzüğü Joon'a götürebilirdi. Hepsi Sora'nın savaş başlatma planına katılmış gibi görünüyordu ama ben de katıldım.

Ve şimdi, Mikail ayrılmamız gerektiğine karar verdiği için, Royo ve Aeri başarılı olabilir, Quilimar'a gidebilir ve yüzüğü Joon'a kendileri getirebilir. Kız onun kızı ve Royo onu Güney Denizi'nin sonuna kadar takip edebilir. Belki de Joon tam olarak bunu planlıyordu. Hepimiz yine birbirimize ihanet edecektik. Belki de katillerden oluşan bir ekip değil, tek ödüllü beş ayrı suikastçı gönderdi. Ve aralarında kızı da vardı, çünkü kazanma şansı en yüksek olan oydu.

İhanet düşüncelerim, alarm zillerinin çalmasıyla kesintiye uğrayana kadar dönüp duruyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve midem bulanıyor. Marnalılar burada olduğumuzu biliyor ve geliyorlar.

Bölüm Elli

ROYO

IŞIK DAĞLARI, KHITAN

Bu lanet şey de ne?

. Yumurtayı aldık ve Işık Dağları'ndan çıkmayı başardık ve şimdi bu... şey önümüzde. Aeri'ye ve yumurtaya odaklanmıştı ama sonra kafasını bana doğru eğdi ve evet, bu daha da kötüydü. İlkel korku içime doluyor, içim içimi yiyor. Bu bir Amarth olmalı ve keşke yüzünü görmemiş olsaydım.

Bu şeyin insan gözleri var ama devasa. Burun ve ağzın olması gereken yerde rahatsız edici derecede keskin bir kartal gagası var. Saç yerine dik duran beyaz tüyleri var ama yüzü kısa tüylerle kaplı olmasına rağmen yuvarlak ve ürkütücü derecede insani.

Bunu kabuslarımda göreceğim - eğer rüya göreceğim kadar uzun yaşarsam. Ama bu pek mümkün görünmüyor. Bu şeyin pençeleri benimkinin iki katı kalınlığındaki bacakların dibinde on beş santim uzunluğundayken olmaz.

Aeri yumurtayı bir kolunda taşıyor. Diğer eli boynunun yanında. Avucumu kılıcımın kabzasına götürüyorum ama bunun pek işe yaramayacağını hissediyorum.

"Hırsızlar" yazıyor.

Söylemesi doğru değil. Konuşmuyor. Ses kafatasımın içinde yankılanıyor.

Şimdi bir bok mu duyuyorum?

"Senin zihninin aracılığıyla konuşuyorum," diyor. "Ama sesimi duyurmamı tercih edersen kardeşlerime seslenebilirim."

Bu ne demek oluyor? Zihnimle mi konuşuyorum? Beynimin içinde mi? Nasıl yani?

"Kötü bir niyetimiz yok," diyor Aeri. "Yumurta terk edilmişti."

Amarth başını aniden hareket ettirir, bir insandan çok bir kartal gibidir. Yumurtaya bakar. "Onu almak size düşmez, Prenses Naerium."

Hayır, tamam, bu çok daha kötü. Aeri'yi nereden tanıyor? Neden?

"Senin türünü tanımak karmaşık değil Royo," diyor. "Snaw'ın oğlu."

Kalbim boğazımda düğümleniyor. Bu nasıl daha da garipleşti? Bu kuş beni nereden tanıyor? Sonra Snaw ismi tuzlu bir bıçak gibi içimi parçalıyor. Bu babamın adıydı - ben daha küçük bir çocukken çekip giden adamın. Annemin ölene kadar her yemek masasında bir tabak sakladığı adam.

Şu anda ne oluyor?

Aeri, "Bunu Kitan Kraliçesi'ne götürmeliyiz," diyor.

Dürüst olmak gerekirse, bir metre boyunda bir kuşla sohbet ettiğimizi düşünürsek fazla sakin. Ama sanırım bu onun prenses yanı. Her zaman hazır.

"Khitan Kraliçesi yüzüğü kullanamaz," diyor. "Aptalca bir iş yapıyorsun. Arkadaşların da öyle."

Aeri'nin beti benzi attı ve gözleri bana dikildi. Yardım istiyor, sanki bu işi kontrol eden benmişim gibi.

"Diyarlar savaşı ve ölümün çürümesi, aptallar tanrı olmaya çalıştıkça gelir," diyor. "Oynamanız gereken rolleriniz var, özellikle de sen ve İntikamın Oğlu. Yumurtayı bırakın, ben de canınızı kurtararak kaçmanıza izin vereyim."

"Belki bir takas," diyor kolyesini kavrayarak. "Yumurta için."

Kuş, bir şekilde hayır anlamına geldiğini bildiğim bir şekilde gözlerini kapatıyor.

"Bizim türümüz Gökyüzü Kralı'na hizmet eder. Ejderha Lordu'nun anlaşmasını bozamayız. Ve çanlar bir başkası için işe yaramaz."

Kalbin hala atarken."

Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama Aeri sersemlemiş görünüyor. Omurgam sertleşiyor. Bu her neyse iyi değil.

"Yumurtayı bırak," diyor. "Bu senin son uyarın."

Aeri bana bakıyor, kararsız. Kaçıp kurtulmaya çalışmak istiyor ama ikimiz de biliyoruz ki ben onun kadar hızlı koşamam. Bu da demek oluyor ki o kaçabilse bile ben kaçamayacağım.

Siktir . Bu kolay bir karar.

Ağırlığımı değiştiriyorum ve bir bacağımı uzatarak dövüş pozisyonuna geçiyorum. O kaçarken bu kuşu meşgul edeceğim. Ceketimi açıyorum, yeleğimdeki fırlatma bıçaklarını ortaya çıkarıyorum, tam da bir rüzgâr eserken. Kalbim hızlı atıyor ama sabitim. Hiç gergin değilim. Orman ve dağlar çok güzel, hava berrak ve temiz. Ben hazırım.

Sevdiğiniz şeyi korumaktan çok daha kötü yollar var.

Kahretsin, sonunda rahibin ne dediğini anladım. Geç olması hiç olmamasından iyidir sanırım.

"Hayır, Royo." Aeri durmam için elini uzattı. "Hayır."

Eğiliyor. Kaçabilmemiz için yumurtayı bırakacak. Ben kaçabileyim diye.

Tartışmak için ağzımı açtım ama birden bir çığlık geldi.

Zamanımız doldu.

Bölüm Elli Bir

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Ailor iyi hikayeler anlatıyor ve beni öldürmeye çalışmadı, bu da onu Idle Hapishanesi gibi bir yerde en iyi arkadaşım yapıyor. Hücre arkadaşlarının arkadaş olabileceği kadar arkadaşız. Onun burada olması hoşuma gidiyor ve başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Onun bir casus olmadığına inanmaya başladım. Sanırım sadece benimle birlikte atılmış.

Şunu söylemeliyim: Güçlü birinin bizi bir araya getirerek bir şeyler planladığından eminim ama Ailor'un benden daha fazla bu işin içinde olduğunu sanmıyorum.

Ailor kırk yaşındadır ve Diş Boğazı yakınlarındaki bir şehirdendir. Yetişkin bir oğlu, uzun zaman önce ölmüş bir karısı ve özlediği Sticks adında bir eşiği var. Kralın muhafızlığından emekli olduğundan beri zamanını limon ve zeytin ağaçları yetiştirerek ve bir asker olarak gördüklerini ve yaptıklarını unutmaya çalışarak geçiriyor. Son kısım spekülasyon. Ona gurur duymadığım şeyler yaptığımı söyledim ve o da bana "Evlat, hiçbir fikrin yok" dedi.

Fenerin yağı uzun zaman önce bittiği için karanlıkta hikâyelerimizi paylaşıyoruz. Yirmi öğün boyunca Hana'dan hiç iz yok -bence bu beş ila dokuz gün arasında bir süre ama takip etmek gittikçe zorlaşıyor.

Bıraktığı yemek bir süre önce bitti ve midem o zamandan beri yaygara koparıyor. İku gibi kükrüyor ve kollarımı belime doluyorum.

"Bir kalıp daha peynir için neler vermezdim," diyorum.

"Güzel olurdu," diyor Ailor kayıtsızca.

Onun şeklini görebiliyorum ama her ifadesini göremiyorum. Yine de ses tonunu okumakta ustalaştım.

"Daha kötülerini yaşadın mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Muhtemelen yirmi yıl önceki kıtlığı hatırlayamayacak kadar gençsin. Elime geçseydi bu hapishane yemeğini seve seve yerdim. Asker olduğum için çoğundan daha fazla yiyeceğim vardı ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Biraz pirinç erzağımız vardı ve onun dışında her şeyi kendi başımıza halletmemiz gerekiyordu."

Haklı, kıtlığı hatırlamıyorum. Olay olduğunda bir ya da iki yaşındaydım. Ama eminim daha büyük olsaydım bile zar zor hatırlardım. Ailemin herhangi bir zorluk yaşamadığından eminim. En tepedekiler asla yaşamaz.

Ama artık bir asil değilim. Ve Hana'nın yardım etmek için geri geleceğini sanmıyorum. Bu düşünce içime bir bıçak saplıyor. Ya da belki bu da açlık sancısıdır.

Yemeklerimiz geliyor ve bir kez daha baharatlı domuz eti ve cam erişte için şansımı denemeyi düşünüyorum. Sadece erişte bile ne kadar istila edilmiş olabilir ki? Ama Ailor'un önünde kendimi kirletmek ya da hücreyi kokutmak da istemiyorum. Bunun yerine, sadece ekmek ve su alıyorum.

Hana, hapishane yemeklerinin saray mutfaklarının Qali'deki çok sayıda hizmetkârı beslemesinden arta kalanlar olduğunu açıkladı. Yenmeyenler gardiyanları beslemek için buraya getirilir ve sonunda mahkumlara dağıtılana kadar dışarıda bırakılır. Bu yüzden güzel kokuyor. Yemekler hücrelerimize ulaşana kadar bazı yemekler yenilebilir, bazıları ise iyice bozulmuş olacak.

Tepsilerimiz kısa bir süre sonra, anahtarlar şıngırdıyor ve kilitle dönüyor-birileri burada.

Ailor ve ben irkildik. Ben telaşla kaçarken Ailor ağırbaşlı ve hazır bir şekilde geri çekiliyor. Sanırım ikimiz de muhafızların bizi dışarı çıkarmasını bekliyoruz. Buraya girmek için ne yaptığını bana hala anlatmadı, ama ben de açık sözlü olmadım. Geçmiş hikayelerimizi, özellikle de babasının maskaralıklarını detaylıca anlattık.

eşek, ama belirsiz yeni olanlar.

"Ellerini gözlerinin üzerine koy," diyorum. "İşığa daha hızlı uyum sağlamanıza yardımcı olacaktır."

Kapı açılıyor ve biri içeri giriyor. Kendimi muhafızların parlak meşalelerine hazırlıyorum ama onun yerine küçük bir fener geliyor.

Hana mı?

Elimi çekiyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Bu o.

Sevinç vücudumu sarıyor, kalbim doluyor. Yeniden ortaya çıkana kadar onun için ne kadar endişelendiğimi fark etmemiştim. Belki bencilce nedenlerden dolayı -bana sağladığı yardım için- ama birini hayatta ve iyi görmek istemenin kötü bir şey olduğunu sanmıyorum.

Yine de mutluluğum, yüzündeki perili bakışla söndü. İşkence görmüş gibi görünüyor. Elbette hala güzel, ama yüzünde içi boşaltılmış bir çirkinlik var. Onunla ilgili bir şeyler kötü yönde değişmiş gibi.

Onu bu kadar şaşırtabilecek tek bir şey hayal edebiliyorum: Sora öldü.

Ağzım kuruyor, başım hafifliyor ve sersemliyor ama koruyorum. Sormak için kendimi hazırlıyorum. İstemiyorum ama bilmek zorundayım.

"Ne oldu?"

Bana tüm umutların kaybolduğunu söylemesini beklerken nabzım boynumda atıyor. Kalbim, cevabı daha hızlı almak için dışarı fırlamak ister gibi gümbürdüyor.

Hana başını sallıyor ve feneri yere bırakıyor. Sonra derin bir nefes alıyor, kapüşonunu indiriyor ve yüzünü bize dönüyor. Toparlanmış görünüyor, daha çok dün gece iyi uyuyamamış biri gibi. Ama bu bir rol.

"Sora mı?" Bastırıyorum.

Başını sallıyor.

Rahat bir nefes alıyorum ama bu rahatlama kısa sürüyor ve endişe tekrar baş gösteriyor. Çünkü eğer Sora değilse, o zaman kim? Neden bu şekilde görünüyor?

"Görüyorum ki tanışmışsınız." Ailor ve beni işaret ediyor.

"Onu bulmam biraz zaman aldı ama sonunda bulduk," diyorum.

Ağzının kenarı yukarı kalkıyor. "Onun kim olduğunu biliyor musun?" "Ailor," diyorum.

Ona bakıyorum ve Hana'yı incelediğini görüyorum. Onu tanımıyor. Soruyu soruş şekli, onun benim ya da onun için önemli biri olduğu anlamına geliyor. Yüzüm kızarıyor ve kendimi son derece aptal hissediyorum çünkü aslında onun hakkında o kadar çok şey bilmiyorum. Muhtemelen bir haftadır burada benimle birlikte, bana dünyalar kadar zaman ayırıyor ve ben doğru soruları sormadım.

"Siz kimsiniz, bayan?" Çok dik duruyor, ona dikkatle bakıyor. Ailor, çoğu erkek gibi, görünüşe göre güzellikten etkileniyor.

"Ben Zahara, kraliyet casus şefiyim."

Gülümsüyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bu imkansız."

Başını eğiyor ama bu tepkiyi beklediği belli. "Peki neden?"

"Çünkü oğlum kraliyet casusluk şefi."

Tanrım, bu yüzden bana Mikail-Ailor'un babası olduğunu hatırlattı. Yirmi dört yaşında bir oğlu olması için genç ama olur böyle şeyler. Mikail'in annesi o daha küçük bir çocukken ölmüş olmalı, çünkü Ailor karısını yirmi yıl önce kaybettiğini söyledi.

"Siz Mikail'in babası mısınız?" Ona doğru dönerek sordum.

Çenesini kaldırıp beni değerlendiriyor. Sonra başını sallıyor. "Öyleyim."

Onu tanıyor musun?"

"Ben... Ben tanıyorum."

Kaşlarını çattı. "O zaman ikimizin de buradan canlı çıkabileceğinden şüpheliyim."

Hana, Ailor'a "Kral Joon Tiyung'un kazara ölmesini emrettiği gibi senin de gözaltına alınmanı emretti," diyor. "Birlikte sevdiğimiz insanları kurtarmama yardım edebileceğinizi düşündüm."

"Peki oğlumu tuzağa düşürmeye çalışmadığınızı nereden bileceğim?" diye soruyor.

Omuz silkiyor. "Güvenmiyorsun. Bana güvenmen aptallık olur. Kral beni Tiyung'un ailesinden kurtardı ve bana prestijli bir hayat verdi. Mikail'in ihaneti ve gözden düşmesi yüzünden şimdi geçici olarak kraliyet casusluk şefi pozisyonunu aldım. Bu, çoğu sıradan insanın asla elde etmeyi umamayacağı bir şey. Bu nedenle, bu yüce konumdan daha fazla birini ve bir şeyi sevdiğime inanabilirsiniz... ya da inanmayabilirsiniz. Bu sizin seçiminiz."

Ailor sessiz, burada geçirdiği zaman içinde uzamış olan kısa, kahverengi sakalını okşuyor.

"?" diye sordum.

Sanki kelimeler acı verecekmiş gibi bir nefes alıyor. "Daysum'un küllerini dağıtıyordum."

Daysum'ın külleri. Hayır. Oh tanrılar, lütfen hayır.

Başımı sallayıp inkar ediyorum ama içten içe bunun doğru olduğunu biliyorum. Yüzümden kan çekilirken yanaklarım karıncalanıyor. Hana'nın içeri girdiğindeki bakışı buydu. Daysum'un Sora için ne anlama geldiğini biliyor. Daysum onun yaşama sebebiydi ve şimdi onsuz...

Bilmemesi için dua ediyorum ama Hana gibi biri ona söyleyecektir. Sora'yı gerçeği saklayamayacak kadar çok seviyor.

"Daysum'un amcanın eğlence evlerinden birinde aşırı dozda laoliden öldüğünü söylediler," diyor Hana sessizce. "Cesedi muhafaza edilip buraya getirilirken bir soruşturma ayarlamak zorunda kaldım. Onu kendim yaktım ve dualar ettim."

Amcamın...? Cehennem Krallığı, babam onu sattı. Sora'nın kız kardeşini bir zevk kölesi olarak sattı.

Daysum Sora'ya öleceğini sandığını söylemişti, bu yüzden tanrıların bir lütfu olarak ölmüş olabilir. Ama amcamın onu öldürmüş olması da aynı derecede muhtemel. Eğlence evlerinde uyuşturucu dağıtıyorlar, bu yüzden aşırı doz mümkün. Lord Sterling uyuşturucu ve şiddet yüzünden birçok sözleşmelisini kaybediyor. Evlerinde her hafta yeni sözleşmeler ilan ediliyor, kızlar ve oğlanlar taze atlar gibi değiştiriliyor.

Ama tanrılar... Daysum. Hücre dönüyormuş gibi hissediyorum. Yönümü bulmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Amcan da kül oldu," diyor Hana.

Bu beni hazırlıksız yakaladı ve yere serdi. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yatağında boynunda bir bıçakla bulundu." Bir omuz silkme tutkusuyla konuşuyor.

Hana'nın onu öldürdüğünü düşünebilirdim ama filo arabasıyla bile Gain'e ulaşması bir hafta, geri dönmesi ise bir hafta sürerdi. O kadar zamanı yoktu.

"Kimden?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Emin değiliz. Tahmin edebileceğiniz gibi, yüzden fazla muhtemel şüpheli var. Daysum da dahil."

Amcam için biraz sempati ya da keder bulmaya çalışıyorum. Bana karşı hiç yanlış bir şey yapmadı ama iyi bir adam olmaktan çok uzaktı. Eğer Daysum onu öldürdüyse, bunu hak etmişti. Şimdi babamın neden Khitan'da olduğu, kralın neden kendi suikastını planladığı ve Sora'ya neden ihtiyaç duyduğuna ek olarak yeni bir gizemim var. Kralın Hana sayesinde Sora'dan haberdar olduğundan şüpheleniyorum ama neden Sora'yı tehlikeye atsın ki?

Ailor sessizce bizi izliyordu. "Onu gerçekten tanıyorsun," diyor bana.

Başımı salladım. "Çocukluğumuzdan beri." "Ona güvenebilir miyim?"

Tereddüt ediyorum çünkü bilmiyorum. Benim kaybedecek bir şeyim yok ama onun var. Ölümü emredilmedi, sadece tutsaklığı emredildi.

"Oh, sana rüşvet vermeyi unuttum. Al," diyor Hana.

Eskisinden iki kat daha büyük bir bez çuval çıkarıyor. Çuvala dalmayı düşünüyorum ama işbirliği yaptığım sürece onu elimden almayacak. Ailor kıpırdamadan duruyor, şüpheli.

Onu yere atmak yerine, yemek torbasını bana uzatıyor. Kumaştan trüf yağının kokusunu alabiliyorum.

"Bir süredir gelemediğim için üzgünüm Tiyung," diyor. Samimi görünüyor. "Çok şey oldu. Daysum ve Lord Sterling'in ölümlerinden daha fazlası."

"Ne gibi?" diye sordum. Midem çalkalanırken onun konuşmasını takip etmek için tüm rezervimi kullanıyorum. Çantayı yırtmak istiyorum ve Ailor'un gözlerinin çantaya takıldığını fark ettim

birden fazla.

İku'nun inleme sesleri duvarları sarsıyor ve o da aramıza giriyor.

"Askerler harekete geçti," diye fısıldıyor.

"Nereye?" Ailor sorar.

"Kuzey," diyor. "Kuzeye gidiyorlar."

Bölüm Elli İki

MİKAİL

BUZ MAĞARALARI, KHITAN

Alarmı ve sonumuzu haber veren ziller karlı gecede çınlıyor. Eğer bundan sağ çıkarsam Gambria'yı kendim öldürebilirim. Ya bilmediği için bana yanlış bilgi verdi -ki bu durumda bunu söylemesi gerekirdi- ya da bilerek, eski sevgilisini korumak için, o zaman yemin ederim intikamımı alacağım.

Kazığa oturtulmadığımı varsayarsak.

Sora, Euyun ve ben mozoleden atları sakladığımız yere doğru koşuyoruz. Arkama baktım, sakalı buruşmuş bir muhafızla iki adam ilgileniyordu. Yürüyemiyor ama nefes alıyor.

Bu Sora'nın öptüğü gardiyan. Öldürmesi gereken kişi. Yaşıyor ve alarm zilin altında oturuyor.

Görüş alanımı takip ediyor ve ağzı açık kalıyor.

Sonra sanki fark etmemiş gibi dümdüz önüne bakıyor.

"Açıklamak istediğin bir şey mi var?" Koşarken soruyorum. "Senden daha fazla değil," diyor.

Ona bakıyorum, şaşkınım ama aynı zamanda son sürat koşuyorum. Şimdi sormanın sırası değil ama bu konuyu daha sonra konuşmamız gerekecek. Eğer hayatta kalırsak. Umarım, kazıklar vücudumuzdan geçerken son nefesimizi vermeyiz.

Yıldızlar, kurtarmak için kaçmayı bırakabilirsek gerçekten çok sevinirim. Şimdi o zaman olmadığı açık, çünkü düzinelerce silahlı Marnalı mağara ağzından dışarı dökülüyor, alarm hala arkalarında yankılanıyor. Topuzları, kılıçları, sopaları ve mızrakları var. Birkaçı

yayları var, bu endişe verici. Daha fazla mesafeye ihtiyacımız var.

Daha da hızlı koşmak için kendimi zorluyorum ama Euyn'un yetişemeyeceği kadar hızlı değil. Gerçi yakında bir önemi kalmayacak. Atlar şu tepenin ardında ve tüm Marnalılar yaya. Atlarımıza ulaştığımızda, Euyn arbaletiyle bizi koruyabilir ve sonra kendisi binebilir. Staraheli'nin kafasını bulma şansımız olmayacak ama tekrar denemek için yaşayabiliriz.

Tepeye vardığımızda hiçbir şey yoktu. Sadece kar ve bağlı oldukları ağaç. Midem bulanıyor. Atlar dolaşıyordu ya da daha büyük olasılıkla kaçırılmışlardı.

Şimdi ne olacak?

Bir çözüm arıyorum ama göremiyorum. Ve Marnalılar bize yaklaşıyor. Savaş çığlıkları daha yüksek sesle yankılanıyor.

Oklar gökyüzüne doğru uçuyor. Eğiliyor ve kötü nişan alınmış iki atışın önünden yuvarlanıyorum. Başımı ve boynumu korumak için kınımı kullanıyorum ama hiçbir şey yanıma düşmüyor.

Ateş etmeden önce ayaklarını yere basmayı bilmeliler.

Aniden, Euyn haykırıyor. Çığlığı beni ürpertti ve öne doğru düştü. Vurulmuştu.

Ona doğru koştum, karın içine daldım. İyi hedeflenmiş bir mızrak az önce olduğu yere isabet ederken onu yoldan çekiyorum. Yaşıyor ama sol uyluğunun arkasına saplanmış bir ok yüzünden artık koşamıyor.

Bu onun için hoş olmayacak ama ok sapını avucumun içine alıyorum. Yumuşak bir hareketle, kanlı oku bacağından çekip çıkarıyorum.

Euyn hayvani bir çığlık attı ama bunu yapmak zorundaydım. Onu uyarmamak daha iyiydi çünkü gerilir ve acıyı daha da kötüleştirirdi. Oku içeride bırakamazdım çünkü bacağındaki kasları parçalayabilirdi.

Artık bitti.

Tek endişelenmem gereken Euyn'un çok fazla kan kaybetmesi. Bir de üç düzine silahlı Marnalı'dan atsız ve Euyn topallarken nasıl kaçacağım.

İdeal değil.

Ayağa kalktım, etrafıma bakındım, çaresizdim, ama hemen fark ettim ki

Sora'nın gözlerindeki dehşetten gidebileceğimiz hiçbir yer olmadığını anladım. Buradan çıkmanın bir yolu yok. Buraya kadarmış. Lord Yama bu gece Euyn ve benden alacak. Buna yardım edemem. Ama yine de Sora'yı kurtarabilirim. Ona verdiğim sözü tutabilirim.

"Koş," diyorum ona. "Uzun bir hayat yaşa."

Kılıcımı çıkarıyorum. Belki ona kaçması için zaman kazandıracak kadarını meşgul edebilirim. Euyn kararlılığını görüyor ve bunun onun için, bizim için umutsuz olduğunu anlıyor. Ama mümkün olduğunca çok Marnlı'yı yanımızda cehenneme götürebiliriz. Ayağa kalkıyor ve sol pantolonunun paçasından sürekli kan akmasına rağmen arbaletini hazırlıyor.

Sora ayakta, dehşet içinde ve parçalanmış.

"Üzgünüm Sora," diyor Euyn. "Şimdi git."

Sıradan bir kızıdan özür diledikten sonra gözleri benimkilerle buluştu. Sonuna kadar şaşırtıcı.

Yüzünü buruşturarak, "Bu hayatta ve sonraki hayatta senin," diyor. "Bu ve bundan sonraki hayatta senindir," diyorum.

Bir zamanlar tanıdığım Euyn arkasına bakmadan kendini kurtarmaya çalışırdı. Şimdi ise, köleleştirilmiş bir kızın yaşayabilmesi için ateş ediyor. Prens, suçlu, kötü adam, kahraman. Yalancı ve şaşmaz bir şekilde doğru. O bunların hepsi ve daha fazlası. Euyn'u tarif etmenin kolay bir yolu yok ve belki de ben bunu hep sevmişimdir.

Sora kendini toplar ve koşar.

Marnalılar yaklaşıyor, Euyn'un ateş ettiği yerde geri çekiliyorlar ama sürekli yer kazanıyorlar. Kılıcımla hazırım, ama üç keskin ısıklık geceyi deliyor. Başımı yana çeviriyorum. Bu tiz, kuş gibi ısılığı biliyorum. Gaya'daki tarlalardan hatırlıyorum.

Arkama bakıyorum. Orada, birkaç metre ötede, Gambria şık, siyah bir kızakta yanında karısıyla oturuyor.

"Peki, orada öylece durup ölecek misin?" Gam kabaca eliyle işaret ederek soruyor.

Sora kızağa giden yolu yarıladi bile. Koşuyorum, topallayan Euyn'a yardım ediyorum. Dönüp gelişigüzel ateş ediyor ve Marnalıların biraz geri çekilmesini sağlıyor.

Gambria atları kırbaçlarken biz de kızağa atlıyoruz. Yüksek kenarlı kızağın içine düştüğümüzde, mızraklar arkaya çarpıyor. Euyn yerde yatıyor ve Sora okların ve mızrakların ulaşamayacağı bankın içine kıvrılıyor. Ama ben eğilmiyorum ve sinmiyorum. Ayağa kalkıp Gambria'nın sırtını koruyorum.

Lyria da aniden ayağa kalkar.

"Hainlere ölüm!" diye bağılıyor mükemmel Marnan dilinde. Sonra bunu tekrar tekrar tekrarlıyor.

Marnalılar duraklar, kendileri gibi görünen ve konuşan bir kadın karşısında şaşkıncıdır. Şaşkınlıkları Gambria'nın atları dörtnala koşturmasına yetecek kadar uzun sürer.

Gambria dört kış atını Marnalıların menzili dışına doğru daha hızlı koştururken hepimiz sessizliğe gömülüyoruz.

Diz çöküp Euyn'un bacağını kontrol ediyorum. Güvenli bir yere ulaştığımızda yarayı dağlamam ya da dikmem gerekecek. Şimdilik bir battaniyeyi yırtıp uyluğunun etrafına sıkıca sarıyorum. Yaşayacak.

Yoksa hepimiz öleceğiz ve dikişlerin bir önemi kalmayacak.

Yaya olarak herkesi geride bıraktık ama üç Marnalı at sırtında bizi takip ediyor. Bu atlar kaybettiklerimize çok benziyor.

Binicilerinden birinin yayı var. Bir ok kulağımın yanından vızıldayarak geçerken fark ettim. Görünüşe göre iyi bir nişancı.

"Euyn," diyorum. "Bir okçu."

Acı dolu bir homurtuyla önce oturuyor, sonra da ayağa kalkıyor. Okçu atına binmiş, bize yetişiyor çünkü atı beş kişilik bir kızağı çekmek zorunda değil. Yine de Marnan bize nişan almıyor. Hayır, atlarımıza odaklandı. Zekice. Eğer birini haklarsa, kolay hedef oluruz.

Euyn kızağın yan tarafına yaslandığı için dengesizdir ama dolu yayı omzuna götürür ve nişan alır. Ateş ediyor. Tek okla okçu boynundan vurularak yere düşer. Marnan atından düşüp karların üzerine yuvarlanıyor.

Euyn dizlerinin üzerine çöküyor. Çok fazla kan kaybetti. İki atlı daha var, hala takipteler. Yakaladım Euyn'ın yayı. Onun kadar iyi nişan alamıyorum ama hiç yoktan iyidir. Yayı doldurmadan önce, diğer

Atlılar geri çekiliyor. Yayı omzuma dayayıp bakıyorum. Az önce ne oldu? Neden pes ettiler?

Mağaralarına doğru dörtlüala dönüşlerini izliyorum. Sonra neden durduklarını anlıyorum: Khitan onları sonsuza dek ortadan kaldırmak isterken mağaralardan uzakta olma riskini göze alamazlar. Marnalılar bizi öldürmek istese de, aslında Staraheli'nin kellesini almayı başaramadık. Gitmemize izin verebilirler.

Başarısız olduk ama canlı çıkmayı başardık. Her nasılsa, kader bizi bir gece daha geçirmemizi sağladı. Kader ve Gambria.

Yine de bizi bu duruma o soktu. Sanırım bu bir yıkama.

"İpucu için teşekkürler," diyorum eski Gayan diliyle.

Başka kimse bizi bu dilde takip edemez. Lyria Khitanese ve Marnan konuşuyor. Sora Yusanca ve şaşırtıcı miktarda Kitanca konuşuyor. Euyun dört ana dili de öğrendi ama Gayan'daki yeteneği küçük bir çocuğunkinden öteye geçemedi. Ona ölü diyordu, çünkü yüzlerce yıl önce Yusan yönetimi ele geçirdiğinde Yusancayı resmi dil haline getirmişlerdi. Eski Gayan dili büyük ölçüde yok oldu - ya da imparatorluk öyle düşünüyor.

Ancak Euyun da kızağın zemininde yatmakta, kan kaybından ve bacağındaki ağrıdan dolayı dikkati dağılmış durumdadır.

Yine de, onu dinlemeye ve çeviri yapmaya teşvik etmemek için normal bir ses seviyesinde konuşuyorum.

"Kıçını kurtardığım için rica ederim," diyor Gambria, dil seçimimi fark ederek. "Kim bu ikisi?"

"Onlar uzun hikâye. Bana neden yardım ettin?"

Gambria açık sözlüdür ve yalnızca kendisi gibi olanlara saygı duyar.

"Sen gittikten sonra Lyria bana sana eski bilgileri verdiğimi söyledi," diyor. "Cesedi yıllar önce taşıdıklarını ve senin bir ölüm tuzağına doğru yürüdüğünü söyledi. Denedim ama sana bir mesaj iletemedim, sen çoktan Loptra'dan ayrılmıştın. Ve daha geniş anlamda sana neden yardım ettiğimi soruyorsan, nedenini zaten biliyorsun."

Yüzünü bana döndü ve bir kaşını kaldırdı. Sonra

Sora'ya bakıyor çünkü herkes Sora'ya bakıyor. Gambria merak ediyor ve daha sonra bana kesinlikle onun hakkında sorular soracaktır. Ama şu anda ben bile onu tam olarak açıklayamıyorum.

Bankta arkama yaslanıyorum ve alçak sesle Sora'yla konuşuyorum. Yine de ayaklarıma dikkat ediyorum çünkü Euyn yerde yüzüstü yatarak rahat etmeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Muhafızın neden hâlâ hayatta olduğunu konuşacak mıyız?" Ben soruyorum.

Kirpikleri gözlerini gölgeliyor ama cevap vermiyor. Kucağını kaplayan kürk battaniyeyi okşuyor. "Zehirlenme karmaşık bir durum."

Bu aynı zamanda yalan olan bir gerçektir.

"Bir panzehir yapmışsın," diye mırıldandım.

sertleşti. Aynen öyle yaptı.

Çünkü o nazik. Çünkü o merhametli.

"Beklediğimden çok daha hızlı işe yaradı" diyor. "Tedaviler konusunda toksinler konusunda sahip olduğum deneyime sahip değilim."

Sanki benim sorunum onun planı değiştirmesi değil de işçiliğiymiş gibi iç geçiriyor. Ya da merhametinin neredeyse hayatımıza mal olması.

"Bu konuda dürüst değildin," diyorum.

Parlak muson ayının altında gözlerimin içine bakıyor. "Mikail, dürüstmüşsün gibi davranmayalım. Bir şeyler saklıyorsun. Bahse girerim birden fazla şey."

Beni nasıl okuduğunu hatırlayarak zihnimi boş tutmaya çalışıyorum ama düşüncelerim hemen Daysum'a dönüyor. Ona söylemediğim şeylere.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor. Sonra kızıağın yanından dışarı bakıyor ve söyleyebileceğim başka bir şey yok.

Bölüm Elli Üç AERI

IŞIK DAĞLARI, KHITAN

Vazgeçiyorum. Yumurtayı almak Royo'yu kaybetmeye değmez. Onu burada bırakacağım ve Sora ile diğerlerinin görevlerinde daha şanslı olmalarını umacağım.

Belki de yapmayacaklar çünkü Amarth bunun aptalca bir iş olduğunu söyledi. Ama bunun bir önemi yok. Hiçbir şey bu bedele değmez. Eğer onlar da başarısız olursa, başka bir yol buluruz.

Yumurtayı neredeyse yere bırakmıştım ki bir çığlık duyuldu ve bir şey son sürat uçtu. Dia. Gray Shore Inn'de yaptığı gibi çığlık atıyor ve doğrudan Amarth'ı hedef alıyor. Korku kalbimi hoplatıyor. Onun sadece bulduğum bir baykuş olduğunu biliyorum ama onu seviyorum. Benim için kendini riske atmasını istemiyorum. Ama o Royo gibi, beni korumak için canavarlarla savaşmaya hazır. Ve ben onların hayatlarını feda etmelerini istemiyorum. Ne benim için, ne de başka bir şey için.

"Hayır," dedim.

Dia, tabii ki beni anlamıyor. Bunun yerine, amarth'ın boynunu gagalayana kadar uçmaya devam ediyor. Onu öldürmesini bekliyorum ama yaratık saldırmıyor. Küçük baykuşa şaşkınca bakmak dışında pek bir tepki vermiyor.

Dia uçuyor ve yüzünün önünde neredeyse donmuş bir şekilde durmadan önce kafasına doğru süzülüyor. Yaratığın ne yaptığını bilmiyorum ama küçük bir ısırıkla ölecek. Uzun ve keskin bir gagası var.

Kış atı. Bir ay baykuşunun hiç şansı yok.

"Lütfen ona zarar vermeyin," diyorum. Amarth'ta insan merhameti var mı bilmiyorum ama umarım vardır.

"Onu sakinleştiriyorum," diyor. "Seni neden koruyor?" "Emin değilim. Onu Quu'da terk edilmiş halde buldum ve biraz yiyecek. O zamandan beri beni takip ediyor."

Dia uçarak yanıma geliyor ve havada asılı kalıyor. Yaratığın gözleri ondan bana ve tekrar bana dönüyor. Bir şey anlamış gibi göz kırpmıyor ve başını sallıyor.

"Şimdi git," diyor Amarth. "Diğer nöbetçiler gelmeden önce."

Sanırım yumurtayı alıp gidebileceğimi söylüyor ama emin değilim. Ağzım kurudu ve sormak istemiyorum çünkü kararını tekrar gözden geçirmesini istemiyorum. Ama aynı zamanda beni öldürmesini de istemiyorum.

"Bizimkilere yapılan özverili iyilikler sizinkilere yapılanlar kadar fark edilmiyor," diyor. "Baykuşunuza ben bakarım. Şimdi kaç prenses. Önünüzde imrenilmeyecek bir aşk seçimi var."

Havalanır, kanatları bir rüzgâr patlamasına neden olur.

Ben ona veda bile Dia onunla birlikte gidiyor.

Royo kolumu çektiğinde hâlâ gökyüzüne bakıyordum. Sarsıldım, kuşları izleme zamanı olmadığını hatırladım. Gitmemize izin verdi ama hâlâ kaçmamız gerekiyor.

Koşmaya başlarız.

Atların yanına varır varmaz yumurtayı heybeme saklıyorum. Bu hala onu hissedip hissedemeyeceklerini ya da biz geçerken düşüncelerimizi okuyup okuyamayacaklarını bilmiyorum, bu yüzden dağlardan olabildiğince hızlı bir şekilde dörtnala uzaklaşıyoruz.

"Bu..." Royo başlıyor ama söyleyecek sözü yok.

"Biliyorum," diyorum.

Bir başka gerçeküstü yerin ve bir başka inanılmaz karşılaşmanın sessizliğinde yol alıyoruz. Tanıştığımızdan beri bir sürü şey yaşadık.

"Bu ne anlama geliyordu, bir aşk seçimi mi?" Royo soruyor.

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım onlar . Ama neyi anlamıyorum."

Gerçekten bilmiyorum. Metinlerde Amarth'ın geleceği görebildiğine dair hiçbir şey yoktu ama içimden bir ses bunu uydurmadığını söylüyor. Yaklaşan seçimim karşısında duyduğu acıma beni derinden ürpertiyor. Ama bir aşk seçimi sadece Royo ile başka bir şey arasında seçim yapmak anlamına gelebilir ve bu çok basit, ben her seferinde onu seçerdim.

Kaçmak için çaresizce karda ilerlerken silkinip kendime geliyorum. Güneş gökyüzünde alçalmaya devam ediyor ve amarth uyanmaya başlıyor.

Bölüm Elli Dört

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Kuzeye yürüyen ordu ancak savaşın yaklaştığı anlamına gelebilir. Ailor da aynı sonuca varmış gibi görünüyor, eğer çenesindeki gerginlik bir gösterge ise. Tanrılar aşkına. Yusan Khitan'a savaş ilan etmek üzere... yine.

Yusan ve Kitan her yüzyılda en az bir kez birbirleriyle savaşır. Binlerce insan ölür, evler ve hayatlar yıkılır, çocuklar yetim kalır ve zulümler işlenir; tüm bunlar sınırın biraz değişmesi ya da bazen hiç değişmemesi içindir. Bir ateşkes ya da sonsuz bir barış yapılır ve kısa süre sonra unutulur çünkü hükümdarlar hiçbir şey kaybetmez.

Hana bize askerlerden bahsettiğinden beri savaş üzerine kafa yoruyorum. Kral Joon'un Sora ve diğerlerini Khitan'a göndermesi ile ordusunu harekete geçirmesi aynı zamana denk gelmesi tesadüf olamaz. Hana, kralın onlardan Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü'nü çalmalarını istediğini söyledi ama belki de onlar sadece bir yemdi, Kraliçe Quilimar'ın dikkatini dağıtmak içindi. Ama neden? Bunun Oosant'taki laoli ile bağlantılı olduğuna ikna oldum ama önemli bir bilgiyi geçiriyorum. Ve bu beni deli ediyor.

"Onlarla birlikte olmayı diliyor gibisin," diyor Ailor.

Yine boşluğa bakıyor olmalıydım. "Yani, senin arkadaşlığından hoşlanmadığımdan değil, ama evet. Onunla olmayı tercih ederim."

Ailor gülüyor ve sonra öksürüyor. Buraya geldiğinden beri giderek daha fazla öksürüyor. Nemli soğuk ve

Güneş eksikliği bunu yapar. Sağlıklı kalmamın tek nedeni neredeyse hiç hastalanmamam ve Hana'nın bizi beslemesi.

Sonunda Ailor öksürmeyi kesiyor ve tükürüyor. Kırmızı bir topak yere düşer.

Kan.

Az önce kan öksürdü. Ben yerdeki lekeye bakıyorum, o da bakıyor.

"Bu... yeni mi?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Gelir ve gider." Ben şifacı değilim ama bu iyi bir şey olamaz.

Hana'dan ona bir şifacı getirmesini isterdim ama burada şifacı olduğundan şüpheliyim. Ayrıca, Ailor ona pek bir şey anlatmadı. Ona güvenmiyor mu yoksa Mikail'in neyin peşinde olduğunu gerçekten bilmiyor mu bilmiyorum. Kralı öldürme planımıza ya da en azından benim bunun bir parçası olmama şaşırdı. Bir kontun oğlu olduğum için serbest kalmam gerektiğini düşünüyordu ama ben riski biliyordum. Ne pahasına olursa olsun Sora'nın özgürlüğüne kavuşmasına yardım etmek istedim.

"Bu kızı seviyorsun, ha?" diye soruyor.

Başımı salladım. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca Sora hakkında çok şey duydu. Ona ailemin kirli ilişkilerinden, arenada onu kurtarmak için bir kral muhafızını yumruklamama kadar her şeyi anlattım. Elim daha yeni iyileşti.

"Hepsini severek büyüdüm, gerçekten," diyorum. "Mikail de dahil. Ama evet, Sora benim düşündüğüm kişi."

Gülümsüyor. "Aşık olmak çok güzel bir şey, acımasızlığı köreltiyor."

Son kelimedede kaşlarım kalkıyor. "Hangi zulümler?"

Ailor ne zaman kötü şeylerden bahsetse yaptığı gibi başını sallıyor. Bu konuda konuşmak istememesini anlıyorum ama birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuna geliyoruz. Onun sırlarını dönecek kadar uzun yaşayacağımdan şüpheliyim. O yüzden ben de kendi sırlarımı paylaşabilirim.

"Bir adam öldürdüm," diyorum. Sonra depodaki ikinci adamı hatırlıyorum. "Birden fazla. Beni yumuşak bir asilzade olarak gördüğünüzü biliyorum ama beni şok edebileceğinizi sanmıyorum."

Ağzının köşesi tıpkı Mikail gibi yukarı kalkıyor. "İnan bana evlat, kurbanlarının hepsi yetişkin erkekler olmayınca işler değişiyor."

Ya erkekleri ya da kadınları, belki de ikisini birden kastediyor.

Ailor ıslak bir nefes alıyor. "Bir aileyi öldürdüm. Önce küçük kızları, sonra da anneyi, böylece anne ve babalarının ölümünü izlemek zorunda kalmayacaklardı. En son baba öldü ve cesetleri denize atıldı. Yakılıp serbest bile bırakılmadılar."

Yüzümü buruşturup yan tarafa bakıyorum. Onu yargılamak istemiyorum ama kendimi de durduramıyorum.

"Korkunç, değil mi?" diyor. "Emirlere uyuyordum, hatta bunun için cesaret madalyası bile aldım. Ama komik olan şu ki, aklımdan çıkmayan eylemler yaptıklarım değil, izin verdiklerim. Durdurmadığım şeyler."

Başını duvara yaslıyor. Tekrar öksürüyor, ama sessizce.

İfadesinin gerçekliği beni şok etti. Babamla ilgili hissettiğim de bu değil mi? Sora'nın babasının boğazına kılıç dayamasına engel olmadım. Evet, ben bir çocuktum, ama o da öyleydi. Ve doğru olanı yapmak için Daysum'u arkasına saklıyordu. Onu ya da diğer on dokuz kızı zehirlemesini engellemedim. Kardeşlerini satmasını engelleyemedim. Amcamın Gain'deki en kötü eğlence evlerini işletmesine engel olmadım, babam ve dolayısıyla ben yatırım yaptık. Ne yaptıklarını, paranın nereden geldiğini öğrendikten sonra aileme herhangi bir şey yapmayı reddetmedim. Mirasımı büyütmek için her şeyi yapmasına izin verdim. Bunun onu sevdiğim için, aileme sadık olduğum için olduğunu düşündüm. Ama şimdi, bilmiyorum. Genel korkaklık ve kayıtsızlık daha doğru nedenler gibi görünüyor. Her şeye izin verdim.

"Bununla ne kadar ilgili olduğumu bilsen şaşırırdın," diyorum.

Bana bakıyor.

"Biliyor musun evlat, sana inanıyorum."

Bir dakika sessiz kaldık. İki kişinin rahat sessizliği

Farklı olan ama birbirlerini anlamaya başlayan adamlar.

"Kefarete inanır mısın?" diye sordum.

Sakalını sıvazlıyor. "Tanrıların gözünde mi, yoksa kendi yansımada mı?"

Sertçe yutkunuyorum. Ne soru ama. "İkisi de, sanırım."

Gülümsüyor. "Umarım bizi yaratan tanrılar hatalarımızı ve iyiliklerimizi kendi ürünleri olarak değerlendirir. Yine de kendim için kefarete inanıyor muyum? Hayır. Geçmişteki eylemlerimi ya da eylemsizliklerimi telafi etmek için gelecekte yapabileceğim hiçbir şey yok."

Ailor bunu çok açık bir şekilde ifade ediyor; ne şekerle kaplanmış ne de üstü kapalı. Mikail gibi gümüş dilli birinin Ailor'dan geldiğine inanmakta güçlük çekiyorum. Annesi gibi olmalı.

"Bununla nasıl yaşıyorsun?" Ben soruyorum.

"Şey, evlat, şu anda bir hapisane hücresindeyim ve bu konuda çok üzgün değilim." Etrafına bakınıyor ve omuz silkiyor. "Başıma geleni hak ettiğimi düşünüyorum. Daha fazlasını hak etmemek için çok çalışıyorum."

Duvara yaslanıyorum, omuzlarım gerginleşiyor. "Onunla aynı türden bir barış yapmadım."

Hiç de değil. Çok daha kötü adamlar var; babam bunlardan biri, Bay Chin bir diğeri, Kral Joon ise toplu halde korkunç şeyler yapan ama ölüm ve işkenceyle yüzleşmeyenlerin başında geliyor. Daha fazla zulüm yapmakta özgürler.

"Ama kefaretinin ödemek için hayatının geri kalanına sahipsin," diyor Ailor. "Fazla zamanım yok." Yerdeki tükürüğü işaret ediyor.

Başımı sallıyorum. "Benim ölümüm emredildi. Senden daha az zamanım var."

"Göreceğiz," diyor. "Önemli olan kefareti ödemek istemeniz. Sadece bu bile sizi diğerlerinden daha iyi yapıyor."

Dinlenmek üzereyken yaptığı gibi kollarını kavuşturuyor, ben de feneri söndürüp başımı duvara yaslıyorum. Göreceğiz demesinde garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey vardı. Sanırım haklı, savaş yaklaşıyor,

her şey olabilir. Ve daha iyisini yapmak, daha iyi olmak istemem önemli.

Bu düşünce bir süredir ilk kez rahatça dinlenmemi sağlıyor.

Ama hapishanede mışıl mışıl uyumak her zaman bir hatadır. Uyanmam çok uzun sürer. Ve bu hayatıma mal olabilir.

Bölüm Elli Beş

ROYO

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Durup kamp kurana kadar sıkı sürdük. Gece için uygun bir yer buluyorum ve Aeri... karda bir çukur kazarken ben de ateş yakıyorum. Ona bakıyorum çünkü eğer bir tuvalet çukuru kazıyorsa, yemek yiyeceğimiz ve uyuyacağımız yere çok yakın. Ama o karıştırma kaşığıyla kazmaya devam ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Yumurtayı gömmek." Tabii ki öyleymişim gibi söylüyor. Alnımın kırıştığını hissedebiliyorum.

"Neden?"

Başını bana doğru eğecek kadar uzun bir süre duraklıyor. "Yırtıcı hayvanların ona ulaşması riskini almak istemeyiz ve Amarth'ın onu gökyüzünden görmesini kesinlikle istemiyorum."

İkisi de sağlam nedenler.

Siyah yumurtayı karın derinliklerine gömüyor ve sonra üzerini örterek tatmin olana kadar sıvazlıyor.

O bitirdiğinde, kampı kurmuştum. Ateş yanıyor ve yemek için oturabileceğimiz bir kütük hazır. Kütüğün üzerine tünedi ve sonra gülmeye başladı. Baltamı bileylerken ona bakıyorum. Şimdiye kadar tanıdığım en tuhaf insan, ama başka türlüünü isteyeceğimi sanmıyorum. Garip olan şey, sadece gülmüyor, ağlıyor da.

"Sen... iyi misin?" diye sordum.

Burnunu çekiyor ve gözlerini siliyor, aynı anda hem ağlıyor hem de gülüyor.

Yaptığım işi bıraktım, bıçağın üzerine taş koydum. "Aeri, ne var

yanlış mı?"

Etrafı işaret eder ve tekrar güler. Sonra garip bir şey oluyor. Nedense ben de gülmeye başladım. Komik bir şey yok. Yakınından bile geçmiyor. Ama hayattayız ve güvendeyiz ve olmamalıyız. Ben onu kurtarmaya çalıştım, o da beni kurtardı. Küçük baykuşu ikimizi de kurtardı.

Ki bu çok garipti.

Aynı anda hem mutlu, hem korkmuş, hem bitkin, hem uyanık, hem üzgün, hem de rahatlamış durumdayım. Çok fazla çelişkili şey var.

Yüzümden yaşlar akana kadar gülüyorum. Aeri gibi ağlamıyorum ama gözlerimden yaşlar akıyor. Onun yanına oturuyorum. Bana doğru eğiliyor ve ben de başparmağımı gözlerinin altına sürterek gözyaşlarını siliyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, ağzının benimkinin üzerinde olduğu. İnanılmaz derecede hızlı hareket ediyor. Kolları beni sarıyor ve ben daha tepki veremedenden beni öpüyor.

O zaman ben yaparım.

Onu sertçe öperim, sanki kaybolup gidecekmiş gibi.

Muson ayının altında bu kızı öpmek çok hoşuma gitti. Onu çok istiyordum. Ama kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. Onları görmezden gelmeye, beynimi kapatıp onun tadını çıkarmaya çalışıyorum ama uyarı zilleri lanet bir gong gibi çalıyor. Şimdi beni öpmesi, gülmesi ve ağlaması gibi bir şey. Yaşadığımız her şey yüzünden, tüm duygular bir pilav tenceresi gibi kaynıyor. Bu aşk değil, hatta şehvet bile değil. Onun için değil. Öyle olsaydı, ona dokunduğumda geri çekilmezdi.

"Aeri," diyorum.

Kollarını kaldırmaya çalışıyorum ama beni mengeneyle tutuyor.

Pekala, tamam. O kadar da zorlamıyorum. Etrafımda olmasından hoşlanıyorum, daha iyisini bilsem bile.

"Sanmıyorum..." Ben başlıyorum.

"Güzel, düşünme," diye mırıldanıyor.

Dudakları yine benimkilerin üzerinde. Tadı taze bal gibi. Bu bir cirena şarkısı, doğru düşünmeyi zorlaştırıyor. Tek yapmak istediğim içine dalıp onda boğulmak. Ama son parçama tutunuyorum

kontrol.

"Seni incitmek istemiyorum," diyorum.

Gözlerimin içine bakıyor. "O zaman yapma." Gülümsüyor. "Ya da yap, belki hoşuma gider."

Yine benimle oynuyor ve ben bu oyundan bıktım artık. Tanıştığımızda saçlarının çok daha kısa olduğunu sanıyordum ama omuz hizasındaymış. Onu öperken tutuyorum.

Sonra gözümün içine bakması için saçını çektim. "Beni istiyor musun?"

"Bu gece için," diyor. "Ve yarın için. Ve yarın için. Ve yarın."

İçimde duygular kabarıyor ve onları durduramıyorum. Onu kaldırıyorum. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve sonra içime gömülüyor.

Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey. Sakin ol. Ama battaniyeyi çadırdan çıkarıp ateşin yanına serdim. Sonra onu üstüne yatırdım.

Bölüm Elli Altı

SORA

LOPTRA ŞEHİRİ, KHİTAN

"Royo ve Aeri bize ihanet edecek!" Euyun bağılıyor. Elini yan tarafına vuruyor, içinden hayal kırıklığı sızıyor.

Loptra'ya doğru yol alırken Euyun, Royo ve Aeri'nin yüzüğü Kral Joon'a götürmesi konusunda sinir krizi geçirdi. Dinliyorum ama dinlemiyorum da. Ayrıntılı bir komplo teorisine dönüştüğü için bu bir süredir devam ediyor.

Endişelenirdim, ancak söyleyebileceğim kadarıyla, hiçbir şeye dayanmıyor.

Euyun'un özür dilemesi ve buz mağaralarında hayatımı kurtarmaya çalışması hâlâ şok ediyor. Onun gibi bir adamın üzgün olduğunu söylemesi, sıradan bir kızın hayatını kendi hayatının önüne koyması az şey değil. Yine de yeterli mi? Geçmişte yaptıklarını geri alamaz - hiç kimse alamaz - bu yüzden üzgün hissetmesi yeterli mi? Bilemiyorum. Bunu çanlar için düşündüm.

Loptra'ya yaptığımız iki günlük yolculukta herkes ara sıra uyudu ama beni neredeyse tüm zaman boyunca ayakta tutan şey panzehiri yapmanın, muhafıza merhamet göstermenin nasıl bir hata olduğuydu. Mikail haklıydı, az kalsın ölüyorduk. Bir kişinin canını kurtarmaya çalışırken neredeyse beş kişinin canını alıyordum.

Ben zehir okulundayken, Madam Iseul merhametin bizim gibi kızların karşılayamayacağı bir lüks olduğunu söylerdi. Ben de onun yanıldığını, insanlığımızı korumanın tek yolunun merhamet olduğunu savunurdum.

Şimdi o kadar emin değilim. Bunun sadece bir talihsizlik olduğunu, merhametin beni sadece bir kez hayal kırıklığına uğrattığını düşünürdüm, ama

Belki de benim gibi biri için her şey hep böyle bitecekti. Belki de merhamet güçlülerin ayrıcalığıdır.

Kızağı Loptra'da bir ahıra bırakıyoruz. Geriniyorum ve esniyorum. Neredeyse gece yarısı oldu.

"Gitmeliyiz," diyor Euyn.

Mikail ve ben ona bakıyoruz. Gambria ve Lyria birkaç metre ötede, ahırın girişinde bekliyorlar.

Mikail, "Ben banyo yapıyorum, enfeksiyonu önlemek için sen de banyo yapabilirsin," dedi. Su almak için durduğumuzda Euyn'un bacağını dikti. Kötü görünen bir yaraydı.

Euyn tereddüt eder. "Pekâlâ, hemen ardından. Onları Quu'ya kadar yenmeliyiz."

Mikail uzun uzun iç geçiriyor. Gambria ya da Lyria'nın Yusanca konuştuğunu sanmıyorum ama buraya bakıyorlar.

Mikail ve Gambria arasındaki ilişkinin ne olduğunu ve etnik olarak Marnan olan Lyria'nın neden bize yardım ettiğini merak ediyorum. Ama hiç Marnan dili bilmiyorum ve Gambria'ya da nedense pek güvenmiyorum, o yüzden soramıyorum.

"Sanırım Euyn haklı," diyorum. "Bence bu gece Vashney'e gitmeliyiz."

Mikail şaşkınlıkla bana bakıyor ve Euyn da şaşırmış görünüyor. Aeri ve Royo'nun bize ihanet edeceğini düşündüğüm için kabul etmedim. Hiç de öyle düşünmüyorum. Aeri babasının kötü bir adam olduğunu kabul etti ve Royo'nun da çok fazla dürüstlüğü var. Hiçbirimiz Kral Joon'a başka bir kalıntı vermek istemiyoruz. Umarım başarılı olmuşlardır ve bizimle buluşmak için yoldadırlar.

Hayır, bir an önce gitmek istiyorum çünkü her gün batımı kız kardeşimin zevk evlerinde çalışmak zorunda kaldığı bir başka gece demek. Evet, düzgün bir yatakta dinlenebilirim ama onun çektiklerinin yanında benim rahatım nedir ki? Quilimar'a bir gün daha erken varırsak, Daysum için bir gece daha özgürlük demek. Ve Ty'ın Idle'da hayatta olma şansı artar.

"Euyn?" Gambria bize yaklaşırken soruyor. Onu ilk gördüğümde düşündüğümde çok daha kısaymış. Daha küçük

Daysum bile. Ama onun varlığı daha büyük görünüyor. Mikail'e şaşırtıcı bir yoğunlukla bakıyor.

Yanlış bir şey söylediğimi hissediyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum. Sonra aklıma Mikail'in kızağa bindiğimizden beri Euyun'un adını söylemediği geliyor. Kimliğini gizli tutuyordu.

Mikail eliyle işaret ediyor. "Bu Euyun Hali Baejkin, Yusan Veliaht Prensi."

Khitanese dilinde söylüyor ama anlayabiliyorum.

Gambria ve Lyria sertleşir. Gambria'nın yanakları kiraz rengini alıyor ve Lyria başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

Gambria, "Bana bu iblis çocuğunu neden kurtardığımı söyle," diyor.

Sanırım bu anlama geliyor. Yaratığı yanlış anlamış olabilirim ama duygu aynı.

"O da planın bir parçası," diyor

Mikail. Gözleri kısılır. "Ne için?"

"Kral Joon'u öldürmek için," diyor.

Euyun'un yüzü daha da ağarır ki kan kaybı göz önüne alındığında bu şaşırtıcıdır. Mikail'e doğru topallayarak yaklaşır ve fısıldar. "Mikail... onlara güvenebileceğimizden emin misin?"

Mikail, "Kelimenin tam anlamıyla bizi kurtardılar, yani evet, siz bile öyle düşünmelisiniz," diyor.

Gambria bir kaşını kaldırıyor. "Tanrı kralı mı öldüreceksin?"

Onda bana Mikail'i hatırlatan bir şey var.

Belki de birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardır.

Mikail, "Planımız Quilimar'ın yardımıyla onu öldürmek," diyor.

Eşler konuşulmayan bir dilde bakışıyorlar - aralarındaki bağ kelimelerden daha derin. Birden aklıma ilk aşkım Hana geldi. Okuldayken bakışarak konuşabiliyorduk. Arkamı dönüyorum, ağlayacak kadar vatan hasreti çekiyorum. Ama iki yıl önce kaybettiğim evimi özlüyorum. Giden sadece başka bir şey. Başka bir ruh.

Hayal kırıklığını ve kalp kırıklığını üzerimden atıyorum. Bazılarında

görmezden gelinemeyecek kadar ağır olacağını biliyorum ama önce Seok'a ödeteceğim.

Mikail Gambria'nın yanına gider ve sessiz bir tonda konuşurlar.

İletişim kuramadığım bir kadın ve emin olamadığım bir adamla garip bir sessizlik içinde kalakaldım.

Sonunda Mikail ve Gambria geri gelir.

Mikail, "Yıkanıp üstümüzü değiştireceğiz ve sonra Gambria bizimle Quu'ya gelecek," diye duyurdu.

Euyn'un kaşları neredeyse saç çizgisine çarpacaktı. "Peki neden?" "Çünkü Gambria geçmişi var ile

Quilimar," Mikail

diyor. "Bu olabilir kanıtlamak kullanışlı Eğer Royo ve Aeri başarısız oldu."

Mikail'in Yusanca söylediklerini anlamaya çalışan Lyria'nın gözleri dalgalanıyor. Gambria, Lyria'ya Marnan dilinde bir şeyler söylüyor ve karısının yüzü fırtınalı bir hal alıyor. Sonra da diğer yöne doğru yürüyor.

Gambria'nın yüzü düşüyor ama bir nefes alıyor ve omzunun üzerinden bir işaret yapıyor. "Benimle gel."

Takip ediyoruz ama omuzlarım çöküyor. Görünüşe göre, etrafımızdaki her şeyi ve her ilişkiyi mahvedeceğiz.

Ancak bazen, istediğinizi elde etmenin tek yolu her şeyi kaybetmektir.

Bölüm Elli Yedi AERI

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Etrafımıza usulca kar yağarken yumuşak bir kürkün üzerinde uzanıyorum. Milyarlarca yıldız ve Güneş Kralı'nın Gece Işınları'nın dalgalanan pusuna bakıyorum.

Ve en iyisi, Royo .

Beni öpüyor, eliyle boynumu okşarken ağzımın tadını çıkarıyor. O acele etmiyor, oysa ben onun kıyafetlerini çıkarma görevini üstlenmiş durumdayım. Bacaklarım ona sarılmış durumda ama ne yazık ki ikimiz de hâlâ giyinik durumdayız.

İç çekiyorum.

Sonunda pes etti. Birazcık. Önce ceketini, sonra da içinde şok edici sayıda bıçak bulunan yeleğini çıkarır.

Kendimi bildim bileli ilk defa bir silah çalmayı düşünmüyorum. Ondan başka bir şey düşünmüyorum.

Royo tişörtünü çıkardı, ben de çıkardım. Ama onu henüz rezil etmemek için kaşkorsemi çıkarmıyorum.

Bana bakıyor. "On Cehennem, çok güzelsin."

İltifatı içime ve sonra ağırlığı tekrar üzerime biniyor. Ellerimi sırtının ve omuzlarının genişliğinde gezdiriyorum. Teni yaralı ama beklediğimden çok daha yumuşak. Dokunabildiğim her yerin, açığa çıkmasına izin verdiği her parçanın tadını çıkarıyorum. Ve evet, tamam, pantolonunu da indirmeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu çok düşündüm.

Ama onun dokunuşuyla dikkatim dağılıyor. Kaba elleri dolaşıyor

Kollarımı, göğüslerimi ve belimi. Nazik olmaya çalışıyor ama dokunuşu her santimimi ele geçiriyor. İrkilmediğimden ya da geri çekilmediğimden emin oluyorum ve tılsımımı bir daha sıyırmıyor. Gerçi şu anda zaman gerçekten umurumda değil. Tek istediğim bundan daha fazlası.

Tek istediğim ondan daha fazlası. Yine de arzusu içime baskı yapsa da beni soymaya çalışmıyor.

Sözümü geri alıyorum, beni öldürüyor. Onun için yanıp tutuşuyorum. Bacaklarımın arasındaki zonklama dayanılmaz.

Pantolonumu indiriyorum ve beni öpmeyi bırakıp geri çekiliyor, benden uzaklaşıyor.

. Tanrım. Midem bulanıyor. Bunu yine mahvedemezdim. Utançtan top gibi kıvrılmak istedim. Tekrar geri çekildi. İşleri yavaştan alıp, gelişmesine izin vermeliydim.

Royo'nun benimle yatması için saray soytarısıyım.

Dizlerinin üzerine oturuyor, sonra çadırın içine uzanıyor. Elinde diğer battaniyeyle çıkıyor ve onu üzerime seriyor. Beni boğulmaktan kurtardıktan sonra omuzlarıma sardığı kahverengi kürklü battaniye.

"Bu ne için?" Ben soruyorum.

"Üşümeni istemedim." Yüzü çok saf ve düşünceli. Kalbim çırpınıyor. Kelimenin tam anlamıyla kafesteki bir kelebek gibi hissediyorum.

"Onun yerine gel beni sıcak tut." Kürkü kenara itiyorum. Kaşkorsemden çıplak olduğum için onu da çıkarıyorum.

İnliyor ve gözleri değişiyor. İçindeki bir şey, o son yedek parça da kırılıyor. Sonunda botlarımızı çıkardık ve o yavaşça pantolonunu ve iç çamaşırını indiriyor.

Değer. O. Bekle.

Vücudunu benimkinin üzerinde kaydırıyor, ama beni öpmek yerine ortama doğru bir iz bırakıyor. Dudaklarının değdiği her yer tenimi alevler içinde bırakıyor. Neredeyse öfkelendiğim zaman hissettiklerimin aynısı; içim yanıyor, alev alacakmışım gibi hissediyorum. Ama bu sefer öyle ki

Hoş. Tüm hisler uyluklarımla arasında birleşiyor, erimiş ve bekliyor.

Bu benim ilk seferim değil ama ilk kez birini bu kadar çaresizce istiyorum. Utanmadan yalvarmaya başladığımda midemin çukuruna kadar indi.

"Lütfen, Royo." İnliyorum. "Lütfen."

Gülümsüyor, bana bakıyor. "Lütfen ne?"

İnledim. Korkunç bir adam. Ne istediğimi çok iyi biliyor.

"Aynı anda hem bayılacağım hem de patlayacağım," diyorum.

Royo güler ve başını sallar. Ve tanrılar, o gülümseme. "Sabırsız küçük hırsız."

Bacağımı kaydırıp yukarı doğru büküyor, sonra dizimin yanından öpüyor. Dudakları uyluğumun iç kısmındaki narin deriyi okşarken battaniyeye tutunuyorum. Dikkatli olmazsam tüylerimin her bir parçasını çekip çıkaracağım. Beklentiden titriyorum, kalçalarım kamburlaşıyor, yalvarıyorum.

"Beni mahvediyorsun," diyorum.

Gözlerimin içine bakıyor. "üzereyim."

Sonra ağzı üzerime geliyor ve ben yıldızları görerek nefes nefese kalıyorum.

Bölüm Elli Sekiz

MİKAİL

VASHNEY ŞEHİRİ, KİTAN

Stars, eğer Euyn'un komplo teorilerinden birini daha duymak zorunda kalırsam, kendi akıl sağlığımı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacağım. Vashney habercisinin evine doğru uzun bir yürüyüş yapmayı tercih ediyorum ama aslında sadece ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Çünkü birini sevebilir ve kendi alanınızı isteyebilirsiniz.

Gambria'nın söylediği buydu. Euyn'a olan hislerimi tartışmaya devam etsem de Gam'ın veliaht prensle olan ilişkim hakkında farklı düşünceleri vardı. Yine de durum onun iddia ettiği kadar basit değil. Diğer renkli ifadelerin yanı sıra ona sömürgeci ve kan mektubu diyor ama Kan Festivali sırasında o da benim gibi bir çocuktü. Ve çocukları büyüklerinin eylemlerinden sorumlu tutmak her zaman zulme yol açar.

Yine de onun hakkında tamamen haksız sayılmaz. Merhamet kisvesi altında Bilgi Tapınağı'ndaki rahibi öldürmek istemişti. Bir de Wei'yi batırmanın pragmatizmi hakkındaki düşünceleri var.

Derin bir iç çektim.

Tapınaktan ayrılırken Royo ve Aeri'ye bizimle Vashney'de buluşmaları için bir sunsae verdik. Gidiş-dönüş on günlük bir yolculuk ve bu, yumurtanın yerini hemen bulabilirlerse mümkün olacaktı. Şu anda onuncu günde yiz.

Karlı yolda yürürken içimi bir korku kaplıyor. Aeri ve Royo'nun bize ihanet edeceğini düşündüğüm için değil, başarısız olabilecekleri için. Sonra ne oldu? Staraheli'yi bulamadık ve

Marnanlar cesedine ulaşmayı kolaylaştırdı. Zamanımız tükeniyor ve daha da kötüsü Joon'un ana planını hâlâ çözemedim. Araştırmaya devam ediyorum ve yarım kalmış işlerle uğraşıyorum. Ama belki de Quilimar'a Mesafe Kuralı'na bir istisna olmadan da ulaşabiliriz. Belki Gambria'yı görür; bu yüzden ondan bize eşlik etmesini istedim, yedek planım olarak.

Quilimar Khitan'a ilk geldiğinde elbette ileri gelenlerle tanıştı ve Gambria da Fallador'un yanındaydı. İkisi de açık sözlü, hırslı kadınlardı ve kısa sürede arkadaş oldular. Quilimar'ın uzun zamandır sadece kadınlara ilgi duyduğu düşünülüyordu - varisler üretmek zorunda olan kraliyet kadınlarına izin verilmeyen bir şey. Gam sarayın gözde kadınlarından biriydi ama Quilimar Prens Calstor'a hamile kalınca onu terk etti. Nedenini hiç öğrenemedim ama Gambria'nın aşık olduğundan ve Quilimar'ın kendi kocasıyla yattığı ortaya çıktığında yıkıldığından hep şüphelendim. Yine de Khitan Kralı'nı tanıdığım için başka bir seçeneği olduğundan şüpheliyim. Gambria'yı Quu'dan bizzat kralın sürgün etmiş olması da aynı derecede muhtemeldir.

Gam'ın, kendi tanımına göre bir sömürgeci ve suçlu olan Joon'un kız kardeşine aşık olmakta hiçbir ikiyüzlülük görmediğini belirtmek gerekir. Ancak Gambria'ya göre Quilimar'ın hiçbir gücü yoktu çünkü bir prenses olsa da Yusan'da bir kız çocuğuydu. Küçük bir çocuğun Kan Festivali'ni engellemek için ne yapabileceğini düşündüğünü göreceğiz. Ama nefret mantığına uymak zorunda değil.

Dış çemberden geçtikten sonra kurye evine varıyorum. Masadaki kadına sahte adımları veriyorum ve beni bekleyen bir zarf var. Zahara neredeyse aşırı derecede zeki. Benim tarafımda olduğu için memnunum... eğer benim tarafımdaysa. Bana yardım etmek için bir nedeni yok, fark edebileceğim bir nedeni yok. Bu yüzden ona söylediklerim ve inandıklarım konusunda dikkatli olmalıyım.

Kadına bahşış verdikten sonra Zahara'nın mesajını çözüyorum ve bir kez daha uzun gibi görünen kod tek bir kelimeye dönüşüyor.

SAVAŞ

Savaş. Yusan, Khitan'a savaş ilan etmek üzere. Tam tersi değil.

Her şey yerli yerine otururken kılıcımın kabzasını kavradım. Bilgi Tapınağı'nda neredeyse her şeyi çözmüştüm. Krallar diploması ya da daha büyük olasılıkla savaş nedeniyle Qali'nin güvenliğini terk eder. Joon bu yüzden sarayı terk etti ve bu da bizim buraya Quilimar'ın dikkatini dağıtmak için gönderildiğimiz anlamına geliyor, başka bir şey için değil. Daha fazla bekleyemeyiz. Quu'ya ulaşmalı ve bir şekilde kraliçeyle bir görüşme ayarlamalıyız. Yüz metre öteden "savaş" diye bağırarak zorunda kalsak bile.

Stars, umarım Gambria'yı hâlâ seviyordur.

Kaybedecek zamanım olmadığı için aceleyle hana geri döndüm.

Revelry Inn, yaşlılıktan kısmen griye boyanmış beyaz, mermer yüzlü bir bina. Ancak bu patina beş yüz yıllık hana çok yakışıyor. Yıldızlı, süslü Kitan tarzında dört katlı. Lükse alışkın olan Euyn bu hanı çok sevdi. Bence biraz fazla dikkat çekici ama artık önemi yok. Hemen gitmemiz gerekiyor.

Lobiye girdiğimde iki tanıdık yüz görüyorum. Göğsümde bir rahatlama hissettim.

"Burada mısınız?" Ben soruyorum.

Aeri başını öne eğiyor. "Başka nerede olabilirdik ki?" Sonra iri gözleri boyalı, kubbeli tavanı tarıyor. "Sanırım ölmüş ve Amarth tarafından yenmiş olabilirdik... Ama hayır, geri dönmeyi başardık. Başarabildiniz mi?"

Başımı salladım. "Bir karışıklık oldu. Öyle mi?"

"Hallettik," diye fısıldıyor Royo.

İkisinde farklı bir şeyler var ama ne olduğundan emin değilim. Belki de hiçbir şey yeni değildir. Sadece Euyn'un sürekli komploları onlara bakış açımı değiştiriyor olabilir.

En önemli şey, Quilimar'la aynı masada yemek yememizi sağlayacak olan yumurtaya sahip olmaları. Ona yaklaşan savaşı ve Joon'un kalıntısını alma planını anlatabileceğiz. Yusan'ın saldırmaması sadece bir birlik oluşturmamıza yardımcı olur.

Kraliçe ile ittifak. Çok basit, başka seçeneği olmayacak. Sonra da Joon'u pusuya düşürüp tacını almak için bir görev düzenleyeceğiz.

Enerji ve biraz da umut içimde dalgalanıyor. Bu işe yarayabilir.

"Yukarı gel," diyorum merdivenlere doğru yürürken. "Değişiklikler oldu ve hemen ayrılmamız gerekiyor."

"Elimizde bazı bilgiler de var..." Aeri tereddüt ediyor.

Şimdi ne olduğunu sormakla beklemek arasında gidip geliyorum. Söyleyecekleri her şeyi gruba tekrarlamak zorunda kalacaklarına, bu yüzden beklemenin daha iyi olacağına karar veriyorum.

Üçüncü kata çıkıyoruz. Gambria ve Sora'yı toplayıp dördüncü kata çıkıyorum ve Euyn'un kapısını çalıyorum. Odası elbette bir köşe süit. Başka birinin rezervasyonunu değiştirmek için hancıya yüz mark rüşvet vermek zorunda kaldım. Euyn zaten gergindi. Tercih ettiği konaklamayı alamayarak durumu daha da kötüleştirmek istemedim.

Kapıyı iki kez çaldım ve sonra Euyn'un tüm tuzaklarını indirmesini bekledik. Royo Gambria'ya bakıyor ve Gambria da ona bakıyor.

"Bu kim?" Royo başparmağıyla onu işaret ederek sorar. "Bu Gambria. Quilimar'ın eski bir arkadaşı."

Gam beklediğimden çok daha fazla Yusanca biliyor. Yalnız kaldığımız anda Sora'nın beklenmedik bir merhametle muhafızın canını bağışlamasını yorumlayacak ve sözlerimden dolayı bana kaşlarını çatacak kadar.

Bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Kapı açılır ve Euyn'un gözleri Aeri ve Royo'yu görünce çay tabağı kadar açılır. Biraz utanarak bakma nezaketini gösterir ki bu da vicdanının bir parçasını gösterir. Ne de olsa son birkaç gününü karşı hain ve sadakatsiz diyerek geçirmişti. Ve bu Royo'ya yapılan son derece haksız bir karakter suikastıydı.

"Başardınız mı?" Euyn oturmamızı işaret ederek soruyor.

Aeri ve Royo birbirlerine bakar ve sonra ikisi de başını sallar. Kızarıyor, yere doğru gülümsüyor. Haklıydım, onlarda farklı bir şeyler var. Tahmin etmem gerekirse, sonunda aşık olduklarını anladılar.

Aferin onlara.

"Nasıl yaptığını sormalı mıyım?" Tek kaşımı kaldırıyorum.

Sora gülümsüyor, en az ikisi kadar mutlu görünüyor. "O inanılmaz bir hırsız. Eminim onun geldiğini hiç görmemişlerdir."

Aeri ona sırtarak karşılık veriyor. "Teşekkürler... ama yakalandık."

Euyn ve ben bakışlarımızı değiştirdik. Eğer bir amarth tarafından yakalandıysalar, burada nasıl durduklarını bilmiyorum. Royo bir tanesini baltayla indirebilir ama anladığım kadarıyla dağlarda yüz tane var. Parçalanmış olmalıydılar.

Royo omuz silkerek, "Biri aşağı indi ve bizimle konuştu," diyor.

Oda sessiz.

"Seninle konuştu mu?" Euyn soruyor.

Başını sallıyor. "Hayatımda gördüğüm en garip şeydi." "Bundan nasıl kurtuldun?"

Sora soruyor.

"Çünkü Aeri bir baykuşa karşı nazikti," diyor Royo. Aeri'ye hayranlıkla bakar.

Gambria sanki kelimeleri doğru çeviremiyormuş gibi bakıyor. Sora'nın ağzı gerçek bir gülümsemeye dönüşür.

"Dia!" diye haykırıyor.

Ve şimdi bunu da tercüme ettiğimden emin değilim. Neden bahsediyorlar?

"Yetim bir baykuşa yardım etmem yaratığın hoşuna gitti," diye açıklıyor Aeri. "Sanırım bu yüzden terk edilmiş yumurtayı almamıza izin verildi."

Sora başını sallar, görünüşe göre birinin nezaketinin ödüllendirilmesinden heyecan. Gambria ve Euyn en iyi ihtimalle şaşkın görünüyor. Royo ise Aeri'ye sanki muson ayını asmış gibi bakıyor.

"Her neyse, kuşlar konuşabilir ve bence... Şey, şey

geleceği tahmin edebiliyorlar" diyor Aeri.

Hepimiz gözlerimizi dikmiş, farklı düzeylerde şüphecilikle bilgiyi özömsöyoruz.

"Bunu sana söyleten ne?" Euyun ses tonundan ona hiç inanmadığı anlaşılıyor.

Royo, "Kuş denen şey hepimizin bir aptallık peşinde olduğunu söyledi," diyor. "Quilimar'ın yüzüğü kullanamayacağını biliyordu ve diyarların savaşının yaklaştığını söyledi."

Sözleri odada bir şimşek gibi çaktı. Tek görebildiğim, şifresini çözdüğüm savaş kelimesi. Ama diyarların savaşı, Yusan'ın Khitan'a yürümesinden çok daha fazlasıdır.

Gambria'nın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyor. Euyun sakalını çekiştiriyor ve bandajını düzeltiyor. Sora kararsız görünüyor.

"Amarth tam olarak ne dedi?" Aeri'ye sordum. "Kelimesi kelimesine."

Royo'nun yanlış konuşuyor olması için sessizce dua ediyorum.

"Diyarların savaşının ve ölümün çürümesinin yaklaştığını söyledi," diyor Aeri. "Ve aptallar tanrı olmaya çalışırken bizim de oynamamız gereken roller olduğunu. Ayrıca aşk arasında bir seçim yapmam gerektiğini de. Son kısımla ne kastettiğinden emin değilim, ikimiz de değiliz."

"Yüce Tanrılar." Euyun titrek bir elini alnına götürüyor. Soğuk terler döküyor ve tepkimi belli etmesem de ben de aynı şeyi hissediyorum.

Aeri etrafına bakınır. "Ne? Bu iyi bir şey değil mi? Bu Yusan'la savaş başlatmayı başaracağımız anlamına geliyor, değil mi?"

Keşke olsaydı.

Bir nefes çekiyorum. "Diyarların savaşı, dört orijinal diyarın da savaşması anlamına gelir. Bu durumda Yusan, Gaya ve Wei aynı anda Kitan'a saldıracaktır."

Oda sessiz. Kimse hareket etmiyor.

"Quilimar'a çabuk gitmeliyiz," diyor Euyun ve ben de başımı sallıyorum. Toparlanmaya çalışıyor.

"Neden?" Gambria soruyor. Bir pencere pervazına yaslanmıştı ama şimdi öne doğru adım atıyor.

Euyn cevap vermeyince ben cevap verdim. "Çünkü eğer olduğunu düşündüğümüz şey gerçekten oluyorsa, o zaman hepimiz sıçtık demektir."

Bölüm Elli Dokuz

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Kımıldadığımda hücrenin duvarına yaslanmış uyuyordum. Ailor beni sarsarak uyandırıyor.

"Ne-"

"Şşş," diye fısıldıyor Ailor.

Kapının dışında sessiz sesler yankılanıyor. Hana değil, o kadarını biliyorum. Sesler erkeklere ait. Ama sersemim ve konuşmanın bir kısmını kaçırıyorum. Vasistas penceresinden ve tepsi yuvasından sızan ışığa bakılırsa muhafızlar olabilir. Daha büyük ihtimalle, suikastçılar.

"Ama hangisi?" diye soruyor biri.

"Ne demek istiyorsun? Orada sadece bir hedef var," diye fısıldıyor başka bir ses.

"İki tane görüyorum."

"Hayır, bu Tiyung'un hücresi. İçeride sadece o olmalı."

Sertçe yutkunuyorum ve dik oturuyorum, artık tamamen uyanığım. İşte bu kadar. Öleceğim gece. Hana bana elinden geldiğince zaman kazandırdı ama bu gece Ruhlar Yolu'nda yürüyeceğim.

Sora'yı bağışlamaları için tanrılara dua ediyorum. Hana'ya söylediklerimin hepsini kurtarmaya yetmesi ve bir casusa asla vermemem gereken bilgiler olmaması için dua ediyorum. Lord Yama'nın hatalarım için bana merhamet etmesi ve Sora'yı yeni hayatımda tekrar görmeme izin vermesi için dua ediyorum. Bir sonraki hayatının ona bundan daha nazik olması için dua ediyorum.

"Bana tasmanı ver," diyor Ailor.

"Ne?" Sersemlemiş bir halde, takılmasa da ona tutunuyorum.

ölü bir adam olarak bana bir faydası olmaz.

"Onu bana şimdi ver!" diye ısrar ediyor, sertçe fısıldayarak.

Mücevherlerin onun için bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim ama sanırım insanlar sonunda gerçek yüzlerini gösteriyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde tasmayı çıkarmaya ama görünüşe göre yeterince hızlı değilim. Ailor tasmayı üzerimden çekip alıyor ve kendi göğsüne atıyor. Kapının açılacağı yere yakın oturuyor, dinleniyormuş gibi duvara yaslanıyor. Fener kapalı ama yemek yuvasının ışığından onu net bir şekilde görebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Oğluma onu sevdiğimi söyle," diyor.

Ne demek istediğini soramadan kapı açılıyor ve hücreye ışık giriyor. Gözlerimi korumak için yere eğildim. Acı çok yoğun çünkü bir değil iki fener var. Bunu uykumda ölmüşüm gibi göstermeleri gerekiyorsa, fena halde başarısız oluyorlar.

Yere uzandığımda bekliyorum. Sırtıma bir bıçak saplanması ya da ellerimin boynuma dolanmasını bekliyorum. Bir erkek gibi ayağa kalkmalıydım, ama bunun yerine, uzuvlarımı çalıştıramıyorum. Karnımın üzerinde durup sürüklenmeyi bekliyorum. Ya da bıçaklanmayı ve bu hücrede bir domuz gibi ölmeyi. Tek umudum hızlı bir ölüm vuruşu olması.

Nefesimi tutuyorum, son anlarımda huzur bulmaya çalışıyorum. Botlar etrafta dolaşıyor. Zor nefes alıyorum ve bir bıçak çekilirken metal sesi geliyor.

Sora. Uzun siyah saçları.
Gülümsemesi. O benim son düşüncem.

Ama sonra kapı kapanıyor ve kilitleniyor. Gözlerim tekrar alıştığında suikastçılar gitmişti.

Tanrı aşkına az önce ne oldu?

"Ailor," diye fısıldıyorum. "Ne oldu? Nereye gittiler?" Yanıt yok.

İçimden buz gibi bir ürperti geçiyor. Hayır. Hayır, hayır, hayır. .

"Ailor? Ailor!" Bağıryorum. Duyulmak umurumda değil. Nerede o?

Titreyen ellerimle, yakmak birkaç denememi alıyor.

fener. Sonunda yaktım ve .

Karşımda kimse yok. Samanlıkta ya da tuvaletin yanında kimse yok.

Ailor'dan geriye kalan tek şey kapının yanındaki taşlara bulaşmış bir kan lekesi.

Sersemlemiş bir halde ıslak kana bakakalıyorum. Ailor'un benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını feda etmeyi seçtiğini anlamam çok uzun sürdü. Bunu planlamıştı. Ondan daha uzun yaşayacağım konusunda "göreceğiz" derken kastettiği buydu - zamanı geldiğinde benim gibi davranacağına çoktan karar vermiş olmalıydı. Beni öldürmek için gönderecekleri kişi beni yüzümden değil hücremden tanıyacaktı ve burada ikimiz varken, ikimiz de kirli ve sakallıyken, asil yakalı olanı seçeceklerdi. İşte bu yüzden Mikail'e onu sevdiğini söylememi istedi.

Nefes alıyorum, titriyorum. Elimle ağzımı kapatıyorum.

Ailor'un gerçek yüzü sonunda ortaya çıktı ve bu gerçek, kendisine nezaket gösteren bir yabancı için canını vermeye hazır bir adamdı. Son nefesinde oğlunu düşünen bir adam.

Gözlerim yaşıyor ve burnumu çekiyorum. İlk dürtüm onları tutmak, duygularımı içimde tutmak. Ağlayarak kendimi, rütbemi küçük düşürmemek. Bir erkek gibi davranmak ve kızarmış yüzüm ya da gözyaşı lekelerim yüzünden Seok'un tiksintili ters elini riske atmamak. Ama çok az tanıdığım bir adam öldürüldü, bana hayatta kalma şansı satın almak için en büyük bedeli ödemeyi seçti. O, dökülmek için yalvaran gözyaşlarına değer.

Duvara yaslanıyorum ve önce usulca ağlıyorum. Sonra derin hıçkırıklar göğsümü parçalıyor, ağlıyor, feryat ediyor ve çırpınıyorum.

Anahtarlar kapıyı açana kadar hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Ve o zamana kadar, kaderin benim için sakladığı her şeye hazırım.

Altmışını Bölüm

EUYN

KUZEY GEÇİDİ, KHİTAN

Kuzey Geçidi'nden Quu'ya dönmek için yarışıyoruz, kız kardeşime ulaşmak için sabırsızlanıyoruz. Kızağın ön tarafında, Gambria'lı kadınla Mikail'in arasında bir yere oturuyorum. Sora arkada Aeri, Royo ve bir sandık dolusu kıyafetle oturuyor. Her nasılsa, Aeri yeni bir gardırop edinmek için zaman bulmuş. O ve Royo, Bilgi Tapınağı'ndan ayrıldığımız zamankinden daha yakınlar, ama artık bize karşı komplo kurduklarına inanmıyorum.

Çoğunlukla.

Onları suçladığım için biraz suçluluk hissediyorum ama kendimce sebeplerim vardı. Hiçbirimiz ihanetin ötesinde değilken Aeri'ye güvenmek aptalca bir oyun olurdu. Özellikle de o.

Ancak kimse onlara benim teorilerimden bahsetmedi. Herkes daha çok diyarların savaşı ve bunun her birimiz ve Yusan için ne anlama geleceğiyle ilgileniyor.

"Bana neden hepimizin mahvolduğunu düşündüğünü söyleyecek misin?" Gambria Mikail'e soruyor. Khitanese dilinde konuşuyor. Aksanı anadilini konuşan birine göre biraz bozuk ama nereli olduğunu çıkaramıyorum.

"Diyarlar arasında bir savaş çıkarsa ne olur?" diye soruyor.

Gambria ona ters ters bakar. "Şimdi de öğretmen mi oldun? Bu Yusan, Kitan ve Wei'nin birbirleriyle savaşa girmesi demek."

"Ve Gaya," diye ekliyor.

Gözleri karlı gökyüzüne doğru dua ediyor ve iç geçiriyor. "Ve Gaya."

İsmiini söylediğinde, bu kadının Khitanese değil, Gayan'a benzediğini fark ediyorum. Muhtemelen arada bir kelimelerin yanlış çıkmasının sebebi buydu. O sırada sersemlemiştim ama sanırım bizi kurtardığı gece Gayanca konuşuyorlardı.

Mikail daha önce Gambria'dan hiç bahsetmemişti. İlk başta sevgili olabileceklerini düşünmüştüm, ancak aralarında o kadar az kimya var ki, onu bir kişi olarak sevdiğini bile sanmıyorum. Bu da bizi kurtarmayı bir bulmaca haline getiriyor.

Gayan kaynaklarından biri olmalı. Yusan koloniyi sürekli gizli ve açık bir şekilde izliyor. Depoda bulduğumuz tüm o laolilere bakılırsa, eminim araştırıyordur.

Yine de, hikayede daha fazlası var gibi görünüyor. Sadece bir kaynak olamayacak kadar tanidiklar.

"Diyarların savaşı aynı zamanda Ejderha Lordu'nun tüm kalıntılarının aynı anda aynı yerde olabileceği anlamına da gelir, değil mi?" Mikail diyor ki.

Gambria oturur, düşünür.

"Hayır," diyorum Khitanese dilinde. "Zamanın Kumları uzun zaman önce kayboldu."

"Peki ya Joon onu bulduysa?" Mikail sorar.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu mümkün değil. Yüzyıllardır kutsal emanete dair hiçbir iz yok; bin yıl önce Ejderha Lordu yükseldiğinde Fallow çöllerinde kayboldu."

"'Kayıp' kelimesinin tek anlamı, birinin insanların onu aramayı bırakmasını istemesidir," diye karşı çıkıyor. "Joon Wei'ye onda olduğunu ilan etmezdi. Yusan savaşa kilitlenene kadar kimsenin bilmesini istemezdi. Kaynaklarım, biz kuzeye gönderildikten hemen sonra saraydan ayrıldığını söylüyor."

Sessizce otururken sakalımı sıvazlıyorum. Joon'da Ölümsüz Taç ve Alevli Kılıç var - Gaya'nın yüzyıllar önce krallıklar savaşına getireceği bir emanet. Quilimar Altın Yüzük takıyor. Wei'nin rahip kralı Uol, batmayan bir donanmaya komuta etmek için Su Asası'na sahip. Eğer Joon Zamanın Kumları'nı bulsaydı, üç emanete sahip olacaktı.

Bir savaşı kazanmak için yüzüğe ya da asaya ihtiyacı olmazdı. Ancak amaç basit bir savaşı kazanmak olmayabilir. Muson mevsimi sona ermeden önce son ikisini alıp Ejderha Lordu olmaya çalışıyor olabilir.

Joon'un hırsını hatırlayana kadar bu düşünce çok saçma geliyor. Sonra üzerime soğuk bir ürperti yayılıyor.

Tapındaki rahipleri öldürmüş olmalı. Herkesin Quilimar'ın yaptığını düşüneceğini biliyordu ve kadim fermanlar, bir Yoksa'nın kanını döken her hükümdar için krallıklar savaşı çağrısı yapıyordu. Quilimar'ı rahipleri öldürmekle suçlayarak Kitan topraklarında bir savaşı garantilemiş oldu. Wei sürekli zafer kazanacağından o kadar emindir ki, daha fazla haraç almak için her türlü provokasyonu kabul eder. Ve Gaya'yı kontrol ediyor.

Ama aslında Quilimar'ın yapmış olması da aynı derecede muhtemel. Onun yapıp yapmadığını anlamak için doğrudan kız kardeşime sormam gerekecek. Umarım, Joon'a vermek için yüzüğünü alırken. Eğer bir savaş başlatıyorsa ve üç kutsal emanete sahipse, yüzük onun için çok daha değerli hale gelir. Grubumuzu affetmesi ve söz verdiği ganimetleri bize vermesi yeterli olacaktır.

Çok basit bir şekilde, altı kişinin küçük bir ihanet işlemesinden daha büyük endişeleri var. İhtimaller bize karşı yığılmışken, hayatta kalmamızın tek yolu bu.

Gambria konuştuğunda bunu belirtmek üzereydim.

"Gökyüzü," diyor. "Fallador'a Zamanın Kumları hakkında bir şey duyup duymadığınızı sorabiliriz."

Mikail, "Ben ama o ," diyor.

Başımı çeviriyorum çünkü bu tanıdığım bir isim. Fallador, Mikail'in kaynaklarından biri - her zaman aşık olduğundan şüphelendiğim biri. Adını söyleme biçiminde bir şey var, gözlerindeki bir bakış, sadece küçük bir ipucu. Mikail paranoyak olduğumu söylüyor ama paranoyak olmak yanıldığım anlamına gelmez. Her zaman değil.

"Fallador nerede?" Ben soruyorum.

"Quu'da," diyor Gambria. "Aksini duymadıysanız tabii."

Mikail'e bakıyorum. Tabii ki - Khitan'a yanaştığımız anda onu görmeye gitti. Yan tarafa bakıyor.

Sanki önemli değilmiş gibi. Sanki Yusan'dan ayrıldığımızdan beri yatağımı ziyaret etmemesinin nedeni Fallador değilmiş gibi.

Kıskançlık içimde alev alev yanıyor, düşüncelerimi zehir gibi bozuyor.

"Hayır, görmedim," diyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. O kadar öfkeliyim ki çığlık atabilirim. Sonra Joon'a yardım etmenin yakında tekrar Yusan'ın veliaht prensi olacağım anlamına geleceğini hatırlıyorum. Bana en yakın olanlar tarafından her fırsatta ihanete uğramaktan endişe etmek zorunda kalmayacağım.

Nefesimi düzene sokuyorum ve diğerleri kabul etse de etmese de yüzüğü çalmak için bir plan yapmaya karar veriyorum.

Bölüm Altmış Bir

TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Anahtarlar kilitte dönüyor ve ben hazırım. Ailor öldürüldüğünden beri zaman çok yavaş geçti. Suikastçıların hatalarını anlayıp benim için geri döneceklerini düşünmüştüm ve işte buradalar. Sadece beklediğimden çok daha uzun sürdü.

Onu öldürmelerinin üzerinden yarım gün geçmiş olmalı. Taşların üzerindeki kan kurudu ve iki öğün yemek servis edildi. Ama her an dayanılmazdı.

Kapı açıldı ve ayağa kalktım. Oturarak ya da yatarak ölmek istemiyorum. Öncekinden daha fazla cesaret göstermem gerekiyor, ki bu da yüksek bir çıta değil. Onurlu bir şekilde ölmek için ikinci bir şansım olduğu için mutluyum.

Kendimi hazırladım ama Hana elinde bir fenerle koşarak içeri girdi. Nefes nefese etrafına bakınıyor. Gözlerimi kısıyorum ama fenerle oturduğum için fener pek acıtmıyor. Artık yağı muhafaza etmeye gerek yoktu.

"Tanrım, yaşıyor musun?" Sesi rahatlamış ve çok şaşırmış geliyor. Sonra Ailor'un burada olmadığını fark edince omuzları çöküyor. Gözlerini kapatıp başını sallıyor. "Şimdi bunun için zaman yok."

Kendi kendine konuşuyor. Bu kadar hızlı dönebilmesine hayranım ama aynı zamanda insanlık dışı.

Hana pelerininin altından bir çanta çıkarıp bana uzatıyor. "Al. Bunu giy."

Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

"Senin öldüğünü düşünüyorlar," diyor telaşlı bir fısıltıyla.

"Konuşmak mı istiyorsunuz, yoksa kaçmak mı?"

Ailor'u öldürdüklerinden beri kafamda birçok senaryo kurdum. Bu onlardan biri değildi. Çünkü Boşta Hapishane'den kaçmak imkânsız.

"Kimilda," diyor dişlerinin arasından. "Giy şunları."

Ben bir mağaza mankeni gibi poz vermeye devam ederken o hayal kırıklığı içinde ayağını yere vuruyor.

Çantayı açtım. İçinde muhafızların giydiği gibi bir ceket ve pantolon var; yedek üniforma. O sert, nemli bir bezle yüzümü ve ellerimi silerken ben hızla üstümü değiştiriyorum. Bana kolonya sıkıyor, sonra kulaklarıma kadar uzamış saçlarımı tarıyor. Sakalımı tarıyor ve bana bir kılıç uzatıyor. Onu kalçamdaki tutucuya koyuyorum.

Bana baktı ve iç geçirdi. "Sakalın berbat ama tıraş olman için zamanımız yok. Bu işimizi görür. Umarım görüldüğünden daha faydalı olursun."

"Farkına varmayacaklar mı?"

Hana başını sallar. "Şüpheli davranmadığınız sürece hayır. Muhafızlar her zaman değiştirilir. Yüzbaşı ya da üstü olmadıkça burada uzun süre kalmazlar. Sanırım zindanın pek de gözde bir yer olmadığını tahmin edebilirsin."

Ben hazır olur olmaz feneri bana uzatıyor ve yerden . Nefes alıyorum, kapıdan geçerken kendimi dengeliyorum.

Hana hücreyi açan gardiyana göz kırpmıyor ve uzun, kalın saçlarını düzeltiyor. Onunla o kadar ilgileniyor ki yanından geçip gidiyorum.

Kalbim çarpıyor ve nefesim kesiliyor - bu kadar kolay olamazdı.

Hana koridorda ilerliyor, ben de onun yanında yürüyorum. Aslında yarım adım geriden, çünkü nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Meşaleler taş ve toprak alanın üzerine korkunç gölgeler düşürüyor. Etrafıma bakmamaya çalışıyorum ama mahkûmlar inleyip seslenirken bunu yapmamak çok zor.

Hana ciddiymi ne zaman o dedi benim cep oldu
"kraliyet

konaklama." Diğer hücrelerde duvar değil parmaklık var. Pis koku ve sefalet dayanılmaz. Diğer mahkumların hepsi de altı ya da on ayak uzunluğunda zincirlerle bağlı.

Bir de işkence var.

Rastgele feryatları şimdi anlıyorum. Gizemli görünümlü cihazların yanından geçiyoruz. Bunlardan bazılarının ne işe yaradığını hayal bile edemiyorum ve bilmek de istemiyorum.

Açık bir alana ulaştık ve bir nefes aldım. Koridorlar neredeyse tünel gibiydi ve korkunç derecede klostrofobikti. Ama rahatlamam çabuk geçti. Burası bir işkence odası. Çıglıklar tonozlu boşlukta yankılanıyor, ama aralarındaki sessizlik neredeyse daha kötü. Sağ tarafıma yakın bir yerde, uzun boylu bir mahkûm kollarından askıya asılı duruyor. O kadar uzun süre orada kalmış olmalı ki ince omuzları kırıldı ve acıdan bayıldı. Bir diğeri baş aşağı asılı, çıgık atıyor. Ve sonra yanmış et kokusu odayı doldururken çıgığı bir haykırışa dönüşüyor.

Hasta olacağım.

Bakmak istemiyorum ama bakıyorum. Gardiyanlar çıplak karnına kızgın bir şiş bastırmış, onu yakıyorlar. Bu sırada iyi giyimli biri bir sandalyede oturmuş, sakince sandviç yiyor.

"Belki şimdi bu işe başka kimlerin karıştığını hatırlıyorsunuzdur?" diye sorar mahkûma.

Boğazıma bir şeyler düğümleniyor - sorguya çekilen ben olabilirim.

Hana bileğimi dürtüyor ve bu dikkatimi çekiyor. Midemi yatıştırmayı başardım. İlerlemeye devam ediyoruz ama köşeyi döndüğümüzde bir mızrağın ucunda bir kafa görüyoruz. Sadece kanlı tendonları sarkan bir kafa. Kalbim yerinden fırladı ve duvara yaslandım.

"Adımlarınıza dikkat edin" diyor.

Ona bakıyorum, yine midem bulanıyor. Erkeklerin her zaman iyi olmadığını biliyordum ama bunu yapabileceklerini düşünmemiştim... Bu ölçekte, düzenli olarak değil.

Hana gözlerini hızlı ve anlamlı bir şekilde indirerek bana etrafımızdakiler yerine yere bakmamı söylüyor.

Devam ediyoruz ve ben kirli yer karolarına odaklanıyorum. Çıgıllıkları ve ölüm yakarışlarını, kurumuş kan izlerini görmezden gelmeye çalışıyorum. Kötü kokan çukura bakmıyorum. Orada kimin ya da neyin olduğunu düşünmek istemiyorum.

Onun yerine kendimi toparlıyorum. Nefes alıyorum. Adımlarımı sayıyorum. Bakışlarımı kaba yontulmuş taş karolarda tutarak vahşetten kaçınıyorum, ancak diğer gardiyanların yüzüme iyice bakamamaları da ek bir fayda sağlıyor.

Dar koridorlarda yana kayarak birkaçının yanından geçiyoruz. Nefesimi tutuyorum, tanınacağımdan eminim. Alarm zillerinin çalacağına ve sonra da sırtıma bir hançer saplanacağına ikna oldum.

Ya da belki ikimiz de işkence odalarına sürükleniriz.

Yanımızdan geçen üç muhafıza gizlice göz atıyorum ama bana bakmıyorlar. Hana dikkatlerini çekmek için kapüşonunu indirmiş ve pelerinini açık tutuyor. İşe de yarıyor. Kırmızı dudaklarına, uzun kirpiklerine ve kıvrımlarına bakmakla o kadar meşguller ki bana bakmıyorlar bile.

Başım dönüyor. Buradan gerçekten çıkabiliriz.

Hana baş döndürücü bir dizi dönüş yapıyor ve sanki sürekli yokuş yukarı yürüyormuşuz gibi görünüyor, ama haftalardır bu kadar yürümediğim için de olabilir. Baldırlarım yanıyor; kalçalarım kurşun boru gibi hissediyor. Hücremde de egzersiz yapmıştım ama bu farklı. Hana beni beslemeseydi ya da zincirlenmiş olsaydım ne kadar zayıf düşeceğimi hayal bile edemiyorum.

Sonunda kendimizi bir koridorun sonundaki ağır bir demir kapıda buluyoruz. Kapının iki yanında iki gardiyan duruyor ama farklı bir üniforma giyiyorlar. Onlar saray muhafızları, hapisane değil.

Hana bana bakıp hazırlıklı olmamı söyledi. Bahsettiği diğer giriş bu olmalı. Ve doğrudan Qali'ye açılıyor olmalı.

Derin bir nefes alıyorum ve duruşumu gevşek tutuyorum. İş o noktaya gelirse öldürebileceğimi biliyorum ama umarım öyle olmaz çünkü saray muhafızları benden çok daha ölümcül.

"Kimlik tespiti," diyor gardiyanlardan biri. Uzun boylu ama

Genç, kahverengi saçlı ve gözlü.

Hana yavaşça, çapkınca gülümsüyor. "Beni tanımıyor musun, Jimi?"

Vücudunu daha fazla göstermek için pelerinini ayarlar. İki gardiyan da fark eder, ama ihtiyatlı bir şekilde. Hapishane gardiyanlarından daha profesyoneller.

Jimi beni işaret ederek, "Onunla konuşuyordum," diyor. Kendimi destekliyorum.

Bana bakıyor, bekliyor. "Eee?"

Ceketimi ve ceplerimi yokladım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, üzerimde hiç evrak yok. Hana'nın üniformayı çalacak zamanı nasıl bulduğunu bile bilmiyorum.

"Sende yok mu?" diye soruyor. Ona talihsiz bir omuz silkme hareketi yapıyorum.

Acı dolu bir nefes çeker ve gözlerini devirir. "Tanrılar beni lanetledi, Jimi. Lütfen çıkışını imzala. Buranın kokusunu üzerimden atmam lazım."

Kaşlarını çattı. "Kimliğini görmem gerektiğini biliyorsun, Z."

"Kimliğini unutan yeni bir gardiyan olunca biraz zor oluyor."

Bana alaycı bir bakış fırlattı.

Jimi, "Hapishane müdürünü çağırmam gerekecek," diyor.

"Devam et." Kendisine bakan diğer saray muhafızının yanına gider. Hana onunla küçük bir konuşma yapar. Bıyığı ve neredeyse kare olan bir çenesi var. Ayrıca benden elli kilo üstün.

Beklerken ne yapmam gerektiğinden emin değilim, bu yüzden burada durup boşluğa bakıyorum.

Jimi anahtarıyla kapının ilk sürgülerini açar.

Sonra diğer muhafıza bakar. "Ral."

Ral, farklı bir anahtarla ikinci sürgü setinin kilidini açacak kadar uzun bir süre Hana ile flört etmeyi bırakır.

Ama hâlâ üçüncü bir set var.

Jimi dönüyor ve çıkışa bakan pencereci bir kapıya vuruyor. O kadar iyi uyum sağlamış ki şimdiye kadar fark etmemiştim bile ama bir ofis kapısına benziyor.

"Kaptan," diyor yüksek sesle. "Kimlik kontrolü."

Bir dakika sonra, yaşılı bir adam kapıdan dışarı çıkar. İnanılmaz uzun boylu, tuzlu biberli saçları ve gri bıyığı var. Uykudan yeni uyanmış gibi görünüyor. "Sorun nedir?"

"Yeni bir gardiyan ve Zahara gidiyor ama kimliğini unutmuş," diyor Jimi.

"Ve umutsuzca bir banyoya ihtiyacım var," diye ekliyor yavaş bir gülümsemeyle. Sesi telkinlerle doludur.

Kaptan Hana'yı bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra Jimi'yi dürtüyor. "Sanırım bu seferlik görmezden gelebilirim."

"Evet, efendim," diyor Jimi.

Yüzbaşı anahtarlarını çıkarıyor ama gözleri bana takılınca keskinleşiyor. "Adın ne asker?"

Bir isim bulmayı düşünmedim. Bakışlarımı tutuyor ve duyduğum her isim aklımdan çıkıyor. Kaptanın ifadesi değişti. Ağzını açıyor ve midem bulanıyor. Bir alarm vermek üzereydi.

Bölüm Altmış İki

ROYO

KUZEY GEÇİDİ, KHITAN

Karlı ufukta gün ağarıyor ve Aeri hâlâ göğsümde uyuyor. Bu kızağa bindikten kısa bir süre sonra bayıldı, o kadar çok yolculuk yapmaktan yorgun düşmüştü. Yolcu hanında ya da yıldızların altında geçirdiğimiz gecede pek uyuyamadık. Ben de yorgunum ama hiç bu kadar uyanık olmamıştım.

Tamam, sadece seyahat ettiğimiz için bitkin değil. Daha önce hiç ona duyduğum gibi birine karşı dipsiz bir açlık hissetmemiştim. Ve hiç onun bana ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyaç hissetmemiştim.

Aeri uykusunda çok tatlı görünüyor, nefesi yumuşak, ama beni bir gecede ikinci ve üçüncü kez istediğinde neye benzediğini biliyorum. Zevkle arkasına yaslandığında. Bana bir sarmaşık gibi yapıştığında, titreyip inlediğinde.

Sora önce ona sonra da bana bakıyor. Kendi kendine gülümsüyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Oh, hiçbir şey." Omuzlarını silkerek sırtıyor. Sanırım herkes anlayabilir.

Elimde değil, yüzümde bir gülümseme beliriyor. Sora kaşlarını kaldırdı. Tanıştığımızdan beri beni bir kereden fazla gülümserken gördüğünü sanmıyorum. Yüzümde de tuhaf bir his var ama alışmaya başlıyorum.

"İkiniz de mutlu olmayı hak ediyorsunuz," diyor

Sora. "Hak ediyor muyuz?"

Aeri istiyor. Ama bunu hak edip etmediğimi bilmiyorum.

Göğsümün içindeki çatırdayan enerjiyle onun üzerimde uyuması iyi hissettiriyor. Gökyüzünün daha parlak, yemeğin daha lezzetli, biranın daha soğuk görünmesini hak ediyor muyum? İncittim, sakat bıraktım ve para için öldürdüm. Bana güvenen tek kızı ve bana karşı nazik olan babasını hayal kırıklığına uğrattım. Sanırım çoğu insan bir boku hak etmediğimi söyleyecektir.

Korku şakaklarımda atıyor ve geçmişim bunun uzun sürmeyeceğini haykırıyor. Sadece kendimi kandırıyormuşum. İyi birini hak etmiyorum. Yine çuvalalayacağım ve bunu kaybedeceğim, onu sonsuza dek kaybedeceğim, çünkü sonuçta mutlu olmayı hak etmiyorum. Sonra her şey yine Lora gibi olacak ve Aeri'yle hiç tanışmamış olmayı dileyeceğim. Birlikte geçirdiğimiz zamandan pişmanlık duyacağım çünkü bunu ömür boyu sürecekle bir acı takip edecek.

Avuçlarım nemlendi ve onları pantolonuma sürttüm. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Sora düşünceli bir şekilde başını eğerek bana bakıyor. "Belki de 'hak etmek' yanlış kelime, çünkü bu, sevginin bir ödöl olduğu izlenimini veriyor. Ama değil."

"Öyle değil mi?"

"Sevgiyi havayı hak ettiğimizden daha fazla hak etmiyoruz. Bu sadece ihtiyacımız olan bir şey."

Boğazım kuruyor ve bu kızıağın soğuk havasından kaynaklanmıyor. Sertçe yutkunuyorum. "Ama ya durursa?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Hiç durmadım."

Bu doğru. Bir süre önce kaybettiğı bir sevgilisi vardı. Onlardan pek bahsetmezdi ama Seok onu öldürdü.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Neyi?"

"Yaşamak. Onlar olmadan neden devam ediyorsun?"

Gözlerimin içine bakıyor ve ifadesi değişiyor, sertleşiyor. "İntikam. Elimde kalan tek şey hesaplaşmak. Onu elde edene kadar duramam ve durmayacağım."

Sora gerçekten çok güzel, ama yüzündeki bir şey omurgamın derinliklerine bir korku bıçağı saplıyor.

On Cehennem, bu kadınlar korkunç. Ve Kral Joon'un kaçıp saklanmasına sebep olan bir kraliçeyle tanışmamız gerekiyor.

Aeri'ye bakıyorum, nasıl Baejkin olduğunu merak ediyorum. Eğlenmek için insan avlayan bir adamla ya da yüzüğü ona getirmesek sevdiğimiz insanlara işkence edeceğini söyleyen bir kralla nasıl akraba olabilir? Küçük kızlara zarar veren ve onu öldürdüğünü düşündükleri amcasıyla nasıl bir akrabalığı olabilir? Hepsi Aeri gibi mi başladı - tatlı, sevgi dolu ve şefkatli? Yoksa o onlardan farklı mı?

Onun farklı olduğuna karar verdim. Öyle olmalı. Ama İntikamın Oğlu'nu çağıran kuş kimdi? Ben mi? Bu da ne demek oluyor? O kadar çok şey oluyordu ki sormak aklıma bile gelmedi.

Ben ona bakarken Aeri uyanıyor. Parlak bir şekilde gülümsüyor, gözlerini açtığı anda hala doğal olmayan bir şekilde mutlu.

"Günaydın Royo," diyor. "Üzerine salyama akıttığım için özür dilerim. Bu çok itici."

Ceketimi silerken yüzünü buruşturuyor. Daha az umursayamazdım.

Etrafına bakınıyor. "Neredeyse , değil mi?"

Başımı sallıyorum. Quu'ya yaklaştıkça kar yerini dondurucu yağmura bırakıyor.

"Sora, bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sorar. "Yani... kraliçeye kralın planını anlatıp onu ikna etmek mi?"

Sora gözlerini ileriye diker. "Öyle olmalı. Özellikle de savaş yaklaşırken." Sonra Aeri'ye bakar. "Ama taç ve kimin yönetmeye uygun olduğu hakkında söylediklerimi unutma."

Aeri ceketinin eteğiyle oynayarak yere bakıyor. Gergin alışkanlığı. Ama ne için gergin?

"Yıkanıp üstümüzü değiştireceğiz, değil mi?" diye soruyor. "Kraliçeyi görmeden önce mi?"

Sora öne doğru eğiliyor ve arabayı süren kadına Kitanca şeyler söylüyor. Gambria denen kadının kim olduğunu ya da bu işlere nasıl bulaştığını hâlâ anlamış değilim ama Sora başını arkasına yaslanıyor. "Evet, saraya gitmeden önce bir gezgin hanında duracağız."

"Kıyafetini değiştirmek mi istiyor?" Euyun onun üzerinden soruyor

Omuz.

"Peki bu aptalca mı?" Sora cevap verir. "Bu bir kraliyet resepsiyonu.

Siz de öyle yapmalısınız."

Yüzünü öne döner, omuzları kaskatı kesilmiştir.

Biz yumurtayı alırken üçüne ne oldu bilmiyorum. Neden başarısız olduklarını anlamıyorum - Mikail başarısız olabilir gibi görünmüyor. Ama Euyn'da farklı bir şeyler var. Ve en çok da Sora'da.

Hiçbirimizin Mikail'e güvenmemesi gerektiği hissinden kurtulamıyorum. Daha önce bize ihanet etmedi ama bu şimdi etmeyeceği anlamına gelmez.

Oligark Dağı uzakta uzanıyor, bir umut ışığı gibi beliriyor... ya da bir ölüm sireni. Keşke hangisi olduğunu bilseydim.

Bölüm Altmış Üç

AERI

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Gökyüzü Kralı'nın Sarayı, geniş mermer merdivenlerin tepesine tünemiş bir şekilde Trialga Meydanı'nın üzerinde yükseliyor. Gambria kızığımızı tam tepeye kadar çekiyor.

Yani, sanırım gizlilik için gitmiyoruz.

Durduğumuz anda bir düzine muhafız gözlerini üzerimize dikeyor. Yabancıyız ama en azından resmi giyinmiş, yıkanmış ve parfümlenmişiz. Süslü kıyafetler her zaman farklı hissettirir. Kendimizi daha iyi taşıyoruz ve en azından ben kendimi teyzemle tanışmaya daha hazır hissediyorum.

Yine de, dürüst olmam gerekirse, ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Babam ve amcam ondan korkuyor; Mikail ona saygı duyuyor, bu da onun zorlu bir rakip olduğu anlamına geliyor; ve yine de Gambria onu sevdi ve Sora hikayede daha fazlası olduğu konusunda ısrar ediyor.

Kızıktan inerken Gambria Mikail'e, "O düşündüğünden daha fazlası," diyor.

Sora yanımda yürüyor. Elbette, güzel bir elbise ve kürk içinde Gökyüzü Kraliçesi olabilirmiş gibi görünüyor. Sürekli çiseleyen yağmur bile güzelliğini bozmuyor.

Portikonun altına gelene kadar ilk barikatla karşılaşılıyor. Bu toplumda, kraliyetle işi olan herkesin saraya girmesine izin verilmesi gerekiyordu. Ama suikast girişiminden sonra her şey değişti. İçeride hala resmi kraliyet ofisleri var, ancak erişim ciddi şekilde kısıtlanmış durumda.

Yıldızlı devasa kapılar, etrafta dolaşan insanlarla birlikte açık duruyor.

içeride, ama çoğu devasa revakta birbirine karışıyor.

"Durun," diyor bir muhafız. Kızıl saçları muhafız şapkasının altında topuz yapılmış. "İşinizi burada belirtin."

Mikail çenesini kaldırarak Kitanca, "Ben Yusan'ın kraliyet casus şefiyim," dedi.

Gerçekten de tüm dilleri akıcı bir şekilde konuşabiliyor. Aksan ya da tereddüt olmadan konuşuyor. Ben de onu, Gambria'yı ve diğerlerini dinleyerek dili öğrendim. Arada bir kelime kaçırıyorum ama çoğunu anlıyorum.

Kızıl saçlı muhafız ve bir erkek muhafız karşılıklı bakışıyor.

Mikail, "Kraliçe Quilimar'ı görmeye geldim," diye ekliyor.

"Artık kimse kraliçeyi göremiyor," diyor kadın muhafız.

Mikail elini sallar. "Ona mesafe kuralına bir istisna getirdiğimizi söyle. Ayrıca en küçük kardeşi de konuşmak istiyor. Bakalım bu fikrini değiştirecek mi?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sözleri bir kargaşaya neden olur. Portikonun etrafında dolaşan soylular ve askerler birbirleriyle fısıldaşmaya başlıyor. Herkes bize doğru bakıyor, kurnazca ya da başka türlü. Mikail tam da planladığı gibi bir heyecan yarattı.

Çok geçmeden General Vikal saraydan çıkar. Bu kez bir tür askeri elbise giymiştir. Üzerinde uzun gövdesini ve göğüs zırhını ortaya çıkaran bej renkli krep pantolon var. Diğer muhafızların gümüş rengine kıyasla onunki obsidyen siyahı. Uzun kollu beyaz ipek bir bluzu örtüyor. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi kıyafet, hem kadınsı hem de savaşçı. Ben de bir tane istiyorum. Kıvırcık saçları asil bir şekilde geriye doğru toplanmış.

Mikail'e bakarak Kitanca, "Bu ne sürpriz," diyor. "'Ne hoş bir sürpriz' demek istediniz." Sırıttıyor ve kasıtlı olarak ona aşağıdan bakıyor, çünkü o uzun olsa da, kendisi daha uzun.

Vikal bakıyor. "Hayır, ilk seferinde doğru konuştum."

Adam sırtlıyor. Ondan Euyn'a bakar. "Ve sizi canlı görmek ne güzel bir sürpriz, Majesteleri." Başını eğiyor ama sadece.

Bir kez daha, hoş kelimesini atlıyor. Euyn sertçe başını sallıyor. "General."

Sonra Gambria'ya bakıyor ve sinirli bir nefes alıyor. Soğukkanlılığı hafifçe kırılıyor. "Görüyorum ki sürprizler bugün de devam ediyor."

Gambria başını dik tutuyor. "Ben sadece onların şoförüüm."

Birbirlerinden gerçekten hoşlanmıyorlar. Gambria muhtemelen generalden bir karış daha kısa ama duruşundan bunu asla anlayamazsınız. Duruşu mükemmel, yüzü etkilenmemiş.

Kambur durmayı bırakıyorum ve tam zamanında yetişiyorum çünkü general Royo'ya ve bana bakıyor. Ama Sora'da duraklıyor. Onu Seok'un sahne aldığı ziyafetten hatırlıyor olmalı. Hatırlamamış olsa bile Sora'yı unutmak imkânsız.

O asla bir hırsız olamazdı.

General Vikal Yusanca, "Mesafe Kuralına bir istisnanız olduğu söylendi," diyor. "Kim getirdi? Suikastçı mı, ölü prens mi, yoksa casus mu?"

Sırayla Sora, Euyun ve Mikail'i işaret eder.

Mikail, "Aslında bunu bir ekip olarak çalmayı başardık," diyor. "Bir grup projesi de diyebilirsiniz."

General başını sallar. "Size uygunsa hepiniz villada birlikte yaşayabilirsiniz ama sadece biriniz geçebilir."

Mikail bana eliyle işaret etti - girişimiz reddedilirse diye bir işaret.

Yumurtayı heybeden çıkarıp herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırıyorum. "Bir amarth yuvasından," diyorum yüksek sesle Khitanese dilinde.

General bile şaşırmış, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde topuklarının üzerinde kıpırdanıyor. İnsanlar her gün devede kuşununki kadar büyük ve koyu siyah renkte bir yumurta görmüyor. Kalabalık yumurtayı, Amarth efsanelerini ve Mesafe Kuralı'nı konuşmak için yaptıkları işi bırakıyor. Fısıltıları ve solukları etrafımızda yankılanarak alanı dolduruyor.

General Vikal bir an için gözlerini kırptırıyor, oyun dışı bırakılmaktan rahatsız. Halkın dikkatini çektik ve şimdi bizi reddederse, bu kraliçeyi zayıf gösterecek. Yapamazlar

neredeyse başarılı bir suikast girişiminden sonra bunu göze alamaz. Sadece bir naipken olmaz.

Mikail, Yusanyan'a dönerek, "Bunu bir ekip olarak aldık, bu yüzden kraliçeyi bir ekip olarak göreceğiz," diyor.

"Kesinlikle hayır."

"O zaman sanırım buna ihtiyacı yok," diyorum.

Royo çantayı tekrar açıyor ama ben duraklıyorum. Ellerimi yumurtanın üstüne ve altına koyuyorum ve sanki onu beyaz mermerde kırmayı düşünüyormuşum gibi kaldırıyorum. Bunu konuşmamıştık, bu yüzden Sora sesli bir şekilde nefes alıyor. Etrafımızdaki yabancılar da aynısını yapıyor. Mikail'in gözlerindeki parıltıyı yakalıyorum, onaylıyor.

"İnsanlara reddettiğini bildirelim mi, onlar da nedenini tahmin etsinler?" diye soruyor.

Vikal çenesini kaldırıp Mikail'e soğuk bir şekilde bakıyor ama yüz ifadesinde bir saygı belirtisi de var. Onun Quilimar'ın sırrını bilmesinden etkilenmiş.

"Beş dakikalık bir dinleyici kitlesi," diyor. "Bir masa hazırlayacağız ve bol miktarda muhafız olacak. Eğer herhangi biriniz silah getirirse, hepiniz öleceksiniz."

"Anlaştık gibi görünüyor," diyor Mikail.

Bir adım uzaklaşıyor ve sonra duraklıyor. "Şoförünüz kollarınızla birlikte burada bekleyebilir."

Bununla birlikte Vikal topuklarının üzerinde döner ve kişisel korumalarıyla birlikte oradan ayrılır.

"Her yerde arkadaş ediniyorsun," diyor Mikail Gambria'ya. Kemerinden kılıcını çıkarıp ona uzatıyor. Sonra botundan iki bıçak, ceketinin iç cebine sıkıştırdığı bıçağı ve üç fırlatma yıldızını çıkarır.

"Bunun bir tuzak olduğunu biliyorsun, değil mi?" Gambria soruyor.

"Daha azı beni hayal kırıklığına uğrattırdı," diye yanıtlıyor.

Gambria hiç eğlenmeden ona bakar. "Dikkatli olmalısın Mikail."

Gülümsüyor. "Her zaman öyleyim."

Uzun süre acı çekerek iç çeker. "Yapma... ona zarar verme. O, olmak zorunda olduğu kişi."

Mikail duraksıyor, arkadaşına bakıyor. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Onun sözleriyle göğsüm sıkışıyor - hepimiz neye dönüştük? Bunu düşünecek zamanım yok ve belki de düşünmek istemiyorum. Pelerininimden bıçakları çıkarıp Gambria'ya vermeye başlıyorum. Diğer herkes de aynısını yapıyor. Çok geçmeden ayaklarının dibinde küçük bir cephaneliği oldu. Cıvatalar, bıçaklar, kılıçlar, bir balta ve liste devam ediyor. En uzun süren Royo, bir sihirbaz gibi durup dururken bıçak ve hançer çıkarıyor.

Tereddüt ediyorum ama elbisemin beline sakladığım son fırlatma bıçağımla ayrılıyorum. Yine de saç hançerimi bırakıyorum. Küçük ama ölümcül derecede keskin. Saçımı arkada tutan dekoratif tokenin içinde bulacaklarından şüpheliyim.

"Bu bir tuzak mı? Euyun Mikail'e fısıldar.

Mikail omuz silkiyor. "üzereyiz."

Royo ve ben birbirimize baktık. Bu pek rahatlatıcı değil. Ama bunu düşünmek için fazla vaktimiz yok. Bir saray hizmetkârı bize özenle selam veriyor ve onu takip etmemizi istiyor. On iki kılıcın gözetimi altında içeri girerken Royo'nun elini tutuyorum.

Vakit geldi.

Bölüm Altmış Dört

SORA

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Büyüleyici bir saraya giriyoruz. Qali'deki saray da çok güzel ama taht odasına getirilirken başımızda kukuletalar vardı ve sonra sersemlemiş ve zincirlenmiş bir halde dışarı çıkarıldık. Ama şimdi onurlu misafirler olarak içeri alındık. Soylular ve ileri gelenler -hatta Büyükelçi Zeolin bile- kenarda durup alayımızı izliyor. Aeri yumurtanın içinde olduğu çantayı tutarak yanından geçerken ağzı açık bir şekilde bakakalıyor.

Dört orijinal diyarın saraylarının tanrılar tarafından yapıldığı ve içinde yaşandığı söylenir ve ben bunu görebiliyorum. Bu saray beyaz mermer, koyu mor kilimler, hafifçe dalgalanan lila-beyaz bayraklar ve altınla dolu. Zemindeki beneklerden bayrakların ortasındaki kartallara, devasa avizelere, duvarlardaki oyma süslemelere ve hatta ikili, merkezi merdivenin tırabzanlarına kadar tonlarca altın. Yüksek tavanları, açık kubbeleri ve sütunlarıyla mekânın havadar bir hissi vardır. Gerçekten de Gökyüzü Kralı bu koridorlarda bizzat yürüyebilirmiş gibi görünüyor.

Saray hizmetkârı büyük girişten çok uzakta olmayan kapılarda duruyor ama hepimiz onu takip etmekte acele etmiyoruz, topallayarak yürüyen Euyun'u geride bırakmıyoruz. Ayrıca, görülecek çok şey var. Ayrıntılı duvar halıları, heykeller ve tablolar Trialga hükümdarlarının ihtişamını kutluyor. Yıldızlı ve mücevherli çiçekler salonların etrafındaki som altın vazolarda duruyor.

Aeri'nin gözleri keskin.

"Hayır," diye mırıldanır Royo.

Çalacak bir şeyler ararken yakalanınca suratını asıyor ve sonra gülümsüyor. Onları izlerken kalbim doluyor. Bu dünya nezaketsizlikle dolup taşıyor. Mutluluktan küçük bir parça koparmak ve onu savunmaya hazır durmak için cesur bir el gerekir.

Yaldızlı cephaneliği perişan gösteren bir ziyafet salonuna götürüldük. Tavan üç kat yüksekliğinde olmalı ve yıldızlardan gün ortasına kadar farklı zamanlarda gökyüzünü gösteren fresklerle boyanmış. Ve tabii ki her yerde altın var. Odanın altın bir kubbesi ve ortasında oculustan düşen yağmur sularını toplayan altın bir çeşmesi var.

Şu anda odanın en ucunda sadece bir masanın hazırlanıyor olması biraz tedirgin edici. Duvarlar aynalı ama kürsünün arkası değil. O duvarda şimdiye kadar gördüğüm en büyük tablo asılı. Khitan'ın Gök Kral tarafından kuruluşunu tasvir ediyor. Bir tanrının elleri bulutlardan ülkeye uzanıyor, dağları topraktan çekiyor.

Kralın masasında, vernikli tabloya bakacak şekilde yerimizi alıyoruz ve kraliçe naibini bekliyoruz. Karşımızdaki tahtta oturacak. Kraliçe Quilimar. Euyn ve Kral Joon'un hırçın ve tehlikeli olduğunu söylediği kadın. Söyledikleri gibi mi olacak, yoksa bir anlığına gördüğüm yumuşak anne mi? Yusan gibi bir yerde yanlış anlaşılan ama burada kabul gören bir kadın mı? Gambria'nın dediği gibi kalpsiz mi yoksa sadece dünyanın onu olmaya zorladığı kişi mi?

Cevap için fazla beklemem gerekmiyor. On altı muhafız, göğüslerinde Khitan'ın altın kartalı bulunan gri çelik zırhlarıyla içeri giriyor. Trompetler çalarken hepimiz ayağa kalkıyoruz. Kraliçe Quilimar ve General Vikal odaya doğru ilerliyor, kraliçe generalin kolunda. Kraliçe açık mor bir elbise ve beyaz-altın bir kuşak giyiyor. Otuz üç yaşında ama daha genç görünüyor. Çarpıcı biri, gerçekten, güzel değil ama farklı. Yaklaşık benim boyumda ama ilginç bir şekilde Kral Joon ya da Euyn'a benzemiyor.

Uçlu, geniş gözleri var ama Aeri'ye de benzemiyor.

Khitan'ın altın tacı uzun abanoz saçlarının üzerinde parlıyor. Yusan'ın kanlı bir yakutu varken, Khitan'ın tacında elmaslarla süslenmiş çok sayıda altın tepe ve ortasında büyük bir gözyaşı damlası elmas vardır.

Yine de, görünüşü ve tacının ihtişamına rağmen, Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü onun en dikkat çekici özelliğidir. Bu yadigârı gözden kaçırmak imkânsız. Yüzük, yaklaşık bir kireç büyüklüğünde dev bir altın küreye sahip ve etrafını kaba kesilmiş yakut ve elmaslar çevreliyor. Hem kadim hem de güçlü görünüyor.

Kraliçe Quilimar Yusanca, "Bu bir sürpriz," diyerek masadakilere bakıyor.

Bugün herkes "hoş" kelimesini atlıyor gibi görünüyor.

Gözleri önce Euy'n'a takılıyor ve kaşları hafifçe kırışıyor. "Kardeşim, yaşıyorsun."

Bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünüyor ama Kral Joon'un ondan korktuğu düşünüldüğünde, aurasında beklediğimden çok daha yumuşak bir şeyler var.

"Joon'un üzüntüsüne, sizi temin ederim." Euy'n resmi olarak eğilir. "Abla."

Adam gülümsüyor ve kadın bir nefes alıyor. Sonra bakışları Aeri'nin üzerine düşüyor ve buz gibi ifadesi ısınıyor.

"Uzun zamandır kayıp olan yeğenim olduğunu duydum, Naerium," diyor. "Kayıp, bunu ifade etmenin bir yolu." Aeri dik durur, bakar

teyzesine bakıyor, sonra da reverans yapıyor. "Ekselansları."

Kraliçe kaşlarını kaldırdı. "Soo Lin'e çok benziyorsun ama onun gibi davranmıyorsun. Sende bir ruh ve bir omurga var. Eminim kardeşlerim ikisini de ezmek için ellerinden geleni yapacaklardır."

"Zaten denediler," diyor Aeri.

Kraliçenin dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Yusan'da kadınların rolü ayak altında olmaktır. Hayatta kalmak için çelik olmalısınız. Ayakta durabileceğiniz bir yere hoş geldiniz diyorum.

kendi başına."

Beşimize bakan altın tahtta yerini alıyor. O oturduktan sonra hepimiz oturuyoruz. Çay, şarap ve bir dizi kek ve hamur işi servis ediliyor. Sanırım bu kralın sofrasında yemek sayılır. Büyük salonda bulunan ileri gelenler açık kapıların dışından bizi izliyorlar. Kıskaçlıklarını neredeyse hissedebiliyorum.

"Bu alışılmadık dinleyici kitlesini neye borçluyum?" Kraliçe Quilimar soruyor.

"Amarth'ın yumurtasını aradığınızı duyduk," diyor Mikail. "Biz de getirelim dedik."

Aeri bunu bir işaret olarak alır ve yumurtayı masanın ortasına koyarak altındaki güzel kekleri ezer.

Kraliçe Quilimar gülümseyerek yüzüğüne bakıyor. Parmağına göre çok büyük olduğu için bir aralık bandı onu yerinde tutuyor. "İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Kocam yumurtayı arıyordu ama o öldü. Yine de, bu kadar zahmete girmeden önce bunu duyduğunuza eminim."

Açık konuşmasını seviyorum. Kocasını öldürdüğünden de eminim ama Mikail'in söylediğine göre, bir varis doğurana kadar onun merhametine kalmış. Sırf bir ödül için masum köylüleri katletmeye hazır bir adamın pek de merhametli olmayacağını herkesten iyi biliyorum. Yıldızlı bir kafeste tutsak olarak yaşıyordu ve anahtar kocasındaydı.

Kraliçe açık sözlü olduğu için, belki onun da aynı saygıyı göstereceğine karar verdim.

"Yusan Kralı bizi buraya yüzüğünüzü çalmak için gönderdi," diyorum.

General Vikal sertleşiyor, eli kılıcının kabzasına gidiyor. On altı muhafız da tepki veriyor, arkamızda ve kapıların yanında yer değiştiriyorlar. Kraliçe Quilimar oturduğu yerden bana bakıyor.

"Naerium onu kullanabilen tek kişi olduğu için bu mantıklı." Kraliçe Aeri'yi işaret ediyor. "Joon'un tek çocuğunu neden riske attığını merak ediyordum ama bu kumar oynamasını açıklıyor."

Tüm gözler kaşlarını şaşkınlıkla çatan Aeri'ye çevrilir.

"Anlamıyorum," diyorum.

"Kan bağı," diyor Kraliçe Quilimar iç çekerek. "Kutsal emanetleri kullanmak için kraliyet kanından olmalısınız. Bu odadaki hiç kimse kraliyet soyundan gelmiyor, sanırım Joon kızını bu yüzden gönderdi."

Mikail su bardağına öksürür. "Pardon? Birini unutmuyor musun?"

Kraliçe ona bakar ve yavaşça göz kırpar. "Mikail, senin oyunları yönetmen gerekiyordu, onlar tarafından ele geçirilmen değil. Yerine başkasının getirilmesine şaşmamalı." Başını sallar, sonra onunla göz göze gelir. "Tahta yakın olan herkesin Joon ve Omin'in Kral Theum'un tek meşru çocukları olduğunu bildiğini sanıyordum. Canavar ikinci kardeşim doğduktan kısa bir süre sonra Büyük Kraliçe'nin yatağını paylaşmayı bıraktı. Küçük Kraliçe'nin pek çok yatak arkadaşı vardı ama... Kral onlardan biri değildi. Euyn daha doğmadan önce geçirdiği bir av kazası onu daha fazla varis sahibi olamayacak hale getirmiş."

Oda tamamen sessizliğe gömülür ve Quilimar yüzüğüyle oynar.

"Ne Euyn ne de ben Baejkin kanına sahibiz," diye ekliyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Farkına vardığım şey masada dalgalanıyor. Euyn, Baejkin değil. Bu da Yusan'ın tacını asla giyemeyeceği anlamına geliyor.

Hayır, bu doğru olamaz.

Euyn'a bakıyorum ve onun da yüzü soluyor. Mikail oturduğu yerden fırlayıp yukarıdaki fresklerin bulutlarını katletmek ister gibi görünüyor. Kraliçeyi inceliyorum, bir şey söylemesini bekliyorum ama yok. Doğruyu söylüyor. Euyn, Baejkin değil.

Asla kral olamazdı. Ve eğer solgunluğu bir gösterge ise, bunu hep biliyordu ama bunca zamandır bizden saklıyordu.

İçimi soğuk bir öfke kaplıyor ve midem bulanıyor. Daha önce bıraktığım hançere uzanıyorum. Dokunduğum tek şey kolum. Hepimiz onun için hayatlarımızı riske attık, onun için her şeyi riske attık, defalarca. Bize, Ty'a verdiği sözler için kanımızı akıttık. Asla yerine getirmeyi düşünmediği sözler.

"Oh, Euyn." Kraliçe Quilimar bakar. "Sevgilinizden ve en yakın arkadaşlarınızdan bile sır mı saklıyorsunuz? Onurun nerede senin?"

Sırlar bizi paramparça ederken o çayını yudumluyor. Joon'un yaptığı gibi kargaşamızdan zevk almıyor. Kraliçe Quilimar, birçok kadının bu dünyaya katlanmak için yaptığı gibi, kendini her şeyi hissetmeye karşı sertleştirdi.

İşte o zaman onun hakkında duyduğumuz iyi ve kötü her şeyin doğru olduğunu anladım.

Bölüm Altmış Beş

EUYN

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Aile toplantılarımdan biraz yorulmaya başladım.

Quilimar'ın da gayrimeşru olduğunu bilmiyordum. Babamızın gözdesiydi - en azından hep duyduğum ve hayal meyal hatırladığım buydu. Ama öldüğünde o kadar küçüktüm ki belki de sadece söylentiye inanmıştım. Onun gayrimeşru olması, bana karşı olan erimiş öfkesi de dahil olmak üzere pek çok şeyi açıklıyor. İkimiz de piçiz ama yine de ben şımartıldım ve taçlandırıldım, o ise en yüksek teklifi verene satıldı. Bir oğlu olana kadar Khitan kralının onunla yatmasına izin vermek zorunda kaldı. Kadın kraliyet mensubu olmak böyle bir şey.

Mikail, "Ona doğruyu söyle," dedi.

Taht odasından beri ilk kez gerçekten şaşırılmış görünüyor. Beni tarıyor, gözleri hızla hareket ediyor. İnkâr etmemi istiyor. Üzerinden gelen duygu dalgalarını hissedebiliyorum, bunun doğru olmadığını söylememe, annemin ölüm döşeginde bana söylediklerini inkâr etmeme ne kadar çok ihtiyacı var.

Boğazımda bir yumru oluşurken gerçek içimi kemiriyor. Yaşlı kralın babam olmadığını yıllardır bildiğimi yüksek sesle söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Bu yalanı çok uzun süre yaşadım. Aşkımızı bunun üzerine inşa ettim ve şimdi temeli söküp atamam, yoksa ev yıkılacak. Mikail beni asla aynı şekilde görmeyecek ve sevgisi çoktan azaldı. Bunu hissedebiliyorum. Kanımın sırrını küllerime uzun zaman önce karar vermiştim. Şimdi rotayı değiştirmek için bir sebep yok.

Nefes alarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Su yudumlamak istiyorum,

ama bu odada hiçbir şey yiyip içmeyeceğim. Quilimar hepimizi zehirlemekten çekinmiyor ve Sora bile hiçbir şeye dokunmuyor.

"Ben kralın oğluyum," dedim.

Yağmurun çeşmeye damlaması dışında salon sessizdir. Ziyafet salonunun dışındaki izleyiciler de sessiz, umutsuzca dinlemeye çalışıyorlar. Ama o kadar uzaktan bizi duyamazlar. Altın bir iplik sürekli olarak Quilimar'dan yüz metre uzağı işaretliyor ve herkesin bundan daha uzakta kalması gerekiyor.

Biz hariç.

Diğer dört kişi bana bakıyor, bakışları tenimi yakıyor.

"Doğru," diyor Quilimar kaşlarını kaldırarak. "Şey, zamanımız neredeyse tükenmek üzere. Açıkçası Joon'a Khitan Yüzüğü'nü vermeyeceğim ama ona en iyi dileklerimi ilet. Bunca yolu boşuna geldiğiniz için özür dilerim."

Mikail sessizce, "Diyarlar arasında bir savaş başlatıyor," dedi.

Bu kız kardeşimin dikkatini çekti. Durakladığında koltuğundan yarıya kadar kalkmıştı.

"Burada mı?" diye soruyor.

Mikail başını sallar. "Ya bütün Yoksa'ları o öldürdü ya da sen. Her iki durumda da ferman burada bozuldu. Amarth bir diyarlar savaşının yaklaştığını söyledi ve kaynaklarım da bana aynı şeyi söylüyor. Biz sadece bir yem miydik yoksa Joon yüzüğü gerçekten alabileceğini mi düşünüyor emin değilim ama diğer üç diyar birkaç gün içinde burada olacak."

Quilimar yerine oturur ve parmaklarını kıvrarak tahtının kolundaki yüzüğe akılsızca dokunur.

Rahipleri kız kardeşimin öldürüp öldürmediğini söyleyemem. Yüz ifadesi okunmuyor. İçimden bir ses öldürmediğini söylüyor ama benim aksime Quilimar her zaman son derece iyi bir yalancı olmuştur.

Sonunda Mikail'le göz göze gelir. "Neden bana bu bilgiyi veriyorsun? Ne istiyorsun?"

Ellerini iki yana açarak işaret ediyor. "Senden istediğimiz

Yusan'ı işgal ederek Ölümsüz Tacı çalabilir ve Euyn'u tahta oturtabiliriz, ancak krallıklar savaşı yaklaşırken ve... başka nedenlerden dolayı bu planda bazı zorluklar var."

Mikail bana baktı. Bana inanmadı çünkü yirmi üç yaşındayım ve hâlâ yalan söyleyemiyorum.

"Bir ittifak arayışındayız," diyor Sora. "Ortak bir düşmanımız ve ortak bir hedefimiz var."

Sırası gelmeden konuşuyor ama Quilimar aldırıyor gibi görünüyor. Her zaman kadınları tercih etmiştir.

"Bunun için neden bir izleyiciye ihtiyaç duyduğunu şimdi anlıyorum." Quilimar yumurtayı işaret eder. Nefes alır ve arkasına yaslanır. "Bana suikast düzenlemek için geldiğini sanmıştım. Sahte kardeşimi tahta geçirmene yardım edersem ne gibi şartlar öneriyorsun?"

Sora'nın gözleri bana ve Mikail'e kaydı. Yüzüğü çalmak istediğimizi açıklayarak her şeyi mahvettiği zamanın aksine, şimdi yol göstermemizi bekliyor.

Mikail, "Tercih edilen ticaret ortağı statüsü, gevşetilmiş sınır tarifeleri, kayıp kölelik vergisinin kaldırılması ve tabii ki Euyn tacını size borçlu olacak," diyor. "Ayrıca yeni bir barış ittifakı imzalayacağız, ancak bunlar her zaman oldukça kısa ömürlü görünüyor. Ancak en iyi dönem Joon'un hayatına son vermektir. Sizi temin ederim ki burada hiçbirimiz onun bir an bile daha fazla nefes almasını istemiyoruz."

Bunu düşünüyor. Bakışlarını ondan ayırmayan Aeri'ye bakar.

Quilimar, "Ancak Joon'un tacının onun ölümünü imkânsız kıldığı aşikâr," diyor. "Denediğimi gayet iyi biliyorsun."

Var. Düğünden önce, düğünden sonra, hamile kalmadan önce ve sanırım prens doğduktan sonra. Atladığım başka bir zaman daha olabilir - tahmin etmem gerekirse, muhtemelen nikah sırasında başarısız bir girişim.

"Buradayız çünkü kralın tacını çaldık," Sora

diyor. "Ancak, tüm bunların bir tuzak olduğunu anlamadık. Ona suikast düzenlemeye çalıştığımızda kolunda gerçek Ölümsüz Taç vardı."

"Onu kim çıkarabildi?" Quilimar soruyor. "Kesinlikle sen değil." Gözleri üzerime dikildi.

Yaptığı küçük hakaret karşısında kaşlarımı kaldırıyorum ama haklı.

Ben değildim.

"O bendim," diyor Aeri.

Her şey, tüm planları Quilimar'ın ona inanıp inanmamasına bağlı. Soo Lin'e benzeyen aptal bir kız hakkında ne düşüneceğinden emin değilim.

Bana gelince, yüzüğü alma planım Quilimar'ın bundan sonra ne yapacağına bağlı olacak.

Birdenbire, davulların ısrarlı vuruşlarıyla bölünüyoruz. Perküsyon avizelerden gümüş takımlara kadar tüm odayı sarsıyor. Büyük salondaki soyluların nefesi kesiliyor ve muhafızlar yer değiştirmeye başlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. O sesi biliyorum, savaş tamtamları. Ülke saldırı altında.

Joon şık bir şekilde geldi.

Ona hemen yüzüğü vermeliyiz, yoksa hepimizi katledecek.

Bölüm Altmış Altı

MİKAİL

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Hiç sıkıcı bir an yok.

Saray davul sesleriyle çalkalanırken masadaki herkes etrafına bakınıyor. Bazılarının kafası karışmış gibi görünüyor ama savaş davullarının sesini karıştırmak mümkün değil. Onları Gaya'da ilk kez duyduğum anı asla unutmayacağım. Bilindiği hayatın sonunu işaret ediyorlardı.

Khitan saldırı altında.

Kendime olan kızgınlığımı yutarak iç çektim. Joon'un planını anlamam çok uzun sürdü. Ama yine de onu alt edebiliriz - eğer Quilimar'la bir ittifak kurabilirsek. Gayan birlikleri, hatta Yusanian ordusu bile Joon düşerse savaşmaz. Ona ulaşmak zorundayız. İmkansız olduğu kadar basit de.

Uzun örgülü ikiz haberciler büyük salona doğru koşuyor. On altı, belki de on yedi yaşlarında büyük kızlar. Odaya açılan kapılardan birinin hemen dışında yere diz çöküyorlar. Her birinin elinde bir kart var. İkisi de zor nefes alıyor, soluk tenleri pembeleşmiş. Buraya kadar bir yerden koşarak gelmişler; tahmin etmem gerekirse Yusan sınırından. Khitan o kadar dağlık ki bazı yerlerde koşucular atlardan daha hızlı olabilir.

Kır saçlı bir saray muhafızı kartları alır ve altın bir tepsi içinde Quilimar'a getirir. Notları okur ve kaşlarını çatır. "Sanırım haklıydın Mikail. Yine de bundan daha fazla uyarı alabilirdim."

"Görüşmek için randevu almak biraz zor oldu."

Sen," diyorum.

"Yusan?" General Vikal, Quilimar'ın sağ omzunun yanında durarak soruyor.

"Ve sınırdaki Gayan birlikleri." Quilimar kartları masanın üzerine fırlatır.

Çoklu diyarlardan bahsedilmesi odadaki herkesi ayılttı. Gayan birlikleri çoktan geldiğine göre, Joon biz ayrılır ayrılmaz onları çağırmış olmalı. Muhtemelen daha önce.

"Ülkemle ilgilenmek zorundayım." Quilimar ayağa kalkar. "General, Prens Calstor'u güvenli bir yere götürün, sonra da benimle savaş odasında buluşun."

Uzun uzun bakışır ve sonra Vikal onu selamlar. General iki muhafızı da yanına alarak aceleyle odadan çıkar.

Prensin Quilimar'ın önceliği olması ilginç. Onun anaç olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama yine de, hükümdarlık için tek iddiası o. Ve görünüşe göre, kraliyete dair tek iddiası da o.

"Savaşın bizi nereye götüreceğini göreceğiz," diyor masanın etrafına bakarak.

Başarısız olduk. Olağanüstü bir şekilde. Krallıklar savaşı başladı ve bir ittifakımız yok ama Wei'nin yokluğu şaşırtıcı. Donanmaları, birlikler sınıra ulaşmadan önce Quu Limanı'na varmış olmalıydı. Herhangi bir çatışmadaki en büyük avantajlarından biri, Ejderha Lordu'nun Su Asası ile donanmalarının Wei'de demirliyken birkaç çan içinde kapımıza kadar gelebilmesidir. Akıntıları kontrol eden asa sayesinde gemilerinin batmaz olduğundan bahsetmiyorum bile.

Belki de Amarth yanıliyordu. Yıldızlar, umarım öyledir.

Quilimar durduğunda neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi. "Muhafızlar, onları alıkoyun."

Saray muhafızları onu selamlarken midem bulanıyor.

"Hangi gerekçeyle?" diye sordum. Elbette yakalanma ihtimalini düşünmüştüm ama hiçbir suç işlemedik ve Mesafe Kuralı uyarınca buradayız.

"Güzel olanınız ziyafette General Vikal'e suikast girişiminde bulundu ve sanırım geri kalanınız da

Onu. Euyın aranan bir suçlu ve özellikle size gelince, buraya geldiğinizden beri cinayet işlediniz ya da en azından geçmişte işlediniz. Sorgulama sırasında öğreneceğiz."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Bunun nasıl göremedim? Statümün beni korumasına o kadar alışmışım ki, savunmasız olduğumu düşünemedim. Artık Yusan bayrağı altında kraliyet casus şefi değilim ve bu yüzden beni tutuklamakta özgür. Hepimizi tutuklamakta. Euyın ya da Aeri'yi öldüremez, çünkü onlar kraliyet ailesinin üyeleri ve anlaşmalar onları koruyor, ama geri kalanımız adil bir oyun.

Kibir. Kibirden başka bir şey yüzünden düşmedim. Ne kadar orijinal değil.

Zehir hapım var ve beri ölmeye hazırım ama Lord Yama'yı savaşıarak çıkmaya çalışırken karşılamayı tercih ederim. Elimi kılıcıma götürüyorum ama sadece cebime dokunuyor. Hiç silahım yok. Ve eğer savaşırsam, herkesin benimle birlikte katledilmesi riskini göze alırım.

Ben ne yapacağım?

Euyın beni inceliyor, yüzü acı içinde. Sonra ayağa kalkıp masadan uzaklaşıyor.

"Sana bir bahis öneriyorum Quilimar." Yüksek sesi odada yankılanıyor ve eminim ki davulların sesinden bile salonda duyulabiliyor.

Duraklıyor ve göz kırpmıyor. "Neydi o?"

Çenesini kaldırdı. "Gayrimeşru olduğuma ikna olmuş görünüyorsunuz."

Kadın ona bakar. "Çünkü öylesin. Babam gibi görünmüyor ve davranmıyorsun, annen de sıradan bir ev kızıydı."

Bu kesinlikle doğru değil. Theum onun babası olmasa da, annesi doğu kontunun en büyük kız kardeşiydi. Yine de hakaret amaçlandığı gibi yere düşer. Euyın kızarır ve elleri yumruk haline gelir, ama nefes verir ve gülümser.

"O zaman eminim yüzük üzerine kumar oynamak istersiniz," diyor.

O ne yapıyor?

"Soyun üzerine Ejderha Lordu'nun bir kalıntısına bahse girer misin?" Bir kaşını kaldırıyor ama henüz odadan çıkmadı. Euyn neyin peşindeyse, bana düşünmek için zaman kazandırıyor. Kaçmak için başka bir yol bulmak, Joon'u yenmek için.

Ama nasıl?

Aeri yüzüğü kullanabilir ve bir şaşırtmacayla çalabilecek kadar da becerikli. Yüzük elimizde olsaydı, Quilimar ya da Joon ile anlaşmaya varabilirdik. Ama hâlâ bu saraydan canlı çıkma meselesi var. Evet, Oosant'ta bir oda dolusu adamı katlettik ama onlar çok daha farklı ihtimallerdi.

"İzin verin yüzüğü kullanmayı deneyeyim," diyor Euyn. "Eğer dediğin gibi bir piçsem, hiçbir şey olmayacak ve o zaman haklı olduğun kanıtlanacak. Yüzüğü soylularınızın ve sevgilimin önünde küçük düşmüş olarak geri vereceğim. Ancak asil olursam ve yadigârı kullanabilirsem, yüzük bana ait olacak."

Gülüyor, gözlerinde eğlence parlıyor. "Peki neden bu şartları kabul edeyim ki?"

Bir adım daha yaklaşıyor. "Çünkü zayıf, aşağılık kadın beyninde haklı olduğuna inanıyorsun. Ve ben de hayatım üzerine bahse girmeye hazırım. Eğer başarısız olursam, beni öldürebilirsin."

Oda şaşkın bir sessizliğe büründü, ben de dahil. Euyn bunu benimle tartışmadı. Ve şimdi ben de Quilimar gibi onun amacını anlamaya çalışıyorum. Yüzüğü çalıp buradan kaçabileceğini sanıyorsa yanılıyor. Aeri bile bunu . Eğer asil olduğuna inanıyorsa, etkileyici bir yalancı olmuş demektir. Ne yapıyor bu?

Quilimar'ın bakışları etrafta geziniyor ve eminim o da aynı şeyi hesaplıyor -Euyn'un niyetini ve hayatta kalma olasılığını.

"Beni duydun kardeşim," diyor ona bir adım daha yaklaşarak. "Eğer başarısız olursam, kellemi Joon'a gönderebilirsin. Ödülü alabilir ya da barış için aracılık edebilirsin. Rakiplerinin hayatlarıyla kumar oynamayı ne kadar sevdiğine dair söylentiler duydum. Benimkini kabul et."

Quilimar orada durmuş, düşüncelere dalmış ya da belki de dalmıştır.

kendinden şüphe ediyordu. Yaşlı kralın avda yaralandığını hiç duymadım ama bu ben doğmadan çok önce olmuş olmalı.

"Hadi ama Quilimar," diyor Euyn yüksek sesle. "Az önce kendinden çok emindin, annem ve benim hakkımda asılsız hakaretler savuruyordun. Ve şimdi, iddialarını desteklemek zorunda kaldığında, gerçekten de Joon'un dediği gibi onursuz bir fahişeden başka bir şey değil misin? Açıkçası, daha iyisini beklerdim. Sadece bir kadın olsan bile, yine de kraliyet ailesindensin. Bana bir özür borçlusun." Büyük salonu ve dinleyen tüm soyluları işaret ediyor.

Öfke yüzünü aydınlatıyor, açık kahverengi tenini kırmızıya boyuyor. Euyn onu kışkırtmayı başarıyor ama bunun nasıl sona ereceğini düşünüyor? Khitan ve Yusan arasındaki ebedi barış antlaşması her iki diyarda seyahat eden kraliyet çocuklarını ve ailelerini koruyor, ancak savaş kapısının önündeyken antlaşmayı kolayca göz ardı edebilir ve onu durduğu yerde öldürebilir.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye ediyor.

Ona yaklaşıyorum. Elinde balta tutan bir muhafız hemen yer değiştirerek beni yansıtıyor. Quilimar beni tehlikeli olabileceğimi düşünecek kadar iyi tanıyor. Ama ona saldırmaya çalışmıyorum. Euyn'u kendisinden kurtarmaya çalışıyorum çünkü sanırım ne yaptığını çözdim.

"Euyn, hayır," diyorum.

Beni duyuyor ama gözlerini Quilimar'dan ayırmıyor.

Haince bir sırıtışla gülümsüyor. "Tamam o zaman kardeşim. Bahsini ve şartlarını kabul ediyorum. Yumurtayı som altına çevirirsen, Khitan'ın Altın Yüzüğü ve kellen sende kalabilir. Başarısız olursan ikisini de kaybedersin."

"Ve diğer herkesin gitmesine izin veriyorsunuz," diye ekliyor.

Quilimar tereddüt eder ama yemi yutmadan da edemez.

"Anlaştık." Ben itiraz edemedi Euyn başını sallıyor.

"Hepiniz şahitsiniz."

Muhafızları hep birlikte selam veriyor, yumruklarını göğüslerine vuruyorlar. Ama Euyn onlara bakmıyor. Büyükelçi Zeolin de dahil olmak üzere salondaki ileri gelenlere bakıyor.

"Bu hayatta ve sonraki hayatta senin" diye fısıldıyor bana.

Hayır. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir korku beni sarıyor. Her şeyi yanlış anlamışım. Yüzüğü çalmaya çalışmıyor.

Euyn hepimizi kurtarmak için hayatını ortaya koydu.

Bölüm Altmış Yedi

ROYO

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Şu anda ne haltlar dönüyor?

Salondaki süslü insanlar mırıldanarak ön kapıların önünde toplanıyor. Yani, yaklaşılabildikleri kadar. Mesafe kuralı yüzünden yüz metre gerideler. Yine de Euyn'a bakabilmek için birbirlerine sokuluyorlar. Kitan Kraliçesi'nin yüzüğüyle yumurtayı altına çevirmek üzere. Umarım. Çünkü yapamazsa, kraliçe onun kafasını uçuracak.

Bunu doğru mu duydum?

Alnımı ovuyorum. Aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Ziyafet salonundaki herkes hareket ediyor, muhafızlar yerlerini alıyor, Sora ve Aeri gergin bir şekilde ağırlıklarını değiştiriyor. Euyn ve Kraliçe Quilimar tahtın yanında yan yana duruyorlar.

Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ya da söyledi ve tek bilmeyen benim.

Aeri'ye bakıyorum, ama o da Sora gibi neler olup bittiğine şaşırılmış görünüyor. Sora nefesini tutuyor ve sonra farkına varıp uzun nefesler veriyor. Kraliçe hepimizi tutuklamak istedi ve şimdi... bu.

Bir tek Mikail'i anlayamıyorum. Ne düşündüğünü hiç göstermiyor. Bize ihanet etmek üzereyken bile. Ama onun da bunu bildiğini sanmıyorum.

Peki neler oluyor?

Peki kraliçe neden Euyn'dan bu kadar nefret ediyor?

Küçükken, gerçekten küçük bir kız kardeşim olsun isterdim.

yalnız kalmayayım diye, ama kardeşlerin birbirlerinden böyle nefret ettiklerini hiç görmemiştim. Euyın onu nasıl kızdıracağını çok iyi biliyordu ve işe yaradı. Ama planı ne? Ve o gerçekten Baejkin mi değil mi?

Aeri'yi yakınımnda tutuyorum çünkü bu işin boka sarmak üzere olduğunu hissediyorum. Ve eğer öyle olursa, çıkış yolumuz yok.

Bunu düşünür düşünmez ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Bir şeyler dönüyor. Beni takip eden birini yakaladığımda ya da Oosant'taki ara sokakta bize saldırmak için bekleyen çeteye aynı his.

Derim karıncalanıyor. Bundan iyi bir şey çıkmayacak. Kraliçenin bizi tuzağa düşürmüşken kumar oynaması için bir sebep yoktu. Keşke baltam ya da herhangi bir silahım olsaydı. Muhafızlara bakıyorum. İkisinin baltası var ama uzaktalar. Birinin yayı var. Çoğunda kılıç var. Kılıçlarını sol kalçalarında tutuyorlar ve göğüs zırhı giiyorlar. Gerekirse yanımdaki kılıca uzanabilirim ama zırh onları öldürmemi zorlaştıracak.

"Hazır mısın kardeşim?" diye sorar

kraliçe. Euyın başını sallar.

Kraliçe Quilimar yüzüğü yavaşça parmağından kaydırır ve ona uzatır. Tüm muhafızlar ellerini silahlarının yanına koymuş, hazır bekliyorlar ama Euyın gözlerini sadece kız kardeşinden ayırmıyor. Avucunu uzatır ve yüzük avucuna düşer.

"Bunu hissediyor musun?" Aeri fısıldıyor.

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama yüzüğe bakıyor. Ve evet, bir şey hissediyorum, ama bu hala çalan davulların titreşimi, şimdi daha yumuşak, ama hala herkesi şehir duvarlarının içine girmeleri için uyarıyor. Yine de bunu kastettiğini sanmıyorum.

"Bu mu?" Aeri yüzüme bakarak söylüyor. "Hissetmiyor musun?" Tuhaf davranması için uygun bir zaman değil.

Başımı sallayıp Euyın'u izliyorum. Yüzüğü parmağından aşağı kaydırıyor. Parmak eklemine geçtikten sonra yumurtaya bakıyor. Alnı terden titriyor.

"Söylenmesi gereken sözler var mı?" diye soruyor.

Kraliçe Quilimar, "Kral yüzükle bir şeye dokunurdu ve o da altına dönüşürdü," diye cevap veriyor. Muhafızlardan birkaçı başını sallıyor ama onlara güvenemeyiz.

Euyn Mikail'e bakar, artık kendinden o kadar emin değildir. Eli biraz titriyor.

"Bu bir niyet," diyor Mikail. "Yüzükteki eterum, takan kişinin ne istediğine bağlı olarak çalışır. Yüzüğü kullanan kişi bir şeyin altına dönüşmesini arzulamalı; aksi takdirde işe yaramaz. Ama bence bu bahsi yeterince ileri götürdün. Yüzüğü ona geri ver, Euyn."

Kraliçe kendini daha dik tutar ve başını sallar. "Bir bahse girdik," diyor Kraliçe Quilimar.

Mikail, "Onun ölümüne geçecek bir şey yok," diye cevap verir.

Omuz silkiyor. "Bu onun sorunu. Bu adil ve yasal bir bahis."

Aeri'ye bakıyorum ama gözlerini dikmiş önüne bakıyor. Yüzüğü çalmayı düşünüyor olamaz. Görüş alanını takip ediyorum.

On Cehennem. Evet, yapabilir. "Hayır," diye fısıldadım.

Sanki düşüncelerini bölmüşüm gibi bana göz kırpmıyor.

"Yumurta," diyor Kraliçe Quilimar, masanın işaret ederek.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, açıkça onun denediğini görmeye hevesli. Bence başarısız olduğunu görmeye daha da hevesli. Kraliçe uzun saçlarını geriye taramak için kolunu kaydırıyor ve kolunun ucunda küçük bir parıltı belirliyor. Bu bir bıçak.

Kolunda saklı bir kılıç var ve kimsenin fark ettiğini sanmıyorum.

"Euyn, hayır!" Ben söylerim. "O-"

"Sessizlik!" Kraliçenin sesi davulların üzerinde yankılanıyor, yüksek tavandan yansıyor. Yanımdaki muhafız bir adım daha yaklaştı, tehdit açıktı. Sonra Euyn'a döndü. "Eee? Kabul ediyor musun?"

"Henüz denemedi," diyor Aeri.

Kraliçe iç çeker, omuzları düşer. Soğukkanlılığını yeniden kazanır. "Bu konuda elini çabuk tut kardeşim. Savaşta,

ve kafana ihtiyacım olacak."

Euyn alır a Nefes al, sonra ulaşır onunel
kolunu düzelterek dışarı çıktı.

"Altına dönüş," diye fısıldıyor.

Ve sonra yüzüğü yumurtaya değdirir.

Bölüm Altmış Sekiz TIYUNG

ATIL CEZAEVI, YUSAN

Yakalandık. Hapishanenin çıkışındayız ama burada başarısız olacağız.

Hapishane gardiyanının kaptanı alarm vermek için ağzını açar, ancak Jimi onu boğazından için ses çıkmaz.

Her şey çabucak olur. Hana ikinci muhafızı öpüyor. Gözleri önce şaşkınlıktan sonra da acıdan şişiyor. Donup kalıyorum çünkü bana bunların hiçbirini anlatılmadı. Saray muhafızı neden hapishane muhafızlarının kaptanına saldırıyor? Hana neden bir saray muhafızını öldürdü? Şu anda ne yapıyor olmam gerekiyor? Ellerim havada, bir o yana bir bu yana gidip geliyorum.

Jimi kaptanı yere yatırır, onu tutmak ve sessiz kalmasını sağlamak için zorlar. Ral kendi boğazını ve göğsünü tutarak yere yığılır. Sonra Hana Jimi'ye doğru koşar. Eğilir ve zehirli dudaklarını yaşlı adamla birleştirir.

On saniye içinde iki adam da ölüyor.

Hana dik durur, el işine bakar.

"Onu ofisine atın. Kalp krizi geçirmiş gibi görünecek," diyor pelerinini düzelterek.

Sanırım benimle konuşuyor, ama gerçekten bilmiyorum.

Sanki az önce iki kişiyi öldürmemiş gibi iş yapıyor. "Tiyung, daha işe yaramaz olman için sana meydan okuyorum," diye mırıldanıyor. O

başparmağını dudaklarında gezdirerek rujunu düzeltiyor.

Kendime geldim, kaptanı kucağıma aldım ve onu ofise sürükledim. O kadar uzun boylu birine göre beklediğimden daha hafifti.

Onu kapıdan geçirdim. Ofisi geniş ve pencereleri çukura bakıyor. Aşağıya bakmıyorum. Kaptanı yerde bırakmayı düşünüyorum ama duvara dayalı bir kanepa var. Onu kanepaya yatırdım ve kestiriyormuş gibi görünecek şekilde düzenledim. Muhafızlar onu bulduğunda, umarım uykusunda kalp krizi geçirdiğini düşünürler.

İşim bittiğinde, kapının girişinde duruyorum. Hana son sürgüleri açıyor ve anahtarları bana atıyor.

"Bunlar ne için?" Onları yakalayıp soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Onunla başa çıkamam."

"Kaptanın cebine geri koymak için," diye yanıtlıyor Jimi.

Başımı sallıyorum, onları ölü yüzbaşının göğüs cebine sokuyorum, sonra ofisten çıkıp kapıyı kapatıyorum. Hana bekliyor.

"Şimdi ne yapacağız?" Ben soruyorum.

"Şunun boğazını kesin," diyor Ral'i göstererek. "Sonra da Jimi'nin icabına bakmamız gerekecek."

Hana'dan Jimi'ye ve tekrar geriye bakıyorum ve yutkunuyorum. Bize yardım eden bir adamı incitmek istemiyorum ve bir saray muhafızını alt edebileceğimden de emin değilim. Hana kollarını kavuşturup bana bakıyor. Kılıcımı ona doğru çekiyorum ve ikisi de başlarını aynı yöne eğiyor.

"Aman Tanrım, işe yaramazın teki,"

diyor Jimi. Kadın başını sallıyor.

"Sana söylemiştim."

"Yaptığını biliyorum ama... beni nasıl buldu ve özgürlüğümü satın almayı nasıl ?" Jimi soruyor.

"Sanırım tüm ayak işlerini başka biri halletti." İç çekiyor. "O sadece para kesesiydi."

Sonunda bir araya getirdim, oldukça yavaş hissediyordum. Saray muhafızı Hana'nın kardeşi. Özgürlüğünü verdiğim ve buraya, Tamneki'ye gönderdiğim kişi. Ama onu en son yıllar önce görmüştüm. Onu tanıyamadım.

"Nayo?" Ben soruyorum.

Nayo ve Hana aynı şekilde kırpışan gözlerle bana bakıyorlar. İstesem de kendimi daha aptal hissedemezdin.

"Onunla ilgilenmekle ne demek istedin?" Ben soruyorum.

"Onu bayılt ki bir adam tarafından saldırıya uğradığını iddia edebilsin.

mahkum," diyor Hana. "Şaşırtıcı bir sahne yaratmalıyız, ama aynı zamanda onu hemen temize çıkaracak bir sahne, böylece kaçışınıza yardım ettiğini anladıklarında çoktan gitmiş olabilir."

Bu...mantıklı. Kapıda üç anahtar seti var, bu da saray muhafızlarını alt etse bile kaçışı neredeyse imkansız kılıyor. Kaptan ofiste anahtarlarıyla birlikte ölü bulunacak. Kayıp olduğumu ve ölmediğimi fark ederlerse, hapishanede bir yerde saklandığımı düşüneceklerdir.

"Tanrılar, Tiyung," diyor. "Bu kadar yavaş olursan asla Khitan'a varamayacağız." Benden bıkmış gibi yanağını tokatlıyor.

Ral'in kılıcını çıkarıp boğazını kesiyor. Sonra kılıcı cesedin yanına koyuyor, böylece bir şey daha azalıyor.

Gerçekten Khitan'a gidip gitmediğimizi soracaktım ama bu onu haklı çıkarırdı. Onun yerine kılıcımı kınına geri koydum.

"Onu uyutabilirim, böylece acı çekmez" diyorum. "Hayır, bir çürüğe ihtiyacı var," diyor. "Kabzasıyla vur ona. , tercihen yakalanmadan önce."

Nayo'yla yüzleşiyorum. Neredeyse benim boyumda, belki bir santim daha kısa. Kıpırdamadan duran ve bunu bekleyen bir adama vurmak garip hissettiriyor.

" değil," diyor Nayo gülümseyerek. "Hayatım için teşekkür ederim, Tiyung-si."

İşimi kolaylaştırmak için ayaklarımın dibine diz çöküyor, kaçmama yardım etmek için kendini alçaltıyor. Suçluluk duygusu bana bir yumruk gibi çarpıyor. Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim. Hepsi için daha fazlasını.

Her zaman yapabileceğim, telafi edebileceğim daha çok şey olacak ve belki de bu yüzden tanrılar bana ikinci bir fırsat veriyor. Ya da belki tanrıların bununla hiçbir ilgisi yoktur.

ve hepsi Hana, Nayo ve Ailor. Belki de iyi insanlar tanrılardan daha önemlidir.

Nayo bana gülümsüyor. Kılıcımı kaldırıyorum ve onu yere seriyorum.

Altmış Dokuzuncu

Bölüm EUYN

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım; ne Kralın Arenası'nın yeraltı mezarlarında beklerken, ne Avare Hapishanesi'ndeyken, ne de Amrok Çölü'nde diri diri gömüldüğümde. Ve hissettiklerim Mikail'in yüzündeki ifadeyle kıyaslanamaz bile. Ama yüzük bende. Yüzük bende. Şimdi yapmamız gereken buradan sağ salim çıkmak.

Bu bahsi teklif etmeden hemen önce, Mikail'in oyun dışı kaldığını ve Quilimar'ın zindanlarına doğru gittiğimizi fark ettiğimde bir çıkış yolu gördüm. Herkesi kurtarmak için sadece öleceğimi düşünmüştüm ve bunu kabul etmiştim ama sanırım tanrılar bizim tarafımızdaysa hepimiz kaçabiliriz.

Kız kardeşim beni küçümsemek gibi büyük bir hata yaptı. Bu sefer beni bir yayla aynı odaya koydu. Kendisi şampiyon bir eskrimciydi ama benim okçuluk yeteneğimi unuttu - muhtemelen buna korkak silahı dediği için. Masanın köşesindeki muhafızın yanında gevşekçe asılı bir arbalet var. Eğer ona ulaşabilirsem, bir şansımız var demektir. Tüm bu muhafızların zırhları boyunlarını, yanlarını ve bacaklarını ortaya çıkarıyor. İyi bir atış için ahır büyüklüğünde hedefler.

Herkes hazırsa ya da en azından Mikail hazırsa bunu yapabiliriz. Ama tanrılar sırtlarını dönerse ve ben başaramazsam, en azından Quilimar diğerlerini serbest bırakmak zorunda kalacak. Hepsine bu kadarını borçluyum, sonunda bize ihanet etmeyen Aeri'ye bile.

Bu sefer.

Beni ele vereceği için arbalete odaklanamıyorum ama umarım Mikail ya da Royo fark eder. Aeri yayı kolayca çalabilir. Önce ona sonra Mikail'e bakıyorum. Ama kız kardeşimin sabrı tükeniyor. Quilimar dudaklarını birbirine bastırıp duruyor. Ölümümle ilgili coşkusunu dizginlemekte zorlanıyor ki bu biraz rahatsız edici. Benden nefret ettiğinin farkındaydım. Joon bana hikâyeler anlatırken odamın önünden geçerken yüzünü hatırlıyorum. Çok iğrenmiş görünür, sonra da kapıyı çarparak odasına giderdi. Ancak bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Zorla evlendirilmesinden ya da başına gelen diğerk şeylerden asla ben sorumlu değildim. Ama bir şekilde, suçu ben üstlendim.

Ancak şu anda en azından bu yumurtayı altına dönüştürmeye çalışmalıyım. İç çekiyorum. Kafamdaki cümle bile saçma. Bir insan yumurtayı altına çeviremez. Ama yine de, Amarth ve Samroc gerçek değiller ama yine de öyleler. Joon birçok kez ölebilirdi ama Ölümsüz Taç onun hayatını kurtardı. Sanırım üç diyarda her şey mümkün.

Yüzüğü yumurtaya
dokunduruyorum. "Altına
dönüş," diye
mırıldanıyorum.

Siyah oniks kabuklu yumurtaya bakıyorum. Onun som, pahalı bir altına dönüştüğünü görmek inanılmaz bir şey . Birden, daha önce hiç hissetmediğim bir acı kolumdan aşağıya doğru iniyor; öyle ki elimi uzatmakta zorlanıyorum.

Bağırıyorum ve sağ elimle kolumu sabitliyorum. Acı, okun bacağıma isabet ettiği zamanki kadar kötü. Hayır, Mikail'in uyoku çektiği zamanki gibi. Kolum sanki

parçalanıyor.

Ama öyle
değil.

Yüzük parlamaya başlıyor. Yumurtanın kabuğunda parılıyor ve sonra önümdeki altın haleden dolayı acımı unutuyorum. Işık patlıyor ve sonra bir pırıltıda kayboluyor, masanın üzerinde som altın bir yumurta bırakıyor.

Yüce Tanrılar.

Kalbim durdu ve ağzım açık kaldı. Ben yaptım. Ben kullandım

Yüzük.

Herkes bakıyor ama kimse kıpırdamıyor çünkü ben gerçekten kraliyet ailesindenim.

Oh, benim orospu annem. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Elimde olsa onu tekrar öldürürdüm. Theum benim gerçek babamdı... ya da oğullarından biri bana babalık yaptı.

Joon'un bana masal anlattığını hatırladığımda bu hissi birden fazla kez yaşadım ve Mikail ölüm emrimi vermeyi reddettiğini söyledikten sonra bunu tekrar düşündüm. Küçük Kraliçe, Kral Theum'la evlendiğinde Joon'dan çok da büyük değildi. Joon da benden yirmi iki yaş büyüktü ve bana babalık edecek kadar yaşlıydı. Ama şimdiye kadar bunu düşünmeye bile cesaret edememiştim.

Joon ya da Omin benim gerçek babamdı.

Kolum işe yaramaz bir şekilde yanıma düşüyor, acı hala içime yayılıyor. Onu yeleğimin içine sokuyorum ve yayı alma planımı hatırlıyorum.

"Mikail!" Elinde arbalet olan muhafıza anlamlı anlamlı bakıyorum. Görüş alanımı takip ediyor ve yüzünde bir farkındalık belirliyor.

"Silah!" diye bağılıyor muhafızlardan biri. Etrafıma bakıyorum, kıyafetlerimin içinde bir bıçağa uzandığımı düşündüklerini çok geç fark ediyorum.

Quilimar kolundan bir kılıç çıkarıyor. Tam göğsüme nişan alırken yüzü öfkeyle buruşuyor.

Silahsızım, savunmam yok. Tangun Dağı geçidindeki pusuda yaptığım gibi, kendimi korumak için zayıf bir girişimle kolumu çıkarıyorum. Sonra yüzüğü hatırladım.

Altına dön, kardeşim.

Yüzüğü göğsüne dokunduruyorum. İnanılmaz bir acı, öncekinden iki kat daha büyük, kolumdan yukarı fırlıyor ve yüzük parlıyor. Quilimar delici bir çığlık atıyor.

Neredeyse yüzükle ona ulaştığım anda, kılıcı etimi keserek bir yuva buluyor. Kılıcı kaburgalarımın üzerinden geçip kalbime saplanırken yüzüğün parıltısı kayboluyor.

İkimiz de yere düştük. Düşünüyorum. Yere çarpan bir bedeninin gümbürtüsünü duyuyorum ve bunun Quilimar olduğunu varsayıyorum ama hareket edemiyorum.

"Kraliçe!" diye muhafızlar. "Kraliçeyi kurtarın!"

Ölüp ölmediğini görmek istiyorum ama tek yapabildiğim tavana, boyalı yıldızlara ve bulutlara bakmak. Fıskiyeğe düşen yağmur müzikal bir ses çıkartıyor ve davulların vuruşları azalıyor. Sessizliğin bir güzelliğı var.

Mikail yanımda yere atladı.

"Euyn," diye bağırtıyor. "Euyn! Euyn, ne yaptın sen? Ne yaptın sen?"

Onun muhteşem yüzünü görüyorum ama o göğsüme bakıyor. Kılıcının kalbime saplandığını anlamak için bakmama gerek yok. Garip bir şekilde, artık acı hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Adımın söylendiğini duyuyorum ama ses insan sesi değil. Beni Ruhlar Yolu'na çağırın Ruh Azrail'i olmalı ve onun emrini geri çevirmek yok.

"Bu hayatta ve dünyada seninim," diye fısıldıyorum.

Mikail başını sallıyor, gözleri yaşlarla ıslanmıştır. "Bu hayatta ve sonraki hayatta seninim."

Sanırım beni sallıyor. Her iki şekilde de, onu etrafımda hissediyorum.

Yıllardır bundan korkuyordum; ölmekten, vahşi bir el tarafından öldürölmekten. Şimdi burada ve tek görebildiğim ya da düşünebildiğim Mikail. Onun sevgisinin soğuk bir günde sıcak bir battaniye gibi beni sardığını hissediyorum. Onunla tanışmadan önce çok yalnızdım, devasa saray koridorlarında tek başıma dolaşıyordum. Babam yoktu. Elimi tutmaya tenezzül etmeden beni döven bir anne. Beni reddeden kardeşler. Onu bulmak ne inanılmaz bir şeydi. Yıllar önce bahçede onun elinin benimkini okşaması. O zamandan beri onu her gün sevmek ne büyük bir hediye. Ve onun sevgisine de sahip olmak.

Sonunda aşkı düşünmek büyük bir lütuf. Minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyorum.

Seni seviyorum, Mikail.

Söylemeye çalışıyorum. Sanırım söylüyorum. Görüşüm azalıyor, ama yüzünün görüntüsüne elimden geldiğince tutunuyorum. İlk aşkım. Son aşkım.

Bölüm Yetmiş

AERI

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Quilimar az önce kardeşini öldürdü.

Her şey çok çabuk oldu, muhafız "silah" diye bağırdı ve kraliçe kılıcını çekti. Euyun onun kalbine vurduğu anda göğsünü altına çevirdi. Kraliçe kılıcı bıraktı, Euyun'un elinin boş olduğunu görünce dehşet içinde çenesi düştü.

Quilimar hemen muhafızlar tarafından kuşatıldı ve dördü tarafından dışarı çıkarıldı. Ama şimdi kapılar kapandı. Kaçmamızı engellemek için her iki kapıyı da birer muhafız kapatmış durumda. Kalan sekiz kişi kılıçlarını çekmiş, yavaşça bize doğru yürüyor.

Bu büyük ziyafet salonunda kapana kısıldık. Şimdi On Cehennem'de Euyun'a katılacağız.

Sora, Royo ve ben kralın masasının arkasına geçtik ama aramızdaki en ölümcül kişi olan Mikail yerde yatıyor. Euyun'un bedenini kollarının arasına almış, saçlarını okşuyordu ama ışık Euyun'un gözlerini çoktan terk etmişti. Quilimar ölümcül bir darbe vurdu ve saniyeler içinde öldü.

Yine de ölmeye hazır değilim. Royo'ya sahipken olmaz. Onunla bir sürü yarınım varken olmaz. Bizim için savaşmak istiyorum ama elimizdeki tek kılıç Euyun'un göğsüne saplanmış olan kılıç. Saç tokalı bir hançerim var ama ağır silahlı on muhafıza karşı ne işe yarar ki? Tılsımım var ama her kullanımda maliyeti arttığı için bizi buradan çıkarabileceğimden emin değilim.

Kesinlikle dördümüz değil.

Muhafız, "Hepiniz gerçek kralın annesi olan Khitan Kraliçe Naibine suikast düzenlemek için işbirliği yaptınız," diyor. Sanırım o yüzbaşı. Daha önce kraliçeye mesajları götüren yaşlı adam. "Suçlu olduğuna karar verildi ve ölüme mahkûm edildin. Yüzüğü şimdi teslim et, biz de sana merhametli bir son verelim."

Bu doğru, yüzük. Euyun onunla öldü ve ben onu kullanabilirim! Euyun'un cesedinin yanında diz çöküp elini çeviriyorum. Hiçbir şey yok. Gitmiş. Diğer elini tarıyorum ama yüzük yok. Yerde bir yerde mi? Quilimar onu almayı başardı mı?

Mikail'e olup olmadığını sormak üzereydim ki yüzü buruştu. Her zamanki umursamaz ifadesinden saf bir öfkeye dönüştü. Sonra ayağa kalkıyor ve ruhunu parçalayan bir feryat koparıyor. Davul sesi kesildi ama oda onun çığlığıyla sarsılıyor. Titreşimler omurgamı sertleştiriyor, içimden kutsal olmayan bir dehşet akıyor. Ve o bizim tarafımızda.

"Yüzüğü mü istiyorsun? Gel de al," diyor.

Sesi tam bir iblis gibi çıkıyor.

Muhafızlardan ikisi tereddüt ediyor, adım atmaktan vazgeçiyor ama diğer altısı geniş odada bize doğru ilerlemeye devam ediyor. Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve klipsimi indiriyorum. Küçük hançeri kınından çıkarıyorum. Kılıçlar ve baltalar karşısında inanılmaz derecede küçük geliyor. Sora cebinden bir şey çıkarıyor. Ne olduğundan emin değilim; sanırım bir şişe, belki de ruj. Ama zehrini kullanması için bir muhafızı öpmesi gerekiyor ve bizim o kadar vaktimiz yok.

Hepimiz boku yedik.

Uzanıp küçük bıçağı Mikail'e veriyorum. Fazla bir şey değil ama elimizde olan bu. Kılıcı almak için Euyun'un bedenini rahatsız etmeyecektir. Anladım. Royo'nun yerinde olsaydım bunu yapamazdım. Yine de, kalbi kırık olsun olmasın, her silahın Mikail'in elinde en iyisi olduğunu biliyorum. Yumruğunu küçük kılıcımın kabzasının etrafına kapatıyor ve başını sallıyor.

Muhafızlar yarım daire şeklinde bize yaklaşıyor, yüzbaşı ortada. Kılıcıyla bize işaret ediyor.

Mikail tek kelime etmeden, kıl tokalı hançeri

Kaptan. Küçük bı  a  ım havada uçuyor. Bir saniye. İki saniye. Sonra adamın gözüne saplanıyor. İmkansız bir atı  tı ama yüzbaşı yere düştü ve sarsılmaya başladı.

Mikail ve Royo karışıklığı kullanarak kralın masasını yan çeviriyor ve muhafızlarla aramızda bir barikat oluşturuyor. Tabaklar parçalanıyor, şarap dökülüyor ve tatlılar yuvarlanıyor.

Royo yere, Euyn'un cesedinin yanına kayar ve başını   ne eğer. "Beni affedin, prensim."

Kılıcı Euyn'un kalbinden s  k  p çıkarıyor. Euyn'un zaten sırlıslıklam olan göğsünden daha fazla koyu kırmızı kan fışkırıyor. Boğazımdaki safra yükseliyor ve başka tarafa bakıyorum ama en azından Euyn bunu hissetmedi.

Mikail göz ucuyla Euyn'un cesedini izler ama sonra masanın üzerinden atlar ve muhafızlara yanına gelmelerini işaret eder.

Kılıçlarını kaldırmış dört kişi aynı anda yaklaşınca midem bulanıyor. İki muhafız birkaç adım geriden takip ediyor. Biri geride kalıp kaptanı kurtarmaya   alı  ıyor. Mikail eli boş, bekliyor.

Royo, kanlı kılıcıyla kısmen dururken beni resme doğru itiyor. Bir o yana bir bu yana hareket ediyor, beni korumakla Mikail'e yardım etmek arasında kalmış gibi görünüyor.

Elim kolyemde, nefesim kesilmiş halde bekliyorum. Mikail   lmek üzere ve onu kurtarabilir miyim bilmiyorum. Kollarını a  mı  , Lord Yama'yı kucaklamaya hazırmış gibi dururken sakinli  ı ürkütücü.

Muhafızlar ona doğru ilerlemeye devam eder, ta ki onu neredeyse kesene kadar. Saray muhafızlarının kadın ve erkekleri casusluk   efini ortadan kaldırmaya, onu öldüren kişi olma şerefini elde etmeye hevesli görünüyorlar. Bakışları keskin; hatta biri gülümsüyor. Ve belki de Mikail Euyn'la birlikte olmak istiyordur - bilmiyorum ama burada durup bunu izlemek korkunç.

"D  n!" Sora bağırıyor.

Mikail dönüyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Avucunu a  ar. Adam eline şöyle bir bakar ve yüzünü buruşturur.

Kolunun kıvrımına. Sora ona doğru eğilene kadar ne yaptığını merak ediyorum. Derin bir nefes alıyor, sonra gül rengi toz yığını muhafızların yüzlerine doğru üflüyor.

Altı muhafızın hepsi birden öksürmeye ve hırıltılı solumaya başlar. Ona en yakın olan dördü boğazlarını tutup dizlerinin üzerine çöküyor ve sessizce boğuluyor. Diğer ikisi geri çekilip yüzlerini kapatıyor.

Zehir. Onlara zehir üfleterek bir ölüm aurası yarattı.

Mikail şaşkın ve minnettar bir şekilde ona bakıyor. Bu onu gördüğüm en samimi haliydi. Temiz elini onunkinin üzerine koyuyor.

"Hepsini öldür," diye fısıldıyor. "Onun için." "Burada kal," diyor Royo bana.

Öksürüyor ama tişörtünü ağzının ve burnunun üzerine çekerek ilerliyor. Sora tozu diğer yöne üflemiş olsa da havada hâlâ yüzümü yakacak kadar zehir var. Kolumu ağzıma ve burnuma siper ediyorum ama gözlerim yanıyor.

Royo barikatın üzerinden atlar ve en yakındaki muhafızın kılıcını alır - elleri ve dizleri üzerinde, zehirli tozdan ölmek üzere olan muhafızın kılıcını. Kılıcı Mikail'e fırlatır, sonra da uzanıp kanlı kılıçla muhafızın boğazını keser.

Casusluk ustası elinde bir kılıçla canlanır. Kılıcını savurur ve kendisine baltayla saldıran muhafızın neredeyse kafasını koparır. Muhafız yere yığılır, kafası garip bir şekilde yana düşer. Mikail baltayı onun elinden alır ve mermer zemin üzerinde sekerek Royo'ya doğru gönderir.

Royo kılıcı alamadan, başka bir muhafız kılıcını ona doğru savurur. Royo eğilir ve muhafız onun yerine masaya vurur. Saray muhafızı pancar gibi kızarıyor, boğuluyor ve nişan alamıyor. Kılıç tahtaya saplanınca irkiliyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Royo suratını yumrukluyor, yumruğu sert bir çatırtıyla yere iniyor ve sonra muhafızın kılıcını alıp işini bitiriyor. Royo eğildi ve baltayı aldı.

Kolyemi tutuyorum, izliyorum, zamanı dondurmaya hazırım.

Royo ve Mikail'i korur ama ikisinin de buna ihtiyacı yoktur. Tercih ettikleri silahları ellerine aldıklarında bıçak, kan ve çığlıklarla dolu bir kaos başlar. Royo, Sora'ya en yakın olan ve neredeyse ölmek üzere olan son iki muhafızı yakalar. Kafalarını birbirine vuruyor, kafatasları kemiğe çarpan kemiğin mide bulandırıcı sesiyle çarpıyor. Sonra baltasının son bir darbesiyle onları öldürür.

Sora masanın arkasından gizlice çıkıyor ve birkaç metre ötesine düşen bir kılıcı kapıyor. Ben de aynısını yapmak üzereydim ki iki muhafız Mikail'e tam da gözümün kestiği kılıcın yanında saldırdı.

"Ne hakkında konuşmuştuk?" Royo geçerken bana başını sallıyor.

Burada durup kendimi işe yaramaz hissetmekten nefret ediyorum ama onlar gibi öldüremiyorum. Royo iki elini baltasına koymuş, Mikail'e destek olmak için koşuyor ama casus ustası kılıcı yanında rahatça sallanarak bekliyor. Sonra ilk muhafız Mikail'in bileğini yakalayabileceği kadar yaklaşır. Onu kavrar ve aniden bükerek muhafızın kolunu kırılana kadar doğal olmayan bir açıyla bükerek. Acı bir feryat odada yankılanır. Adamın vücudunu kalkan olarak kullanan Mikail ikinci muhafıza saldırır. Kadın kılıcını savurur ama kılıcı ilk muhafızın boynuna saplanır. Yaşadığı şokla kılıcı bırakır. Bu bir hataydı. Mikail geriye doğru eğilir ve kadına kafa atarak onu bayıltır. Sonra her iki muhafızın da boğazını kesiyor, saçlarını çekerek boyunlarında derin yarıklar açıyor. Depodan hatırladığım korkutucu hızla hareket ediyor, akıcı ve ölümcül bir isabetle.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" diye kükrer. Kılıcından kan damlıyor. "Hepsi bu mu?"

Euyn'u kaybetmenin, Lord Yama'nın kendisiyle alay etmenin acısıyla çığlık atıyor.

Kimse saldırmıyor. Uzak kapıda duran muhafız baltasını yere atmış ve umutsuzca kapıları açmaya çalışıyor.

Sanırım altını kirletti. Pantolonunun ön tarafı şüpheli bir şekilde daha koyu. Ama kapılar kilitli kalıyor. Ama kapılar kilitli.

Hatta onları açmak için baltayı kullanmak aklına bile gelmedi.

Mikail yerden ikinci bir kılıç alır ve ikisine birlikte vurur. Muhafıza doğru son sürat koşuyor ve sonra havaya fırlıyor. Adamı kapılara saplarken, bıçakları adamın göğüs zırhının korumadığı karnının alt kısmına saplarken nefesim kesiliyor. Ölmek için acı verici, korkunç bir yol.

Hayatta kalan sadece iki muhafız odanın ortasında yerde yatıyor. Biri kaptanın yanında diz çökmüş, diğeri de kaptanın kendisi. İkincisi hâlâ yerde kıvrınmaktadır. Mikail onlara doğru yürür, yavaşça, kasıtlı olarak, ama öfkeyle. Bir süre kaptana bakar ve sonra çizmesini kaldırır.

"Şimdi kim ölüme mahkûm edildi kaptan?" Mikail mırıldanır.

Saç tokalı hançeri adamın kafatasına sonuna kadar saplıyor.

Kemiklerin kırılma sesini duyunca yüzümü buruşturdum ama
adam

hareketsiz, ayak altında ölü.

Mikail daha sonra kılıcını yere başını eğen son muhafızla yüzleşir. Boş ellerini kaldırır.

"Merhamet," diyor adam.

Nefesimi tuttum, Mikail'in ne yapacağını görmek için bekliyorum. Sora ve Royo da izliyor.

Şaşırtıcı bir şekilde Mikail başını sallar.

"Teşekkür , casus efendi." Muhafız tekrar başını eğiyor.

Mikail'in ifadesi değişiyor, sertleşiyor. Elini uzatmadan hemen önce içimi bir ürperti kaplıyor. Muhafızın kafasını ellerinin arasına alıyor ve bir kırılma sesi gelene kadar sertçe büküyor. Mikail bırakıyor ve muhafızın bedeni gevşek bir şekilde yere düşüyor.

Oda sessiz. Mikail az önce bağışlamayı kabul ettiği bir adamı öldürdü.

Ama sanırım şimdi merhamet zamanı değil. Tıpkı Oosant'taki barmaid için olmadığı gibi.

Şimdi değilse ne zaman?

Bölüm Yetmiş Bir ROYO

GÖKYÜZÜ KRALI'NIN SARAYI, KHITAN

Kan aynalı camdan aşağı süzölüp yerde birikirken öksürüyor ve terliyorum. Buradaki hemen hemen tüm muhafızları öldürmüş olsak da, boku yedik. Euyın öldü ve hâlâ uğraşmamız gereken saray muhafızları var. Buradan nasıl çıkacağımızı bilmiyorum ama denemek zorundayız.

"Şimdi ne olacak?" Aeri soruyor. Büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve keşke bilseydim diyorum.

Biraz daha öksürüyorum. "Güzel soru."

"Bekle, buraya gel," diyor Sora. "En azından zehir konusunda yardımcı olabilirim."

Onun durduğu masaya doğru yürüyoruz ve cebine uzanıp küçük bir şişe çıkarıyor. Aeri'nin diline bir damla damlatıyor, sonra Mikail'in diline damlatıyor ve bakışları sürekli kapıya kayıyor. Bana doğru geliyor ve şişeyi ağzıma boşaltıyor. Yüzümü buruşturuyorum. Bok gibi acı. Ama sonra gözümü kırpiyorum ve daha iyi görebiliyorum. Burnum ve ağzım yanıyormuş gibi hissetmeden içime çekebiliyorum. Bu bir panzehir. Ve az önce sonuncusunu da içti.

"Şimdi ne yapacağız?" Yüzümü silerek soruyorum. Mikail'e bakıyoruz.

"Bir ateş yakmamız gerek," diyor. Gözlerinde tarifsiz bir hüznle Euyın'a baksa da garip bir şekilde sakin.

On Cehennem, cenaze için vaktimiz yok.

"Burası mı?" Etrafı işaret ederek soruyorum.

"Şimdi mi?" Mikail başını sallıyor. "Onun bir ödöl olmasına izin vermeyeceğim."

Haklı olduğunu anladığımda midem bulanıyor. Khitan yüz yıl önceki ölü adamın kafasını . Euyun'u da sergileyeceklerdi. Ruhunu serbest bıraktırmalıyız ve bunu hızlıca yapmalıyız. Kapılara bakıyorum. Yakında hayatta olduğumuzu ve muhafızların öldüğünü anlayacaklar.

Odaya göz gezdiriyorum. Şömine ya da ocak yok ama kralın masasını ateş yakmak için kullanabiliriz. Tabii içeride bir ceset yakmak bizi dumana boğar. Yardım için tanrılara bakıyorum ama kubbedeki açıklığı fark ediyorum. Masayı odanın ortasına doğru itmeye başlıyorum. Küller ve duman bizi boğmadan üstten dışarı çıkabilir.

Diğer herkes ipucunu alır ve hızla hareket eder. Kızlar Euyun'u masa örtülerine sarmaya başlar. Mikail devasa tabloya doğru yürür ve onu aşağı çeker. Çerçeve çatlar ve parçalanır, kulakları yırtan bir gürültüyle yere düşer. Çerçeveyi kâğıt gibi parçalara ayırır ve bir ateş yakmaya başlar.

Hazır olduğumuzda, Mikail Euyun'un bedenini taşıyor ve nazikçe yatırıyor. Her tarafı sarılmış, uyuyor gibi görünüyor. Mikail gözlerini kapatmış olmalı.

İlahi Krallara, Lord Yama'ya ve Ejderha Lorduna dualar ediyoruz. Tanrılardan Euyun'un suçlarını affetmelerini ve ruhunu kurtuluşa yönlendirmelerini istiyoruz. Sora bile başını eğip dua ediyor.

Mikail eğilir ve Euyun'un alnına bir öpücük kondurur, dudakları bir süre öylece kalır. "Seninle yine bahçede buluşuruz."

Duygular boğazımı tıkıyor. Euyun için. Onu geri getirmemiş Aeri'ye bu şekilde veda edecek olan ben olduğum için. Bana bakıyor ve ben de uzanıp elini tutuyorum.

Mikail masanın altındaki yağ dolu vazoyu parçalar ve ardından ateşi yakar. Ateş odanın ortasında canlanıyor ve Euyun'un kalıntılarını tüketiyor. Muhafızları öldürmemizden birkaç dakika sonra Euyun'un ruhu serbest kaldı.

Mikail, Euyn'un bedeninin yanışını izliyor, alevler gözlerinde dans ediyor.

Davullar aniden tekrar çalmaya başlıyor ama bu sefer çanlar da çalıyor. Sanki Quu şehri ve çevresindeki her bir çanı çalıyorlarmış gibi geliyor.

"Şimdi ne olacak?" Ben de diyorum.

"Bunun sebebi biz miyiz?" Sora soruyor.

"Hayır," diyor Mikail, hâlâ Euyn'un yanışını izleyerek. "Wei limana varmış olmalı."

"Wei?" Aeri tekrarlar.

Mikail zar zor umursayarak başını sallar. Sora ona bakar ve sonra derin bir nefes alır. Daha dik durur ve çenesini kaldırır.

"Zırh," diyor Sora. "Zırha ihtiyacımız var."

Hepimiz ölü ve ölmekte olan muhafızlara bakıyoruz. Cesetlerinden çıkarmamız gerekecek, ki sorun değil, buna ihtiyaçları yok. Ama planın bu olduğunu bilseydim, daha temiz olurum.

Şenlik ateşi yanmaya devam ederken etrafta dolaşp bize en yakın olanları ölçüp biçiyoruz. Aeri'nin bedenine en yakın olanın üzerindeki biraz kan ve kemiği siliyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor ve ben de zırhı vücuduna geçirmesine yardım ediyorum. En yakın eşimi yakaladım ama bu adamların hepsi Euyn ya da Mikail gibi yapılmıştı. Göğüs zırhı omuzlarıma zar zor oturuyor ve metalin verdiği gibi değil. Yine de siktir et. Hiç yoktan iyidir. Çanlar o kadar gürültülü çalıyor ki düşünmek zor. Zırh ve silah sahibi olmak iyi hissettiriyor ama yine de bu saraydan çıkmamız gerekiyor. Baltayı elime alıyorum, buradan çıkış yolumuzu kesmeye hazırım. "Kapıları denememiz gerekmez mi?" Aeri soruyor. "Belki de Wei'nin dikkatini dağıtırsak sıvışabiliriz."

"Ama muhafızlar onları açamadı." Sora, Mikail'in iki kılıçla kazığa oturttuğu muhafızı gösteriyor. Hâlâ hayatta ve inliyor.

Aeri, "Belki kaptanın bir dizi anahtarı vardır," diye öneriyor.

Mikail kaptanın cesedine doğru yürür. "Bu iyi bir düşünce."

Onu bir şahin gibi izliyorum. Bu kadar iyi olamaz. Olamaz. Ama bu adamı hiç anlayamadım. Belki gerçekten iyidir, belki de keder herkeste farklı görünür.

Mikail kaptanın ceplerini karıştırır ve göğüs zırhına uzanır. Bir dizi anahtar tutar ve Aeri'ye uzatır.

"Şunları bir deneyin" diyor.

Başını sallar ve kilit üzerinde çalışmaya başlar.

Aeri birbiri ardına anahtarları denerken Sora Mikail'e doğru yürür.

O da ona bakıyordu. "Sen... iyi misin?" diye soruyor.

Bir kahkaha attı. "Hayır ve hiçbir zaman da olmayacağım, bu yüzden şimdi bununla uğraşmanın bir anlamı yok."

Sanırım bu yeterince adil. Sadece zamanım yok. Sora gözlerinde yaşlarla bakar ama başını sallar.

"Gerçekten üzgünüm Mikail," diyor. O da başını sallar. "Ben de... Ben de."

Aeri bir tıklamayla kapının kilidini açıyor. Kapıyı açtığında yumuşak yüzünü avuçlarımın içine alıyorum. Bana bakıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. Eğilip onu öpüyorum. Çünkü eğer öleceksem, bu dudaklarımda onun öpücüğüyle olacak.

Sonra ikimiz de dönüp Sora ve Mikail'e bakıyoruz. Hazırız.

"Önce nefret ettiklerimiz ölür," diyor Sora.

Mikail başını sallıyor ve kılıcını kaldırarak onu selamlıyor. Baltamı yere vuruyorum ve Aeri başını eğiyor.

Kapıdan ilk çıkan ben olmak için Aeri'nin önüne geçiyorum. Kahretsin, bu berbat. Kapı kolunu çevirmeden önce bir nefes alıyorum. İşte bu kadar. Buradan öylece çıkıp gitmemiz mümkün değil ama en azından ben Aeri'yi koruyarak aşağı ineceğim. Ölmek için daha kötü yollar da var. Yaşamak için de daha kötü yollar.

Kapıyı açıyorum, kaslarım sert ama hazır. Baltamı savurarak içeri giriyorum, bıçaklara ve cesetlere çarpmayı bekliyorum ama hiçbir şey yok. Hiçbir şey yoktu. Etrafa baktım. İçeride kimse yoktu. Ne bir muhafız ne de bir hizmetçi. Havasız şişmeler yok. Hiç kimse yok.

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum, sonra ürperiyorum. Herkes nerede?

Boş büyük salonda soğuk bir esinti esiyor, bayrakları dalgalandırıyor ama arkamdaki üç kişi dışında ne bir nefes ne de bir ses var.

Mikail omzumun üzerinde ve onun şaşkınlığını hissediyorum. Tüm saray muhafızlarının burada bizi beklediğini sanıyordum. Onlarla karşılaşmak istemiyorum ama nereye gittiler?

Sora ve Aeri bakıyorlar.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyor Aeri.

"Bunun nedeni Wei'nin gelmiş olması mı?" Sora .

Mikail'in keskin gözleri etrafı tarıyor. "Sanırım öyle, ama tetikte olun. Royo, bir tuzak olması ihtimaline karşı arkamızı koru."

Mikail elinde kılıcıyla duvara tutunarak yürümeye başladı. Sora ve Aeri onu takip , ben de sürpriz bir saldırıya hazır bir şekilde arkadan geliyorum.

Sıkı bir şekilde gruplanmış halde, tek bir birim olarak yavaşça açık ön kapılara doğru ilerliyoruz. İki adım, üç adım. Sessizlik çok rahatsız edici. Nasıl bilmiyorum ama neredeyse doğrudan savaşa koştuktan daha kötü. En azından düşmanlarımızı görebildiğimiz zaman neye hazırlanacağımızı biliyoruz. Ama bu... bu bir tuzağın içine isteyerek girmek gibi hissettiriyor.

Altın kapılara ulaşıyoruz ve sonra içeride neden kimsenin olmadığını anlıyorum - hepsi Trialga Meydanı'nda, yağmurun altında duruyorlar. Alanda beş bin asker olmalı, gri çelik giysili iki yüz saray muhafızı da dahil. Kraliçe Quilimar ve General Vikal ordunun önünde beyaz atların üzerinde oturuyor. Kraliçe Quilimar altın göğsünü saklamak yerine elbisesinin o kısmını yırtarak sergilemiş. Sanırım bu onu daha çok Khitanese kraliyet ailesi gibi gösteriyor. Ama hiçbiri bize bakmıyor.

Herkes limana bakıyor.

Daha önce hiç donanma görmemiştim, sadece Sol'da tekneler. Ve böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim. Oligark Dağı'na bakan yüz savaş gemisi var. Ortadaki bir tekne dışında hepsi Wei'nin mavi yelkenlerini taşıyor. O uçuyor

siyah yılanlı kırmızı bayrak. Ayrıca kırmızı yelkenleri vardır.

Kral Joon'un gemisi.

"Aptalca bir sorum var," diyorum.

"Bu da ne?" Mikail gözlerinde yanan nefretle kralın gemisine bakıyor.

"Eğer kazanırsak..." Başlıyorum ama sonra duruyorum çünkü bunun bir sorun olacağından şüpheliyim. Ve Yusan'ı kimin yöneteceği konusunda endişelenmek için kazanmamız gerekiyor. Ama Euyn öldüğüne göre bunun kim olacağını bilmiyorum.

Yine de önemli değil. General Vikal bizi fark etti. Gözlerini dikip kraliçeye doğru eğiliyor. Kraliçe Quilimar dönüp bakıyor.

"Boş ver," diye homurdandım.

Baltamı elime aldım, hazırım.

Bölüm Yetmiş İki AERI

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Dört orijinal diyarın gücüne karşı dördümüz varız. Kılıçlarımız ve zırhımız, benim de tılsımım olmasına rağmen pek iyi bir ihtimal değil. Yüz gemi, beş bin Khitanese askeri ve sınırdaki sayısız Yusanian ve Gayan kuvvetlerine karşı bir kalıntı ve dört kişi kazanılamaz. Ama şu anda yanımda olmalarını tercih edeceğim üç kişi bile yok.

Kraliçe Quilimar başını kaldırıp bize bakıyor ama aslında doğrudan bana bakıyor. Bakışlarını tutuyorum. Teyzem. Ailem için annem ne kadar önemsizse, ben de o kadar önemsizim. Erkek kardeşleri tarafından saygısızlığa uğramış, sevmediği acımasız bir yabancı kralla evlendirilmiş ve şimdi küçük oğlu için tahtta zar zor tutunuyor. Öfkesini ve mücadelesini anlıyorum ama bize işkence edecekti ve Euyun'u öldürdü. Kazanmasına izin vermek için sahip olduklarımdan vazgeçmeyeceğim.

"Yarını görmek istiyorum." Royo'ya dönüyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Ve yarını. Ve yarını. Seninle birlikte." Sonra Sora ve Mikail'e bakıyorum. "Ve eğer buna sahip olamazsam, onların da bunu göremeyeceğinden emin olmak istiyorum."

Mikail beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Gözleri kraliçeye ve sonra tekrar bana kaydı.

"Burada bitiyor." Limana doğru başını sallıyor. "Öyle ya da böyle."

Nasıl başaracağımızı bilmiyorum ama başımı sallıyorum. Kazansak da kaybetsek de burada bir duruş sergileyeceğiz. Bunlar olduğu sürece sevdiğim hiç kimse güvende değil.

yöneticilerin gücü vardır. Bunu daha önce görmedim çünkü görmek istemedim. Ama artık görmezden gelemiyorum - dördümüzün bu dünyada bir yeri olmasının tek yolu onu değiştirmek.

Mikail elini cebine attı ve Ejderha Lordu'nun yüzüğünü çıkardı. Yüzüğü Euyn'un elinden aldığını sanıyordum ama o öldükten sonra o kadar çok şey oldu ki, açıkçası unutmuştum. Yüzüğü uzattığında aynı uğultu hissi kafamı dolduruyor.

"Hepsi burada bitiyor," diyor.

Tanrım, bana gerçekten güveniyor.

Yüzüğü elime bastırdı.

Avucuma değdiği anda sanki içimde bir şimşek çakıyormuş gibi hissediyorum. Quilimar Euyn'a yüzüğü verdiğinde hissettiğim buydu - yadigardan gelen enerji onu kullanabilecek birini buluyor, ama yüzüğü alan ben olduğum için on kat daha güçlü - ve zaten bir yadigarım daha var.

Güç bedenimden gelgitler gibi akıyor, nahoş değil ama özgür olmak için patlıyor.

Kendimi toparlıyorum ve yüzüğü sol elime geçiriyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Yerine oturduğunda, köprücük kemiğimde ve parmağımda ısı yanıyor, soğuk tene karşı sıcak metal. Kutsal emanetler benimle kaynaşıyor. Yüzüğü hareket ettirmeye çalışıyorum ama kımıldamıyor; artık tenimin bir parçası. Muska da aynı olmalı.

Ejderha Lordu'nun emanetleriyle bir bütünüm. Bir şekilde bu hem daha güvenli hem de daha tehlikeli hissettiriyor. Gözlerimi tekrar açıyorum.

"Aeri... Gözlerin." Royo çatık kaşlarıyla bana bakıyor. Bir gözümünden diğerine dikkatle bakıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Sora gözlerini kırptırarak, "Artık... altın rengindeler," diyor.

"Bilmiyorum... Bu Euyn'a mı oldu?" Etrafıma bakarak soruyorum.

Sanmıyorum ama belki de ben fark etmedim.

Mikail başını sallar. "Hayır."

Aradaki fark, Ejderha Lordu'nun iki emanetine sahip olmam olmalı. bende olduğu için Euyn'un yüzüğü kullanma yeteneğini hissedebiliyordum. Ve şimdi emanetler

birbirimizi ve beni değiştirdik.

Hayır.

Yüzümden kan akıyor, yanaklarım karıncalanıyor. Eğer yüzüğü Euyn'da hissettiysem, babam da Zamanın Kumları'nı üzerimde hissedebilir miydi? Annemin cenaze töreninde verdiği tüm o sözleri bu yüzden mi ? Bu yüzden mi beni takip ediyor ve Yusan'da suikastçının beni korumasını sağlıyordu?

Hayır, taç farklı çalışıyor olmalı. Tılsımın bende olduğunu bilseydi, beni öldürür ve onu benden alırdı ya da en azından beni Qali'de kilitli tutardı. İzin vereceği son şey özgürlüğüm olurdu. Kontlardan birinin ya da Quilimar'ın Zamanın Kumları'nı ele geçirme riskini göze alamazdı.

Babamda Alevli Kılıç var ama Bilgi Tapınağı'ndaki metinlerde Yusan'ın Wei'ye karşı kılıcı kullanmadığı yazıyor. Yusan'ın savaşı kaybettiğini sanıyordum ama belki de kılıç babama hiç bağlanmadı. Bu hiç mantıklı değil.

Nasıl oluyor da hiçbir şey mantıklı gelmiyor?

Royo uzanıp yanağımı okşuyor.

"Rengi ne olursa olsun gözlerini seviyorum." Beni rahatsız eden şeyin estetik olduğunu düşünerek gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum çünkü ona tapıyorum. Çünkü söylediği şeyi seviyorum. Çünkü onun tarafından seilmek harika bir şey. Gerçek yüzüme çarptığında nefesimi veriyorum: Royo'yu güvende tutmanın tek yolu Baejkinlerin geri kalanını öldürmek.

Bölüm Yetmiş Üç

MİKAİL

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Sora bana bakıyor, önümüzdeki ordu ya da altımızdaki donanma yüzünden değil, Euyun'u kaybettiğim için endişeli. Onun nazik kalbi benimkinin kırıldığını biliyor. Ama ben iyiyim. Ya da en azından şu anda tamamen uyuşmuş durumdayım. İçim boşaldı, bir bıçaktan başka bir şey değilim ve tam da ihtiyacımız olan şey bu.

Sora bana hala bir insan olduğumu hatırlatıyor, ama çok az.

Ziyafet salonundan ayrılmadan önce neredeyse ona Daysum'un ölümünden bahsedecektim ama bunu ona söylemek onun için değil, benim yükümü hafifletmek için olurdu. Muhtemelen bunun bir önemi kalmadan öleceğiz ve eğer öyle olursa, kız kardeşini On Cehennem'de tekrar görecektim. Onu şu anda hissettiğim sonsuz keder ve faydasız öfkeden kurtarabilirim. Onun için bu kadarını yapabilirim.

"Önce onlar ölür," diyorum.

Diğer üçü başını sallıyor; Aeri en sonda çünkü teyzesine bakıyor. Aeri tanıdığım herkes arasında beni en çok şaşırtan kişi olabilir. Kaygısız ve neşeli bir kızdan başka bir şey değilmiş gibi görünüyor ama balo elbisesi içinde kırılmaz bir çelik gibi.

Askerler altımızda yer değiştiriyor, biz de hazır bekliyoruz. Takım elbiseli bir adam bir muhafız tarafından ileri itiliyor.

Güzel, bu benim eski dostum, Büyükelçi Zeolin.

Quilimar'ın atının önünde durur ve sonra başını ıslak taşlara dayayarak dizlerinin üzerinde eğilir. Şaşırtıcı bir şekilde onu öldürmez.

Çok yazık.

Bir süre onunla konuşuyor. Bize bakıyor ve sonra merdivenleri tırmanmaya başlıyor.

Bu ilginç olmalı. Bir tabur yerine bir elçi göndermesi garip.

Zeolin elleri havada yürüyor, ki bu çok abartılı. Aeri bile onu merdivenlerden aşağı atabilecekken kimse onun silahlı olmasından endişe etmiyor. Gri saçları yağmurdan dolayı daha da koyulaşmış, yüzü endişeli bir şekilde revaktan bir adım aşağıda duruyor. Bu kadar yakından kol ve bacaklarının titrediğini görebiliyorum.

"Ne oldu Zeolin? Şu anda biraz meşgulüm," diyorum.

"Kraliçe Quilimar ateşkes istiyor," diyor yaklaşık on bir metre uzakta. Daha fazla yaklaşmaktansa üzerine yağmur yağmasını tercih ediyor ki bu gülünç. Bu mesafeden onu kolayca katledebilirim.

"Biliyor musun, bunu göstermek için komik bir yolu var." Üzerimdeki kanı işaret ediyorum.

İç çeker ve kaşlarını çatar. "Prens ve kraliçe arasında bir yanlış anlaşılma oldu. Ama kraliçenin şu anda daha büyük sorunları var."

"Gerçekten mi? ?" Ben soruyorum.

Büyükelçi Zeolin kafası karışmış bir halde etrafına bakınır. "Wei'nin donanması ve Yusan'ın kudreti Khitan'a indi."

"Gaya'yı unuttun," diyorum.

"Yusan dedim," diyor.

Her konuştuğumuzda ondan daha çok nefret ediyorum ki bu da bir şey ifade ediyor. "İşe koyul."

Boğazını temizliyor, titremesine rağmen görkemli bir havaya bürünüyor. "Kraliçe ittifak şartlarınızı kabul ettiğini söylüyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Diğerlerinin keskin nefes alışlarındaki şaşkınlığı ve şüpheciliği hissedebiliyorum. "Hepimizi ölüme mahkûm etmemiş olsaydı ona inanmaya daha meyilli olabilirdim. Ama daha da önemlisi, onun emirlerini yerine getirmek sizin için vatana ihanet değil mi?" Burnunun ucuyla dördümüze bakıyor. "Herhangi birinizin bu konuyla ilgili olacak kadar uzun süre hayatta kalacağından şüpheliyim. Cevabınız nedir?"

Gülümsüyorum. Omurgasını keşfetmesi için ne talihsiz bir zaman. "Ona selamlarımı ilet."

Başını sallıyor ve sonra uzaklaşmak için dönüyor. "Euyn hak ettiğini buldu, sen de bulacaksın."

Öndeyken bırakmalıydı. "Zeolin," dedim, öne doğru adım atarak.

Yüzü bana dönük. Bacağımı savurdum ve göğsüne tekme attım. Merdivenlerden aşağı uçtu.

Belki de kafasını uçurmalıyım çünkü Yoksa'yı öldürenin arkasında kimin olduğunu çok iyi biliyor. Aynı hükümdar Khitan-King Joon aracılığıyla bizi izliyor.

Zeolin dramatik bir şekilde basamaklarından aşağı yuvarlamaya devam eder.

Quilimar ona bir bakış bile atmıyor. Yüzü bize dönük, bekliyor. "Kabul ediyoruz!" Bağırıyorum.

Başını sallıyor.

Şimdi bir ateşkesimiz var.

Quilimar şaşırtıcı derecede pragmatik, Baejkin'ler hep . Joon'un Wei'nin rahip kralıyla işbirliği yapmasıyla, hayatta kalmak için sahip olduğumuz her şeye ve herkese ihtiyacımız olacağını fark ediyor. Bizi öldürmeye çalışarak daha fazla kaynak harcamayı göze alamaz. Aeri ülkede yüzüğü kullanabilen dört yaşından tek kişi; bu nedenle Quilimar'ın yadigârı korumak ve Khitan tahtını elinde tutmak için sahip olduğu tek yol yeğeni.

Tehdit ortadan kalkar kalkmaz Aeri'yi öldürmeye çalışacağından eminim. Ancak Quilimar'ın Euyn'un hayatını ödemesi de dahil olmak üzere diğer her şeyi ortak düşmanlarımızı yendikten sonra halledebiliriz.

Müttefikler... şimdilik.

Fasıl Yetmiş Dört

SORA

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Tuhaf bir şekilde, beyaz atlara binmiş, Kitan ordusuyla birlikte limana doğru yürüyoruz. Kafa karıştırıcı olduğu kadar kaçınılmaz da hissettiriyor. Mikail önde, Quilimar ve generalle strateji konuşuyor. Ben arkalarındayım, Aeri ve Royo ile gidiyorum.

Alayımız yavaş ilerliyor ama Mikail Wei'nin bir müzakereden önce saldırmayacağını söyledi - bu, krallıklar arasındaki ateşkes konuşması için kullanılan bir terim. Bu, dört orijinal krallık kadar eski bir gelenektir; masraflı bir savaşı önlemek için son bir çabadır. Açıkçası, görüşmeye krallar ve kraliçeler değil, onların temsilcileri katılır.

Tüm silahlarımız, Euyun'un bahsinin ardından ya bağışlanan ya da kaçan Gambria tarafından bize iade edildi. Şimdi bizimle birlikte atımın sağında yaya olarak yürüyor. Hançerlerim var ama keşke yanımda daha fazla zehir olsaydı. Hepsini ziyafet salonunda kullanmak zorunda kaldım ve pişman olduğumu söyleyemem. Mikail'in hayatını kurtardı.

Gerçi şimdi planın ne olduğundan emin değilim - bundan nasıl kurtulabileceğimizden. Dürüst olmak gerekirse, saraydan çıkmayı beklemiyordum. Mikail'in büyükelçiyi tekmelemesini de beklemiyordum. Akli başında olmadığından endişeliyim ama sanırım hiçbirimiz değiliz. Hepimiz öfkeyle, intikamla, geçmişle çarpıtılmışız. Ama ikimiz için de geleceğe dair düşünceler var.

Atlarının üzerindeki Aeri ve Royo'ya bakıyorum. Anlamıyorum.

Aeri'nin gözleri neden altın rengine döndü? Bir şeyleri kaçırıyor olmalıyım, çünkü Euyun'un gözleri yüzüğü kullandıktan sonra bile değişmedi. Ama birçok gizem var. Bunlardan biri de Mikail'in Euyun'un cinayetini bir kenara bırakıp sorumlu kadınla nasıl strateji kurabildiği. Seok burada olsaydı aynısını yapamazdım.

Ama o gitti.

Mikail bana, Tiyung'un Boşta Hapishanesi'nde olduğunu söyledikten hemen sonra güneyli kontun Yusan'a geri kaçtığını söyledi. Tek umudum oğlunu serbest bıraktıktan sonra kendisinin de hapsedilmiş olması ama bundan şüpheliyim. Bu adamlar asla ödeme yapmaz.

Ama Euyun yaptı. Belki de gereken budur, skoru eşitlemek için ölümü göze alan bir kadın. Ve ben o kadını.

Gambria da atımın yanında yürürken öyle biri gibi görünüyor. Müthiş ve odaklanmış. Ama onda bir gariplik var, dürüst olmayan bir şey. Bir türlü çıkaramıyorum.

Kahverengi tenli ve yeşil gözlü yakışıklı bir asker ona doğru yaklaşır. Omzunu ona çarpıyor. Gambria sinirli bir şekilde ona bakar ve sonra yüzünde şaşkınlık ifadesiyle tekrar döner.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor sertçe.

Dikkat etmiyormuşum gibi önüme bakmaya devam ediyorum, ama onlar benim duyduğum taraftalar. Haklıydım, bir şeyler saklıyordu. Sırrın ne olduğundan emin değilim ama ben de Aeri için neredeyse aynı şeyi hissettim. Bu da onu çözmem gerektiği anlamına geliyor.

Tanrım, umalım da Gambria Kral Joon'un uzun süredir kayıp olan kızı olmasın.

"Neden bu kadar şaşırdın kuzen?" diye mırıldandı. "İşgal çanlarını, savaş davullarını ya da söylentileri duymadığımı mı sandın?"

"O seni görmeden git," diye ısrar ediyor.

Adam başını sallıyor ve sonra kayboluyor. Kim olduğunu görmek için dönüp bakmak istiyorum ama dinlediğimi belli edemiyorum. Gambria'nın kastettiği tek "adam" Mikail olabilir. Ondaki bir şey saklıyor.

Göğsümde buz gibi bir his yayılıyor ve dizginleri kavriyorum.
Cehennem Krallığı, başka ne var ki?

Bölüm Yetmiş Beş ROYO

QUU ŞEHİRİ, KİTAN

Limana giden dolambaçlı yolda yürüyoruz; dördümüz ve beş bin kişilik bir ordu. Ölü bir adamın zırhını giyiyorum ve çok dar. Ata binerken omuzlarımı yuvarlıyorum. Bok gibi rahatsız ama yine de hiç yoktan iyidir.

Khitan'ın bundan daha fazla askeri olmalı ama Mikail çoğunun sınırda olduğunu ya da Vashney ve Loptra'da toplandığını söyledi. Quu'yu beş bin iyi asker koruyor ve normalde bu yeterli.

Şu anda yeterli değil.

Her Weian savaş gemisinde yüz adam var. Bu da Quu'da on bin Weianlı ve sınırda kim bilir kaç Yusanyalı ve Gayan var demektir.

Mikail atını kaldırıyor ve üçümüzle birlikte sıraya giriyor. "Quilimar görüşme için Aeri'yi General Vikal'le birlikte gönderecek."

"Cehennem gibi," diyorum.

Mikail şaşırmadan bana bakıyor. "Onun koruması olarak sen de gidebilirsin. Sensiz gitmeyeceğini söyledim zaten."

, bu beni biraz daha iyi hissettirdi. "Parley nedir?" diye sordum.

"Burası krallıkların liderlerinin ateşkes görüşmeleri için buluştukları yer. Savaştan kaçınmak için."

Khitan'ın teslim olması dışında nasıl bir ateşkes olabileceğini anlamıyorum ve teslim olmayacaklar. Wei ve Yusan

Khitan'a bir hiç uğruna gelmediler. Kral Joon tüm bunları bir anlaşma için bir araya getirmedi. Ve imha barış değildir. Ama ben krallıkların politikaları hakkında ne bilirim ki? Belki yeterince altın bunu zer. Diğer her şeyi üzüyor gibi görünüyor.

Aeri'nin gözlerine bakıp duruyorum. Kahverengiyken onları severdim. Altın rengini de seviyorum ama bir şeyler ters geliyor. Euyun'da olmamışken yüzük neden onları değiştirsın ki? Yani, bu tanrı büyüsü, kim bilir, ama sanki tüm Baejkin'lerde aynı şekilde alışmalımış gibi geliyor.

Üzerime bir ürperti yayılırken dizginleri kavrıyorum. Sanki yine bir şeyler saklıyormuş gibi hissediyorum. Ama artık yalan söylemeyeceğine yemin etti, belki de soğuk nokta sadece bu zırhtır. Muhafızların ruhlarını serbest bırakmadık, bu yüzden belki de bu garip his sadece l adamın beni drtmesidir.

"Peki ya sen?" Mikail'e sordum. "Görüşmeye gidecek misin?"

Başını sallıyor. "Kesin bir dille reddedildim."

"Neden?" diye soruyorum.

"Bir şey-bir şey, çok düşmanca davranmış olurum. Korkaklar." nmzde duran kraliçeye ve generale hançer gibi bakıyor.

"Sora değil mi?" Ben soruyorum.

Adını duyunca başını çeviriyor.

"İlginçtir, o da reddetti," diyor. "Bence bunun politik bir şeyden çok küçük grubumuzu ayrı tutmakla ilgisi var. Silahsız olduğumuz halde bir oda dolusu saray muhafızını öldürmeyi başardık. Hepimizin bir arada olmasını istemiyorlar."

Doğru ama Euyun olmadan o kadar da tehlikeli değiliz. Ölen prens için derin bir i çekiyorum. Tanrılar ruhuna rehberlik etsin.

Islak arnavut kaldırımklı yolda ilerleyen çizme ve toynak sesleri eşliğinde sessizce yol alıyoruz.

"Bu görüşme şeyini nerede yapıyorlar?" Ben soruyorum.

"Tarafsız topraklarda olması gerekiyor," diyor Mikail. "Açıkçası, Quu'da bunlardan hiçbiri yok, bu yüzden emin değilim."

Yine de öğreneceğimizden eminim."

"Rahip kral nerede?" Aeri soruyor.

Mikail en büyük, en gösterişli gemiyi işaret ediyor. "O her zaman Su Asası ile aynı gemidedir. Tentenin altındaki tahtta oturuyor. Kutsal emanet, mavi cüppeli kişi tarafından geminin pruvasında kullanılıyor."

Gözlerimi kısarsam, geminin ön tarafında kobalt mavisi giymiş, altın asalı birini görebiliyorum.

"Bekle, rahip kral bunu kendisi yapmıyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır," diyor Mikail. "Wei asayı adaların sularına sürekli büyü yapmak için kullanıyor ve tüm kutsal emanetler gibi asanın da bir bedeli var. Taşıyıcılar İlahi Sular Tapınağı'nda sadece iki yıl kadar yaşayabiliyor."

"İki mi?" Sora göz kırpmıyor.

Başını sallıyor. "Bilinen en uzun süre hayatta kalan taşıyıcı dört yıl yaşadı. Kimse bundan daha uzun yaşayamaz ve tahmin edebileceğiniz gibi, her dört yılda bir lider değiştirmek herhangi bir krallık için felaket olur."

Ona bakıyorum. "Yani bu işi almak için rastgele insanlar mı kaydoluyor?"

"Kraliyet Weianları," diyor. "Bir kutsal emaneti kullanan herkes kraliyet kanından olmalı, yoksa Quilimar'da gördüğümüz gibi işe yaramaz. Wei'de rahip kralların kraliyet kanından varisler üretmek için birden fazla karısı ve düzinelerce cariyesi vardır. Ve bu çocuklar, tüm ulusla birlikte, asayı kullanmanın ülkedeki en büyük onur ve en yüce ölüm olduğuna inanıyor. Taşıyıcılar, suları kutsadıkları yıllar boyunca her türlü lüks ve konfora sahip olurlar."

"Ama eğer kralın gücü yoksa..." Aeri gemiye bakarak başlıyor.

Mikail ona bakıyor, gözlerinde küçük bir saygı parlıyor. "Ne düşündüğünüzü biliyorum, neden tahtı gasp etmeyelim ki? Geçmişte birkaç kez oldu ve inanın bana, liderlikte bir değişikliği kolaylaştırmaya çalıştık, ancak şu anki kral Uol ülkeyi demir bir pençeyle tutuyor. Kendisine yeryüzünde bir tanrı gibi tapılıyor. Bu aşırı derecede zekice.

Darbeden korktuğunuzda kendi etrafınızda bir kült yaratın."

Sıradan bir adama tapmak garip. En azından Baejkin kralları taçla ölümsüzdür.

Tüm bunları özömsediğimde neredeyse dağın eteklerine varmıştık.

"Dışarı çıkıyorum!" General Vikal bağılıyor.

Herkes aynı anda durur, silahlar doğrultulur.

Yusan gemisinden küçük, dar bir tekne indiriliyor ve Weian gemisinden de bir tane iniyor. Kürekleri var, yelkenleri yok, ama şimdiye kadar gördüğüm tüm filikalardan daha süslüler. Muhtemelen kaçış kayıkları, savaş gemileri batarsa kralları kurtarmak için.

Hâlâ planın ne olduğunu bilmiyorum ama tekneler aniden limanda duruyor. Suda buluşmak nötr bir şey.

General Vikal bize yaklaşıyor. "Teslim olmaları için pazarlık yapma zamanı."

Ciddi mi yoksa şaka mı yapıyor anlayamıyorum.

Mikail, Sora, Aeri ve ben general ve kraliçeyle birlikte kıyıya gidiyoruz. Sanırım bir tekneye bineceğiz ama hangisi olduğunu bilmiyorum.

Neredeyse rıhtıma varmıştık ki birden limandaki su yarıldı. Başka nasıl söylenir bilmiyorum. Deniz tabanında bir yürüyüş yolu belirirken tüm orduda dalgalanan toplu bir nefes alma sesi duyuluyor. Göz kırıyorum. Ne oluyor lan? Az önce onlarca metre su vardı ama şimdi yok. Çamurlu, moloz dolu liman açığa çıkıyor çünkü deniz suyu artık havaya akıyor, sanki görünmez eller onu geri tutuyor. Yolun sonunda, kaçış botlarının hemen yanında bir kaya çıkıntısı var.

Ana Weian gemisine bakıyorum. Asası olan kişi bunu yarattı.

On lanet olası
cehennem. "Bütün
bunlar da ne?" diye
sordum.

Mikail siyah kayalardan oluşan küçük adayı işaret ederken sırtıyor. "Orası tarafsız bölge. Elbette tamamen Wei tarafından kontrol ediliyor."

"Görüşme burada mı?" Aeri duvarlara bakıyor

altın rengi gözleriyle sudan.

General başını sallar.

Tabii ki öyle. Ama cehennemde ya da yüksek sularda, onu son nefesime kadar koruyacağım. Kalbim durmadan çarpıyor, sinir değil savaşın ritmi.

"Kimseyi öldürme Royo," diyor Mikail.

Başımı ona çeviriyorum. "Neden olmasın?"

General Vikal, "Çünkü bu bir savaş başlatır," diye yanıtlıyor. "Görüşme barış içinde yapılmalı."

"O zaman silahlarımızı bırakmak zorunda mıyız?" Aeri soruyor. "Tanrılar hayır," diyor Vikal.

"Ama eğer-" Aeri başlıyor.

General onun sözünü kesti. "Oraya kimseyi öldürmeye gitmiyor olmamız bizi öldürmeye çalışmayacakları anlamına gelmez."

Harika. Hadi gidelim.

Bölüm Yetmiş Altı AERI

QUU LIMANI, KHITAN

Quilimar General Vikal'a "Kendine iyi bak, aşkım," diyor. Generalin elini kendi eliyle kapatır.

"Size geri döneceğim," diyor Vikal.

Kraliçe, Vikal'le sevgi dolu bir bakış alışverişinde bulunacak kadar uzun bir süre gözlerini limandan ayırıyor. General onu selamlıyor, sonra Royo ve benimle birlikte Quu kıyısındaki patikanın başladığı yere doğru at sürüyor. Kraliçe Quilimar onu gerçekten seviyor. Bu halamı daha iyi ya da daha kötü yapar mı, yoksa birini sevmek değerimizi hiç etkilemez mi?

Bunu düşünecek zamanım yok, çünkü kıyıya ulaştık. Atımın dizginlerini o kadar sıkı kavıyorum ki eklemlerim bembeyaz oluyor. İçeri girmeden önce duruyoruz ve bu bana nabzımın boynumda nasıl attığını hissetme şansı veriyor. Bu gerçekten bir tuzak gibi hissettiremezdi. Varlığımın her zerresi geri dönmek istiyor ama ilerlemekten başka gidecek yer yok.

General Vikal bile derin bir nefes aldıktan sonra silkinip atını mahmuzluyor. Royo ve ben onu takip ediyoruz, atlarımız çamurlu patikada ilk tereddütlü adımlarını atıyor. Doğu Denizi'nin üzerimize çökmesini bekleyerek geriliyorum ama su duvarları dayanıyor.

Birkaç metre ilerledikten sonra suyun üzerime düşmesini beklemeyi bırakıyorum. Birkaç metre daha gidince etrafımızı saran mucizeye hayret edebiliyorum.

Bir limandan geçiyor olmak inanılmaz. Kuru

alan yaklaşık 20 metre genişliğindedir ve sonunda siyah kayalara ulaşır.

Tanrım, bu Sol'daki ada gibi.

Ben bunu düşünür düşünmez Royo bana bakıyor. Yanımda ilerliyor, beni koruyor ama bir yandan da başımızın üzerinde yükselen suya bakıyor. Batık bir geminin pruvası sol tarafta sudan dışarı çıkıyor. Kayıp tuzakların, ağların ve çamurlu kuma saplanmış paslı kılıçlar da dahil olmak üzere diğer enkazların yanından geçiyoruz.

Zamanı durdurdum ama hiç bu kadar şaşırtıcı bir şey yaşamamıştım. Uzandım ve su duvarına dokundum. Elim ıslak çıkınca gülümsemekten kendimi alamıyorum. Deniz sürekli olarak elli metre havaya akıyor, ancak başımıza düşen tek damlalar muson yağmurundan geliyor.

Merakımı bir kenara itiyorum ve yüzme bilmediğimi hatırlıyorum. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Eğer işler ters giderse, öleceğim. Yine ölürüm.

Üç alemde bu nasıl oluyor?

Eğer bunu atlatırsam yüzmeyi öğreneceğime söz veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, yüzme dersleri benim geleceğim gibi görünmüyor.

İkisi Yusan'dan, ikisi Wei'den ve biri de başka bir yerden olmak üzere beş kişinin beklediği kayalıklara doğru gidiyoruz. Kıyafetlerini ve cüppelerini görmeme rağmen, bu kadar uzaktan yüzlerini seçemiyorum. Deniz tabanı alçalıyor. Kıyıda daha iyi görebiliyorduk.

Kayalara ulaştığımızda attan inip adadaki on iki metrelik kayalara tırmanıyoruz. Royo bana destek veriyor. Ellerim ıslak taşta kayıyor ama tepeye çıkmayı başarıyorum. Gördüğüm ilk iki kişi General Salosa ve Bay Chin. Salosa zırhını giymiş, Kont Bay Chin ise üzerinde soylu yakası olan bir takım elbise giymiş. Yusan bayrağının altında duruyorlar.

Kahretsin.

Babamın kendisi dışında, Bay Chin bu görüşmede yer alabilecek en kötü kişi. Midem bulanıyor, parmaklarım buz tutuyor-Royo onu öldürecek.

Royo tepeye ulaşıyor ve bir adım geride durması için elimi göğsüne koyuyorum. Parmaklarıma bakıyor, ama sonra Bay Chin'i görünce sertleşiyor.

İki kişi de Weian bayrağının altında duruyor. Kim olduklarını bilmiyorum. Biri beyaz ve mavi cübbeler giyiyor, bu yüzden rahip olduğunu varsayıyorum ve diğeri ayrıntılı bir zırh giyiyor. Adadaki son kişi gri cübbe giyiyor, bir rahip. Yüzüne ve kızıl saçlarına bakıyorum. Bu Luhk! Hayatta kaldığı için içim sevinçle doluyor. Bu anı kaydetmek ve tercüme etmek için burada olmalı.

"Generaller," diyor Vikal Kitanca. "Ve kıyılarımızda hoş karşılanmayan diğerleri."

"Vikal," diyor General Salosa.

Zırhlı Weianlı kişi elini gövdesine götürerek eğilir. Cinsiyetleri karışık. Mikail, Wei'deki bazı insanların erkek veya kadın olmadığını ve bunun yerine xe olarak adlandırıldığını söyledi.

"Vikal," diyor xe.

Bundan sonrası tam bir ritüel ve çeviri karmaşasıdır. Bu kayada hiç kimse Gayan olmamasına rağmen her şeyin dört dilde de konuşulması gerekiyor.

Neden burada olduğumdan emin değilim ve bu bir sorun. Quilimar'ın beni göndermesinin bir amacı vardı ama ben henüz anlayamadım. Vikal'in beni öldürmesi gerektiğini düşünebilirdim ama o zaman Royo'ya izin verilmezdi.

Hayır, Bay Chin ve Salosa'nın bana bakışlarından anladığım kadarıyla Quilimar, Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü'nün bende olduğunu ve yine de onun tarafında olduğumu görmelerini istiyor. Babama yüzüğü vermektense kraliçeyle müttefik olmayı seçtiğimizi bilmelerini istiyor.

Adamlar bana bakarken, kazandığımızı fark ettim. Yapmayı planladığımız şeyi tam olarak yaptık. Quilimar bizim tarafımızda, Joon'a karşı bizimle müttefik. Ama Euyun öldü, diyarların savaşı başladı ve görünüşe göre aşklar arasında bir seçim yapmam gerekecek.

Kazandık ama aynı zamanda kaybettik.

Babam gemisinin pruvasında duruyor, Ölümsüz Taç'ı takıyor ve altmış yarıdan görüşmeyi izliyor

uzakta. Wei'nin rahip kralı ise imparatorluk savaş gemisinin ortasındaki tahtında oturuyor. Onu seçebiliyorum. Sanırım babamdan on yaş büyük ve ona üzüm ikram ediliyor. Tüm bu hayatlar kaybolmak üzereyken bir şeyler atıştırıyor.

Luhk sonunda Yusanca, "Hiçbir anlaşılmaya varılamıyor," dedi. "Ordularınıza dönün ve savaşa hazırlanın."

Birçok şeyim var ama şaşırmadım. Bay Chin gitmek için döner.

"Bay Chin," diyor Royo.

Gözlerim Royo'ya kayıyor. Öfkesini zar zor kontrol edebiliyor, çenesindeki kaslar titriyor. Royo kılıcını çekmeye başladığında General Vikal de fark ediyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Bunu şu anda yapamaz. Limanın ortasındaki bu kayanın üzerinde kapana kısılmışken olmaz.

Luhk, "şiddet olmayacak," diyor.

Royo tereddüt eder ama kılıcını bırakır. "Bu iş bitmeden cesedinize gülümseyeceğim majesteleri."

Royo alaycı bir selam veriyor.

"Evlat, uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok," diyor Bay Chin. "Geldiğin lağıma geri dönsen iyi edersin. Tıpkı senden önceki annen ve baban gibi."

Hayır. Royo kızarıırken gözlerimi açtım. Kısa mesafeden Bay Chin'e doğru yürüyor. Sanırım saldıracaktı, ama iki adım ötede durdu.

"Bir kılıç al," diyor Royo. "Ya da bu işi çıplak ellerimizle bitirelim, erkek erkeğe."

Bay Chin gülümsüyor. "bile geçmezdi."

"Korkak!" Royo bağırıyor. "Ya şimdi benimle dövüş ya da dizlerinin üzerine çök ve işlediğin suçlar için af dile."

General Vikal izliyor ama müdahale etmiyor, bu işin nasıl sonuçlanacağını görmekten memnun. Ben karışmıyorum. General Salosa onu keskin gözlerle izlerken olmaz. Royo'nun göğüs zırhı var ama başı ve boynu açıkta.

"Royo, lütfen." Ona yaklaşıyorum.

Sert nefes alıyor.

Bay Chin dövüşmeyi kabul ediyor, ama sonra nihayet bana bakıyor. Royo iç çekiyor, öfkesinin bir kısmı azalıyor. Bay Chin'in ayaklarına tükürüyor ve sonra arkasını dönüyor.

Bana doğru bir adım attığında kalbim kabarıyor. İntikam şansı yerine aşkı seçiyor. Beni seçiyor.

Ama arkasında bir hareket var. Royo'nun sırtı dönükken General Salosa kılıcını kınından çıkarıyor. Ve Bay Chin gülümsüyor.

Hayır! Hayır!

Kılıç yükseliyor. Tılsımımı almaya gidiyorum ama tılsım benimle kaynaşmış. Artık zamanı nasıl durduracağımı bilmiyorum. Durdurabilir miyim onu bile bilmiyorum.

Salosa'ya durması için kolumu uzatıyorum. Korku midemde birikiyor. Hiçbir şey yapamıyorum. Royo'yu kesmesini izleyeceğim. Gözümün önünde ölecek. Onu kurtaramam. Ne kadar istesem de Salosa'yı ya da Bay Chin'i öldüremem. Ve tanrılar, onları ölü görmeyi ne kadar istiyorum.

Birdenbire yüzük parladı. Parlak bir altın ışıltısı gözlerimi dolduruyor ve tüm adayı aydınlatıyor. General Vikal ve rahipler gözlerini siper ediyor ama bu beni rahatsız etmiyor. Çünkü neler olduğunun farkındayım.

Duymak istediğim çığlıkları duyuyorum. Ve sonra hiçbir şeyin sessizliğini.

Parıltı kaybolduğunda Bay Chin ellerini uzatmış, General Salosa ise kılıcını geriye doğru savurmuş bir halde durmaktadır, ancak elleri som altına dönüşmüştür.

Royo dizlerinin üzerine çöker, Salosa'nın bıçağının önünden çekilmek için çok geç kalmıştır ama buna gerek yoktur. Zaten ölmüşlerdi.

Arkasına baktı. Şok ve korku yüzünü kaplıyor ve sonra bana bakıyor. Ama ben hiçbir şey hissetmiyorum. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yaptım. Bunu seve seve tekrar yaparım.

Güç içimde dalgalanıyor, eskisinden daha fazla. Sanki emanetler yalvarıyor olmak tekrar kullanılmak için. Ben hissetmiyorum

yorgunluk ya da Euyun'un açıkça yaşadığı acı. Bu başka bir şey.

Ama sonra deniz alçalmaya başladığında yer gümbürdüyor.

Limanın girişinden başlayarak kuru olan alanı su basmaya başlayınca ağzım açık kalıyor. Kaçış yollarımızı kapatıyorlar. Şimdiye kadar herkes yüzüğün bende olduğunu ve onu almaya geldiklerini anlamış olmalı. Weian generali ve rahipler bile bana doğru dönüyor.

Ve sonra hatamı anladım: Royo'yu kurtararak hepimizin sonunu getirmiş olabilirim.

Paniğe kapılmak yerine sakinleştim.

"Tek bir adım daha atarsan sen de onlar gibi olursun," diyorum. Luhk tercüme ediyor.

Weian generali ellerini uzatır ve rahip bir adım geri çekilir.

Kraliyet savaş gemilerinin etrafında koşuşturan askerlere ve yolu kapatan Su Asası kullanıcısına bakıyorum. Başımı eğiyorum.

Güçsüz olmaktan hiç yorulmadılar mı? Ben yoruldum.

Güvende olmamaktan çok yoruldum. Tasarlamadığım bir oyunun oyuncusu olmaktan çok yoruldum. Quilimar'ın, Sora'nın öfkelerini hissediyorum. Benimkini.

Babam korkuluklara yaslanmış, önündeki manzara karşısında çenesi gevşemişti; eskiden piyonu olan adamlar artık altın heykellerden başka bir şey değillerdi. Ben de ona bakıyorum. Wei'nin rahip kralı bile ayakta duruyor. O da babamla aynı türden bir adam. Acımasız, sahte tanrılar. Tüm bunlar onlarla başlamadı ama onlarla bitecek.

Krallara baktıkça öfkem artıyor. Sonra kollarımı uzatıyorum.

Boğul.

Güç uzuvlarımdan aşağı ve ellerimden dışarı yayılıyor. Altın bir parıltı limanı dolduruyor. Sonra hiçbir şey hatırlamıyorum.

Bölüm Yetmiş Yedi MİKAİL

QUU LIMANI, KHITAN

İlkinden on kat daha büyük, muazzam bir altın ışık halesi limanı dolduruyor. Gözlerimi siper edip gözlerimi kısıyorum. Ama ışık hızla kayboluyor ve hayatımda gördüğüm en inanılmaz manzaraya dönüşüyor. Yusan'ın imparatorluk gemisinin ve Wei'nin rahip kralının gemisinin gövdeleri şimdi altından yapılmış ve hızla batıyor.

Aeri az önce gemilerini batırdı.

Quilimar ağzı açık soluk soluğa kalır. Sora ellerini dudaklarına götürüyor. Üç diyarın askerleri gibi ben de bakakalıyorum.

Dünya daha önce bir şey görmedi.

Hepimiz az önce gördüklerimizi sindirmeye çalışırken kıyı şeridi neredeyse sessizliğe büründü. Eminim kraliyet gemilerindeki insanlar çığlık atıyordur ama biz onları buradan zar zor duyabiliyoruz.

Gemiler batarken, yüzüğün bunu yapmasının mümkün olmadığını fark ettim. Yüzük dokunmayı gerektirir. Aeri'nin az önce yaptığı şey bir kalıntının çok ötesinde bir güçtü. Ve yine de oldu. Ve tek bir kalıntı bunu yapamayacağına ve biri hariç diğer tüm kalıntılar hesaba katıldığına göre, bu sadece şu anlama gelebilir...

Zamanın Kumları onda.

Tüm parçalar yerine otururken şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak keskin bir nefes alıyorum. Bu sayede Pyong'daki milyonluk elması herkesin gözü önünde çalabildi, Oosant'taki depoda beni kurtarabildi ve hayatta kalabildi. Aeri, Ejderha Lordu'nun Tılsımı'nı

tüm zaman boyunca. Ve bahse girmem gerekirse, Prens Omin'den bu şekilde kurtuldu.

İnanılmaz bir el çabukluğu yok. Eterumu var. Şimdi, yüzük ve tılsımla, gücü eşsiz.

Ve hiç bu kadar tehlikede olmamıştı.

Sora'ya "Burada kal" dedim.

Atımı limana doğru mahmuzladım. Liman yine kuru çünkü asayı kullanan kişi gemidekileri kurtarmak için suyu kraliyet gemilerinin etrafına yönlendirmiş. Weian tekneleri düz tabanlıdır, bu yüzden rahip kralın teknesi deniz tabanında boş boş oturuyor. Joon'un teknesi iskele tarafına devrildi.

Bu Uol ve Joon'u öldürmek için bir fırsat. Ve bu fırsatı sezen tek kişi ben değilim. Quilimar yanımdaki limana hücum edip ordusuna kendisini takip etmeleri için çağrıda bulunurken yüzünde hain bir gülümseme beliriyor. Ama Aeri'ye herkesten önce ulaşmalıyım. Quilimar onu öldürmek değil, yakalamak isteyecektir ama Yusan ya da Wei'den herhangi biri için aynı şeyi söyleyemem. Her iki krallık da Aeri'nin sahip olduğu iki kutsal emanetle durdurulamaz hale gelecektir. Bu krallardan herhangi biri tanrı olabilir.

Kitan kuvvetlerinin yarısı bizi limana kadar takip etti. Yedekler kıyıya tutunuyor. Batmayan donanmalarında kendilerini güvende hissettiklerine şüphe olmayan Weian ileri gelenleri çamurlu limanda çabalıyor, kuru karanın güvenliğine ulaşmaya çalışıyorlar. Bir grup Weian muhafızı koşarak rahip kralın etrafını sarıyor. Kıyıya ulaşmaya çalışıyorlar... ya da aramızdaki Aeri'ye.

Royo, General Vikal gibi kılıcını çekmiş cesedin önünde duruyor. Aeri'nin hâlâ hayatta olup olmadığından bile emin değilim ama sanki hayattaymış gibi nöbet tutuyorlar. Çıkarlarımızın şimdilik Khitan'la aynı hizada olmasına çok sevindim.

Bu savaş atının gidebildiği kadar hızlı dörtnala gidiyorum. Neredeyse adaya varmıştım ki Wei'nin bu kargaşada Su Asası taşıyıcısını gemilerinde neredeyse korumasız bıraktığını fark ettim. ulaşip öldürebilirim. Ve eğer yaparsam, deniz düşecek ve hepsi

Joon, Uol ve Quilimar ölecek.

Tüm borçlar bir kerede ödenecektir.

Ama o zaman Aeri ve Royo kaybedecekti, ve Sora da. Biraz arkamda, enkazda daha dikkatli ama ben yola çıktığım anda beni takip etti. Keşke yapmasaydı. Aslında ona geride kalmasını söylediğimden eminim ama beni dinlemedi.

Şimdi, düşmanlarımı öldürerek, Ailor beni yanına aldığından beri aileme en yakın şey olan arkadaşlarımı da öldüreceğim.

Şaşırtıcı derecede kolay bir karar ama korkarım hayatımın geri kalanında pişman bir karar.

Bölüm Yetmiş Sekiz TIYUNG

KHAKATAN DAĞLARI, KHITAN

Buraya kadar gelebileceğimizi hiç düşünmemiştim. Hana ve benim Idle Hapishanesi'nden kaçarken öleceğimizden emindim, sonra Qali Sarayı'nda kesinlikle öldürüleceğimizi düşündüm ve sonra Idle Gölü üzerinde çok küçük bir kayıkla kürek çekerken canlı canlı yenileceğimizi biliyordum. Her adımda yanıldığım kanıtlandı. Buraya at sırtında gelirken bile Hana'nın beni öldüreceğini ya da bir haydut çetesinin bizi yakalayacağını düşündüm ama bir şekilde Khitan'a ulaşmayı başardık.

Sanırım Khitan'dayız.

Bunu söylemek zor çünkü bu mağara sisteminde çanlar ve çanlar boyunca yürüyoruz. Bu yeraltı alanı Khakatan Dağları'nın altında kıvrılıyor. Birkaç dakika içinde iyice kaybolmuştum ama Hana ilerlemeye devam ediyor. Duvardaki oymaları kontrol etmek için fenerini hareket ettiriyor ve sonra devam ediyor.

Takip ediyorum.

Bu yoldan girmek zorundaydık çünkü kralın muhafızları sınıra giden ana yolu tutmuşlardı. Savaş, Sora ve diğerlerinin Altın Yüzük'ü çalmaya çalıştığı Khitan'a iniyor. Tabii hâlâ hayattalarsa. Derin bir nefes çekiyorum. Lütfen tanrılar, hala hayatta olsunlar.

"Bunu nereden bildiğini sormalı mıyım?" Fısıldıyorum çünkü sesim mağarada yankılanıyor.

"Her girişimizde ya da çıkışımızda gümrük limanından casusların geçtiğini mi sanıyorsun?" diye soruyor kuru bir sesle.

Bu yeterince adil.

Devam ediyoruz. Sonunda mağaranın sonunda gün ışığı parlıyor. Temiz traşlı çenemi açıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Boşta kaldıktan sonra karanlık üzerime çöküyor. Artık ateş uyuyorum. Bir daha karanlıkta rahat edeceğimden şüpheliyim.

Küçük, pitoresk bir kasabanın yakınlarına geldiğimizde gökyüzü acı verici derecede parlak bir gri. Muson mevsiminin bu kadar uzağında her yer derin karla kaplı. Karın yansımından korumak için elimi gözlerimin üzerine koyuyorum. Kapüşonlarımızı yukarı çekip kasabaya doğru yürüyoruz.

Biz yürürken Hana sürekli yukarı bakıyor. Bir haberci evine varana kadar ne aradığından emin değilim.

"İçeride durmam gerek," diyor.

Başımı sallıyorum, sonra da kapıyı tutuyorum.

Biz içeri girerken çanlar çalıyor, tüneklerindeki kartalları ve masanın arkasındaki adamı uyarıyor.

"Günaydın," diyor Hana mükemmel bir Kitanca ile. "Kur'lu Nabhi için mektup var mı?"

Bir an kafam karıştı ama sonra bunun onun takma adı olduğunu fark ettim. Hayatım boyunca özel hocalarım olduğu için dört orijinal dili de biliyorum. Hana'nın Kitancayı nereden öğrendiğinden emin değilim - muhtemelen Madam Iseul'den, ama kendi kendine de öğrenmiş olabilir.

Adam Hana'ya kırmızı bir zarf uzatır. Saraydan gelen türden. Qali'den biri nereye gittiğimizi biliyor muydu? Belki Nayo.

Kili kırar ve zarfı kesip açar.

Birden yer sarsıldı. Bana en yakın çıkıntıyı tuttum. Deprem mi? Çığ mı?

"Bu da ne?" Etrafıma bakınarak soruyorum. "Savaş davulları," diyor gelişigüzel.

Elindeki kartı okuyor. Sembollerin bir karışımı. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama o bir kalem çıkarıyor ve çözmeye başlıyor.

"Şimdi kapatmaya başlamalıyım," dedi arkasındaki adam.

Sayaç diyor ki. "Güvenli bir yere gidin."

Tezgâhın arkasında dolaşıyor, kuşlara ustalıkla başlık takıyor ve onları kafeslere yerleştiriyor. Sınıra bu kadar yakinken dükkânı risk altında. Her şeyini geride bırakıp daha iç bölgelere kaçmak zorunda kalan ilk kişilerden biri olacak. Döndüğünde bir şeylerin kalması için dua etmesi gereken biri. Savaşın karmaşasında kaybolmuş bir halktan biri.

Ama Hana dikkatini vermiyor. Önündeki karta bakıyor.

Yusanca "Geri dönmek zorundayız" diyor.

"Affedersiniz?" Yusan'a geri dönemez. Daha yeni geldik. Sora'ya ulaşmalıyız. Diğerlerine yardım etmeliyiz. Başından beri amacımız buydu. Karttaki hiçbir şey bunu değiştiremez.

Mesajı bana verdi.

Çevirdiği kelimeleri okudum ve kâğıt elimden düştü. Yüzümün şimdi onunki kadar solgun olduğuna eminim.

Babam Qali Sarayı'nı ele geçirdi.

Bölüm Yetmiş Dokuz MİKAİL

QUU LIMANI, KHITAN

Batık adanın siyah kayalıklarına ulaşana kadar atımı dörtnala koşturuyorum.

"Onu bana ver," diye bağıriyorum Royo'ya.

Omzunun üzerinden aşağıya bakıyor. Tereddüt ediyor ve açıkçası bunun için vaktimiz yok.

General Vikal, Weian generalini öldürmek için kaosu çoktan kullandı ve şu anda kılıcını Weian rahibine saplıyor. Bir sonraki hamlesinin ne olduğundan emin değilim ama bir Yusan askeri alevli bir kılıç taşıyarak kayalara tırmanıyor.

Lanet kılıcım.

Royo ile tartışmayı bıraktım ve dizginleri çektim. Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Saçma sapan bıyığını tanıyorum; Thom, Salosa'nın en büyük oğlu. Babasından daha işe yaramaz biri ama babasının statüsü sayesinde rütbeleri yükseltilmiş ve kendisine sürekli ikramda bulunulmuş. General Salosa, tabii ki, artık bir kum süsü. Ama onun veledine benim kılıcım verildi.

Kayalara yaklaşıyorum, kolumu sabit tutuyorum ve kılıcımı nişan alıyorum. Kabzayı iki elimle kavriyorum ve Thom'un bacaklarıyla birleşene kadar sürüyorum. Onu ayak bileklerinden biçiyorum. Düşüyor, ayakları neredeyse kesilmiş.

O çığlık atarken, eyerin üzerinde duruyorum ve adaya atlıyorum. Bineği kaybetmekten nefret ediyorum ama kılıcımı geri alacağım. Thom, ne kadar hak etmese de, ağlarken hâlâ kılıcıma tutunuyor.

Tanrıları için.

Onlarla tanışmak üzere.

"Kendini utandırıyorsun," diyorum. Kılıcımı elinden çekip alıyorum ve diğer kılıcımı boğazına saplıyorum.

O ölünce eğilip alev alev yanan kılıcımı elime alıyorum. Kılıç her zaman ifade edemeyeceğim bir şekilde bana aitmiş gibi hissettirmiştir. Bana Gaya'daki çocukluğumu, evimi hatırlatıyor. Çalınmadan kısa bir süre önce oradayken gerçek Aevli Kılıcı görmüş olmalıyım.

"Hazır mısın?" Royo'ya soruyorum. Kını Thom'un vücudundan çıkarıp takıyorum.

Royo sessiz. Kanlı bıçağını çıkarmış olan Vikal'a bakıyor. Aeri'nin bedenini engellemek için yer değiştiriyor. Onu mu, Aeri'yi mi yoksa ikisini birden mi öldürmeyi düşündüğünü anlayamıyorum. En azından kutsal emanetleri Quilimar'a götürmeyi düşünmüş olmalı.

Kılıcımı kaldırıyorum, ikisini de öldürmek istemesine karar veriyorum.

"Kraliçe!" diye bağırır saray muhafızları. "Kraliçeyi kurtarın!"

Vikal omzunun üzerinden bakıyor. Kitanlı muhafızlar Quilimar'ı kuşatıp korumak için durmuşlardır çünkü Yusan ve Weian birlikleri can havliyle kaçıyor olsalar da kralları adına kraliçeyi öldürmeye çalışmaktadırlar. Vikal'ın da yapması gereken bir seçim vardır: Nefret ettiğini öldürmek ya da sevdiğini korumak.

Göründüğünden daha zor.

"Tekrar görüşene dek," diyor kılıcını kınına sokarken.

Başımı sallıyorum, yukarı tırmanmaya çalışan bir askeri kesiyorum. Sonra bir başkasını, sonra da üçüncüsünü kesiyorum. Daha yüksek bir yerde, fıçıdaki balık gibi, ama Royo yardım etmiyor. Kılıcını hâlâ generale doğrultmuş durumda.

Vikal geriye doğru üç adım atar ve adadan atlar. Sonra bıçağını tekrar çıkararak Quilimar'a doğru koşmaya başlar. Askerler ona saldırmaya çalışıyor ve o da tüm hızıyla adamları parçalara ayırıyor. Öldürmeyi garantilemek için zaman kaybetmiyor. O sadece

Quilimar'a ulaşmak için onları geçmeye çalışıyorlar.

Royo bana bakıyor, nedense hâlâ kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Ben sadece..."

"Artık gidebilir miyiz?" Ben soruyorum.

Kalpten kalbe konuşmanın zamanı değil. Bu kargaşada Aeri'yi güvenli bir yere götürürsek şanslıyız. Ne kadar uzun sürerse, o kadar çok güç yeniden toplanıp bize karşı hizalanabilir. Royo bana güvenmiyor çünkü kimseye güvenmiyor ve bu sorun değil. Bunu daha sonra tartışabiliriz.

Aeri'yi kaldırıyor. Nefes alıyor. Çok az ve bilinci kapalı ama en azından hâlâ hayatta. İki emaneti kullanmanın nasıl bir bedel gerektirdiğinden emin değilim ama bunun onu neredeyse öldürdüğünü hayal etmek zorundayım. Tanrılarımız almadan vermezler.

Sora atına biner.

"Şimdi ne yapacağız?" Önce Aeri'ye sonra da su duvarlarına bakar.

"Karaya çıkın," diyorum. "Daha önce de söylediğim gibi."

Dönüyorum ve limanın zemininde duran altın Weian teknesine odaklanıyorum. Sadece bir avuç muhafız ve asa kullanıcısı hâlâ gemide. İlk düşündüğümde bile daha az.

"et," diyor Sora solumu işaret ederken.

Başka bir asker kara kayalara tırmanmaya çalışıyor. Başını kesiyorum ve asa taşıyıcısının neden kralla birlikte kaçmadığını merak ediyorum. Sonra Euyn'un yüzüğü kullanmak için ihtiyaç duyduğu odaklanmayı hatırlıyorum. Eğer taşıyıcı odağını kaybederse, deniz alçalacak ve Kral Uol da dahil olmak üzere limandaki herkesi boğacak. Kuru toprak yaratmayı seçerken, asanın kraldan ayrılması gerekiyordu.

Ama Uol'un kıyıya ulaşması biraz zaman alıyor, eminim beklenenden çok daha uzun. Wei'nin kuvvetleri limanda Kitan ordusuyla çarpışıyor ve Quilimar kana susamış durumda. Yabancı birliklerin karaya ulaşmasını engellemek için yedekler çağrıldı. Ve bu limanı kuru tutmak için muazzam miktarda güç gerekiyor.

Su Asası hiç bu kadar savunmasız olmamıştı ve bir daha olacağından da şüpheliyim. Eğer kalıntı bende olsaydı, Gaya

Bedava. Onu Fallador'a verirdim ve her türlü donanmayı uzaklaştırabilirdik. Bunu önceden biliyordum ama durup Aeri'yi kurtarmayı seçtim. Ama şimdi ikisini de yapabilirim.

"Ben Su Asası'nı alacağım," diyorum.

Sora ve Royo bakışıyor. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorlar - yüzlerinden bu anlaşılıyor. Ama boyun eğmiş görünüyorlar.

"Biz de seninle geliyoruz," diyor.

Şok içinde göz kırptıyorum. "Ne? Hayır, Aeri'yi al ve karaya çık." "Ve ne? Onunla geçmemize izin vereceklerini mi sanıyorsun?"

Royo soruyor.

"Birlikte daha güvendeyiz," diyor Sora. "İyi günde de kötü günde de sizinleyiz."

Royo başını sallıyor ve sonra Aeri'yi Sora'nın kucağına yerleştiriyor. Tereddüt etmeden bir kayadan aşağı iniyorum ve Sora'nın arkasından atına biniyorum. Royo göz göze geliyoruz, sonra tekrar başını sallıyor. Kalbinin sahibi olan kişi konusunda bana güveniyor -birine verebileceğiniz en büyük güven.

Ona ihanet etmeyeceğim. Ama şimdi hepimizi buradan nasıl canlı çıkaracağımı bulmalıyım.

Aeri'yi yerinde tutuyorum ve sonra Royo aşağı atlayıp atın böğrüne vuruyor. Arkamızdaki çamura doğru koşuyor.

Weian kraliyet gemisinde bulunanların neredeyse tamamı gemiyi çoktan terk etmişti ama biz yaklaşırken iki Weian saray muhafızı aşağı iniyor. Bir adım daha yaklaşıyoruz ve bir ok zırhıma saplanıyor. Görünüşe göre gemide bir de okçu bırakmışlar ve o da iyi bir nişancı.

"Onlardan uzak dur," diyorum attan inerken. Sora başıyla onaylıyor, geniş bir daire çiziyor ama Aeri'ye tutunuyor.

Kılıcımı kınından çıkarıyorum ve elimde alev alev yanıyor. Ateş içimdeki bir şeyi eritiyor - Euyun öldüğünde donmuş olan bir şeyi.

Weian dilinde muhafızlara "Sizinle bir alıp veremediğim yok," diyorum. "Kaçın şimdi."

Teklifimi kastediyorum. Onları öldürmek için bir sebep yok.

Sadece asaya ulaşmak için bir oyalama.

"Spymaster," diyor biri.

İkisi de savaşa hazır bekliyor.

İşte bu fikir gitti.

İlk muhafız kılıcını savurdu ve kılıcımla buluştu. Weian kraliyet muhafızları diğer krallıkların hepsinden daha iyidir. Zırhlarının aşılmaz olduğu düşünülür, çelik adaların büyümlü sularıyla soğutulmuştur.

Bunu test edeceğim.

Kılıcımı savuruyorum ve ilk muhafızın zırhının yan tarafına çarpıyor. Beklediğimden daha iyiydi. Geri çekilirken, ikinci muhafızdan gelen darbeyi savuşturuyorum. Birlikte saldırıyorlar ve ben omuz eklemesindeki en zayıf noktaya vuruyorum. Hiçbir şey yapamayınca çenem gevşiyor. Bir çizik bile yok.

Bir muhafız tam başımın üstünden geçti ve ben eğildim. Savrulup onu yere düşürüyorum. Neredeyse benimkine denk bir hızla ayağa kalkıyor.

Ter derimi kayganlaştıran kadar darbeleri savuşturuyorum. Benim kadar hızlı değiller ama iki kişiler ve düşmüyorlar. Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum. Hayal kırıklığı içime işliyor ve daha sert ve daha hızlı saldırıyorum, şimdi yüzlerini, ellerini ve dizlerini hedefliyorum. Bu çatışmada geçirdiğim her an, daha fazla askerin kıyıya ulaştığı bir an oluyor. Joon'un canını kurtarabileceği bir dakika daha. Uol karaya ulaşabilir ve hepimiz boğuluruz.

"Sola!" Royo .

Hançeri burnumun yanından geçerken yuvarlanıyorum. Bir santim daha atsa yüzüme saplanacaktı. Soluma gittim, onunkine değil.

Stars, Royo, doğu ya da batıyı kullanın!

Ama yön becerisindeki eksikliğe rağmen, nişan alması yerinde. Kılıcı bir gardiyanın suratına saplandı. Sağ salım yere iniyorum ama yanlış hesap yaptığımı fark ettiğimde daha ayağa bile kalkmamıştım. İkinci muhafızla vuruşma mesafesine geldim. Gülümsüyor, zafer gözlerinde parlıyor. Beni yakaladı.

Hayır.

Kılıcını kaldırıyor. Tepki verecek zamanım yok. Kılıcımı yeterince hızlı hareket ettiremiyorum. İşte burada öleceğim.

Birden muhafız öne doğru düşer ve boynundan bir bıçak çıkar.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, yukarı bakıyorum ve karşımda... Fallador duruyor. Gözlerimi kırıştırıyorum çünkü bu o olamaz. Aynı yeşil gözler, ama Kitanlı asker üniforması giymesi için bir neden yok.

"Seninle hiçbir zaman sıkıcı bir an olmuyor," diyor.

Evet, kesinlikle o. İçimden hemen öfke akıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Dik durarak soruyorum. "Hemen güvenli bir yere gidin!"

Yıldızlar, onun risk altında olabileceği aklıma bile gelmemiştir. Oligark Dağı'ndaki villasında çayını yudumlayıp bu gösteriyi izliyor olmalıydı, bizimle birlikte liman katında değil.

"Bir şey değil," diyor gülümseyerek. "Hayatını kurtardığım için."

Bana bu kadar benzeyen biriyle konuşmak gerçekten korkunç.

Yukarı bakıyorum ve okçunun geminin pruvasında ölü olarak asılı durduğunu görüyorum. Fallador onu da mı öldürdü?

"Tanrım, ne kadar nankör," diyor Gambria. Elinde bir arbaletle geminin etrafından dolanıyor.

Bekle, okçuyu öldürdü. Eryn gibi bir nişancı değil ama Gambria biz çocukken neredeyse herkesi alt edebilirdi.

Burada ne yaptıklarını açıklayacak zamanım yok. Onun yerine, merdivenlerden altın gemiye tırmanıyoruz. Şimdi güvenliğini sağlamam gereken daha fazla insan var. Fallador ve Gambria, Gayan kraliyet ailesinin son üyeleri. Eğer ölürlerse, tahtta hak iddia edecek kimse kalmayacak. Burada olmamaları gerekirdi. Ama görünüşe göre olmamaları anlamsız.

Gemide sadece bir kraliyet muhafızı ve onun koruduğu asa taşıyıcısı vardır. İki muhafız, kanlı bir kılıçla gemide duran Sora'nın yanında ölü yatmaktadır.

İki rahip asanın yanında ölü yatıyor - hayatlarını tüketen kalıntı da dahil olmak üzere herhangi biri olabilir.

Royo, Aeri omzuna asılı halde güverteye tırmanır. Aeri inliyor. biraz bizimle ama çok zayıf.

Weian dilinde muhafıza "Şimdi kaç," diyorum.

Başını sallar ve kılıcını iki eliyle tutar. Bir yalan uğruna, yüzüne bakar bakmaz onu öldürecek bir kral uğruna, sahte bir tanrı uğruna canını vermeye hazır bir kişi daha. Zulüm yapma hakkı için güce bir kurban daha. Başkalarına kendilerinden daha değersizmiş gibi davranma ayrıcalığı için ölmeye hazır başka bir adam.

Yeterli.

Muhafız bana saldırıyor, ama ben dönüyorum ve kesik bir hareketle kesiyorum. Öfkem kılıcımı koltuk geçirip göğsüne saplıyor. Kılıcı çekiyorum ve yere düşüyor.

Neyse ki som altın değil de ahşap olan son kaçış kayığının yanına iner. Weianlar bunu asa taşıyıcılarının kaçması için bırakmış olmalılar. Ama şimdi, hepimizin gerçek bir çıkış yolu var.

Kalbim küt küt atıyor. Hayatta kalmak gerçek bir olasılık. Eğer bunu doğru yaparsak.

"Herkes kayığa binsin," diyorum.

Hayatımda bir kez olsun, herkes söyleneni yapıyor. Royo Aeri'yi içeri yatırıyor, ardından Fallador ve Gambria biniyor. Sora bana bir bakış atarak sonuncu oldu ama herkes hazır.

Su Asası taşıyıcısına doğru bir adım daha atıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor.

Stars, belki on altı yaşında. Savaşmaya ya da kaçmaya çalışmıyor. Asayı suya karşı sabit tutuyor ve sanırım dua ediyor.

Umalım da tanrıları dinlesin.

Bıçağımı sırtına, tam kalbine saplıyorum. Aynı anda asaya tutunuyorum. İçimden bir enerji akıyor, ama bu sadece aşağıya doğru akmaya başlayan denizin gücü olabilir. Gemi sarsılıyor ve çıgıllar

askerler boğulmaya başlarken kulakları sağır ediyor. Tek umudum kral ve kraliçenin de onların arasında olması.

İzleyecek zamanım yok. Su saniyeler içinde geminin pruvasının üzerine çıkıyor. Kaçış botuna atlıyorum ve zar zor başarıyorum. İçeri girdiğimde, asayı sabitlerken bir yandan da oturup sıkıca tutunmam gerekiyor. Düşen suyun dalgaları tekneyi sanki bir banyo oynucağıymış gibi sallarken üzerine uzanıyorum.

Hepimiz kayıyoruz. Kayık yan yatıyor. Stars, alabora olacağız. Ufuk dikey hale gelirken dayanıyorum.

Lütfen, tanrılar, bunu atlatmamızı sağlayın.

Takla atmanın eşiğinde duruyoruz. Bir kalp atışı. İki. Sonra, derece derece, kayık alçalıyor. Ama sonra dönüyoruz ve diğer taraf yükselmeye başlıyor. Midem bulanıyor ve parmaklarım neredeyse Zeolin'i pencereden düşürdüğüm zamanki kadar kaygan. Ama asayı bedenimle kayık arasına sıkıştırarak tutunuyorum. Bir taraftan diğerine sallanıyoruz. Henüz kimseyi kaybedip kaybetmediğimizi anlayamıyorum ve bu en kötü his.

Mide bulandırıcı bir dizi hareketten ve bir yıl gibi gelen bir süreden sonra nihayet yüzeye çıkmayı başarıyoruz. Sayıyorum. Bir, iki, üç, dört. Sora, Aeri, Royo ve Fallador. Ve sonra Gambria var. Hepimiz başardık. Hepimiz sırlısıkımız ama limanda yüzüyoruz.

Herkes zor nefes alıyor, hayatta kaldıkları için rahatlamışlar. Ama burada kalırsak uzun süre hayatta kalamayız.

Düzlüğe çıkar çıkmaz asayı Fallador'a uzatıyorum. Diz çöküyorum.

"Fallador, prensim, bizi Gaya'ya götür," diyorum.

O ve Gambria karşılıklı bakışıyorlar. Sora beni doğru duymamış gibi başını eğiyor ve Royo sadece Aeri'ye odaklanmış bir şekilde dikkatini vermiyor.

"Mikail." Fallador yere ve yana bakar. Suçluluk duygusu ifadesini gölgeliyor.

Bu her neyse bunun için gerçekten vaktimiz yok. Sevdığım insanların dışarıdaki aciliyeti anlamalarını sağlayamıyorum.

GörünüŖe göre, bir limanda boğulmaktan.

Gözlerim dört bir yana dalıyor, hayal kırıklığı asayı boğmama neden oluyor. "Ne var? Ne oldu?"

"Yapamam," diyor Fallador üzgün bir şekilde. Benim için üzgün görünüyor ve ben nedenini bilmiyorum.

"Açıklayabilirim Mikail," diyor Gambria.

"Tamam, ama bunu kullanırken olabilir mi?" diye sordum. "Burada güvende değiliz."

Weian donanması Kitan savaş gemileriyle çatışıyor ve deniz tabanında bulunan askerlerin bir kısmı tufandan kurtulmuş olarak suda çırpınıyor. Ama bize en yakın tekne tarafından fark edildik. Yelkenlerini açıyorlar çünkü bizim küçük kayığımız Ejderha Lordu'nun beş kutsal emanetinden üçüne sahip. Gaya'dan başka hiçbir yerde güvende olamayız. Ve bu hükümdarların hepsi ölene kadar o bile zor olacak.

Gambria kaşlarını çatarak, "Ben de kullanamıyorum," diyor.

Neden ? Bunu neden şimdi yapıyorlar?

Öfke ve sabırsızlık içimde yükseliyor.

"Ne demek yapamam?" Bağıyorum. "Siz Gaya'nın kraliyet ailesisiniz!"

"Ah, Adoros," diyor Gambria, sonra dudaklarını büzüyor. "Biz değiliz. Siz öylesiniz."

Sonsöz AERI

Başka bir dünyada uyandım. Bildiğim son şey, Quu Limanı'nın deniz tabanındaki bir kayanın üzerinde durduğumdu. Ama bir bakışta buranın kesinlikle Quu ya da Khitan olmadığını anlıyorum. Sanırım bir teknedeyim. Ama kuru topraklardayım.

Muhteşem masmavi gökyüzüne bakarken bir an için öldüğümü düşünüyorum. Hava ılık ve hafif bir esinti var. Burası Elysia mı? Ama sonra Royo'nun endişeli yüzü bana bakıyor. Kaşlarını çatıyor ve başım kucağında. Eğer o mutsuzsa, ben hâlâ hayatta olmalıyım.

"Güzel, kalkmışsın." Royo benden uzaklaşıyor, bankın üzerinde kayıyor ve sonra tekneden çıkıyor.

Kesinlikle cennette değil.

Kafam karıştı, hızla doğruldum, sonra kendimi sabitlemek için kollarımı uzattım. Ne kadar baygın kaldığımdan emin değilim ama vücudum ağrıyor ve başım dönüyor. Sonra ne yaptığımı hatırlıyorum. Gerçek gibi gelmiyor ama elimde Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü var. Bay Chin ve General Salosa'yı heykele dönüştürerek öldürdüm. Sonra babama ve Weian kralına ait gemileri batırmak istedim. Ama tek hatırladığım, kadar içimde hiç hissetmediğim bir uyuşukluğun yayıldığı. Ve Royo bunu yaptığımı gördü - insanları dokunmadan altına çevirdiğimi, ki bunu sadece yüzükle yapmam mümkün değildi.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Royo duruyor, gömleği deniz melteminde dalgalanıyor ve omuzları geriliyor. Dönüp bana bakıyor. "Bana yalan söyledin

tekrar."

Kızgın ama yüzüme bakmıyor. Göğsüme bakıyor. Ya da boynuma.

Yere baktım ve zırhım gitmişti. Ve orada, açıkta, derime işlenmiş tılsım duruyor, zincir çoktan gitmiş.

"Royo, açıklayabilirim..." Ben başlıyorum. İhtiyacım olmasa da. Oldukça açıklayıcı. Midem bulanıyor. O zaten biliyor.

Başını iki yana sallar. "Işık Dağları'ndaki kolyeni sordum-"

"Biliyorum ben-"

"Bana doğru baktın ve yalan söyledin." Sesi kederle, incinmişlikle kırılıyor. Ağzımı kapatıyorum. İç çekiyor. "Seni her şeye rağmen severdim, yaptığın her şeye, dürüst olduğun sürece her şeye."

"Royo, lütfen..."

"Sen bir yalancısın." Bana baktı ve sonra başını salladı. "Sana ikinci bir şans vermemeliydim."

Dönüp uzaklaşıyor ve kalbim sahildeki kum taneleri kadar küçük parçalara ayrılıyor.

Teknede oturmaya devam ediyorum çünkü nefesimi tutamıyorum. Karnım dönüyor ve göğsüm ikiye ayrılmış gibi hissediyorum. Ve gidecek hiçbir yer yok. Onun peşinden gitmeyi düşünüyorum. Kovalamak istiyorum. Kaslarım hareket etmek, bu tekneden çıkmak ve peşinden koşmak için ağrıyor. Ama söyleyecek ne var ki? Söylediği her şey doğrudu. Işık Dağları'nda yüzüne karşı yalan söyledim. Bunu onun için yapıp yapmadığım önemli değil, çünkü beni bir daha asla yalan söylememem konusunda uyarmıştı.

Ben seçimimi yaptım ve kendi kalbimi kırdım. Bunu affetmesini istiyorum ama bu bana bağlı değil. Gerçek şu ki, eğer her şeyi baştan yapmak zorunda kalsaydım, onu güvende tutmak için yine yalan söyledim. Ve pişmanlık olmadan bağışlama olamaz.

" gelecektir," diyor Mikail. Beyaz kumlu sahile doğru yürür ve teknenin yanında durur.

"Hayır, yapacağını sanmıyorum." Kelimeler titrek ve çiğ çıkıyor.

Burada oturmuş Mikail ile nasıl sohbet ettiğimden emin değilim. İkimizden birinin nasıl hâlâ hayatta olduğundan ya da içim dışıma çıkmış gibi hissederken nasıl hâlâ nefes alabildiğimden emin değilim.

"Nasıl kaçtık?" Sonunda etrafa bakarak soruyorum. "Sora nerede? O iyi mi?"

"Bu çok uzun bir hikaye," diyor. "Ama Sora iyi. Benimle gel, sana her şeyi anlatacağım."

Eliyle işaret ediyor ve ancak o zaman elinde Ejderha Lordu'nun Su Asası'nın olduğunu fark ediyorum. Üzerinden yayılan enerjiyi hissedebiliyorum. Asayı bu kadar güçlü hissederken herhangi bir şeye, kırık kalbime bile odaklanmak zor. İçimde bir şey uzanıp ona sahip olmak istiyor. Dürtü beni bir davul gibi çalsa da onu görmezden geliyorum.

"Mikail," diyorum nefes nefese.

Eğer kalıntı ondaysa, bu sadece Wei'yi bir şekilde yendiğimiz anlamına gelebilir. Ama durum buysa, neden Khitan'da değiliz?

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

"Gaya," diyor. "Benim evim."

Ada. Yusan kolonisi. Bir zamanlar bağımsız olan ancak daha sonra imparatorluk tarafından emilen, katledilen ve zayıflatılan dördüncü diyar. Benim kanımdan.

Mikail oraya sadece evim diyordu.

Mikail'e ve elindeki asaya baktım. Sonra birleştiriyorum. Asadan yayılan enerji ondan geliyor. Bana yüzüğü verdiğinde de hissetmişim.

Mikail, Gayan kraliyet ailesinden.

Ejderha Lordu'nun üç emanetiyle birlikte koloni adasındayız. Bu mümkün değil, ama bir şekilde mümkün.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Şimdi," diyor, kayıktan inmeme yardım ederek, "dinleniyoruz.

Sonra da intikamımızı alırsınız."

Şimdilik Son

Aşk burada bitmiyor...

ÜCRETSİZ Kitapları sever misiniz?! En çok satan
kitaplarımızdan birini [BURADAN](#) indirin!

Ücretsiz kitaplar, çekilişler ve çok daha fazlası için [Entangled](#)
[Insiders](#)'a katılın!

Teşekkür

Çalışmalarımı desteklediği için muhteşem Liz Pelletier'e teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdiğin ve beni daha iyi bir yazar yaptığın için duyduğum minnettarlık üzerine 500 sayfa yazabilirim, ama şimdilik sadece kalbimin derinliklerinden teşekkür etmek yeterli. Bunların hiçbirisi siz olmadan olmuyor ve sizinle çalıştığım için çok şanslıyım. Jen Bouvier'e de fikirleri, geri bildirimleri ve bu seriyi mümkün kıldığı için teşekkür .

Red Tower'daki herkese bu dizinin şekillenmesindeki yorulmak bilmeyen çabaları için teşekkür ederiz. Muhteşem editör ekibine teşekkür ederiz: Mary Lindsey, Rae Swain, Hannah Lindsey, Claire Andress ve Jessica Meigs. İnanılmaz sanat ekibine teşekkür ederiz: Bree Archer, Juho Choi ve Britt Marczak, ama özellikle Elizabeth Turner Stokes. Yapım ekibinden Curtis Svehlak ve Viveca Shearin'e teşekkür ederiz. Ve harika tanıtım ve pazarlama ekibine de teşekkür ederiz: Ashley Doliber, Meredith Johnson, Heather Riccio, Brittany Zimmerman ve Lizzy Mason. Bu seriyi dünya çapında tanıttığı için Nicole Resciniti'ye teşekkür ederiz.

Notlarınız, rehberliğiniz ve desteğiniz için menajerim ve menajer asistanım Lauren Spieller ve Hannah Morgan Teachout'a çok teşekkürler!

Bana ilham veren ve beni mutlu eden dört çocuğuma teşekkür ederim. Size ailem diyebildiğim için çok şanslıyım. Sıkı çalışmayı ve özveriyi aşıladığı ve örnek olduğu için anneme teşekkür ederim. Her sayfada seni ve babamı gururlandırmayı umuyorum. Heyecanınız ve sevginiz için kız kardeşime, teyzeme ve kuzenlerime teşekkür ederim.

Bu çılgın yazar yolculuğunun iniş ve çıkışlarında yanımda arkadaşlarıma, özellikle Karen McManus, Alexa Martin, June Tan, Sabina Khan, Rachel Van Dyken, Matt Weintraub, Jessica Norgrove, Susan Thibault, Kiana Nyugen ve koşu arkadaşım Carissa Broadbent'e teşekkür ederim. Güzel sanatınız için Jenn Kocsmiersky'ye teşekkür ederim.

Tüm influencer'lara, kitapçılara, eleştirmenlere ve en önemlisi okuyuculara bu seriyi uluslararası bir bestseller haline getirdikleri için teşekkür ederiz!

Son olarak, ama en önemlisi, bana aşkın ne olduğunu gösterdiği, bu fırtınada kayam olduğu ve kalbime bir yuva verdiği için John Coryea'ya teşekkür ederim. Seni bulana kadar hayattaydım ama yaşamıyordum. Yarın ve yarın ve yarın.

Yazar Hakkında

[Mai Corland](#), Seul'de doğmuş ve New York'ta evlat edinilmiş, New Times ve uluslararası çok satan bir yazardır. Rollins College ve Miami Üniversitesi'nde eğitim görmüştür. Çeşitli tartışmalı kararlar nedeniyle, şu anda eşi, çocukları ve hepsinden daha uzun yaşayacak bir Japon balığıyla birlikte yine soğukta yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda onu uyurken ya da latte makinesine sarılmış halde bulabilirsiniz.

Kırık Bıçaklar serisinin devamını kaçırmayın...

[BES KIRIK BİÇAK](#)

Entangled'dan daha fazla romantik fantezi keşfedin...

YARIM KRAL

[Melissa Landers](#) tarafından yazılmış bir roman

Uzun zaman önce, krallığın soylu haneleri tanrıçaya karşı ayaklandı... ve ihanetleri yüzünden her soylu ailenin ilk çocuğu lanetlendi. Mortara Hanesi ise en büyük laneti aldı. Kral gündüzleri var olurken, geceleri hiçliğe karışıyor... ta ki yirmi birinci doğum gününe, yani sonsuza dek gölgeler arasında kaybolacağı güne kadar. Şimdi saraya bir Kahin gelmiştir... sadece Cerise Solon'un hiçbir sihirli yeteneği yoktur. Ve tüm bunların merkezinde Majesteleri Kian Hannibal Mortara oturmaktadır. Ona aşık olmak düşünülemez; kral soyunun sonuncusudur ve lanetinin tüm gücü hızla yaklaşmaktadır. Ölmekte olan bir kralı kurtarmanın tek bir yolu vardır... ve bu yol, en büyük sırrı saklayan kişiden geçmektedir. Cerise.

KAN MUHAFAZI

[Cecy Robson](#) tarafından yazılmış bir roman

Gri Leith, gladyatör arenasında -sadece en güçlülerin hayatta kaldığı acımasız, kana susamış turnuvalar- gönüllü olarak dövüşmenin ona ölmekte olan kız kardeşini kurtarmaya yetecek kadar altın kazandıracağını düşündü. Kaybedecek bir şeyi kalmadığını düşünmüştü. Ama yanılmıştı. Her şeyini aldılar. Sonra bir prenses ona gıpta edilen Kan Muhafızı unvanını ve özgürlüğünü kazanma şansı sunar. Ama yalanlar üzerine kurulu bir krallıkta umut ve intikam ucuz değildir.

SONUNCUSU

[Rachel Howzell Hall](#) tarafından yazılmış bir roman

Kai ormanda kim olduğu ve oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri olmadan uyanır. Ancak köyün demircisinin istilacılarla tarif edilemez bir beceriyle görünce, onun yardım teklifini kabul etmeye karar verir. Ne yazık ki adam dövüşmekte olduğu kadar onu kızdırmakta da . Cevapları ararken Kai sadece daha fazla soru bulur, özellikle de vücudunu bir alev gibi tutuşturabilen ve bir sonraki nefeste buzla ıslatabilen demirci ile ilgili. Ve Vinevridth Krallığı'nda hiç kimse görüldüğü gibi değildir, buna sırları ülkenin kendisi kadar ölümcül olabilecek adam da dâhildir.

BİZİMLE ÇEVİRİMİÇİ BAĞLANTI KURUN

[@redtowerbooks](https://www.instagram.com/redtowerbooks)

[RedTowerBooks](https://www.facebook.com/RedTowerBooks)

[@redtowerbooks](https://www.tiktok.com/@redtowerbooks)

RED TOWER
BOOKS™

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.